

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

20ος ΑΙΩΝΑΣ

Τόμος Τρίτος

ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Εεννήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΗΣ 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους

ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθέني της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργιος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η

Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Ο 20ς ΑΙΩΝΑΣ ΓΕΡΝΕΙ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Η κατοχή ήταν ένας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχή προκάλεσε κατάπληξη και ανυπομονησία. Τα παλιά κόμματα διαλύθηκαν και οι τάξεις που υπήρχαν αποσυνδέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν, μαζί και οι ηθικές. Οι ηθικοί φραγμοί οδηγήθηκαν σε κατάρρευση. Οι κατακτητές δολοφονούν την μικρή και αναιμική οικονομία της χώρας, με την υποχρέωση που μας επέβαλαν να διατρέφει ή χώρα μας τα στρατευμάτων κατοχής και οι διάφορες μονάδες να ερημώνουν κατά βούληση την ύπαιθρο με τις επιτάξεις και τις αρπαγές απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Ο αγώνας για την ύπαρξη πήρε τη θηριώδη σφραγίδα στην ψυχολογία του ανθρώπου. Ο λαός γενικά και το προλεταριάτο ειδικά καταδικάζεται στην αναδουλειά και την πείνα. Στην ίδια θέση βρέθηκαν και οι μισθωτοί. Ο ιδιωτικός και δημόσιος υπάλληλος, αυτός ο τραγικός αιώνιος ακροβάτης ανάμεσα στην πείνα και την αξιοπρέπεια, έχασε κάθε ισορροπία. Το κρυφό μαρτύριο έγινε φανερό. Σιγά-σιγά αποσκελετώθηκε αυτός και η οικογένειά του. Και για τους μιστωτούς άνοιξε πλατύς ο δρόμος για το θάνατο. Οι μικροί και οι μεσαίοι εισοδηματίες και πολλοί, γλυκά αποκοιμισμένοι επάνω στην επανάπαυση της εξασφαλισμένης ζωής, ξύπνησαν έκπληκτοι μπροστά στο τραγικό φάσμα της πείνας. Το ίδιο και χειρότερα γίνονταν και στα χωριά, παρ όλη τη φαινομενική υπερτίμηση των αγροτικών προϊόντων. Η μαύρη αγορά δολοφονούσε ψυχές, διέλυε οικογένειες και έκλεινε σπίτια. Τα κοινωνικά αποβράσματα έβγαιναν στην επιφάνεια και έδειχναν τον πραγματικό τους πρόσωπο με τις απειλές, τις κλοπές, τις βιοπαραγίες και τις δολοφονίες. Η αβεβαιότητα για το αύριο πλανιόταν πάνω απ την Ελλάδα. Η εγκατάλειψη απ την «ηγεσία» προβλημάτιζε το λαό.

Οι φασιστικές ελληνικές εφημερίδες, που τώρα πιά δεν χρειάζεται να κρατήσουν ούτε τα προσχήματα, δηλητηριάζουν ασύστολα την κοινή γνώμη και την προτρέπουν να συνεργαστεί με τους κατακτητές. Η «Εστία» στις 29/4/41, ζητούσε «την ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων» και την επομένη 30/4/41, η «Καθημερινή» έγραφε: «Ο πόλεμος τελείωσε για την Ελλάδα. Ο ελληνικός στρατός κατέθεσε τα όπλα. Αλλά ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ. Δια την πραγματική ειρήνευση, χρειάζεται και ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων, η γοργή επάνοδο των εīs την ψυχικήν γαλήνην δια να προσαρμοστούν με όλην την ενεργητικότητα εīs τα πολλαπλά καθήκοντα, τα οποία τους επιβάλλει η Νέα τάξις πραγμάτων».

Η εγκατάληψη, το χάος και η δυστυχία που ακολούθησε απ την κατάρρευση του μετώπου και η πεποίθηση της νίκης του άξονα, σε συνδιασμό με τα πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί: 4ο Αυγ/νοί, αυτοί που τα συμφέροντά τους είχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα-μεγαλοαστική τάξη, μεγαλέμποροι, εισαγωγείς, βιομήχανοι, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός), συμμετοχοί, συνένοχοι και αμετανόητοι ενα και μοναδικό στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώσουν την παραμικρή ανυπομονησία για το μέλλον της. Και όταν αρχισαν οι πρώτες Αντιστασιακές κινήσεις, αυτοί άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές να οργανώνουν ένοπλα τμήματα καταπολέμησης κάθε Αντιστασιακής δράσης. Με αποκορύφωμα την δημιουργία των Ταγμάτων Ασφαλείας.

Και ενώ αυτά έλεγαν και έκαναν, μετακατοχικά οι απόντες του μεγάλου σηκωμού διαμόρφωσαν το βολικό σχήμα μέσα στο οποίο χωρούν όλοι και κυρίως οι πολέμιοι και οι απόντες της Αντίστασης έλεγαν : «Κατελήφθη η χώρα, όλος ο κόσμος ήταν εχθρός της κατοχής και έτοιμος για θυσίες και αγώνα. Οποιος ήθελε μπορούσε να προσελκύσει το λαό και να αρχίσει αμέσως πόλεμο με στους κατακτητές. Μάλιστα μπορούσε να παρασύρει το λαό και σε αντεθνικόφρονες ιδέες ακόμα, ενώ ο ελληνικός λαός είναι γεννημένος εθνικόφρωνας. Αν προλάβαινες μπορούσες εύκολα να κάνει ό,τι θέλεις και να γίνεις και ηγέτης».

Αφού λóιπov, έτσι είχαν τα πράγματα αναρωτιέται κανείς: γιατί δεν τους κάηκε καρφή για τον «εθνικόφρονα» λαό και την Ελλάδα; Γιατί η Ελλάδα, που απ το 21 ήταν «Νοικοκύρης» στον τόπου όπως μας έλεγαν στο σχολείο, το στρατός και την υπόλοιπη καθημερινή ζωή, γιατί η Ελλάδα του Γ! «Ελληνό-χριστιανικού πολιτισμού» και της ΕΟΝ, αμέσως μετά κατάληψη απ τον άξονα αυτοδιαλύθηκε; Αφού λοιπόν, ο «καθένας εύκολα μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει και να γίνει και ήγέτης ακόμα γιατί η «ηγεσία» δεν ανέλαβε η ίδια την ηγεσία της Αντίστασης, αλλά εγκαταλείψανε την κατακτημένη χώρα και άφησαν την πρωτοβουλία στους τρισκατάρτους κομμουνιστές; Και το κυριότερο πώς μια χώρα με προϊστορία και ιστορία αιώνων, έγινε απ την μιά στιγμή στην άλλη ξέφραγο αμπέλι; Γιατί ; Γιατί ; Γιατί ; *roytkoya* που λένε και οι Γάλλοι ; Μπορεί η μνήμη με τον καιρό να ατονεί και η οργή να αμβύνεται, ο απροσμέτρητος κυνισμός όμως, όταν προέρχεται απ τους απόντες και κυρίως απ αυτούς που συνεργάστηκαν με σκοπό να πολεμήσουν την Αντίσταση εξοργίζει.

Αυτές είναι παιδαριώδεις απλουστεύσεις και σαν τέτοιες αποτελούν κακό παράδειγμα για ένα λαό σαν το δικό μας. Τα πράγματα δεν εξελήχθηκαν τόσο ειδυλιακά. Γι αυτούς που συμμετείχαν στα γεγονότα, αυτό που έγινε και σώθηκε η Ελλάδα, απ τον αφανισμό και από εκεί που την οδηγούσαν οι πρώην «τάγοι», δεν ήταν προϊόν της τύχης, της σύμπτωσης ή κάποιας άλλης συγκυρίας, αλλά αποτέλεσμα μακρόχρονου προβληματισμού και δράσης των προοδευτικών πολιτικών δυνάμεων και των απλών Ελλήνων. Αυτών των δυνάμεων που αποφάσισαν και είπαν:

«...Ορκιζόμαστε εις Σέ, ω Ελλαδίτσα μας, ότι εις το εξής:» Συ θέλεις είσαι η αιτία και ο σκοπός των διαλογισμών μας. Το ονομά Σου ο οδηγός των πράξεων μας και η ευτυχία Σου θέλει είναι η ανταμοιβή των κόπων μας». Αυτό ήταν το κύριο και το βασικό περιεχόμενο του όρκου που ο ΕΛΑΣίτης έδινε όταν κατατάσσονταν στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό.

Ορκος-εγγύηση για την διάσωσι, διαφύλαξη και μέσω του αγώνα εμπλουτισμό της κιβωτού των Ιερών και των Οσίων του Γένους και τις παρακαταθήκες των προγόνων. Σαν απόγονοι του 21, με ευλάβεια τα φύλαγαν και τα μελετούσαν στα σύγχρονα κρυφά Σχολεία. Τα Πανεπιστήμια και στους χώρους της πνευματικής και χειρονακτικής εργασίας, στους ξερούς βράχους της εξορίας, τις υγρές και σκοτεινές φυλακές στις φτωχό-συνοικίες των μεγάλων πόλεων, τις γειτονιές και την ήπαιθρο απ τον απλο λαό. Εκεί κούρνιαζαν οι αναμνήσεις των αγωνιστών προγόνων και οι ιδέες για λευτεριά και δίκιο. Για ένα καλύτερο κόσμο. Ένα κόσμο που στο κέντρο της προσοχής του θα έχει τον Άνθρωπο και όχι τα αντικείμενα. Για έναν κόσμο Ανθρώπινο.

Για να μείνει άσβεστή η φλόγα των Ιερών και Οσίων του γένους και για τον Ανθρώπινο κόσμο οι κομμουνιστές κατηγορήθηκαν «Ουτοπιστές, ρομαντικοί, παρανοϊκοί, μιάσματα και πράκτορες ακόμα». Και το πιο τραγικό είναι ότι

πολιτεία και Εκκλησία, συμφωνούσαν απόλυτα στην εμφυλιοπολεμική διαίρεση της κοινωνίας. Η μέν πολιτεία με το Σλόγκαν «οτι έχουμε υποχρέωση απέναντι στη νέα γενιά να καθαρίσουμε και να της παραδώσουμε μια κοινωνία απαλλαγμένη απ το μίasma του κομμουνισμού» η δε Εκκλησία : «Έχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να της παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίasma της αθεΐας». Το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και οι βασανιστές μας το σλόγκαν αυτό το διαλαλούσαν στη διαπασών και οι στρατιωτικοί κυρίως Ιερείς οταν το έδαφος ηταν πρόσφορο το χρησιμοποιούσαν.

Και αναρωτιέται κανείς, ποιός πράκτορας θα αφιέρωνε τη ζωή του όπως έκαναν πολλές χιλιάδες κομμουνιστές; Οι θυσίες των κομμουνιστών όπως είπε και ο Ν. Μπελογιάννης στη δίκη του «Αυτές οι θυσίες των κομμουνιστών θα μπορούσαν να συγκριθούν μόνο με τις θυσίες των πρώτων Χριστιανών» και συμπλήρωσε «αλλά και πάλι υπάρχει διαφορά : οι χριστιανοί δέχονταν τα βασανιστήρια και πήγαιναν στο θάνατο με τη βεβαιότητα οτι θα γίνουν δεχτοί στην ουράνια βασιλεία. Να κερδίσουν την αιώνια ζωή και ευτυχία. Οι κομμουνιστές αντίθετα έδιναν-έδωσαν τη ζωή τους, δίχως να περιμένουν τίποτε σε αντάλλαγμα». Χιλιάδες είναι οι κομμουνιστές, που στη διάρκεια της κατοχής έδωσαν τον εαυτό τους γι αυτόν τον Ανθρώπινο-αυριανό κόσμο. Πως λοιπόν, είναι δυνατόν ένας ξένος πράκτορας να θέλει να δώσει τη ζωή του, για κάποιον άλλο σκοπό, εκτός απ το να ζήσει η Ανθρωπότητα σ αυτόν τον ανθρώπινο κόσμο για τον οποίο αγωνίζονταν έφταναν και στο απόσπασμα ακόμα

Όπως είναι γνωστό η μεταξική δικτατορία ειχε παραδώσει σε κατάσταση τα ονόματεπώνυμα, την οδός και τον αριθμό κατοικίας για το σύνολο των εξορίστων, φυλακισμένων-χωρίς βέβαια δίκη-και των ύποπτων ακόμα κομμουνιστών στη Γκεστάπο. Μέσω της κατάστασης η Γκεστάπο, γνώριζε πλέον τους Έλληνες κομμουνιστές. Πως λέγεται ο καθένας, σε πιά πόλη ή χωριό μένει και σε πίο Νησί η φυλακή είναι κρατούμενος. Η προεργασία με τη Γκεστάπο ειχε γίνει, οι εντολές ηταν σαφείς και οι άνθρωποι που θα την υλοποιούσαν υπήρχαν. Ο Μπουραντά ο Εβερτ, Λάμπρου κ ΣΙΑ Όσοι λοιπόν, απ τους κρατούμενους κομμουνιστές στις φυλακές και τις εξορίες, δεν μπόρεσαν να δραπετεύσουν παραδώθηκαν στη Γκεστάπο, η οποία τους έκλεισε στα στρατόπεδα του Χαϊδαριού, της Λάρισας και του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονική. Σ αυτά τα στρατόπεδα πήγαιναν και όσους η στρατιά των χαφιέδων υπέδειχνε στους κατακτητές οτι είναι κομμουνιστές. Τα στρατόπεδα αυτά και πολλά άλλα μικρότερα ηταν οι Ανθρωπαποθήκες απ τις οποίες θα έπαιρναν τα μελλοντικά για αντίποινα θύματα, με πρώτα θύματα τους κομμουνιστές.

Λέγεται οτι κανένα δικτατορικό καθεστώς, δεν μπορεί να σταθεί χωρίς πολυάριθμο οργανωμένο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και αντίστοιχο σε μέγεθος χαφιεδισμό. Αν αυτό ισχύει για οποιαδήποτε δικτατορία για τη δική μας, οχι μόνο το παρακράτος και ο χαφιεδισμός ηταν πολύ πίο πλυάριθμος σε σχέση σε όποια αλλη δικτατορική χώρα, αλλά οι δικοί μας παρακρατικοί και χαφιέδικοι μηχανισμοί, δεν αποτελούνταν από ανθρώπους που ασκούσαν κάποιο επάγγελμα παράλληλα με αυτήν εστω του παρακρατικού ή του χαφιέ. Στους μηχανισμούς αυτούς οι δικοί μας πέρασαν οχι απλώς για το μεροκάματο, το μισθό ή τα εύρυτα. Μπήκαν σε αυτή τη «δούλευση» και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι της δημοκρατίας και του κομμουνισμού.

Αυτών των μηχανισμών, βασικός, κύριος και πρωταρχικός στόχος είναι η Δημοκρατία, αφού για να επικρατήσει η δικτατορία πάντα μια δημοκρατική κυβέρνηση ανατρέπεται. Ο κομμουνιστικός κίνδυνος τον οποίο επικαλούνται οι απονταχού δικτάτορες, είναι το εργαλείο στο όνομα του οποίου ανατρέπουν τη δημοκρατία. Κανένας δικτάτορας δεν θα τολμούσε να επικαλεστεί τον δημοκρατικό κίνδυνο για να επιβάλλει τη δικτατορία.

Όταν άρχισε να φουντώνει η Αντίσταση οι Γερμανοί, προκειμένου να τρομοκρατήσουν το λαό και να κάμψουν τη διάθεση του για Αντιστασιακή δράση εκτός απ τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις και τις υλικές καταστροφές εφάρμοσαν α) Την αλληλέγγυα ευθύνη, που η εφαρμογή της σήμαινε «οχι μόνο ο φτέχτης αλλά και όλοι οι γύρω του» και όταν δεν θα βρίσκουν το φτέχτη «θα πληρώνουν οι άνθρωποι του γύρω χώρου ανεξάρτητα αν φταίνει» β) Αποτίμησαν την αξία της ζωής ενός Γερμανού με την αντίστοιχη 50 ανθρώπων πρώτα και όταν η Αντίσταση τους έβαλε τα δυό πόδια σε ένα παπούτσι η αντιστοιχεία έγινε ένα προς 100 και αργότερα έκαναν ολοκαυτώματα καίγοντας τα χωριά μαζί με τους χωρικούς και πολλές φορές στους φούρνους των χωριών και γ) εφάρμοσαν για προστασία τους στις μετακινήσεις την περίφημη δολονόνο κλούβα.

Στην αρχή εκτός απ τις κατατόπους κρεμάλες και εκτελέσεις τα αντίποινα τα ισοφάριζαν-αντιστοιχούσαν απ τις ανθρωποποθήκες. Κατά προτίμηση έπαιρναν και εκτελούσαν τους κομμουνιστές, που τους είχαν παραδόσει οι 4οΑυγ/νοί, έτσι ώστε και η αρχή της αναλογίας να τηρείται και οι κομμουνιστές να βγούν απ τη μέση.

Για να λειτουργήσουν αυτοί ο τρομοκρατικοί-εγκληματικοί μηχανισμοί και για να υλοποιηθούν τα πιστεύω των Ούνων, έπρεπε να εξασφαλιστεί το ανθρώπινο έμπυχο υλικό όσον αφορά τις αποφάσεις που ανακοίνωσαν στο λαό για το πώς θα αντιμετώπιζαν τις όποιες Αντιστασιακές πράξεις και συμποτάζ. Αποφάσεις που σκοπό είχαν να τρομοκρατήσουν το λαό, να τον υποτάξουν και να τον αποτρέψουν απ το να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Και επειδή σε αυτές τις ανώμαλες εποχές: δικτατορία, κατοχή, έκτακτα μέτρα και εμφύλιος πόλεμος, η Ανθρώπινη ζωή και η αξία της εξευτελίζεται, μα και απαξιώνεται απ τους κρατούντες, δεν παύει όμως η ζωή να έχει την αξία της σαν μοναδική, και ανεπανάληπτη για τον συλληφθέντα, τους οικείους, τον συγγενικό και τον φιλικό κύκλο. Οι ανάγκες όμως της δικτατορίας να δικαιολογήσει την επιβολή και την ύπαρξή της, οι κατακτητές να επιβάλουν τη θέλησή τους και το κατεστημένο να νικήσει τον αντίπαλο στον εμφύλιο πόλεμο καθημερινά μεγάλωναν. Χρειάζονταν ολοένα περισσότερα ανθρώπινα θύματα, ανεξάρτητα αν διέπραξαν την πράξη για την οποία κατηγορούνταν και συλλαμβάνονταν.

Βέβαια πάντα αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί με τον ευρύτατο κύκλο «δικαιωμάτων» που τους είχε παραχωρηθεί, το ανεύθυνο, το ανεξέλεγκτο και το ατιμώρητο των όποιων πράξεων, πάντα για «ίδιον όφελος» εκμεταλλεύονταν τις όποιες ευκαιρίες και που σε καταστάσεις όπως αυτές που πέρασε-έζησε η χώρα μας απ τον Αύγ/το του 1936, έως και το 1974. Όμως και τότε πάλι μας απείλησαν με τα τάνκς (Καραμανλή ή τάνκς) πως αν δεν αποδεχθούμε ασυζητεί τη μαγειρίτσα, θα επεκτύνονταν τα ήδη υπάρχοντα «δικαιώματα», σε συνδιασμό με τις αυξημένες ανάγκες οδήγησε τους μηχανισμούς αυτούς να διαμορφώσουν ορισμένες ιδιόμορφες και ιδιότυπες «εταιρίες-λόμπυ» προκειμένου εκτός απ το μισθό, να εμπορευτούν και το

προϊόν της «εργασία»τους εκμεταλευόμενοι την αγάπη των οικείων και των συγγενών για τον συλληφθέντα κρατούμενο.

Η δουλειά ήταν εύκολη. Ο χαρακτηρισμός ενός οποιουδήποτε ανθρώπου σαν κομμουνιστή, σε αυτές τις περιπτώσεις αρκούσε να συλληφθεί και ας μην έχει διαπράξει το παραμικρό. Ο κομμουνιστής ήταν απρί οτι ένοχος και σαν κομμουνιστής, μπορεί να συλληφθεί, ανά πάσα στιγμή, να βασανιστεί, να εξοριστεί, να φυλακιστεί και να εκτελεστεί ακόμα σε λίγες μέρες. Ο «κόπος» είχε γίνει. Ο κομμουνιστής και ας μήν ήταν συνελλήφθης. Θα συλλαμβάνονταν. Γιατί να μην εκμεταλλευτούν τον πόνο των οικείων του συλληφθέντα, παίζοντας τώρα οι ίδιοι, εκτός απ το ρόλο του «οργάνου τάξης» και το ρόλο του μεσάζοντα ανάμεσα στη «νόμιμη εξουσία», την αγάπη και το ενδιαφέρον των οικείων για τη ζωή του μέλλοντα να σταλεί εξορία ή όμηρος στη Γερμανία. Να καταδικαστεί σε βαριά ποινή και σε θάνατο ακόμα. Το όφελος θα ήταν αμοιβαίο. Και η «εξουσία» θα έπαιρνε το αντίτιμο για τη ζωής του κρατουμένου, που θα «απελευθέρωνε» στην πλειοψηφία τους ήταν αθώοι και οι μηχανισμοί θα έπαιρναν το δικό τους ποσοστό ανάλογα με τη συμφωνία που είχε γίνει. Οσον αφορά την αποτίμηση της αξίας της ζωής του συλληφθέντα. Για τη κοστολόγηση-διαμόρφωσή της, παίρνονταν υπόψη πολλοί παράγοντες : Αν ήταν Κομμουνιστικό στέλεχος της Αντίστασης, ευκατάστατος, το μέγεθος της ποινής που του επιβλήθηκε ή πρόκειται... να του επιβληθεί και μια σειρά άλλα πράγματα προσμετρούσαν...

Ενα μεγάλο μέρος των εκτεταμένων συλλήψεων στα μπλόκα και καθ οδών, η ένταση και η έκταση της τρομοκρατίας, οφείλονταν σε δυό λόγους α) στο φούντωμα και την ανάπτυξη της Αντισσασιακής δράσης, γεγονός που επέβαλε την αυξανόμενη ανάγκη να υπάρχει άφθονο ανθρώπινο υλικό για τα αντίποινα και β) αλλά και στη ανάγκη να μπορούν να δουλεύουν άνετα και σε καλλές τιμές οι εταιρείες. Στη διάρκεια της κατοχής, μα και στον εμφύλιο πόλεμο, τα λόμπυ-εταιρείες ξεπηδούσαν σαν τα μανιτάρια. Πολλοί εταίροι μάλιστα θεωρούσαν την μεσαλάβηση επι αμοιβή «προσφορά στη ζωή και την πατρίδα». Όταν δυνάμωσε η Αντίσταση απ το φόβο να μήν τους αναγνωρίσουν κατά την «εκτέλεση» του θεάρεστου έργου άρχισαν να φορούν κουκούλες.

Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις που οι οικογένειες των κρατουμένων έχουν ξεπουλήσει τα πάντα μισοτιμής, για να αποφυλακίσουν ενα αγαπημένο τους πρόσωπο. Ο άνθρωπος, που θα «βοηθούσε με κίνδυνο της ζωής του για να σώσει τον κρατούμενο» περιέγραφε τα πράγματα με τα μελανότερα χρώματα. Οτι πρέπει να βιαστούν αν θέλουν να αποφυλακιστεί-σώσουν τον ανθρωπός τους, γιατί θα φύγει με την επόμενη αποστολή στη Γερμανία ή οτι θα εκτελεστεί σε λίγες μέρες με το επιχείρημα οτι «αυτό που μπορεί να γίνει αύριο, δεν μπορεί να γίνει μεθαύριο» οτι τα «πράγματα κάθε μέρα που περνά σφύγκουν και τα πρόσωπα αλλάζουν» και οτι «μπροστά στη ζωή δεν πρέπει...». Οι προτροπές αυτές και οι εκβιασμοί απέβλεπαν να πουληθούν τα όποια περιουσιακά στοιχεία σε εξευτελιστικές τιμές. Και αυτό γιατί δίπλα σε αυτές τις εταιρείες, υπήρχαν και οι γύπες της ειδικά οργανωμένης μαύρης-κατάμαυρης αγοράς, που θα άρπαζαν μεσοτιμής τα εκποιημένα περιουσιακά στοιχεία.

Αυτοί οι μηχανισμοί λειτουργούσαν οπως λειτουργούν σήμερα το Νοσοκομεία με τα γραφεία κηδείων κλπ. Και το πιό τραγικό είναι οτι πολλές φορές ενώ έχει πληρωθεί το αντίτιμο που απαιτούσε το κομπρεμί της εταιρίας των κατ επάγγελμα δολοφόνων, για την εξαγορά της ζωής και να σταλεί ο

κρατούμενος όμηρος στην Γερμανία και το ακόμα πιο φρικτό να έχει εκτελεστεί, ενώ είχαν καταβληθεί τα λύτρα. Και το ακόμα πιο φρικτό, όπως έγινε σε πάρα πολλές περιπτώσεις μετά την απόλυση του κρατουμένου απ το στρατόπεδο ή τη φυλακή να ξανασυλληφθεί ύστερα από λίγο και τώρα πλέον να εκτελεστεί γιατί ο καταδότης για τους δικούς του «γνωστούς» λόγους απαιτούσε την εξόντωσή του!

Αυτοί οι μηχανισμοί (εταιρείες) εκτός απ τους Αντιστασιακούς, είχαν βάλει συνεργαζόμενοι με τον κάθε Μέρτεν, στο στόχαστρο τις περιουσίες των Εβραίων της Θεσσαλονής και γενικότερα. Πολύ πριν φορέσουν οι Εβραίοι, υποχρεωτικά στο στήθος τα κίτρινα άστρα, οι άνθρωποι αυτών των κυκλωμάτων εκβίαζαν στους Ερβραίους, να πουλήσουν σε εξευτελιστικές τιμές τα υπάρχοντά τους σε ανθρώπου των εταιρειών τους, για να εξασφαλίσουν τα αντίστοιχα χρήματα με τα οποία αργότερα, όταν θα έσφυγαν τα πράγματα θα έσωζαν τη ζωή τους. Αυτοί οι ίδιοι μηχανισμοί όταν άρχισαν οι διωγμοί των Εβραίων, οι εκβιασμοί γίνονταν πλέον ανοιχτά αφού οι Εβραίοι, λόγω του διωγμού τους, δεν μπορούσαν να καταφύγουν στις αρχές για να καταγγείλουν τον εκβιασμό. Οι ίδιοι μηχανισμοί παρακολουθούσαν άγρυπνα τις κινήσεις του κάθε Εβραίου, προκειμένου να του αρπάξουν τα όποια περιουσιακά στοιχεία, αλλά και να μήν μπορέσει να κρυφτεί για να αποφύγει τη σύλληψη ή να τον πάρει κάποιος υπ την προστασία του και η Αντίσταση στο βουνό για να σωθεί. Σε όποιες πόλεις υπήρχαν Εβραίοι, ξέρουν οτι αν δεν υπήρχαν αυτοί οι μηχανισμοί, όσο αυστηρά και αν ήταν τα μέτρα ένας τεράστιος αριθμός Εβραίων, θα είχε σωθεί με τη βοήθεια των Αντιστασιακών οργανώσεων.

Τα κυκλώματα αυτά ήταν αντίστοιχα με τα σημερινά οργανωμένα κυκλώματα στον ιδιωτικό, αλλά και σε όλους σχεδόν τους δημόσιους οργανισμούς, τους οποίους η δημοκρατική πολιτεία ανέχεται και δέχεται την ύπαρξή τους με το περίφημο δικαιολογικό οτι «οπως σε όλα τα επαγγέλματα υπάρχει μια μικρή μειοψηφία διευθετημένων, έτσι και στο δημόσιο τομέα υπάρχουν κατ αναλογία». Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή συνίσταται στο γεγονός, οτι τώρα μπορείς αν θέλεις να καταγγέλεις τον εκβιασμό, ενώ τότε έχοντας την άνεση και να εξοντώσουν ακόμα και τον καταγγέλοντα δεν έβλεπαν το φώς της δημοσιότητας. Όταν λοιπόν, στη δημοκρατική πολιτεία υπάρχουν αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί, αντιλαμβάνεται κανείς τί γινόταν στους χαλεπούς καιρούς, οπως στη δικτατορία, η κατοχή, τα έκτακτα μέτρα και τον εμφύλιο πόλεμο, όπου το αντικείμενο της συναλλαγής: ήταν η ελευθερία και η ίδια η ζωή.

Αυτός ήταν περίπου ο Νέος και εξ ίσου τραγικός μετά το 21 γολγοθάς του λαού, και αυτή ήταν η βασανιστική πορεία που χρειάστηκε να γίνει, προκειμένου να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις οργάνωσης αυτού του Τιτάνιου και ανεπανάλπου αγώνα και όχι το «εύκολο» και το όποιος «ήθελε μπορούσε να γίνει και ηγέτης». Και το πιο παιδαριώδες που υπόθηκε ποτέ, είναι οτι ο ελληνικός λαός είναι γεννημένος «εθνικόφρον» .Αφου λοιπόν, ο λαός όπως ισχυρίζεται η «εθνικόφρον» παράταξη, είναι γέννημα και θρέμα «εθνικόφρον» γιατί οι «ηγέτες» το έβαλαν στα πόδια και οι πολύ «εθνικόφρονες» τάχθηκαν αυθόρμητα και οικιοθελώς στο πλευρό των κατακτητών; Γιατί βοήθησαν συνειδητά τους κατακτητές πρώτα και μετά τους Αγγλους και εξόντωσαν τον εθνικόφρονα λαό; Μήπως η εξόντωση αυτή εξυπηρετούσε τα άνομα συμφέροντα των ξένων κατά κύριο λόγο, της μεγαλοαστικής τάξης και των ιδίων ; Και απ κοινού πολεμούσαν αυτούς που έκαναν τα πάντα να σωθεί η Ελλάδα απ την καταστροφή; Γιατί οι πολιτικοί

των αστικών κομμάτων, Τσαλδάρης, Σοφούλης, Γονατάς, Πάγκαλος, Παπανδρέου, Μάξιμος, Καφαντάρης κλπ, αντί να τεθούν επικεφαλής του λαού και της Αντίστασης, υποτάχθηκαν στους κατακτητές, αποδέχθηκαν τις κυβερνήσεις των κατακτητών και συνιστούσαν στο λαό, να μην αντισταθεί στους κατακτητές με πολλά και ποικίλα συνθήματα, με κυρίαρχο για το «άστοχο του αγώνα»;

Για να κλείσει αυτό το τραγικό για το λαό και τη χώρα κεφάλαιο. Στη χώρα μας δυστυχώς υπάρχουν πολλοί Νεόπλουτοι, που την Μαγιά ή ενα μέρος απ τα «ΕΧΗ» τους, δεν ταυτίζεται με το «ΕΙΝΑΙ» τους, αλλά απ τη συμμετόχη σε εγκληματικές και εθνοπροδοτικές πράξεις.

Βέβαια, οι άνθρωποι που εκπρόσωπουν την τότε Νέα τάξη, μα και εκπροσωπούν τον κόσμο της σημερινής Νέας τάξης, θα μας απαντήσουν οτι «ο Άνθρωπος δεν είναι είδος ικανό να υπερβαίνει τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα για να υψωθεί ηθικά σε πράξεις συμπόνιας και συνδρομής». Ο Άνθρωπος απ τη φύση του δεν είναι ούτε άρπαγας, ούτε επιθετικός, μα ούτε και φονιάς πέρα απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακών του αναγκών στην αλυσίδα ζωής, που τον έταξε η φύση. Ο Άνθρωπος είναι ένα Όν, που δεν έχει όργανα επίθεσης και άμυνας. Όπως είναι δομημένος ο Άνθρωπος, δεν μπορεί να είναι άρπαγας, επιθετικός και φονιάς όπως προσπαθούν να μας εξαναγκάσουν να πιστέψουμε οι θεασώτες της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και του ανδροκεντρικού τρόπου ζωής, που εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια έχει επιβάλλει αυτό το δίπολο-δίπτυχο. Ο Άνθρωπος είναι το πιο πράο, φιλήσυχο και ειρηνικό ζώο.

Ο έμβιος κόσμος, ζωϊκος και φυτικός είναι στο σύνολό του φονιάς στην αλυσίδα της ζωής. Στη φύση δε (ζούγκλα) καταναλώνει μόνο αυτά που του επιβάλει η προκαθορισμένη αλυσίδα. Αν με τον όρο «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» εννοούμε τη βιολογική του ύπαρξη και μόνο, τότε προς τί αυτοί οι απάνθρωποι χαρακτηρισμοί ; Αν έγινε «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» και καταναλωτής ανθρώπινης σάρκας «εκμετάλλευση» με την έννοια που εννοούν οι θεασώτες, για πράγματα πέρα απ τις βιολογικές-υπαρξιακές ανάγκες, είναι γιατί από τότε που παραβίασε την φύση του, και από συλλέκτης που τον έταξε η φύση, έγινε παραγωγός και κυρίως απ την εποχή που η εργασία του εκτός απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακών αναγκών του, παρήγαγε ένα πρόσθετο-περίσσεια ένα μικρό κομμάτι στην αρχή, το οποίο κομμάτι του επέτρεψε να περάσει απ την αγριότητα στην κοινωνία της βαρβαρότητας, που αντιστοιχεί στην πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία.

Στην κοινωνία της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, αυτό το μικρό κομμάτι που συσσωρεύονταν κοινωνικά και επενδύοντάς το ίδιο κοινωνικά δημιούργησε, την υλικό-τεχνική υποδομή για την κοινωνία του πολιτισμού.

Η κοινωνία του πολιτισμού όμως δεν στηρίζεται όπως το προηγούμενο κοινωνικό καθεστώς στην κοινοκτημοσύνη, αλλά στην ατομική ιδιοκτησία. Κύριος και αφέντης της κοινωνικής ιδιοκτησίας και της υπεραξίας, δεν είναι πλέον όπως τότε ο συλλογικός Άνθρωπος, αλλά ο ένας :ο άντρας. Αυτός λοιπόν, ο κύριος και αφέντης-ιδιοκτήτης, έχει οργανώσει ετσι τις κοινωνικό-οικονομικές δομές και θεσμούς, που να μπορεί ατιμώρητα να κλέβει για τον εαυτό του, αυτό το περίσσεια σε βαθμό, που ενώ ο ανιδιοκτήτης δουλεύει περισσότερες ώρες, πολύ πιο εντατικά και κάτω απ τις πιο τραγικές συνθήκες, λόγω της κλοπής αυτού του πρόσθετα-πέρα απ τις ανάγκες προϊόντα του ιδίου, με αποτέλεσμα να μην του φτάνουν να καλύψει ούτε και αυτές τις βιολογικές-υπαρξιακές του ανάγκες.

Και το πιο ωραίο είναι ότι αυτοί που τον κλέβουν και ποικιλότροπα τον δολοφονούν ασύστολα καθημερινά, είναι αυτοί που τον χαρακτηρίζουν «άρπαγα, επιθετικό και ανίκανο να υπερβεί τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα, και ακόμα πιο ανίκανο να προβεί σε πράξεις «συμπόνιας και συνδρομής». Οι θεωρητικοί του κατεστημένου θα ήθελαν ο Άνθρωπος, να μην υπερασπίζεται ούτε την βιολογική-ζωτική του υπόσταση. Έπειτα για να προβεί σε πράξεις συμπόνιας και συνδρομής, πρέπει να έχει περίσυμα, γιατί οι πράξεις αυτές μόνο απ' το περίσυμα μπορούν να γίνουν. Αφού μέσω των δομών και τους θεσμούς τον ληστεύουν σε βαθμό, που να μην του φτάνουν να καλύψει ούτε τις υπαρξιακές του ανάγκες, με τη να προβεί σε «πράξεις συμπόνιας και συνδρομής»; Και όμως όταν η πατρίδα χρειάστηκε τη συνδρομή του σε αντίθεση με αυτούς που το έβαλαν στα πόδια δεν δίστασε να δώσει και τη ζωή του ακόμα πρόσβαρη.

Έπειτα η φιλανθρωπία όπως και τα κινήματα διεκδίκησης-χωρίς την αμφισβήτηση δεν ανατρέπουν το κατεστημένο. Η φιλανθρωπία, χρησιμεύει σαν άλλοθι σε αυτό και επιτρέπει στους πιο προνομιούχους του συστήματος, να θεραπεύουν τη «συνείδησή» τους. Η αληθινή επανάσταση θέλει πλέον αποφασιστική δράση, θέλει όπλα, θέλει οραματιστές-ουτοπιστές, πιστούς απαδούς, θέλει μετάβαση στην αληθινή ουσία του Ανθρώπου, την ορμή του θανάτου. Θαρραλέα κατάβαση. Και εκεί στο δεύτερο συναντιέται με την ουτοπία και την παρανομία. Είναι γεγονός ότι η πρόταση που οι Σοσιαλιστές-Κομμουνιστές διατυπώνουν έχει το χαρακτήρα της ουτοπίας. Οι αγωνιστές αντιλαμβάνονται την ουτοπία σαν απαραίτητη και γι αυτό η επόμενη πραγματικότητα. Η ουτοπία δεν είναι απλώς απαραίτητη, αλλά και εφικτή ως η επόμενη πραγματικότητα. Γι αυτό και σήμερα όσο η οδύνη είναι χαρακτηριστική του ολέθρου, άλλο τόσο οι ωδίνες είναι η ένδειξη της δημιουργικής ορμής της ιστορίας.

Η ουτοπία για ένα καλύτερο, δίκαιο, ειρηνικό και Ανθρώπινο κόσμο είναι παγκόσμια. Η ουτοπία δεν είναι μύθος, είναι πόθος, είναι σκοπός, είναι στόχος. Είναι η συνισταμένη της ίδιας της ζωής. Είναι η πρόγνωση και ο προπομπός της μελλοντικής να γραφτεί ιστορία.

Για την ουτοπία, οι σκαπανείς της ζωής και του πολιτισμού περιπαίχθηκαν, περιρφονήθηκαν, μα και χαρακτηρίστηκαν κορόιδα και τρελοί ακόμα. Ενώ για την «παρανομία» και όταν ακόμα επρόκειτο για την ίδια την Ελλάδα συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν και φυλακίστηκαν. Χαρακτηρίστηκαν κατάσκοποι, πουλημένοι και πράκτορες ξένων δυνάμεων και με το «Νόμο 375 περί κατασκοπείας» εκτετελέστηκαν.

Και μόνο η ανάγνωση της ιστορίας, αρκεί να γίνει κατανοητό ότι με τον ΝΟΜΟ, την ΤΑΞΗ και το ΠΡΕΠΕΙ,(το πρέπει είναι ο δολοφόνος της ζωής) που πάντα σαν σκοπό και στόχο έχει να μείνουν τα πάντα ως έχουν: στάσιμα κατοχυρώμενα απ' το Νόμο, την τάξη και το πρέπει τα συμφέροντα των κρατούντων και τη λογική-ρεαλισμό, που έχουν επιβάλει δια του Νόμου. Με το Νόμο και το πρέπει ποτέ δεν έχει γίνει κάτι μεγάλο, κάτι που να είναι αντίστοιχο και ισάξιο του Ανθρώπου. Το ίδιο ισχύει και με την στατική παράδοση. Οι Νόμοι, οι όποιοι νόμοι, η τάξη και το πρέπει σε συνδιασμό με τη στατική παράδοση εκφράζουν, εξυπηρετούν, κατοχυρώνουν και τιμωρούν με το Νόμους, την τάξη και την στατική παράδοση τα κατοχειρωμένα συμφέροντα, της εκάστοτε άρχουσας τάξης. Ακόμα η ανάγνωση της ιστορίας πείθει, πώς όλα τα μεγάλα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά άλματα, οι μεγάλες εφευρέσεις και ανακαλύψεις, τα μεγάλα έργα τέχνης, όλα τα

αξιοθαύμαστα αριστουργήματα και : Ο,ΤΙ καλύτερο έκανε ο συλλογικός Άνθρωπος και ο κάθε Άνθρωπος χωριστά στο διάβα της ζωής του, το οφείλουμε στην ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη που είναι άμεσα συνδεδεμένοι με την ουτοπία. Δεν θα ήταν δε, υπερβολή αν έλεγα ότι μόνο με την ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη η κοινωνία των Ανθρώπων, έκανε και κάνει εκείνα τα απαραίτητα βήματα που οπωσδήποτε χρειάζονται, είναι απαραίτητα για να διατηρηθεί και να πάει η ζωή μπροστά.

Τρανή απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που εξέφραζε την αγωνιστική συνείδηση του λαού και αποτέλεσε σταθμό στην ιστορία του έθνους, αλλά και στο σύνολό της η Αντίσταση ήταν για πολλούς: Ουτοπική, παράνομη και παράτολμη, ενώ τα «τάγματα ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί, ήταν νόμιμοι γιατί ήταν «νόμιμα» όργανα του κατεστημένου. Αυτοί που πολεμούσαν τους κατκτητές ήταν παράνομοι και ουτοπιστές, ενώ οι συνεργαζόμενοι νόμιμοι και ρεαλιστές. Με δύο λόγια αυτοί που σκότωναν Γερμανούς, ήταν παράνομοι ενώ αυτοί που σκότωναν Έλληνες, ήταν νόμιμοι και με βούλα. Και το πιο τραγικό ήταν, ότι και μετά την απελευθέρωση της χώρας, αυτοί που σε συνεργασία με τους κατακτητές σκότωναν Έλληνες, ρεαλιστές, νόμιμοι και έξυπνοι, ενώ αυτοί που σκοτώναν κατακτητές και απέλευθερωσαν τη χώρα, κρίθηκαν ξανά παράνομοι, ουτοπιστές και βλάκες! Και το ακόμα πιο τραγελαφικό : αυτούς που σκότωναν Έλληνες, τους δόθηκε συγχωροχάτρι για τα εγκλήματα που διέπραξα είς βάρος των Ελλήνων και της Ελλάδας, στη διάρκεια της κατοχής. Τους απονεμήθηκε έπαινος απ την κυβέρνηση της πλατεία Συντάγματος, για τη «νομιμότητα» και τον «ρεαλισμό». Τους αναγνωρίστηκε το ατιμώρητο και εν λευκό πάντα επι πληρωμή βέβαια, το δικαίωμα και κατ εντολή του Σερ Τσιώρτσιλ, να συνεχίσουν να σκοτώνουν τους «παράνομους» και «ουτοπιστές» Έλληνες, προκειμένου να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις του εμφλίου πολέμου.

Να σκοτώνουν αυτούς, που μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπήδησαν οι εκφάνσεις και οι εσωτερικό- ποιημένες σκέψεις και επιτεύξεις ελευθέρων ψυχικά Ανθρώπων, που άντλησαν τη δύναμη απ την ένθεη πίστη τους, απ το απροσμέτρητο σθένος της καρτερίας τους, απ τους κοινούς πόθους. Την ιστορική ευθύνη που αργυπνούσε μέσα τους. Που ενα αδούλωτο πνεύμα τους παράσερνε σε μία ακόμη έκφανση, που θα επανασύνδεε-υπούλωνε τη βαριά τραυματισμένη λαϊκή ενότητα και την θρυμματισμένη εθνική ομοψυχία και συνέχεια: Θα περιφρουρούσαν την εδαφική ακεραιότητα, αλλά και θα απαιτούσαν τη λύτρωση-ένωση της Κύπρου και των Δωδεκανήσων με την Ελλάδα και θα διεκδικούσαν την Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια.

Η εδαφική ακεραιότητα της χώρας διέτρεχε άμεσο και βαρύτατο πλήγμα. Και τον διέτρεχε γιατί μπορεί η κατάληψη της Ελλάδας, να έγινε απ τον Γερμανικό στρατό, ο Χίτλερ όμως για να εξοινομίσει στρατό για τα άλλα μέτωπα και να κρατήσει τον Ελληνικό λαό σε κατάσταση μιάς εκτεταμένης φυλακής με την οργανωμένη τρομοκρατία, μοίρασε την Ελλάδα σε τρείς ζώνες κατοχής. Εκτός από μία λωρίδα στα σύνορα της Θράκης με την Τουρκία, που ήταν αφοπλισμένη, την υπόλοιπη Θράκη και την Ανατολική Μακεδονία μέχρι το Στρυμώνα την παραχώρησε στους Βουλγάρους φασίστες, έτσι ώστε να έχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Την κεντρική Μακεδονία, μέχρι τον Πλαταμώνα, τη Φλώρινα με τα νησιά Λήμνος, Μυτιλήνη, Χίο, και την Κρήτη εκτός του Νομού Λασιθίου τα κράτησαν οι ίδιοι και την

υπόλοιπη Ελλάδα και τα νησιά τα παραχώρησαν στους Ιταλούς. Οι Αλβανοί διεκδικούσαν την Τσαμουριά και ο «Πρίγκιπας» Διαμαντής, με τον Ραποτόικα πήρε το πράσινο φώς να «αναστήσει το πγινκιπάτο» της Πίνδου. Την πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγαίο την επιδίωκαν και οι Αμερικανοί απ το 1918-19 στο Συνέδριο της ειρήνης.

Η Ελλάδα μας, διαβαίνοντας πάντα, τα τραχιά κατσάβραχα της μοίρας βρέθηκε στις 21/4/1941, κάτω απ την πιο βάρβαρη ναζιστική σκλαβιά. Εκείνη την ημέρα όμως, δεν κατακτήθηκε μόνο η χώρα, έχασαν μαζί με την κατοχή την αξία τους οι βαριά πληγωμένες απ το 4ο Αυγ/νό κατεστημένο, οι ιδέες του πνεύματος, της πίστης, της αλήθείας και κυρίως καταχωνιάστηκε το όραμα για λευτεριά.

Σκοτάδι και ερήμωση απλώθηκε παντού και ο λαός στέναζε κάτω απ το θανάσιμο πέλμα των κατακτητών. Παντού καταστροφές και ερήμωση. Κανένα φώς. Καμιά Ελπίδα. Και ενώ όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά ήθερε η 27/9/1941, η μέρα της Ιδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του θρυλικό ΕΑΜ, και ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ. Και γλυκοχάραξε η ελπίδα στον ορίζοντα. Σκύρτησε η καρδιά και με ομόγνωμη την καρδιά, με μια θέληση και με έναν πόθο ειπε το δεύτερο και πιο ΒΡΟΝΤΕΡΟ ΟΧΙ στους κατακτητές αυτή τη φορά. Κάλεσε τον λαό σε συναγερμό-πανστρατιά και την επόμενη μέρα ο διπλά σκλαβωμένος λαός, ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα του ΕΑΜ, έστηνε τις αντίστοιχες για τον αγώνα οργανώσεις. Μάζεβε όπλα για την Ιδρυση του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Κελαΐδισαν πάλι τα καριοφίλια του Νέου 21 και χόρευαν οι απλοί Ανθρωποι του μόχθου, με πηδήματα πελώρια απ το σκοτάδι προς τη λευτεριά.

Τον ΕΛΑΣ, που έδωσε αμέτρητες μικρές και μεγάλες μάχες με την πιο πολυάνθρωπη και πιο σύγχρονη εξοπλισμένη πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Τον ΕΛΑΣ, που τον θαύμασαν οι σύμμαχοι για τις πολεμικές του επιδόσεις και την τεχνική του πολέμου και κυρίως για την προσφορά του στην απελευθέρωση της πατρίδας και τον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα.

Το ΕΑΜ, που χωρίς καμιά ξένη βοήθεια ή προστασία και χωρίς τους ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλειψη μέσων, με όπλο μόνο «της καρδιάς το πύρωμα» και την αδάμαστη θέληση του οργανωμένου στο ΕΑΜ λαού, αποφασισμένου να νικήσει ή να πεθάνει. Για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας απ τους ανελέητους Ούνους κατακτητές χρειάστηκε ένας τετράχρονος αγώνας, άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, όμως γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα.

Αλλά στο χώμα, που το είχε νεκρώσει το βαρύ πέλμα των ούνων και των 4ο Αυγ/νών καθαρμάτων. Των ασυνείδητων πεμπτοφαλαγγιτών που συστοιχίστηκαν με τους Ούνους, που η κατοχή τους έδωσε την ευκαιρία να δράσουν ασύδωτοι στο σκοτάδι, άνθισαν τα ρόδα της λευτεριάς. Εκεί που πατούσε η μπότα και έσπερνε το θάνατο, εκεί έκτοτε λάμπει ο θρίαμβος και η Δόξα. Η δόξα της Ελλάδας.

Ο Δαυλός του Σαμουήλ, ο Πυρσός του Καψάλη, τα λαμπρά πυροτεχνήματα του Μπουρλουτίερη Ματρόζου, εύφλεκτοι και ασυγκράτητοι απ τα κατορθώματα των προγόνων, οι κρατούμενοι κομμουνιστές και δημοκράτες δραπέτευαν απ τις φυλακές και τα ξερονήσια. Το ίδιο έκανε και ο δημοκρατικός λαός, δραπέτευε απ τη «νομιμότητα» και το πρέπει των Κούϊσγκς και των κατακτητών. Ενστερνίστηκε και αυτός την ουτοπία για την απελευθέρωση της χώρας, πέρασε στην παρανομία και άρχισε να στήνει

μέρα τη μέρα οργανώσεις, μαζεβε όπλα, με σύμπνεια και ομοψυχία οσον αφορά τους σκοπούς του αγώνα και προαποφασισμένος, για άθλους προσωπικούς και θυσίες ομαδικές. Αναμνήστηκε και έσπειρε θρύλους και νέους προμαχώνες, πύργωσε τρόπαια σε όλες τις γωνίες της Ελλάδας. Εστησε λάβαρα τόλμης και λεβεντιάς στην συντονισμένη κραιπάλη της βίας, των κατακτητών αλλά και των ντόπιων πλειοδοτούντων συνεργατών τους.

Οι κατακτητές πίστευαν πως η βία και οι διώξεις, τα μαρτύρια, τις σφαγές, τις λεηλασίες, την πείνα και την εξαθλίωση θα κατάφερναν και ψυχικά να κάμψει το αγωνιστικό φρόνημα του λαού. Λάθεψαν όμως...Και λάθεψαν γιατί πίστεψαν πως με τα μέσα αυτά θα δαμάσουν, το ατρόμητο φρόνημα του λαού μας, που οσες φορές χρειάστηκε δεν άφησε κανένα κατακτητή να κοιμηθεί, έστω και μια νύχτα ήσυχο επι ολόκληρους αιώνες.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των άλλων χωρών είχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία. Απ τον Αυγ/το του 1936, είχε επιβληθεί στη χώρα μας στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός μας υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την είχαν άλλοι λαοί της κατακτημένης Ευρώπης. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Τόσο ο πόλεμος, πολύ περισσότερο η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό στο συνολό του, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι νέες να διαμορφωθούν κατοχικές συνθήκες. Το γεγονός αυτό είχε αρκετές τραγικές για τη χώρα συνέπειες.

α) Το φασιστικό καθεστώς με την προοπτική, η μάλλον με τη βεβαιότητα για μερικούς της επικράτησης του φασισμού, ανά τον κόσμο με μέτρα οπως, τη διάλυση των πολιτικών κομμάτων και όλων των πολιτιστικών οργανώσεων, το κάψιμο των βιβλίων, τη φίμωση του τύπου, τις εξορίες και τις φυλακίσεις, τις φυλτικές διακρίσεις, την απογόρευση στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα, διαμόρφωσε εκείνη την απαραίτητη υποδομή και δομές, ώστε να είναι έτοιμο για τη νέα μεταπολεμική φασιστική τάξη πραγμάτων.

β) Στο ονομά του κομμουνιστικού κινδύνου, τραυμάτησε θανάσιμα την κοινωνική συνοχή, αποσάθρωσε κοινωνικό ιστό και έκανε δύσκολη μέχρι και αδύνατη την εθνική ομψυχία στο θέμα κατοχή-δράση- προοπτική και μέλλον. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και «ηγεσία», οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετώπιζονταν η κατάκτηση της χώρας. Υστερα απ αυτό ήταν επόμενο τη θέση που θα έπαιρνε ο κάθε Έλληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στην κατοχή, θα ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του για τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα.

Γ) Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο. Θα ήταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε, χωρίς να γίνουν βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών. Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν θα ήταν νοητή αν δεν είχε τάξη σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού. Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου, εκτος απ τη συντριβή του φασισμού, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δικαίη, μέσα σε ενα κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η θυσία αυτών των ανθρώπων, δεν θα είχε κανένα νόημα, αν πράγματι μετά απ αυτόν τον φρικτό

πόλεμο που στοίχισε στην κοινωνία των ανθρώπων, πολλές δεκάδες εκατομμύρια νεκρών και τεράστιες καταστροφές, να επανέλθει στην πριν τον πόλεμο κατάσταση.

δ) Σήμερα είναι αναμφισβήτητο ότι αν η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα εστω ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικό-κοινωνικής προόδου, όπως οι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με μια έστω μερική ομοψυχία ηγεσίας και λαού, ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τις τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Όπως οι χώρες της Ευρώπης, έτσι και εμείς όχι μόνο δεν θα οδηγούσαν στο αδερφοκόνο εμφύλιο, αλλά θα είχαμε αποφύγει τις χιλιάδες των νεκρών και μια σειρά από καταστροφές.

Για να γίνει αντιληπτό το είδος και το μέγεθος των στηριγμάτων που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί, καθώς και το μέγεθος της αυτοϋπονόμευσης και της διάβρωσης, που είχαν υποστεί όλοι οι θεσμοί και οι δομές εξουσίας, αρκεί να αναφερθεί ότι οι Γερμανοί, περέλαβαν αυτούσιο και αυθاندρό τον κρατικό μηχανισμό. Τον έθεσαν σε κίνηση την επόμενη μέρα, χωρίς να τοποθετήσουν ούτε και στις θέσεις κλειδιά τους δικούς τους ανθρώπους. Στηρίγματα που ήταν βέβαιοι, πως όχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλα. Εχοντας αυτά τα στηρίγματα, επεδίωξαν απ την πρώτη ακόμα μέρα, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού. Να του καταρακώσουν την αξιοπρέπεια και να του τσακίσουν την αυτοπεποίθηση και την πίστη, ότι δεν νικήθηκε στα μαρμαραίνια αλώνια ,αλλα προδόθηκε με τον πιο αισχρό και επέσκυντο τρόπο απ τους ανθρώπους, που αυτοανακήρυτταν τον εαυτό τους «ηγεσία»

Οι κατακτητές ήταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους, ότι ένας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, να μπει εμπόδιο στα σχέδια τους. Γι αυτό και απ την πρώτη ακόμα μέρα άρχισαν τις δυμεύσεις, τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές. Στην προσπάθειά αυτή ήξεραν ότι έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών. Των συνεργατών, που ήταν η νέα-σύγχρονη μορφή του προδότη-εφιάλτη. Τα στηρίγματα αυτά ήταν τα γνωστά καθάρματα που θα «έβρησκε ο Χίτλερ σε κάθε κατακτημένη χώρα». Αν κατόρθωναν να υποτάξουν τον ελληνικό λαό, να του τσακίσουν τον αέρα του νικητή και τη διάθεση για αγώνα, θα τον οδηγούσαν στα παιδιά των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επιρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα έσερναν τον ενεργό και μή πλυθισμό εργάτη στα γερμανικά κάτεργα.

Δυστυχώς μερικές ή μάλλον τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι παραληρούν. Παραληρούν κυρίως όταν η δύναμη δεν προέρχεται απ τη σκέψη, την κρίση και το επιχείρημα, αλλά απ τα προσωπικά συμφέροντα και τη δύναμη των κατακτητών όπως συνέβει αμέσως μετά την κατοχή στην Ελλάδα και των νεοκατακτητών μετά την απελευθέρωση. Απ τα συμφέροντα που πολλές φορές όχι μόνο βλάπτουν τα εθνικά-συλλογικά συμφέροντα και κυρίως όταν διακυβέβεται η τύχη της χώρας αποτελούν το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων, αλλά γίνεται ακόμα πιο ειδεχθή όταν η δύναμη είναι δοτή. Η ζωή έχει αποδείξει πως καμιά, μα καμιά απολύτως δοτή δύναμη-ένοπλη η οικονομική-,δεν είναι προς όφελος του αποδέκτη. Πάντα ο δότης είναι αυτός που οφελείται. Βέβαια, κάποια φορά μπορεί και ο αποδέκτης να οφεληθεί όπως συνέβει να οφεληθούν οι αντιδραστικές και συντηρητικές δυνάμεις στην μεταπλευθερωτική Ελλάδα, με την εκ νέου άνοδό της στη εξουσία, τις παγωμένες πιστώσεις, το σχέδιο Μάρσαλ, το Δόγμα Τρούμαν κλπ. Η σχέση όμως θα είναι ένα προς εκατό. Και αν συμβεί τη δοτή δύναμη, ο λήπτης της

οποιας δύναμης, (οικονομική στρατιωτική κλπ) να είναι υποχρεωμένος να τη χρησιμοποιήσει για να προστεθούν καινούριοι Τάφοι και συμφορές όπως συνέβει με τον εμφύλιο γιατί αυτό επιβάλλει το συμφέρον του δότη, τότε ο αποδέκτης από δούλος γίνεται σκλάβος. Και αυτό γιατί και αυτή την λίγη πολιτική και κοινωνική δύναμη που είχε την χρησιμοποίησε για λογαριασμό του ξένου δότη και ο δότης απ τον κυρίαρχος του παιχνιδιού, με το παραπέρα αδυνάτισμα του λήπτη, τότε γίνεται επικυρίαρχος της χώρας. Πράξεις σαν αυτές καταλήγουν να είναι εθνική προδοσιά.

Ο αντιδραστικός κόσμος της χώρας είχε χάσει κάθε ελπίδα να πάρει την εξουσία με πολιτικά μέσα. Και επειδή δεν είχε δικά του μέσα θέλησε να την επικρατήσει με τη βία. Είδε την Αγγλική κατοχή της χώρας σαν σανίδα σωτηρίας, όπως είχε δει και τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αμερικάνους, όταν έγινε η αλλαγή κατοχικής φρουράς τον Μάρτιο του 1947. Το Συνταγμα στο άρθρο 99 που «ίσχυε» απαγόρευε όχι μόνο την παραμόνη, αλλά και το πέρασμα ακόμα απ το εθνικό έδαφος ξένων στρατευμάτων, χωρίς ειδικό Νόμο. Νόμο που να προβλέπει ρητά σχετική άδεια για σοβαρή εθνική ανάγκη, όπως ήταν η παραχώρηση εδάφους έστω και ενός διαδρόμου. Αλλωστε αυτό δεν «ζητούσαν οι Ιταλοί εισβολείς»; Δεν επέτρεπε αυτό του διακήρυταν οι ακραιφνείς «πατριώτες». Νά «λίγο χώμα και ένα δρόμο», για να φτάσουν σύντομα, άκοπα και αναίμακτα στις πετρελαιοπηγές της Αφρικής έλεγαν. Τέτοιος νόμος όμως ποτέ δεν εκδόθηκε ούτε για το πέρασμα πολύ περισσότερο για την παραμόνη. Ο σκοπός του άρθρου 99, ήταν σαφής: Είναι η διασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, για την οποία «αποτελεί μεγάλο κίνδυνο η παραμονή στο εθνικό έδαφος ξένων δυνάμεων». Συνεπώς με βάση την συμφωνία του Λιβάνου το «ισχύον συνεναιτικό Συνταγμα», ο ερχομός και κυρίως η παραμονή των αγγλικών στρατευμάτων, ήταν όχι μόνο παρανομη, αλλά από ουσιαστική άποψη με τον ερχομό τους είχε συντελεστεί εκτός απ την έμμεση, αλλά και η άμεση ΚΑΤΑΛΥΣΗ της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας.

Και αυτό είναι το οξύμωρο του τρόπου χρήσης του Συντάγματος του 1911. Για να τεθεί η χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να κηρυχθεί ο στρατιωτικός Νόμος και όποιο άλλο μέτρο εις βάρος του λαού ίσχυε το «ίσχυαν» το σύνταγμα αυτό παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας. Όταν όμως ήρθε η ώρα να τεθεί σε ισχύ το άρθρο 99 του συντάγματος, που αποτελούσε τον ακρογωνιαίο λίθο και τον θεματοφύλακα της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας, επειδή αυτό εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και των Αγγλων και των ντόπιων συνεργατών τους έπαψε να ισχύει το Σύνταγμα του 1911.

Όσον αναφορά τις επιπτώσεις απ την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, είναι δεδομένο ότι οι αντιδραστικές δυνάμεις που άφησαν έρμαιο το λαό στους τρεις κατακτητές (Γερμανούς, Βουλγάρους και Ιταλούς) μετά την κατάληψη της χώρας και σε συνέχεια παρέδωσαν λαό και χώρα στους νέους Αγγλους κατακτητές πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, στό όνομα να είναι έστω και τύπης διεκπεραιωτές της απόλυτης εξουσίας. Την εξουσία, που θα ασκούσαν εκ νέου οι ξένοι επικυρίαρχοι στον κρατικό μηχανισμό και ιδίως στο στρατό και τα Σώματα Ασφαλεία, που βρίσκονταν κάτω απ τον πλήρη έλεγχο με αποκορύφωμα το περήφιο «Ιδού ο στρατός σας». Έναν έλεγχο που επεκτίνονταν μέχρι τις παρακρατικές οργανώσεις και σε αυτούς τους συμμορίτες ακόμα.

Αναμφισβήτη είναι η ιστορική αλήθεια, ότι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων ιμπεριαλιστών το Δεκέμβρη του 1944, ανέκοψε βίαια την δημοκρατική ομαλή εξέλιξη της χώρας. Το Λαϊκό Κόμμα του Ντίνου Τσαλδάρη σε συνεργασία με τους Αγγλους και την προδοτική πλουτοκρατική ολιγαρχία, θέλοντας να επιβάλουν τη θέλησή τους με τη βία και τη νοθεία, μετέθεσαν το δημοψήφισμα που είχε προσδιοριστεί για τον Μάρτη του 1948, κατά δύο σχεδόν χρόνια στο Σεπτέμβρη του 1946, και με ένα αμφιλεγόμενο δημοψήφισμα παλινόρθωσαν τη ξενοκίνητη Μοναρχία. Επέβαλαν το καθεστώς της εθνικής υποτέλειας και του εθνικού διχασμού. Η ένοπλη αγγλική επέμβαση και σε συνέχεια, με το πρόσχημα της «βοήθειας», η αμερικανική επέμβαση στάθηκε η πηγή της μεταπολεμικής κακοδαιμονία της πατρίδας μας. Χωρίς την επέμβαση και τη βοήθεια των Αγγλων, ούτε θα επιβάλονταν μα ούτε και θα διατηρούνταν το αντιδημοκρατικό καθεστώς απ το οποίο προέρχονται όλα τα οικεία κακά για τις σύγχρονες καταστάσεις και κακοδαιμονίες. Χωρίς την ενοπλη επέμβαση των Αγγλων οι πολιτικές, κοινωνικές και οι οικονομικές δυνάμεις της χώρας, θα συγκρούονταν βέβαια. Η συγκρούση όμως θα ήταν ιδεολογικό-πολιτική και ιστορική, αφού η ιστορία αποτελεί ένα απ τα βασικότερα πεδία ιδεολογικής σύγκρουσης. Μέσω της ιδεολογικό-πολιτικής σύγκρουσης θα έβρησκαν την κοινή εκείνη γλώσσα, που θα έδινε τις λύσεις και στα πιο δύσκολα προβλήματα που μεταπλευθερωτικά θα προέκυπταν. Λύσεις που θα ικανοποιούσε τους Έλληνες και την Ελλάδα.

Αντί για την ιδεολογικό-πολιτική και προγραμματική σύγκρουση η δοσίλογη Δεξιά, με τη στήριξη και κεντρώων, που δυστυχώς ούτε και όταν διαμορφώθηκαν οι κατάλληλες συνθήκες στη διάρκεια της κατοχής και ειδικά αμέσως μετά την απελευθέρωση και κυρίως μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσαν να απαλλαγούν απ το σύνδρομο της εξάρτησης απ το 21 και την ήττα του 1935. Μετέτρεψαν την τρομοκρατία σε ιδεολογία. Σενεπώς η θεωρία ότι η επικρατούσα ιδεολογική τρομοκρατία, συνδεδεμένη με τη λευκή τρομοκρατία και το δικαίωμα ο ιδεολόγος τρομοκράτης, να μπορεί να αφαιρεί ακόμα και τη ζωή αυτού που δεν θα ενστερνιστεί την δική του ιδεολογία, σε συνδιασμό με τη διασφάλιση του ατιμώρητου, μετέτρεψε τον κάθε δεξιό συμμορίτη σε επικυρίαρχο.

Η ιδεολογία της τρομοκρατίας όπλισε το χέρι του τρομοκράτη με τη δύναμη και το μίσος, που οδήγησε σε αυτή τη φρίκη και τη συμφορά που ζούσε ο λαός ανά τη χώρα, Δεν ευσταθή η άποψη ότι ολη αυτή η δολοφονική και καταστροφική λαίλαπα που είχε υποστεί ο λαός και ειδικά της υπαίθρου, ήταν η συνέπεια της αντεκδίκησης αυτών που είχαν υποστεί θανάτους, τραυματισμούς ή και καταστροφές κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών.

Αφου λοιπόν, η θεωρία αυτή δεν ήταν βάσιμη οι εγκέφαλοι, προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα διαμόρφωσαν μια άλλη θεωρία που έλεγε : Οτι οι «μεταδεκεμβριανοί διωγμοί» ανά τη χώρα οφείλονταν ίσως σε αντεκδικήσεις σαν συνέπεια των αναπόφευκτων τιμωριών, που βρέθηκε στην ανάγκη να επιβάλει εκεί το ΕΑΜικό κίνημα στη διάρκεια της κατοχής κατά των προδοτών και πάσης φύσεως συνεργατών.

Και αν ακόμα δεχθούμε σαν λογική εξήγηση την θεωρία αυτή, τότε θα έπρεπε με την ίδια λογική, να είχαν σημειωθεί τέτοιες αντεκδικήσεις, όχι μόνο εκ μέρους αυτών που είχαν υποστεί όποιος μορφής τιμωρίες ή οι οικογένειές τους, αλλά και εις βάρος αυτών που ενώ ήταν οι καταδότες-προταίτιοι να συλληφθούν, να σταλούν όμηροι, να καούν τα χωριά μαζί με τους κατοίκους, να κρεμαστούν και να τουφεκισθούν κατά τη διάρκεια της κατοχής χιλιάδες

πατριωτών απ τους ίδιους και τους κατακτητές. Αυτοί οι ίδιοι αυτοαποκαλούμενοι τώρα πλέον «εθνικόφρονες» συνεχίζουν ανενόχλητοι το εθνοκτόνο έργο τους. Αλλα ούτε και αυτής της μορφής αντεκδικήσεις υπήρξαν απ την πλευρά των δημοκρατικών πολιτών.

Θα ήταν άλλωστε λογικά αδύνατο-αφύσικο να διεξαχθεί, και πολύ περισσότερο να συντηρηθεί και να δράση ένας τέτοιος σε έκταση και αποτέλεσμα αγώνας και ένοπλος στρατός, αν δεν είχε τη συνέναιση και δεν στηρίζονταν στον ίδιο το λαό, την υπέροχη πολύπλευρη προσφορά και την απροσμέτρητη αυτοθυσία του. Το λαό που κατά τους Μέτρ της «εθνικοφροσύνης» και τους «υπερ-πατριώτες» δολοφονούσαν όχι μόνο ομαδικά αλλα και κατά τον πιο ειδεχθή τρόπο στην ύπαιθρο! Αν πράγματι είχε συμβεί αυτό απ την πλευρά της ΕΑΜική Αντίστασης, δεν θα προέκυπτε η ανάγκη να οργανωθούν οι συμμορίες. Ο ίδιος ο λαός που είχε υποστεί τα μύρια βάσανα και συμφορές κατά τους Μέτρ, αυτός ο ίδος θα τακτοποιούσε τους λογαριασμούς με τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες αφού τώρα πιά ήταν άοπλοι.

Ενα απ τα πιο βαρύγδουπα και χιλιοειπομένα επιχειρήματα που προέβαλαν οι πολέμιοι παλιά και οι αρνητές σήμερα ακόμα της Αντίστασης είναι οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε πόλεμο με τους κατακτητές, αλλα μόνο κατά των «εθνικοφρόνων Ελλήνων! Οι οποίοι έκαναν πραγματική αντίσταση κατά του πραγματικού εχθρού»!

Την απάντηση στο «επιχείρημα» αυτό δεν χρειάστηκε να τη δώσουν οι επιζήσαντες, απ τη λαίλαπα του πολέμου και κυρίως του μεταπολέμου μαχητές. Ούτε καν οι μυριάδες των νεκρών, που τα κόκκαλά τους είναι ακόμα σπαρμένα σε όλη την ελλαδική γή. Και μια που ο λόγος για τα κόκκαλα : Αλήθεια πότε η Εκκλησία, που τόσο πολύ κόπτεται για τους νεκρούς, τα μνημόσυνα και την μεταθάνατο ζωή, πότε θα αποφασίσει να πάρει και αυτή μέρος στην προσπάθεια να κάνει η πολιτεία ενα κενοτάφιο. Ενα μνημείο ανάμνησης αυτών που σκοτώθηκαν στον Αλβανικό, την Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο;

Την απάντηση τη δίνει ο ίδιος ο εχθρός-κατακτητής που στα επίσημα αρχεία παραδέχονται πως εννέα και πλέον επίλεκτες μεραρχίες του χίτλερ, εκτός απ τους Τσέχους, Πολωνούς, Γάλλους κλπ ήταν καθηλωμένες στην κατεχόμενη Ελλάδα, για να αντιμετωπίσουν την πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αν δεν υπήρχε πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για πιο λόγο να είναι καθηλωμένες αυτές οι μεραρχίες στη Ελλάδα, οταν ο Χίτλερ επιστράτευε ακόμα και αμούστακα Γερμανόπουλα και τα έστελνε στα μέτωπα; Η μήπως τις κρατούσαν καθηλωμένες τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι εθνοϊσμοί που οπλίζονταν και πληρώνονταν απ τους κατακτητές και στα πολεμικά τους ανακοινωθέντα με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έλεγαν: « ΕΑΜοκομμουνιστές νεκροί 5, συλληφθέντες 7 και υμέτεροι είς Γερμανός» Και οταν οι Γερμανοί τουφέκιζαν την 1η Μαΐου 1944, στην Καισαριανή τους 200 Ακροναυπλιώτες, που τους πήρανε απ την ανθραποθήκη του Χαϊδαριού, και οι ταγματασφαλίτες του Μυστρά για να μην υστερήσουν σε «προσφορά» και αγριότητα πιάσανε 100 ΕΑΜίτες και τους τουφέκισαν, ετσι ώστε να φανούν ευάρεστοι στους πάτρωνές τους.

Οταν η Επανάσταση του 21, ψυχοραγούσε ο οπλαρχηγός Νενέκος απ την Ηλεία, μαζί με 2,500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραΐμ. Ο Ιμπραΐμ του έδωσε τιμές και οφίτσια. Τον έκανε βοεβόδα της Πελοποννήσου. Για να είναι αρεστός στον Ιμπραΐμ, πίεζε τα χωριά να προσκυνήσουν και οσα

δεν συμμορφώνονταν, όχι μόνο τα έκαιγε αλλά σκότωνε και τους κατοίκους των χωριών. Αυτόν τον «πατριώτη» ο Κολοκοτρώνης, έβαλε και τον σκότωσαν και με το σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» έκαιγε όσα χωριά είχαν προσκύνησει. Η Επανάσταση του 21, διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο απ την προδοσία των Νενέκων. Την ίδια δουλειά έκαναν και τα τάγματα ασφαλείας και οι διάφοροι εθνοϊσμοί. Καίγανε τα χωριά και σκοτώνανε τους Έλληνες.

Αυτούς τους παρατρεχάμενους του κατακτητή εθνισμούς, ο αρχηγός των Συμμαχικών Στρατευμάτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ενα μηνά για να διαλυθούν και να παραδοθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας έδωσε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν. Τα Τάγματα όμως δεν διαλύονταν, γιατί κρυφά οι πολιτικοί της δεξιάς και ο στρατηγός Γονατάς, τους διαβεβαίωνε ότι αντί πάσης θυσίας θα τους προστατεύσουν. Όσο για τους Αγγλους που ήδη από καιρό τους είχαν πάρει υπο την υψηλή προστασία τους: Φανερά τους καταδίκάζαν σαν προδότες, κρυφά όμως όχι μόνο τους προστάτευαν, αλλά και τους ενεθάρρυναν ότι θα τύχουν της εύνοιας, αρκεί να κάνουν υπομονή και να «αμύνονται σθεναρά κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Και έφτασε επιτέλους η απελευθέρωση. Ο ΕΛΑΣ εκτός από ενα μικρό τμήμα της Ηπείρου που έλεγχε ο ΕΔΕΣ, και ενα κομμάτι της πλατείας Συνταγματος, που ήταν εγκαταστημένη η κυβέρνηση του Καΐρου έλεγχε ολόκληρη την Ελλάδα. Στην Αθήνα και τον Πειραιά κυριαρχούσε. Ήταν ο αναμφισβήτητος νικητής της σύραξης κατά των Γερμανών και των οπισθοφυλάκων τους, που ήταν οι κάθε λογείς εθνοϊσμοί τα Τάγματα Ασφαλείας και πράκτορες των Γερμανών. Στο Παρίσι όταν μπήκαν οι σύμμαχοι συνάλλαξαν και εκτέλεσαν 10,000 συνεργάτες των Γερμανών, και πολλούς τους λιντσάρισαν, ενώ στη χώρα μας δεν άνοιξε ούτε μύτη, παρ όλα τα δεινά που είχε υποστεί ο λαός των πόλεων και της υπαίθρου απ τους συνεργάτες. Μύθος συνεπώς ότι ο ΕΛΑΣ, πολεμούσε να καταλάβει την εξουσία την οποία κατείχε και παρέδωσε στη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το ΕΑΜ όπως και τα άλλα ανύπαρκτα στη διάρκεια της κατοχής κόμματα ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Γι αυτό συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Γι αυτό και με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπο τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού.

Αλλά το πιο ατράνταχτο επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε ευρύτατα για να συκοφαντηθεί η Εθνική Αντίσταση ήταν-είναι για μερικούς ακόμα η «σφαγιαστική αγριότητα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εναντίον των «υγιώς σκεπτομένων» Ελλήνων...! Η τριαντάχρονη προσπάθεια «πλήσης εγκεφάλου» είχε σαν σκοπό ο καθένας, που τα άκουγε αυτά τα ρεφρέν στη διαπασόν να σχηματίσει την εικόνα ότι: οι εκατοντάδες χιλιάδες μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όχι μόνο δεν πολεμούσαν τους κατακτητές, αλλά ότι ήταν ενα είδος ανθρώπων που διψούσαν για αίμα, που είχαν καταληφθεί απ το Αμόκ της μανιακής εξόντωσης των «καλών και συνετών Ελλήνων» απ τους οποίους άλλοι βοηθούσαν τους κατακτητές να επιβάλου την νέα τάξη πραγμάτων του Χίτλερ, άλλοι είχαν μέν πολύπλευρες κεδροφόρες δοσοληψίες με τους Γερμανούς, άλλοι στα μπλόκα φορούσαν κουκούλες, και με το δάκτυλο έδειχναν στους κατακτητές τους αγωνιστές που την επομένη θα εκτελούσαν.

Αλλά-σαν καλοί πατριώτες-άκουγαν κρυφά τις εκπομπές του Λονδίνου! «Και μέσο του Λονδίνου άκουγαν τις σφαίρες να σφυρίζουν δίπλα στα αυτιά τους. Και υπόφερναν, έμειναν άϋπνοι, παγωμένοι και νυστικοί περιμένοντας

με το όπλο στά χέρια, να τελειώσει η μάχη που έδιναν με τους κατακτητές» για να γυρίσουν μετά τις ειδήσεις του Λονδίνου να κοιμηθεί ζεστά-ζεστά στο κανεπέ του σπιτιού του, απ όπου έδινε τη μάχη υπέρ πίστεως και πατρίδος...

Θα ήταν υπερβολική αφέλεια να υποστηρίξει κανείς ότι στα τόσα χρόνια ενός τόσο αδυσώπητου πολέμου, κάτω από άνισους όρους και αντίξοες συνθήκες, με τους πολυάριθμους εθνοϊσμούς και τη στρατιά των χαφιέδων, ότι έλλειψαν και απ την πλευρά της Αντίστασης οι εξστρεμισμοί και οι αγριότητες. Όμως το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα εγκλήματα που τυχόν το βάρυναν για την κατοχή εξέφρασε όχι μόνο τη λύπη του και τα ειλικρινή σύλληπτητήρια, αλλά και τα αποδοκίσε, γενικά και στη βουλή ειδικά. Αν και πολλά απ αυτά ήταν απρόβλεπτα, αναπόφευκτα και επιβεβλημένα ολοι λυπηθήκαμε γι αυτή μας την ευθύνη. Η Αριστερά τα πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τους τυχόν αδικαιολόγητους φόνους ακόμα και όχι μόνο αυτοί οι ελάχιστοι που αυτοδίκησαν, που ενδεχομένως ήταν ένοχοι, αλλά και πολλές εκατοντάδες χιλιάδες αθώοι, αλλά και οι οικογένειές τους. Η άλλη πλευρά όμως...

Καλά όσοι συμμετείχαμε στην Αντίσταση και ειδικά όσοι συμμετείχαμε στον ΕΛΑΣ, μπορεί σε κάποια μάχη με τους Γερμανούς πατώντας ο ΕΛΑΣίτης τη σκανδάλη να σκοτώσει τον Γερμανό, που είχε απέναντι του, και μέσα στη γερμανική στολή να ήταν έλληνας. Αυτός ό «φόνος» μετά τη Βάρκιζα, θεωρήθηκε όχι μόνο «φόνος», αλλά φόνος εκ «προμελέτης» και «ειδεχθής». Γι αυτόν τον γερμανοντυμένο έλληνα που πολεμούσε την Αντίσταση στο πλευρό των Γερμανών, μετά τη Βάρκιζα οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά, δεν θα κουραστούν πολύ να ψάξουν να βρούν τον «φονιά-δολοφόνο»...του έλληνα «πατριώτη» Θέτοντας σε κίνηση τους ιδεολογικούς μηχανισμούς να πείσουν την κοινή γνώμη για το «φόνος» και τους καταδιοκτικούς να συλλάβει τον «φονιά» για να τον καταδικάσουν με το στίγμα του «εχθρού» και «προδότη» της πατρίδας. Οι ΕΛΑΣίτες θελέστα, παθέστα.

Οι οικογένειες όμως: οι Μάνες, οι γυναίκες και τα παιδιά. Αύτα τα τραγικά και ανυπεράσπιστα θύματα, που αφήσαμε πίσω πίο έγκλημα διέπραξαν, ώστε να έχουν και αυτές την ίδια αν όχι χειρότερη τύχη απ αυτήν του «φονιά»; Και λέω χειρότερη, γιατί εμάς, μπορεί να μας βασάνισαν να μας καταδίκασαν, να μας εξόρισαν και να μάς φυλάκισαν για τους επιζήσαντες εστω στην εξορία και τη φυλακή, το πρωίνο ρόφημα μπορεί να μην είχε όλα τα υλικά σε ποσότητα και ποιότητα για να θεωρείται ενα κανονικό ρόφημα. Το ίδιο και το μεσημεριανό και βραδινό σισίτιο να μην ήταν αυτό που να θεωρήσε άνθρωπος. Σε κρατούσε όμως ορθιο και το καμπανάκι στη συγκεκριμένη ώρα, σε ειδοποιούσε ότι είναι έτοιμο.

Οι απορφανισμένες οικογένειες όμως, που αφήσαμε πίσω, αυτά τα λιγοστά έστω τρόφημα που εμεις τα είχαμε έτοιμα και στην ώρα, έπρεπε να τα βρούν πρώτα για να τα μαγειρεύσουν μετά. Σε αυτήν ακριβώς την προσπάθεια συναντούσαν τα περισσότερα εμπόδια, προσβολές και ταπεινώσεις. Οι χαροκαμένες Μάνες, οι γυναίκες και τα ορφανά παιδιά, που ο άντρας ή ο πατέρας σκοτώθηκαν στην κατοχή πολεμώντας του Γερμανούς, και αυτών που ο άντρας ή το παιδί και ο πατέρας εκτελέστηκαν γιατί σκότωσε τον γερμανοντυμένο έλληνα; Αυτά τα αξιολάτρευτα θύματα σε τί τους έφετξαν και ζούσαν με τη ρετινιά και το στίγμα του «εχθρού-προδότη»; Για πίο λόγο έχουν υποστεί τα μύρια βάσανα, όλων των ειδών τους κατατρεγμούς και όλες τις συνέπειες που αυτοί οι κατατρεγμοί συνεπάγονταν σε όλους τους τομείς και εκδηλώσεις της κοινωνικό-οικονομικής ζωής;

Με πió δικαίωμα η πολιτεία, επέτρεψε να μετατραπούν οι οικογένειες των πολιτικών κρατουμένων παλιά και στη διάρκεια της Χούντας, βόρα στις δυνάμεις της εκδήκησης και στον κάθε παρακρατικό και χαφιέ να ασχημονεί, να αφήνει τα όποια υπονοούμενα... να πιέζει να γράψουν στα γράμματα πράγματα που δεν ήθελαν; Να δέχονται αναίτιες πιέσεις και να υποστούν όλων των ειδών τις κοινωνικές διακρίσεις όχι μόνο στο δημόσιο, αλλά και στον ιδιωτικό τομέα όσον αφορά την εργασία κλπ. Με πió δικαίωμα η πολιτεία εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνη στα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας; Ποιό ήταν το έγκλημα για το οποίο τιμωρούνταν και ταπεινώνινταν;

Και η Εκκλησία που κόπτεται για το χριστεπώνυμο ποίμνιο, που ενώ δεν άφηνε να περάσει κάποιο Πάσχα ή Χριστούγεννα, χωρίς να κάνει αυτόβουλα η Ιερά Σύνοδο αίτηση ζητώντας απ την πολιτεία να δώσει χάρη στους ελάχιστους στιγμιαίους χουντικούς. Τους χουντικούς που σε όλους τους τόνους και το υπερφίαλο ύφος ότι η «επανάσταση» ήταν αναίμακτοι ενώ ήξερε πολύ καλά ότι οι νεκροί ξεπερνούσαν τους εκατό (για τους 88 στη διάθεση του καθένα τα ονοματεπώνυμα) Τους χουντικούς, που ενώ διέπραξαν τόσο εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας και έδωσαν την μισή Κύπρο στους Τούρκους. Που δικάστηκαν πρώτα και καταδικάστηκαν παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με δικαίωμα λόγου και αντίλογου, με νομική κάλυψη τους σκέφτονταν, εύχονταν, προσέχονταν και αιτούσαν την αποφυλάκισή τους. Εμάς που μας άρπαξαν χωρίς κανένα λόγο, παλιά και τώρα απ το δρόμο την ώρα που πηγαίναμε στη δουδειά ή και απ το κραββάτι. Εμάς δεν μας σκέφτηκαν ποτέ. Καλά εμείς ημαστάν «άθεοι αντίρχιστοι» και «εγκληματίες». Τις Μάνες, τις γυναίκες και τα ορφανά που αφήσαμε πίσω σε τί έφτεγαν και τις περιφρονούσαν και τις ταπείνωναν ;

Η Μάνα μου, μια περήφανη γυναίκα, που δεν την είδα ποτέ δακρισμένη. Στα νιάτα της περπατούσε και πετούσε. Δεν κατηγορήσε και ούτε μίσησε ποτέ κανέναν για τα βάσανα των παιδιών της, μα και τα δικά της. Πίστευε πως τα παιδιά της, ηξεραν πολύ καλά τί έπρεπε να κάνουν. Βέβαια και η Μάνα μου ζούσε το δικό της δράμα. Εκεί όμως που τα πράγματα έπαιρναν τραγικές διαστάσεις για τις νέες γυναίκες που έμειναν όπως η δική μου στη χούντα με ένα παιδί στην αγκαλιά και πολλές και με ένα στην κοιλιά, να μετράνε τα χρόνια της εξορίας και της φυλακής, παλεύοντας με τη φτώχεια, την ανεργεία και την οργανωμένη περιφρόνηση και ειρωνεία.

Η πότρα της Εκκλησίας του Αγίου Αντωνίου απ την πότρα του σπιτιού μας, δεν απήχε περισσότερο από τριάντα μέτρα. Όταν γύρισα ύστερα από 16 σχεδόν χρόνια απ τη φυλακή, η Μητέρα μου την πρώτη Κυριακή δεν πήγε στην Εκκλησία όπως παλιά. Την απουσία της αυτή τη δικαιολόγησα με τη ανάγκη, που έννοιωθε να είμαστε μαζί την Κυριακή. Όταν όμως δεν πήγε την δεύτερη και την Τρίτη Κυριακή, χωρίς να γνωρίζω το λόγο, την ρώτησα : δεν θα πάς στην Εκκλησία Μητέρα; Η απάντηση ήταν: «Όχι παιδί μου». Γιατί καλέ Μαμά; Εσύ ποτέ δεν έλλειψες Κυριακή και γιορτή απ την Εκκλησία; Ναι παιδί όπως το λές είναι, αλλά τώρα δεν πάω. Και πριν προλάβω να τη ρωτήσω γιατί μου διηγήθηκε το εξής: Κάποια μέρα πάλια διάβασαν αμέσως μετά το ευαγγέλιο απ τον άμβωνα μια «δήλωση-μετανοίας», φεύγοντας με πλησίασε ένας Παππάς και μου είπε: να «γράψεις και εσύ στα παιδιά σου να γίνουν Έλληνες». Όταν του είπα ότι τρία απ τα παιδιά μου πολέμησαν στην Αλβανία και όταν κατακτήθηκε η χώρα και τα 4 τους Γερμανούς, μου απάντησε ότι αφού δεν κάνουν δήλωση...Μόνο που δεν τον έφτησα. Από τότε μόνο το

Πάσχα, τα Χριστούγεννα και της Παναγίας πάω στην Εκκλησία. Τις άλλες μέρες ανάβω το κερί και το καντύλι και προσεύχομαι.

Το ίδιο και ο Ερυθρός Σταυρός, που ενώ μάζευε έρανο αδιάκριτα απ όλους, δεν σκέφτηκε ποτέ έστω την ώρα του εράνου οταν πηγενε για έρανο και στα δικά μας σπίτια, πως ζούνε αυτές οι οικογένειες και αν έχουμε κάποια ανάγκη κλπ. Οσο για την πρόνοια οπως για τον Ερυθρό Σταυρό και την Εκκλησία δεν υπήρχαν για μάς και τις οικογένειες που αφήσαμε πίσω .

Η Μητέρα μου σαν σύζυγος κτηνοτρόφου, μόλις ψηφίστηκε ο Νόμος για τις αγροτικές συντάξεις, αφού εκπλήρωνε τους όρους ηλικία κλπ, υπέβαλε απ τις πρώτες την αίτηση να συνταξιοδοτηθεί. Η αίτησή της απορρίφτηκε, το ίδιο η δευτερή και η Τρίτη. Η Τέταρτη ύστερα απ πιέσεις έγινε δεκτή, δεν πρόλαβε όμως να την πάρει. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία 91 χρόνων με το παράπονο του κατατρεγμού και της κοινωνικής διάκρισης.

Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι μέρες που έμειναν οι αγωνιστές στις φυλακές και τα ξερονήσια και σε πολλά δίσ εκατομμύρια οι ώρες και σε ασύλληπτα τρίς τα λεπτά, που έζησαν στα μεσαιωνικά κάτεργα με το στίγμα του «εγκληματία» οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν γιατί οι Ελληνες, μεταπολεμικά μπορεί να διαχειρίζονταν τον ελληνικό καπιταλισμό, δεν είχαν όμως το δικαίωμα να παίρνουν οι ίδιοι τις σημαντικές αποφάσεις. Και αποφάσεις που αφορούσαν τους πολιτικούς κρατούμενους τις έπειρναν...Οι ελληνες οπως γράφω και σε άλλο σημείο ήταν οι διορισμένοι διαχειριστές τους.

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, δεν ειχε να πολεμήσει μόνο με τους Ιταλούς, τους Γερμανούς και τους Βουλγάρους φασίστες εισβολείς. Ειχε να πολεμήσει και να εξουδετερώσει τα πολλά και ποικίλα εγχώρια οργανά τους. Τα ευρύτατα δίκτυα κατασκοπείας καταδοτών. Αυτούς που έδωσαν όρκο πίστης στο Χίτλερ : Παπαδόγωνα κλπ κλπ. Και έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα «επι τη διασώσει του» απ την απόπειρα, που οι ίδιοι οι Γερμανοί ήθελαν να τον βγάλουν απ τη μέση. Αυτόν τον ποικιλώνυμο εθνοϊσμό, όχι μόνο η κυβέρνηση του Καίρου και ο αρχιστράτηγος Αϊζενχάουερ, είχαν αποκηρύξει, αλλά και κατά τη συμφωνία της Γκαζέρτας στις 26/9/44 επιβεβαιώθηκε η αποκηρύξη τους σαν «όργανα του εχθρού». Αντί όμως γι αυτό, η αγγλική επέμβαση που οδήγησε την Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο όχι μόνο τους «συγχώρεσε» αλλά και τους χρησιμοποίησε για την προετοιμασία και την διεξαγωγή του.

Την άνοιξη του 1943, ο Ιωάννης Ράλλης, που ήταν κοινωνικά αντιδραστικός παράλληλα με την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» (του ανατέθηκε) να σχημάτισε κυβέρνηση. Απευθυνόμενος στους Γερμανούς ανακοίνωσε ότι προτίθεται να σχηματίσει κυβέρνηση υπό τον όρο να του επιτραπεί να σχηματίσει «δική του» ένοπλη δύναμη ασφαλείας. Τα επιχειρήματα που πρόβαλε ο Ράλλης στους Γερμανούς, ήταν ότι θα σταματούσε-τσάκιζε κάθε ανταξονική κίνηση του λαού στις πόλεις και την ύπαιθρο και στους πολιτικούς αρχηγούς, υποσχέθηκε ότι η κυβέρνησή του θα ειχε σαν σκοπό την αντικομμουνιστική και αντιεαμική δράση. Ήταν μια υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, τα «τάγματα ασφαλείας» θα αποτελούσαν ένα πυρήνα του τακτικού στρατού μετά την απελευθέρωση. Οι Γερμανοί και τα παλιά κόμματα βρέθηκαν σύμφωνοι με τις απόψεις του Ράλλη και στις 7/4/1943, η κυβέρνηση αντρεϊκέλων των ναζί, δημιούργησε τα πρώτα 4 «Τάγματα Ασφαλείας» Πολλοί τότε αναρωτήθηκαν, μα και σήμερα ακόμα αναρωτιούνται, γιατί ο Ράλλης, δέχθηκε να παίξει έναν τέτοιο βρώμικό ρόλο τη στιγμή που την εποχή που σχημάτισε την κυβέρνηση, ήταν πιά φανερό ότι

είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση στα πολεμικά μέτωπα και ο Χίτλερ, θα έχανε σίγουρα τον πόλεμο;

Για πολλούς η ενέργεια αυτή ήταν πράγματι κάτι το παράδοξο και ο λόγος να δεχθεί ένας άνθρωπος σαν το Ράλλη, να κυβερνήσει σαν αντρείκελο των ναζί, έμεινε για πολλούς και σήμερα ακόμα ένα άλυτο αίνιγμα. Και αυτό γιατί στα πολεμικά μέτωπα κάθε μέρα που περνούσε η ήττα του άξονα επιβεβαιώνονταν και το Σεπτέμβριο του 1943 αποχωρεί και η φασιστική Ιταλία απ τον άξονα. Και ενώ συνέβαιναν αυτά, η κυβέρνηση Ράλλη, όχι μόνο δεν διαλύει τα τάγματα ασφαλείας, αλλά αυξάνει τον αριθμό τους και από (4) τα έκανε (10) κ.ο. Ενώ αυτοί που επάνδρωσαν τα τάγματα ασφαλείας προέρχονταν απ τα απεχθέστερα στοιχεία της κοινωνίας, δεν ίσχυε το ίδιο για ένα μεγάλο αριθμό αξιωματικών, που ηγήθηκαν των ταγμάτων ασφαλείας μερικοί απ τους οποίους είχαν διωχθεί την δεκαετία του 1930 απ το στράτευμα γιατί συμμετείχαν στο κίνημα του 1935. Μάλιστα πολλούς από αυτούς η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία παρ όλο που έκαναν αιτήσεις να τους επιτραπεί να πάρουν μέρος στον αλβανικό πόλεμο, δεν τους δέχθηκαν. Αυτούς λοιπόν, τους Αξιωματικούς που δεν τους επέτρεψαν να πολεμήσουν στον αλβανικό πόλεμο τους ανέθεσαν τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας.

Όλες οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκς και ειδικά η κυβέρνηση Ράλλη, με στόχο να στερήσει την Εθνική Αντίσταση από εμπειροπόλεμους Αξιωματικούς, που θα έκαναν ακόμα πιά δύσκολη τη ζωή των κατακτητών και αντί για 10-15 μεραρχίες, θα τους καθύλωνε 20 και πλέον, προκειμένου να τους προσελκύσει να τεθούν επικεφαλής των «Ταγμάτων Ασφαλείας» δήλωσε ότι : όσοι θα ενταχθούν στα τάγματα ασφαλείας, θα γίνουν δεκτοί με το βαθμό που φέρει ο καθένας και με τον αντίστοιχο μίσθο. Ο Ράλλης, αφού ανέλαβε τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα (με εντολή του Τσιώρτσιλ και αποδεκτός απ τους Γερμανούς) έσπευσε να διαβεβαιώσει τον Γερμανό Ανώτατο Στρατιωτικό Διοικητή Νοτιοανατολικής Ευρώπης, ότι θα ΕΞΟΝΤΩΣΕΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΑΡΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ», λές και υπήρχαν και άλλες μονάδες που πολεμούσαν τους Γερμανούς. Αυτήν ακριβώς την εξόντωση της Αντίστασης προσπαθούσαν να πετύχουν ο Ράλλης, οι Γερμανοί και ο Τσιώρτσιλ απ κοινού ιδρύοντας τα τάγματα Ασφαλείας. Οσό για τους άλλου εθνοϊσμούς τα γερμανικά αρχεία λένε πως : «Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν πρόσφατα τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ μαζί τους, με τη βεβαιότητα, ότι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο».

Πρέπει επιτέλους κάποτε όχι μόνο να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους, αλλά και να δεχθούμε τα γεγονότα όπως αυτά έγιναν στην πραγματικότητα. Και σε ό,τι αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας» που έχαν άμεση σχέση με το Σώμα των Αξιωματικών πρέπει να τονιστεί για άλλη μια φορά ότι:

Αποστολή και καθήκον του σώματος των αξιωματικών, εκτός απ την εθνική άμυνα, την καθοδήγηση της διεξαγωγής όταν χρειαστεί του πολέμου. Στα καθήκοντά τους, συνεπάγεται και ο πρωτοποριακός ρόλος, που τους αναλογεί σε περίπτωση που συμβεί να κατακτηθεί η χώρα. Οι αξιωματικοί σε συνεργασία με την πολιτική ηγεσία, έχουν καθήκον να πρωτοστατήσουν για την οργάνωση Αντίστασης στη χώρας, και σε συνέχεια να αυτοστρατευθούν για την απελευθέρωση της, απ τον όποιο κατακτητή ή και σφετεριστή της λαϊκής κυριαρχίας, των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του λαού. Και

όταν η «ηγεσία» το έχει σκάσει η ευθύνη κατά κύριο λόγο πέφτει στους δικούς ώμους. Για το σκοπό αυτό έχουν δώσει όρκο και σε καιρό ειρήνης η πολιτεία τους ανταμοίβει.

Τί συνέβει όμως στην πραγματικότητα. Μετά την κατάρρευση του μετώπου η «πολιτικό-στρατιωτική ηγεσία» φεύγοντας απ την Ελλάδα μαζί με τα αποθέματα του χρυσού, πήραν μαζί τους και ένα μέρος του στρατού, τον οποίο έθεσαν υπό τις διαταγές των Αγγλων. Οι Αγγλοι ήθελαν σε περίπτωση ήττας του άξονα να επανέλθει η πολιτική της Ελλάδας, στην πριν από την 28η Οκτωμβρίου 1940. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε ολό το Ελληνικό πολιτικό-στρατιωτικό και κοινωνικό-οικονομικό δυναμικό να είναι υπό την απόλυτη δική τους επιρροή και έλεγχο. Και ο έλεγχος του Σώματος των Αξιωματικών και των Σωμάτων Ασφαλείας ήταν ένα καθοριστικής σημασίας δεδωμένο.

Μέχρις ότου δεν είχε αρχίσει η οργάνωση της Αντίστασης, η αγγλική προπαγάνδα μέσω του Καΐρου, καλλιεργούσε την αδράνεια των αξιωματικών που έμειναν στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό το εκμεταλεύτηκαν οι Γερμανοί. Και για να έχουν ακόμα πιο ήσυχο το κεφάλι και να τους ελέγχουν, τους τοποθέτησαν σε διάφορες θέσεις: όπως στο επισιτισμό, στις Ενώσεις Γεωργικών Συνεταιρισμών κλπ. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε τη 10η σε σιτιρά και δημητριακά για λογαριασμό της διορισμένης απ τους κατακτητές κυβέρνηση και των Γερμανών, απ τις αλωνιστικές μηχανές και τους μύλους. Με τα σιτιρά και τα όσπρια αυτά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Με το ίδιο περίπου αιτιολογικό και οι Ενώσεις Γεωργικών Συν/σμών, έπαιρναν τη 10η απ τους παραγωγούς στις αλωνιστικές μηχανές. Και στις Ενώσεις την ευθύνη και την εποπτεία για τη 10η την είχαν οι αξιωματικοί.

Όταν άρχισαν οι πρώτες ανταρτικές ομάδες δεν θορυβήθηκαν μόνο οι Γερμανοί. Περισσότερο θορυβήθηκαν οι Αγγλοι, γι αυτό και έστειλαν αμέσως στην Ελλάδα, στις 20 Σεπτεμβρίου 1942, μια ομάδα 12 αντρών με επικεφαλής τον Ταξίαρχο Εντν Μάγιερς στην οποία συμμετέχει και ο Κρίς Γουντχάουζ, που αργότερα τον διαδέχθηκε, καθώς και τον Τσιγάντε κλπ. Ο αντισυνταγματάρχης Χάμιλτον, μέλος της SOE, που ανήκει στο τμήμα επιχειρήσεων του Γενικού Στρατηγείου του Καΐρου είπε στον Μάγιερς ότι: «Έχουμε ανάγκη από ένα μόνιμο αξιωματικό, για να διευθύνει μια επιχείρηση πρωταρχικής σπουδαιότητας στην Ελλάδα, Μετά την επιχείρηση αυτή, θα γυρίσετε πίσω σε μερικές εβδομάδες και θα επιστρέψετε ένδοξος και περήφανος στη Αγγλία...» Η ομάδα αυτή έπεσε στις 29/9/42 με αλεξίπτωτα στη Γκιάνα κοντά στο χωριό Καρούτες. Είναι η ομάδα που με τη συμμετοχή του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, έκαναν συνεργαζόμενοι την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ο αρχηγός της ομάδας ήταν ο Ζέρβας και ο Αρης Βελουχιώτης. Όταν Μαγιερς μαθαίνει απ τον Ζέρβα, που του λέει πως είναι δημοκρατικός εκληψήσεται και σκανταλίζεται όταν μαθαίνει ότι ο Μεταξάς, είχε απογορεύσει στους δημοκρατικούς ανώτερους αξιωματικούς να πάρουν μέρος στην άμυνα της πατρίδας τους στο Ελληνο-ιταλικό πόλεμο.

Οι Αγγλοι έχοντας μια μακρόχρονη επικυριαρχία στην Ελλάδα και ένα πυκνό, πολύπλοκο δίκτυο στηριγμένο σε ένα άρτιο μηχανισμό προκτόρων Αγγλων και κυρίως ντόπιων, με τον οποίο έχρηζε και έλεγε αρχηγούς και κόμματα, ήταν επόμενο να θέλει να διατηρήσει τη θέση αυτή και μεταπελευθερωτικά. Και όταν είδαν ότι δυσκόλεψαν τα πράγματα και η εξόντωση του ΕΑΜ, δεν ήταν εύκολη μόνο απ τους Γερμανούς και αφού ο στόχος ήταν κοινός, ήταν επόμενο να ταυτιστεί και η προσπάθεια των Αγγλων με αυτή των Γερμανών για την απ κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, ώστε να

επανέλθει η 4η Αυγ/ου, που ο ένας την έκανε και ο άλλος, όχι μόνο την αποδέχθηκε, αλλά και την επέκτεινε με την ακόμα πιο βάρβαρη κατοχική νομοθεσία. Μια Νομοθεσία που δυστυχώς πέρασε ατόφια στην μεταπολεμική Νομοθεσία και ειδικά η ποινική, όπως ατόφια πέρασε και αυτή της χούντας μετά την πτώση της τον Ιούλιο του 1974.

Και ενώ το Σεπτέμβριο του 1942 οι πιο πάνω Αγγλοι, ήρθαν με συγκεκριμένο στόχο να ανατινάξουν με τη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ τη γέφυρα του Γοργοποτάμου, μετά την ένταξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο Α.Μ.Α, ο ερχομός των Αγγλων συνδέσμων πύκνωνε και στις 14/7/43 ήρθε ο Εντυ στη Μακεδονία. Στη διαδρομή είδε αρκετά τμήματα του ΕΛΑΣ, συζήτησε μαζί τους και τον «εντυπωσίασε» λέει η «ενενοχλητή κίνηση στις πόλεις, τα συγκροτημένα, πειθαρχημένα και καλά οργανωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ στο μεγάλο ελεύθερο Μακεδονικό κομμάτι που κατ'εξοχή ελέγχονταν απ'τους Γερμανούς, μα και η απόφαση του λαού για τη νίκη.

Αυτό φαίνεται αντί να τον ευχαριστήσει τον ανησύχισε και σε λίγες μέρες γράφει ο στρατηγός Κικίστας στο Βιβλίο του «η Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ» μαζί με τους άλλους Αγγλους συνδέσμους, εκτός απ'την επαφή που είχε με τα τμήματα του Παπαβασιλίου-Μιχάλαγα-Κισάμππατζάκ φρόντισε για τη συγκρότηση της ΠΑΟ, να βάλει μια ακόμα σφίνα στην εμφύλια διαμάχη. Και όλως αιφνιδίως τις μέρες αυτές χωρίς καν να το περιμένουμε ή να ειδοποιηθούμε έφτασαν καμιά δεκαριά ανώτεροι και κατώτεροι αξιωματικοί απ'τη Θεσσαλονίκη (προφανώς με συστάσεις και προτροπή των Αγγλων να προσχωρήσουν στο ΕΛΑΣ). Και λέω προφανώς γιατί αφού τοποθετήθηκαν σε τμήματα του ΕΛΑΣ, μερικοί απ'αυτούς αργότερα προκάλεσαν πολύ άσχημα προβλήματα»

Ο προσεταιρισμός των αξιωματικών όταν γίνεται πόλεμος βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Ενώ οι Αγγλοι έκαναν αυτό το εγχείρημα να «εντυπωσιάσει τους αντάρτες», οι Γερμανοί προκειμένου να τους ελέγξουν τους εφοδίασαν με ταυτότητες και τους τοποθέτησε σε διάφορους μηχανισμούς όπως ο επισιτισμός κλπ.

Οι σκοτεινοί άνθρωποι, που δεν έλειψαν ποτέ απ'αυτόν τον τόπο, δεν δύστασαν να ρίξουν τη ρετσινιά του προδότη στον Κολοκοτρώνη, τον Καραϊσκάκη κλπ. Και όμως, αυτοί οι προδότες σήμερα διδάσκονται στα σχολεία για να φρονηματίσουν και να διαπαιδαγωγούν πατριωτικά τις νέες γενιές των Ελλήνων. Δεν μπορεί επ'άπειρο να φαίνεται κανείς καλύτερος από Ο,τι είναι. Το δίκαιο όπως πάντα, εστω και αργά θα βρεί τη θέση που του αρμόζει και του πρέπει. Γι'αυτό είμαι απόλυτα σίγουρος. Ανήσυχτοι για το μέλλον είναι μόνο εκείνοι που άρπαξαν κάποια δόξα, που όχι μόνο δεν τους ταιριάζει, αλλά και δεν τους ανήκει. Και καθώς οι σελίδες του χαρτιού, πάνω στην οποία η νικήτρια παράταξη θα αποτυπώσει τις δικές απόψεις είναι ακόμα απ'ιστορική άποψη ακόμα λευκές, πολλές κοινωνικές ομάδες, συμμετοχικές ή εχθρικές μεταξύ τους, βλέπουν στη συγκυρία αυτή (οπώς έγινε και το 21) την ευκαιρία να μεταβάλλουν προς το καλύτερο (προς το συμφέρον και τον εαυτό τους) ή να υπερασπίσουν τη θέση τους στην κοινωνική ιεραρχία. Με τον τρόπο αυτό ο ανταγωνισμός και η σύγκρουση για άλλη μια φορά θα εγγραφεί βαθιά μέσα στον κοινωνικό Ιστό.

Στο μεταξύ το ΕΑΜ αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο. Το ίδιο και ο ΕΛΑΣ. Η επιρροή του ΕΑΜ είναι τεράστια και οι ανάγκες του ΕΛΑΣ για αξιωματικούς είναι εξίσου μεγάλη. Σε αυτήν ακριβώς την κρίσιμη και καθοριστικής σημασίας για το λαϊκό κίνημα στιγμή, οι «μεγάλλοι μας σύμμαχοι

Αγγλοι» πήραν την «μεγάλη απόφαση»: προτίμησαν να πάνε οι αξιωματικοί δια μέσω του Ράλλη, στους Γερμανούς για να πολεμήσουν στο πλευρό τους την Εθνική Αντίσταση, παρά στην Εθνική Αντίσταση να πολεμήσουν τους Γερμανούς, που ήταν και ο κοινός στόχος του συμμαχικού αγώνα. Και όταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα κάνουν τη σκέψη πράξη. Διαμορφώνοντας το περίφημο «Σχέδιο MANNA». Ένα σχέδιο που περιεχόμενο του έχει να επαναφέρει με όλα τα μέσα την Ελλάδα μετά τη λήξη του πολέμου στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του. Με βάση τους αξιωματικούς θα οργανώσουν τα προδοτικά «Τάγματα Ασφαλείας» με τρεις βασικούς στόχους. α) Να αποκόψουν-στερηθεί η Αντίσταση από εμπειροπόλεμους αξιωματικούς, που τόσο τους είχε ανάγκη. β) Να πολεμήσουν από κοινού οι Έλληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς την Αντίσταση, αρχίζοντας έμμεσα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας τον εμφύλιο πόλεμο και γ) όταν απελευθερωθεί η χώρα τα τάγματα ασφαλείας θα αποτελέσουν τον κύριο κορμό και άξονα για τον ανοικτό και επίσημο πλέον εμφύλιο και τους βασικούς πυρήνες για τον μεταπλευθερωτικό στρατό. ΤΡΙΠΛΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ!

Το άρθρο 5 της Συμφωνίας της Βάρκιζας πρόβλεπε «Ο εθνικός στρατός θα αποτελεσθεί από τακτική στρατολογία. Οι πολιτικές και κοινωνικές ιδέες των υπηρετούντων στις τάξεις του στρατού θα είναι σεβαστές». Και μόνο η υπόμνηση της παραγράφου αυτής θα έπρεπε να προκαλέσει θυμίδα στους κύκλους των στρατιωτικών παραγόντων. Αξιωματικοί των «ταγμάτων ασφαλείας», όπως ο συνταγματάρχης Γερακίνης, που επί δέκα μήνες δρούσε μαζί με τους Γερμανούς και

υπό τις διαταγές Γερμανού ανθυπολοχαγού στην Εύβοια και έκαψε μόνο στην κεντρική Εύβοια, είκοση χωριά και κεφαλοχώρια, κρίθηκε ικανός και κατ'εξοχήν κατάλληλος να υπηρετήσει στον εθνικό στρατό και ολόκληρη η Ορεινή ταξιαρχία μεταβάλλεται σε «Μεραρχία Εκπαιδευτών» του εθνικού στρατού. Αξιωματικοί που έπρεπε να έχουν περάσει από μια συνοπτική διαδικασία και να έχουν τουφεκισθεί, σαν πασίγνωστοι προδότες του Έθνους και δήμιοι του λαού «τέθηκαν εν ενεργεία» για την εκπαίδευση και διαπαιδαγώγηση στην εθνοφυλακή. Τοποθετήθηκαν σε θέσεις κλειδιά στην ιεραρχία από όπου έλεγχαν τα πάντα.

Την ίδια στιγμή που οι προδότες του Έθνους και οι δήμιοι του λαού αξιωματικοί τοθετούνταν στις θέσεις κλειδιά στην Ιεραρχία τους στρατού και ενώ η Συμφωνία της Βαρκιζας όχι μόνο πρόβλεπε την ένταξη στον τακτικό στρατό των αξιωματικών του ΕΛΑΣ, αλλά και κατοχύρωνε τις πολιτικές και κοινωνικές ιδέες, όπως πρόβλεπε και την άμεση δημιουργία εθνικού στρατού με τακτική στρατολογία των κλάσεων που θα καλούνταν κάθε φορά. Το συγκροτημένο από τους πύθωνες «Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο», με σύμφωνη γνώμη της «κυβέρνησης» δημοσίευε έγγραφό του, που καθόριζε τις θέσεις των συνταγματάρχων του ελληνικού στρατού. Σύμφωνα με το καταπληκτικό αυτό διάταγμα ολοι οι νόμιμοι συνταγματάρχες του ελληνικού στρατού, που υπηρέτησαν στον Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό «τίθενται εις την κατηγορία των εκτός ηπηρεσίας και οργανικών θέσεων τελούντων». Αυτό το ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο αργότερα θα χαρακτηρίσουν την Εθνική Αντίσταση, πράξη εσχάτης προδοσίας και έγκλημα καθοσίωσης και με τις «καθεστωτικές δίκες» θα διαπράξουν τα «καθεστωτικά εγκλήματα».

Σύμφωνα με μία αγγλική οδηγία στις 2/6/43, δηλαδή δύο μήνες μετά την συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας προς τα ΜΜΕ, ελεγαν ότι: «ΝΑΙ ΜΕΝ, όλοι όσοι κατατάσσονται στα τάγματα ασφαλείας βοηθούν τους Γερμανούς, δεν θα έπρεπε όμως να καταγγέλλονται ως προδότες»! Το ίδιο εμπόδιζαν την κυβέρνηση του Καΐρου να καταδικάσει τα τάγματα σαν προδοτικά, γεγονός που και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι, δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την αγγλική πολιτική απέναντι σε μια ένοπλη οργάνωση των Κούιλιγκς. Αναμφισβήτητα αυτή η σύγχυση και η αντικομμουνιστική ρητορική του Τσιώρτσιλ, με τις «κωδικές υποδείξεις» διευκόλυναν κατά πολύ το Ράλλη, να στρατολογήσει αξιωματικούς, να ηγηθούν των χρυσοπληρωμένων απ τον Τσιώρτσιλ ταγμάτων και όλων των άλλων εθνοϊσμών, ενώ οι ενταγμένοι στα τάγματα είχαν την παρηγοριά ότι δεν χαρακτηρίζονταν προδότες απ τους συμμάχους. Μα και όταν τα καταδίκιζαν οι σύμμαχοι, ο Τσιώρτσιλ έκανε ότι δεν άκουγε... Ήξερε ότι ο Ράλλης και ο Γονατάς, θα εφάρμοζαν κατά γράμμα το σχέδιο-εντολές του για την έναρξη του εμφυλίου πολέμου. Και οι ταπεινωμένοι για τον αλβανικό πόλεμο Αξιωματικοί;

Απ τα στοιχεία που έρχονται στο φώς, τελικά θα αποδειχθεί ότι το σχέδιο «MANNA», ήταν ένα καλά οργανωμένο Αγγλο-Γερμανικό εταιρικό σχέδιο για την από κοινού εξόντωση της Εθνικής μας Αντίστασης. Ένα σχέδιο που λειτουργούσε σαν τα συγκοινωνούντα δοχεία ως προς τις επιδιώξεις. Ένα σχέδιο που όχι μόνο ταύτιζε, αλλά και συντόνιζε σε όλες τις λεπτομέρειες την από κοινού δράση. Θα αποδειχθεί ότι το σχέδιο «MANNA» ήταν ο προπομπός που οδήγησε και στη συμφωνία της Λισαβώνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα και τη δημιουργία από κοινού των προϋθέσεων για την έναρξη του εμφυλίου.

Ήταν τόσο εμφανής η προσπάθεια να διαμορφωθούν συνθήκες εμφυλίου πολέμου, που και αυτός ακόμα ο αμύντορας της βρετανικής πολιτικής στην κατοχική Ελλάδα Γουντχάους, που διαδέχθηκε τον Ταξίαρχο Κρύς στην αρχηγία της αγγλικής αποστολής, δεν δίστασε να ομολογήσει ότι η πολιτική του Λονδίνου, για την υποστήριξη του βασιλιά δεν μπορούσε παρά να διαιωνίσει (στηριχθεί) στο διχασμό των Ελλήνων». Ακόμα ομολόγησε ότι ο «Ζέρβας εκβιάστηκε να βγεί στο βουνό το 1942». Και ο υπαρχηγός του Ζέρβα, Κομ Πυρομάγλου διαπιστώνει ότι «... Η μόνη φροντίδα (του Τσιώρτσιλ) συνεκεντρώνετο στο πώς να επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση της Ελλάδας απ τους Γερμανούς για να επιβάλει την επιστροφή του Βασιλέως Γωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική» («Δούρειος Ιππος» σελ 193). Ο ίδιος αναφέρει ακόμα πως, τον Φεβρουάριο του 1943, έφτασε στα χέρια της ηγεσίας του ΕΔΕΣ, μια εγκύκλιος του αγγλικού Γενικού Επιτελείου Στρατού, που απευθυνόταν «Προς τους ελληνες βασιλόφρονες αξιωματικούς, που περιείχε ΟΔΗΓΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

Το α) μέρος ανέλυε τον τρόπον με τον οποίον ο βασιλόφρον κόσμος, θα αντιμετώπιση τον ανταρτικόν αγώνα και θα ΕΞΩΘΗΣΗ ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΑΜ και ΕΔΕΣ. Ενώ το β) ανέλυε με ποιόν τρόπον θα εκμεταλλευτούν την σύγκρουσιν των δύο οργανώσεων δια να επικρατήσουν τελικώς...» («Εθνική Αντίστασις», σελ 255. Οι υπογραμμίσεις, είναι του συγγραφέα). Ακόμα ο ίδιος λέει ότι : «Το Στρατηγείο της Μ. Ανατολής, είχε διατάξει το Γενικό Αρχηγείο του ΕΔΕΣ να ΑΝΑΣΤΕΙΛΕΙ (η εστω να περιστείλει) τις επιχειρήσεις στην περίδο εκείνη (Ιούνιος-Οκτώμβριος 1944) και να μὴν ενοχλήσει τους συμπυκνόμενους προς το

Βορρά Γερμανούς-για να αντιμετωπίσουν αυτοί (οι Γερμανοί) τους Ρώσους, που προελαύνανε απ την Ανατολή».

Ο Αρχιστράτηγος Ουίλσον, αρχηγός των Συμμαχικών Δυνάμεων της Μεσογείου, θα επιβεβαιώσει και θα ολοκληρώσει την εικόνα: «Όσα ακολούθησαν, περιπλέξανε ακόμα περισσότερο τα πράγματα, όταν μάθαμε πως ο ΕΛΑΣ, είχε επιτεθεί εναντίον του ΕΔΕΣ και ταυτόχρονα, πως τμήματα με επικεφαλής ΒΑΣΙΛΟΦΡΟΝΕΣ αξιωματικούς, που συνεργάζονταν με τους Γερμανούς εναντίον ανταρτικών ομάδων, που τις διευθύνανε βρετανοί αξιωματικοί». Έτσι για μιá ακόμα φορά το «σύμβολο της εθνικής ενότητας»-θρόνος-δίχαζε και κατασπάραζε τους Έλληνες...

Τη δουλειά αυτή ο Τσιώρτσιλ, την είχε αναθέσει σε αξιόπιστα χέρια. Σε χέρια που είχαν ένα βασικό στόχο και κύριο εχθρό : Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλινγκράτ η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα άρχισε. Οι Γερμανοί θα έφευγαν : «η Ελλάδα ήταν δική μας και μας ανήκει». Όλα πρέπει να είναι έτοιμα για τη μεγάλη μέρα, που θα κονιοτροποιήσουμε το καταραμένο ΕΑΜ και τους τρισκατάρτους κομμουνιστές. Γι αυτό και συνέχιζε να στέλνει τις λίρες.

Μετά την κατοχή 16,000 και πλέον άνδρες και 1.000 αξιωματικοί που το μεγαλύτερο μέρος είχε συλλάβει ο ΕΛΑΣ, μπήκαν υπο Βρετανική ευθύνη, κλείστηκαν στο Γουδί και τις φυλακές Αβέρωφ χωρίς να έχει αποσαφηνιστεί αν θεωρούνταν αιχμάλωτοι ή κρατούμενοι. Κανένας δεν κρίθηκε ένοχος. Και ο Ράλλης που «δικάστηκε» σε θάνατο πέθανε στο σπίτι του. Όλοι αποφυλακίστηκαν, και οι Αγγλοι, που κυβερνούσαν τη χώρα τους χρησιμοποίησαν στο σχηματισμό τακτικών «ελληνικών στρατιωτικών μονάδων». Απ το Δεκέμβρη, όλοι οι αξιωματικοί των όποιων Εθνοϊσμών και ταγμάτων εισέπραταν ανάλογο μισθό με αυτόν που έπαιρναν οι τακτικοί αξιωματικοί και απ τη 12η Δεκεμβρίου 1944, με «πίεση» των Αγγλων, και με την θέληση της «κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος ενέταξε 12,000 αξιωματικούς και οπλίτες στις νεότευκτες μονάδες της εθνικής φρουράς.

Τα τάγματα ασφαλείας που μαζί με τους Γερμανούς έσπαιρναν τον όλοθρο και την καταστροφή στο περασμά τους, ήταν αυτοί που αποτέλεσαν τον κύριο κορμό του εθνικού στρατού. Οι δημιουργοί των ταγμάτων είναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτοουργοί και υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, τις καταστροφές και τις λεηλασίες του εθνικού μας πλούτου. Για το κάψιμο των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Βέβαια, την κύρια ευθύνη για τη συνεργασία, τις καταστροφές και τα εγκλήματα που διέπραξαν όχι μόνο τα «Τάγματα Ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί την έχουν οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καΐρου, και ας καταφέρονταν εναντίον τους απ τους ραδιοφωνικούς σταθμούς όπως: «Ο Ράλλης μαστροπός των ευγενεστέρων εθνικών παραδόσεων...θα πληρώσει με το αίμα του». «Τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο, είναι ανάξια αν φέρουν το όνομα των Ελλήνων...«Όσοι υπηρετούν στα τάγματα ασφαλείας θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατα των Ηνωμένων Εθνών» και όχι των Ελλήνων και της Ελλάδας!

Ενώ «επίσημα» τα καταδικάζονταν σαν ανάξια και προδοτικά τα τάγματα και όλους τους άλλους εθνοϊσμούς στην πραγματικότητα όμως, δεν ήταν μόνο προδοτικά και ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων, αλλά ήταν και ξενοκίνητα. Ένας ταξικός μισθοφορικός στρατός. Και ενώ έπρεπε να δικάσουν σαν δοσίλογοι γενικά γιά ό,τι και για οσα ευθύνεται ο καθένας ποινικά, η ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, και οι απειλές του Ράλλη, ότι θα κάνει αποκαλύψεις εναντίον υψηλά ισταμένων προσώπων

τα μετέτρεψε σε «πατριώτες» και όχι μόνο σε «πατριώτες», εντάχθηκαν αυτούσια στο στρατό, στον κρατικό μηχανισμό σε θέσει κλειδιά. Και απ τις θέσεις αυτές σε απηνείς διώκτες των αγωνιστών. Τα περισσότερα εγλήματα για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, με αποκορύφωμα τη λευκή τρομοκρατία, που δεν άφησε τίποτε όρθιο στην Ελλάδα είναι δικό τους έργο κατ εντολή βέβαια...

Ενώ αυτοί από συνεργάτες και διώκτες του λαού και των αγωνιστών αποκαταστάθηκαν, είναι απίστευτα σχεδόν τα βασανιστήρια εκατοντάδων αξιωματικών, νέων και παλαιών, όλων των βαθμών, που τα στήθη του κοσμούσαν παράσημα και το σώμα τους τραύματα, σέρνονταν σαν κατάδικοι του Ποινικού Δικαίου, από ένα Αστυνομικό τμήμα στο άλλο, από φυλακή σε φυλακή, με χειροπέδες και συνοδεία χωροφυλάκων ταλαιπωρημένοι και ιβριζόμενοι απ τους μετακατοχικούς «αγανακτισμένους- κατ εντολή-εθνικόφρονες».

Ξέρει ο λαός μας τις δεκάχρονες εξορίες και τις εικοσάχρονες φυλακές που περάσανε, τόσο οι αξιωματικοί όσο και οι άλλοι Έλληνες που πολεμούσανε τους κατακτητές μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όπως ξέρει και τα αξιώματα, τις τιμές και τις κάθε είδους παροχές που χωρηγήθηκαν στους προδότες και τους συνεργάτες των κατακτητών.

Βέβαια, ο ελληνικός λαός στο εσωτερικό της χώρας και στο εξωτερικό, φίλοι και εχθροί ξέρουν ποιοί ήταν πατριώτες και ποιοί προδότες στην κατοχή. Ξέρει οτι πατριώτης δεν γίνεται κανείς με τα λόγια, τις προβολές και τις προωθήσεις, αλλά με τα έργα που έχει προσφέρει προς την πατρίδα. Γνωρίζει και πολύ καλά, οτι με τα αγάλματα, τις προτομές και όλα τα άλλα τεχνάσματα δεν δημιουργούνται οι πατριώτες και οι ήρωες. Ξέρει πώς, και γιατί στήνονται αυτά και δεν ξεγελιέται. Ξέρει ποιοί πολέμησαν τους κατακτητές και ποιοί συνεργάστηκαν μαζί τους. Ξέρει ποιοί πήραν τα όπλα, που τους έδωσε ο ίδιος ο κατακτητή και οτι μαζί με τους κατακτητές, πολέμησαν με απάνθρωπη λύσσα και μανία τον αγωνιζόμενο για την λευτεριά του Ελληνικό λαό. Γνωρίζει τους προδότες μασκοφόρους στα διάφορα μπλόκα αν και φορούσαν κουκούλες για να κρύβουν, από φόβο και όχι ντροπή το συχαμένο τους πρόσωπο. Το ίδιο γνωρίζει ποιοί πήγαιναν ψευδομάρτυρες στα Στρατοδικεία και κατηγορούσανε, επι πληρωμή βέβαια, τους πατριώτες αγωνιστές, τις δήθεν χήρες που έβαζαν μπουκάλια αρωμάτων ή ό,τι άλλο βαρύ μέσα στις τσάντες με τις οποίες μας χτυπούσαν, με την ανοχή των συνοδών χωροφυλάκων, οταν βγαίναμε απ τις κλούβες πηγαίνοντας στο στρατοδικείο, μα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα, και τους αγανακτισμένους κιοτήδες εθνικόφρονες. Τους εθνικόφρονες και κυρίως οι δοσίλογοι εθνικόφρονες που το αντικομμουνιστικό μένος ήταν τόσο που δεν επέτρεπαν στις κόρες και τους γιούς να ερωτεύονται Αντιστασιακούς-Αρεστερούς. Χώριζαν αντρόγυνα και δεν δέχονταν να θαφτούν ή να θάψουν δίπλα τους κάποιο κομμουνιστή.

Εκείνο που μας έκανε αλγεινή εντύπωση, ήταν η πλήρης αδιαφορά της έδρας. Ποτέ δεν σηκώθηκε κάποιος της έδρας να απαγγέλει σε κάποια απ αυτές τις «κυρίες» κατηγορία για βιοπραγία «έντος της αιθούσης»! Λειτουργούσε και η έδρα του στρατοδικείου, όπως λειτουργεί και το σωματείο των διαιτητών, οταν παίζουν οι ομάδες της Θεσσαλονίκης στην Αθήνα, και φίλαθλοι των αθηναϊκών ομάδων, φωνάζουν τους θεσσαλονικείς βούλγαρους. Ποτέ δεν τόλμησε κάποιος διαιτητής, να τους ανακαλέσει στην τάξη διακόπτοντας το παιχνίδι, γεγονός που θα θύμιζε στους «κυρίους» αυτούς, οτι

και οι επάνω-πέρα απ τα Τέμπη οχι απλώς υπάρχουν Ελληνες, αλλα και ειναι Ελληνες! Ελληνες που φυλάνε θερμοπύλες!

Ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του ειναι ο πιο δημοκρατικό-λαϊκός στρατός του κόσμου. Το ίδιο ισχύει και για το Σώμα των Αξιωματικών, αλλα και τα Σώματα Ασφαλείας, έχουν σχεδόν την ίδια λαϊκή προέλευση. Και ειναι λαϊκό-δημοκρατικός ο στρατός μας και ειδικά το Σώμα των Αξιωματικών, γιατί οι Ελληνες Αξιωματικοί και των Σωμάτων Ασφαλείας δεν προέρχεται απ τα τζάκια, από γόνους Πριγκίπων, Βαρώνων και Κόμητων, όπως συμβαίνει με το σώμα των Αξιωματικών της Ευρώπης κλπ. Μα ούτε και καθαρή ταξική προέλευση έχουν. Βέβαια και στο δικό μας στρατό δεν λείπουν οι διακρίσεις που γίνονταν από προέλευση οσον αφορά την βαθμολογική ανάδειξη και τις θέσεις κλειδιά και κυρίως απ το παλάτι που ήθελε το στρατό αποκλειστικά δικό του φέουδο.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι με το έτσι θέλω πρόσδεσε, προσάρτησε και ονόμασε-με τη συγκατάθεση βέβαια-τόσο το Ναυτικό όσο και την Αεροπορία, σε βασιλικό Ναυτικό και βασιλική Αεροπορία και τη χωροφυλακή. Και οταν το 1963, οταν για πρώτη φορά η Ενωση Κέντρου πήρε την κυβέρνηση-οχι την εξουσία-συνέβει το παράδοξο: Να ειναι αποδεκτός απ το παλάτι σαν Πρωθυπουργός ο Γ Παπανδρέου, να ασκεί την Πρωθυπουργία και να μην γίνεται αποδεκτός και σαν Υπουργός στρατιωτικών. Μάλιστα το παλάτι θεώρησε την εποχή κατάλληλη προκειμένου να προσετεριστεί-και τον στρατό ξηράς ζητώντας να μετονομαστεί και ο στρατός ξηράς σε βασιλικό στρατό! Ήθελε και το Παλάτι να κάνει αυτό που έκανε αδιαμαρτύρητα η Εκκλησία. Να να εχει υπο την αιγίδα του οπως η Εκκλησία με το «φιλοχρίστους υμών στρατού», να εχει και ο Βασιλιάς όλο το στρατό βασιλικό.

Οι δυνάμεις του σκότους και της εκδήκησης, έχοντας ανακηρύξει τον εαυτό τους ιδιοκτήτη της χώρας, αφέντη του λαού και θεματοφύλακα των όσιων και Ιερών συμφερόντων τους, δεν ξαχνούν ποτέ και κυρίως δεν συγχωρούν ποτέ οταν πρόκειται για ανθρώπους, που δεν πειθαρχούν απόλυτα στις εντολές τους ή ακόμα και στον τρόπο που αυτοί θέλουν να λειτουργήσουν «άβουλα» για λογαριασμό τους σε δύσκολες στιγμές.

Ειναι γεγονός οτι ο κ Γ Παπανδρέου, στο διάβα της πολιτικής του καριέρας, πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους, έκανε προσπάθεια να ενταχθεί στον κυβερνοχώρο της αντιδραστικής Δεξιάς. Τον χρησιμοποίησαν πολλές φορές, για την προσέγγιση του λαού, ποτέ όμως δεν έγινε αποδεκτός στο Ιερατείο της εξουσίας. Πάντα γι αυτούς ηταν ξένο σώμα και η χρήση του ηταν πάντα η χρήση του πυροσβέστη.

Κάποτε φαίνεται πείστηκε οτι τον θεωρούν ξένο σώμα και στράφηκε, οχι βέβαια από εκδήκηση αλλα γιατί πίστευε, οτι αν πάρει τη συναίνεση του λαού, Ε! Τότε πιά όπως ο Βενιζέλος φώναζε «Ζήτω ο Βασιλεύς» για τον ίδιο λόγο, θα γινόταν αποδεκτός μετά φανών και λαμπάδων και αυτός απ το κατεστημένο της εξουσίας. Δυστυχώς γι αυτόν παρά την μεγάλη του προσφορά σε πολύ κρίσιμες στιγμές για το κατεστημένο, δεν στάθηκε δυνατόν να γίνει αποδεκτός. Το παράδειγμα του κ Παπανδρέου ειναι ενδεικτικό του τρόπου χρήσης αυτών που το παίζουν σε δυό και μερικές φορές και σε τρία ταμπλό.

Η διάρκεια της κατοχής, ηταν η εποχή που το ιερατείο της εξουσίας, συνεργαζόμενο ποικιλότροπα με τους κατακτητές και τασσόμενο και ένοπλα ακόμα ενάντια στην Εθνική Αντίσταση έχασε, και τα τελευταία λαϊκά στηρίγματα. Αυτήν ακριβώς την περίοδο έκρινε ο κ Παπανδρέου, οτι ειναι η

πιό κατάλληλη στιγμή να στραφεί προς το λαό, χωρίς όμως να ξεκόψει τον ομφάλιο λώρο με το ιερατείο. Και η κατάλληλη για τον κ Παπανδρέου, στιγμή ήταν το συνέδριο του Λιβάνου που έγινε από 17-21 Μαΐου το 1944, για τη συγκρότηση κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Σε αυτό το συνέδριο έκρινε πως έπρεπε να στραφεί-εκμεταλλευθεί το «κεφάλαιο λαός». Εκεί λοιπόν στο συνέδριο για τη εθνική ενότητα, έκανε και την περήμη δήλωση-στροφής στο λαό. Απευθυνόμενος προς το λαό και τον αγώνα στην Ελλάδα είπε: «Ένας λαός άξιος της ιστορίας του» και για την ηγεσία και εννοούσε την ηγεσία τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ «Μια ηγεσία άξια του λαού» (Γ. Παπανδρέου «Η απελευθέρωση της Ελλάδας» 1945 σελ 63).

Για το ιερατείο αυτή η δήλωση αποτέλεσε έγκλημα εσχάτης προδοσίας. Φαίνεται πως ο κ Γ Παπανδρέου, όπως και ο Γιώ του αργότερα, όταν έκανε και αυτός εκείνη την βαρύγδουπη δήλωση ότι θα βάλει το ιερατείο της αντιδραστικής Δεξιάς στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας» δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ότι η δεξιά δεν «παίζεται». Αυτή μπορεί να πουλήσει και την ψυχή της στο διάβολο, να υποθηκεύσει και την Ελλάδα ολόκληρη, γι αυτήν «τη γλύκεια απόλαυση της εξουσίας» πάντα την είχε υποθηκευμένη. Το ιερατείο της Δεξιάς δεν «παίζεται». Η θα εισαι μαζί της ψυχή τε και σώματι ή θα δέχεσε να σε χρησιμοποιήσουν κατα το δοκούν...Και για μιά χρήση σε κάποια δύσκολη στιγμή.

Ο στρατός, τα σώματα ασφαλείας και οι θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και την Εκκλησία, είναι οι ακρογωνιαίοι λίθοι της δύναμής τους. Σε αυτούς τους μηχανισμούς κουρνιάζουν τα δικά τους παιδιά. Συνεπώς λαϊκή συναίνεση και Υπουργός στρατιωτικών δεν πάνε μαζί. Πρωθυπουργός με τη συναίνεση του λαού Ναί, και αυτό γιατί ένα πρωί εν ρυπή οφθαλμού γίνεσαι «κοινός θνητός» η δύναμη πυρός και αποφάσεων όμως ανήκει στη Δεξιά «ελέω Θεού» και «Εθνικοφροσύνης». Όσο για τη συναίνεση του λαού που την έδωσε τον Νοέμβρη του 1963 και τον Φλεβάρη του 1964, με την «πονηρή σκέψη», ότι μπορεί να αλλάξουν έστω ορισμένα πράγματα είναι γελασμένος. Αν δεν το αντιληφθεί μόνος του να την αποσύρει υπάρχει στα σκαριά η 21η Απριλίου, η μέρα που οι συνταγματάρχες στο όνομα του κομμουνιστικού «κινδύνου πάλι» θα κάνουν πράξη την εντολή. Και όχι μόνο θα στείλουν ένα μέρος του λαού πάλι προς γνώση και συμόρφωση στη Γυάρο, και όσοι δεν θα είναι στη συγκεκριμένη διεύθυνση την ώρα που έπρεπε να συλληθούν και θα σταλούν στις φυλακές με την κατηγορία ότι δεν ήταν «συνεπείς»!!!

Από μια άποψη είχε δίκαιο το τρίπτυχο: Αμερικανοί, παλάτι και η Δεξιά να ανησυχούν απ την μετεμφυλιακή περίοδο. Το τρίπτυχο αυτό σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο και ειδικά στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, έδρασε με το σκεπτικό να διασφαλίσουν μιά αδιατάρακτη εκατονταετή εξουσία. Τα πολιτικά πράγματα όμως στη χώρα ήταν και παραμένουν πεισματάρικα και ακολουθούσαν το δικό τους δρόμο. Το Φεβρουάριο του 1952 άρθηκε ο Στρατιωτικός Νόμος, που ίσχυε απ το Δεκέμβρη του 1944 και με μιά προσθήκη επι το αυστηρότερο το 1947 και τον επόμενο μήνα έγιναν εκλογές με το αναλογικό σύστημα που είχε χρησιμοποιηθεί το 1936 και το 1946. Στις εκλογές τον Μάρτη του 1946 τα Αριστερά κόμματα που συμμετείχαν στο ΕΑΜ δεν πήραν μέρος στις εκλογές αυτές. Έκαναν αποχή.

Το σύστημα της απλής αναλογικής σε συνδιασμό με τη διασφάλιση της ελεύθερης έκφρασης των ψηφοφόρων είναι, εκτός απ δίκιο αποτελεί και το βαρόμετρο προσδιορισμού της θέλησης του λαού, όσον αφορά του τρόπου

διακυβέρνηση της χώρας, συμμετοχής του συνόλου των Ελλήνων στη λήψη των αποφάσεων και κυρίως στη σωστή και σύντομη υλοποίησή τους.

Πληθώρα κομμάτων πήραν μέρος στις εκλογές του 1950. Η Αριστερά στις εκλογές αυτές πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων και τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων και παρά την μικρή οικονομική και κοινωνική δράση των Αριστερών, τα κόμματα της Αριστεράς πήραν 13% ενώ στις εκλογές του Μάρτη του 1946, που το ΕΑΜ έκαναν αποχή, οι ξένοι παρατηρητές διακήρυξαν ότι στο «συνολό τους» οι εκλογές ήταν «ελεύθερες» και «δίκαιες» και εκτίμησαν ότι η αποχή ήταν μόνο 9% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Βέβαια, αργότερα η Αριστερά παραδέχθηκε ότι η απόφαση για την αποχή ήταν λαθεμένη. Όμως έξη χρόνια αργότερα στις εκλογές του 1958 η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) παρά την ισχύ ακόμα των εκτάκτων μέτρων και των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, τα νησιά και οι φυλακές γεμάτες κατόρθωσε να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση. Το γεγονός αυτό σήμαινε ότι έχασε μέσα σε δέκα χρόνια τη δυναμική της η νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Οι εκλογές του 1950, έβαλαν σε βαθιά σκέψη το κατεστημένο και ειδικά την ακροδεξιά.

Γεγονός που δείχνει πως και αν ακόμα λόγο της διατήρησης σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα, δεν χρεωκόπησε η ιδεολογία της μετεμφυλιακής δεξιάς. Απλώς περιορίστηκε στον εσωτερικό μικρόκοσμο της αντικομμουνιστικής εθνικοφροσύνης και των ιδεολογικών της ταγών. Η μετριοπαθής δεξιά και ιδεολογική Δεξιά, ταυτισμένη με τη Θεολογική δεξιά, είναι έκτοτε τα δυό «άκρα» μεταξύ των οποίων κινείται το εκκρεμές του ελληνικού συντηρητισμού και μέσα στο οποίο εκτρέφονται οι διχαστικές θέσεις του «έθνους» και του «αντί-έθνους» απ τον οποίο πηγάζουν α) οι μεταπολεμικές δυσκολίες για τον εκσυγχρονισμό της θεσμικής δεξιάς.β) Η δυσκολία «ενωτικής υπέρβασης» του τραυματικού παρελθόντος της γ) η καταφυγή σε διχαστικές ενέργειες όταν ο έλεγχος ξεφεύγει απ τα χέρια της και δ) η καταφυγή στο εύκολο βιασμό της νομιμότητας και η δυσκολία στη νομιμοποίηση της βίας.

Μέσα στο κλίμα της αυξημένης διεθνούς έντασης και την κήρυξη του πολέμου στην Κορέα, οι Αμερικανοί, με πρωτεργάτη την Πρεσβευτή Πιουριφού, άλλαξαν τον εκλογικό νόμο. Επέβαλαν το πλειοψηφικό σύστημα για να διασφαλίσουν μέσω που εκλογικού νόμου ένα συνεπή συνεργάτη. Εκριναν πως ο καλύτερος εγγυητής για πολιτική σταθερότητα στην Ελλάδα ήταν ο Στρατάρχης Αλ. Παπάγος. Ο άνθρωπος που όχι μόνο θα έστελνε ελληνικό στρατό να πολεμήσει στην Κορέα, αλλά θα κρατούσε και μια σταθερή γραμμή εναντίον της Αριστεράς. Βέβαια όλες οι πολιτικές δυνάμεις διαμαρτυρήθηκαν γι αυτή την κατάφορη ανάμειξη, αλλά η αλλαγή είχε γίνει εγκαίρως για τις εκλογές του Νοέμβρη του 1952. Ο Παπάγος εκτός απ την σταθερή αντικομμουνιστική γραμμή, θα διατηρούσε στη ζωή και τη νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Θα έπειθε για άλλη μια φορά πως η Ελλάδα ανήκει στη Δεξιά και όχι στο λαό!

Οι εκλογές αυτές έδωσαν μεγάλη νίκη στο κόμμα του Ελληνικού Συναγερμού του κ Παπάγου. Το πλειοψηφικό σύστημα έκανε το 49% της Λαϊκής ψήφου αντίστοιχο με το 82% των εδρών. Απόρροια αυτής της σχέσης ήταν να αρχίσει μια περίοδο διακυβέρνησης της χώρας απ τη «καθαρόαιμη» Δεξιά, που θα διαρκέσει μέχρι το 1963. Παρ όλο που το Σύνταγμα παρείχε τις εγγυήσεις των βασικών ελευθεριών, στην πράξη όμως οι ελευθερίες αυτές ακυρώνονταν συχνά μέσω μιας κατεπείγουσας νομοθεσίας που ίσχυε απ τον

εμφύλιο πόλεμο. Ο νόμος 509 του 1947 παρέμεινε σε ισχύ και πρόβλεπε αυστηρές ποινές για όσους υποστήριζαν την αμφισβήτηση και την «ανατροπή» του κοινωνικού συστήματος και και την διεκδίκηση καλύτερων ορων ζωής και εργασίας. Οι Ασφάλειες εξοπλισμένες με χιλιάδες φακέλους για πραγματικές και φανταστικές πεποιθήσεις του λαού, παρακολουθούσε κατά πόδας τους υποπτούς για συμπάθεια προς την Αριστερά.

Και όταν προς το τέλος της 10ετίας του 1960, εξαντλήθηκε η δυναμική και των εκτάκτων μέτρων για να μην χαθεί η νίκη του Γράμμου και να παρατείνουν την παραμονή του παρακράτους στην εξουσία, οι Αμερικανοί εν όψη του πολέμου στο Ισραήλ, ανέθεσαν στον ΙΔΕΑ, τον Αρχιεπίσκοπο Ιερόνυμο και τον δικαστή Κόλλια, να βάλουν λαό και Ελλάδα για επτά χρόνια στο γύψο. Και τώρα για να έχει λόγο ύπαρξης, με την αυτή άποψη και σε σύνδιασμό με τον καιρό θέλει να καταργήσει και την ιστορία, έτσι ώστε οι νέες γενιές να μην ξέρουν τίποτε, για τα πολλά ανομήματα της Δεξιάς. Να μην μάθει ο λαός ότι στην κατοχή συνεργάστηκε με τους κατακτητές και με την απελευθέρωση ξεπούλησε, τη λίγη ψυχή και τσίπα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, ότι είδε σα σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, όπως είχε δει τους Γερμανούς στην καταχή. Να μή γνωρίζει για πίο πραγματικά κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο αγωνίστηκαν οι αγωνιστές του 21, ούτε για τα 120 χρόνια της Αγγλικής επικυριαρχίας, την αμερικάνικη ετεροδικία, τις κατά καιρούς νότες και τις κατά διαστήματα δικτατορίες που έκανε, τα στρατιωτικά και εκλογικά πραξικοπήματα, τους στρατιωτικούς νόμους, τη μή συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, τη συνεργασία με τους κατακτητές, για να την πολεμήσει, τα απάνθρωπα μετακατοχικά εγκλήματα, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα ξερονήσια και τις φυλακές-κάτεργα: όπως η Γυάρο, Το Επταπύργιο, Η Κέρκυρα κλπ, όπου δεκάδες χιλιάδες όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις, έζησαν από πέντε μέχρι και είκοσι χρόνια στα ανήλια και σκοτεινά κελιά κάτω απ τις ποιό φρικτές και απάνθρωπες συνθήκες.

Να μην μάθουν και ούτε να θυμούνται οι επόμενες γενιές, ότι η Δεξιά, δεν συμμετείχε στην Εθνική Αντίσταση, ότι συνεργάστηκε με τους τρεις κατακτητές σε όλα τα επίπεδα και την πολεμούσε, ενώ παράλληλα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας, μόλις διαγράφηκε η αντίστροφη μέτρηση του αξονα, άρχισε την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους Αγγλους. Τον παλιό μας δυνάστη και μέλλον να επανέλθει κατακτητής, έτσι ώστε να μην γευτεί ο λαός ούτε μια μέρα τη Λευτεριά και την Εθνική του Ανεξαρτησία, για την οποία τόσο αίμα, θυσίες και ολοκαυτώματα είχε πληρώσει για να την αποκτήσει. Οτι ήταν τόσο εθισμένη βιοματικά στην εξάρτηση, που είχε ταυτίσει την υπαρξή τους με τους εκάστοτε κατακτητές. Για την αντιδραστική φασιστική δέξια, μόνο η παράφραση «του Έλληνα ο τράχηλος...», Αυτής της δεξιάς χωρίς σκλαβιά δεν ζεί. Και πράγματι η ζωή έχει αποδείξει ότι δεν ζεί. Αν υπάρχει το οφείλει στην εξάρτηση μέσω της εκποίησης της εθνικής ανεξαρτησίας και την υποθήκη της λαϊκής κυριαρχίας στους ξένους.

Και όχι μόνο πολέμησε την Εθνική Αντίσταση, που ήταν και παραμένει η δόξα της Ελλάδας, αλλά σε συνεργασία τώρα με τους νέου ιμπεριαλιστές Αγγλους πρώτα και Αμερικάνους μετά για να την κονιορτοποιήσει (αυτή ήταν η συναπόφαση που πήρε με τον μέγα ευεργέτη Τσιώτσιλ) οδήγησε λαό και χώρα στον εμφύλιο. Όσους αγωνιστές δεν μπόρεσε να σκοτώσει στους δρόμους στους συνέλλαβε, τους βασάνισε. Γέμησε τα ξερονήσια και τις φυλακές και όσοι ξέφυγαν τη σύλληψη τους σκότωσαν μαζί με τους

Αμερικάνους, με βόμβες Ναπάλμ στο Γράμμο και το Βίστι, προς δόξα της νέας εξάρτησης. Και το πιο τραγικό όταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ύστερα από τριάντα οκτώ (38) χρόνια σκληρών αγώνων και θυσιών την 1η Αυγούστου 1985, με τη Βουλή σε διακοπές για να προσεταιριστεί όσους απ τους εναπομείναντες Αντιστασιακούς μπορούσε, κατέθεσε Νόμο στη Βουλή. Ενα νόμο ψευδεπίγραφο για την αναγνώριση της Εθνικής μας Αντίστασης, η δεξιά σύσσωμη όχι μόνο δεν ψήφισε το Νόμο, αλλά έφυγε απ τη Βουλή απειλώντας πως όταν έρθει στην κυβέρνηση θα τον καταργήσει αυτόν το Νόμο. Βέβαια γι αυτήν την κατάσταση δεν είναι λίγες και οι ευθύνες του Κέντρου, γενικές και ειδικές.

Επιβεβαίωση ότι Νόμος για την «Αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης», ήταν ψευδεπίγραφο «αναγνώρισης» το επιβαιώνει και η εισηγητική έκθεση του Νόμου του τότε Πρωθυπουργού που με αντιαμερικάνικα συνθήματα και με μιά χούφτα δολάρια ήρθε να ολοκληρώσει το αντικομμουνιστικό εργο-μέρος του πατέρα του «τσουβαλιάζοντας» και αυτός πάντα βέβαια σε συνεργασία με την Δεξιά την πολύπαθη Αριστερά. Η Εθνική Αντίσταση είναι το μεγαλούργημα του λαού μας. Ενα μεγαλούργημα που παρόμοιο δεν έχει να επιδείξει καμιά άλλη χώρα στην Ευρώπη και η χώρα απ το 21. Την Εθνική Αντίσταση, που ανέδειξε όλους εκείνους του θεσμούς και τις Ανθρώπινες αξίες που διατηρούν και σήμερα ξεχωριστή επικαιρότητα και τους αγώνες από αλλά μετερίζια: Όπως το «114» του 15% για την Παιδεία των Λαμπράκιδων, την «ΕΔΑ», το Πολυτεχνείο κλπ.

Τα ιδανικά και τα οράματα του ΕΑΜ είναι βαθιά ριζωμένα στη συνείδηση του λαού. Ο λαός μας ποτέ δεν θα ξεχάσει. Το ΕΑΜ που ο ποιητής μας Βασίλης Ρώτας ταύτισε με την Λευτεριά: «Λευτεριά πανώρια κόρη κατεβαίνει από τα όρη. Κι ο Λαός την αγκαλιάζει και χορεύει και γιορτάζει. ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού που φτάνει ως τ αστρα τ ουρανού, ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ αντιλαλεί ολ η Ελλάδα μια φωνή». Στο ΕΑΜ προσχώρησαν κορυφαίοι επιστήμονες, ακαδημαϊκοί, διανοούμενοι, ανθρωποί των γραμμάτων και των τεχνών καθώς και ο κλήρος απ όλη την ιεραρχία του όπως και στην επανάσταση του 21. Όταν λοιπόν, και η μεταπολίτευση έχασε την αίγλη και πριν εξαντλήσει και την δυναμική της και οι ενωμένες δυνάμεις της Κεντρο-Δεξιάς δεν αρκούσαν και υπήρχε κίνδυνος να ξεπεράσει η Αριστερά την εσωτερική της κρίση, έκριναν η κάθε πλευρά παίζοντας το δικό της ρόλο μέσω της «αναγνώρισης» να παραποιήσουν την ΕΑΜική ιστορία, αλλά και να προσεταιριστούν ενα μεγάλο κομμάτι ψηφοφόρων.

Ετσι ενώ ο λαός περίμενε την ιστορική αποκατάσταση της Εθνικής Αντίστασης όπως την δημιούργησε, την έζησε και τη θυμάται ο λαός η εισηγητική έκθεση με την οποία «ανγνωρίστηκε» είναι μια εισήγηση άχρωμη, άοσμη και χωρίς ταυτότητα. Να ενα απόσπασμα απ την εισήγηση του Ανδρέα Παπανδρέου, στη βουλή:

«Ηρθε η ώρα δίπλα στους ήρωες του 1821, να τοποθετήσουμε στην εθνική μας μνήμη ενωμένους αυτούς που έπεσαν στο 1940-44. Τα στρατευμένα παιδιά του λαού έγραψαν σελίδες δόξας στο μεγάλο αμυντικό πόλεμο, πόλεμο, πόλεμο στον οποίο τελικά οφείλεται η πτώση της ναζιστικής δικτατορίας, του ναζισμού. Αυτούς επίσης που συνέχισαν τον αγώνα στα βουνά και τις πόλεις, φτιάχνοντας ενα μαζικό λαϊκό κίνημα με πολυβόλα και συλλαλητήρια, με περιφρόνηση προς το θάνατο, με πάθος για την λευτεριά, με άμετρητη αυτοθυσία, άνδρες και γυναίκες, στην Πίνδο και στη Ρούμελη, στο Γοργοπόταμο, στην Αθήνα, στην Κοκκινιά, στο Χαϊδάρι, στην Καισαριανή,

στα Καλάβρυτα, στο Δίστομο, στις πόλεις στα χωριά, στην Ελλάδα, στη μέση Ανατολή, στα γερμανικά στρατόπεδα...». Μια έκθεση που προσπαθεί να τους χωρέσει όλους νυστεύσαντες και μη νυστεύσαντες. Με χωρίς καμιά αναφορά στη Αντίσταση. Μια ταύτιση του επιστρατευμένου με τον εθελοντή. Χωρίς αναφορά στους συντελεστές και πρωτεργάτες. Μια εισήγηση που αφορά γεωγραφικά από τη Θεσσαλία και κάτω. Μια έκθεση που δεν διαφορίζει τον αγωνιστή από τον συνεργάτη. Μια έκθεση που στην ουσία λέει : Κατοχή ήταν «όλοι οι Έλληνες Αντίσταση κάναμε», Αλλωστε αυτό ήταν μεταπελευθερωτικά το βασικό σύνθημα. Μια έκθεση χωρίς διακριτικά που και τότε, ποιός και γιατί. Μια έκθεση που δεν μπαίνει στην ΟΥΣΙΑ της Εθνικής Αντίστασης. Μια έκθεση ΣΟΥΠΑ. Μια έκθεση που θυμίζει σκορδαλιά χωρίς σκόδρο!

Να καταργήσουμε λένε την ιστορία, ώστε να μην γνωρίσουν οι νέες γενιές τί προηγήθηκε και τί ακολούθησε μετά το 21, και συνακόλουθα χούντες, αντί για κάθαρση-αφομείωση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα, που δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Να μην ξέρει ο λαός πως, όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Αγγλοι, Γερμανοί, ξανά Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο στόχο είχαν και έχουν: Πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει παντοτεινά η Ελλάδα «το αγγιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων.

Να μην μάθουν και να μην θυμούνται οι νέες γενιές γιατί και ποιός έκανε τον εμφύλιο, την 21η απριλίου 1967. Οτι η δικτατορία της 21ης Απριλίου, δεν ήταν ένας αιφνίδιος κεραυνός εν αιθρία, ούτε μας προέλυψε σαν μια μεμονωμένη στρατιωτική πρωτοβουλία, μιάς «μικράς άφρονως ομάδος επίορκων αξιωματικών», η σαν «Στίγμαιο έγκλημα» όπως αρέσκεται να την αποκαλεί η κοινοβουλευτική Δεξιά, στο μεταμφυλιακό πολιτικό και κοινωνικό τοπίο. Οτι με την πτώση της δεν καταργήθηκαν και οι χουντικοί Νόμοι, πολλοί απ τους οποίους έχουν δεσμέυση διεθνώς τη χώρα και κακοποιούν και σήμερα το λαό με την ισχύς τους. Οπως και η πτώση της, δεν διέργαψε δια μιάς νοοτροπίες και ανορθολογικές πολιτικές που αυτή αδίστακτα πρώτη συνέχισε, αλλά και εξέθρεψε το :«Καραμανλής ή τάτκς». Να μην ξέρουν όσοι δεν την έζησαν οτι η απριλιανή χούντα, ήταν η τελευταία ορατή συνέπεια της μετεμφυλιακής ιστορίας, ο επιθανάτιος ρόγχος της μετεμφυλιακής ιδεολογίας της εθνικοφροσύνης. Οτι για την επικράτηση και να παραμένει στην εξουσία παρά τον ισχυρισμό οτι ήταν αναίμακτη μέχρι την πτώση της δολοφόνησε τουλάχιστο (88) Έλληνες, με πρώτο τον Ελλίς στον ιπόδρομο και ανάμεσά τους και (4) γυναίκες.

Για την Αρετή ο Αριστοτέλης έλεγε «Αρετή Εσύ, που Είσαι η ωραιότερη επιδίωξη για τον Ανθρωπο» Η αλήθεια είναι αντίθετη της λήθης ή σωστότερα η λήθη αποζητά το θάνατο της αλήθειας. Για να μην χάσει την αξία της η αλήθεια πρέπει να συγχωρούμε, αλλά να μην τη λησμονούμε.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μη μπορείς να τα αποφύγεις.

Στη ζωή ενός μεγάλου αριθμού Ανθρώπων υπήρξαν «λεπτομέρειες», περιστατικά ή και «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν και αμέσως μετά «κουκουλώθηκαν» για ευνόητους λόγους... και μας μένουν ιστορικά άγνωστες (και ίσως μένουν άγνωστες για πάντα) «λεπτομέρειες»για τους τρόπους, τις μέθοδες και τα μέσα για την «αναμόρφωσή» τους. Τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής πιό

«αποδοτικής» τακτικής και «συμπεριφοράς», τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία και (από εκεί) σε Νεκροταφεία ή σε άγνωστους τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους (και από πιοίους) εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».

Ίσως, (εκτός απ την επίσκεψη του κ Εβερτ, στις φυλακές Κορυδαλού) αυτός να ήταν κατά βάθος και ο λόγος που αποφάσισα να ρίξω στο χαρτί μερική απ την «ιστορία-ζωή» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων και μαζί με αυτήν κάτι και απ τη δική μου, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν και προπαντός γι αυτό «πληρώθηκαν» και με τη μακρόχρονη «φιλοξενία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια, στις ανήλιες φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσμα.

Και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν, για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι ή και άλλοι απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί, που για πολλά χρόνια επικρατούσε σιγή τάφου.

Να καταθέσεις ας πούμε έτσι, μερικές μικρές και ελάχιστες εμπειρίες απ τον ωκεανό, που μεσολάβησαν και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή ελάχιστη ή και ασύμαντη αν θές προσωπική επειρία ή μαρτυρία ή και να κάνεις μια υπεύθυνη κατάθεση. Πριν αρχίσεις μια τέτοια δύσκολη κατάθεση-μαρτυρία αναρωτιέσαι :Για ποιούς; Και σε ποιούς; Μα νάσαι μονάχα εσυ που αναρωτιεσαι; Για το πώς, το πού και το γιατί;

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945, «στάθηκαν οι μεγάλες πείρες αγνότητας.Θα έρθει μιά μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμοί απ τους βαρβάρους, θα καταλαγιάσουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια όπως γράφω και σε κάποιο άλλο σημείο, ηχούν ακόμα στα αυτιά μου και...Όπως ηχεί και το υπερφίαλο, αλλά καταπράϊντικό σύνθημα του Παπανδρέου-ΠΑΣΟΚ ότι θα βάλει τη Δεξιά στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας».

Και ενώ μεσολάβησαν συγκλονιστικά γεγονότα : όπως βασιλό-μεταξική δικτατορία, αλβανικός πόλεμος, κατοχή και Αντίσταση. Απελευθέρωση, αγγλική επέμβαση-Δεκέμβρης, εμφύλιος, έκτακτα μέτρα. Συλλήψεις, βασανιστήρια, στρατοδικεία, καταδίκες σε θάνατο και βαριές ποινές, φυλακές εξορίες Γυούρα τρεις φορές χρησιμοποιήθηκε, Μακρόνησος, ΝΑΤΟ, εκλογές στρατηγού Δόβα, αποστασίες, χούντα των συνταγματαρχών. Πτώση της χούντα και πάλι τάνκς, που στο άκουσμα και μόνο των λέξεων, η φαντασία ανατρέχει στις τραγικές συνέπειες, που το κάθε γεγονός είχε στο λαό και τη χώρα. Σαράντα χρόνια διήρκεσαν αυτές οι φρικαλεότητες και τεράστιο ήταν το κόστος, όσο και αν οι εκφραστές και οι πρωτεργάτες αυτών των φρικαλεοτήτων, επιχείρησαν να τις απαλύνουν ή να ψελλίσουν κάποιες δικαιολογίες, δεν τα κατάφεραν. Τα σημάδια μένουν ανεξίτηλα και στους ανθρώπους και στη χώρα. Ολοι οι Νόμοι του Μεταξά, της κατοχής και της χούντας συμπεριελήφθηκαν στην εθνική Νομοθεσία.

Το γεγονός και μόνο, ότι δεν τόλμησαν να «πληροφορήσουν σωστά» το λαό όπως το ήθελε ο Καζαντζάκης και το απαιτούσε η ιστορική συνέχεια και η ζωή. Καθώς και το γεγονός ότι δεν τα καταγράψαμε «σωστά», ιστορικά (αυτό εννοούσε ο Καζαντζάκης), όπως ακριβώς έγιναν τα γεγονότα, δείχνει όχι μόνο την ευθύνη που βαρύνει τους πρωτεργάτες και συμμετέχοντες, αλλά αποτελούν και μια μεγάλη μελανή σελίδα στην ιστορία της χώρας. Μια σελίδα που μένει ακόμα ανοιχτή για μελέτη. Μια μελέτη όχι βέβαια για να ανοίξει μόνο

το θέμα- παρελθόν, αλλά ποιός και πόσω ευθύνεται η κάθε πλευρά. Πόσο έβλαψαν το λαό και τη χώρα, οι αποφάσεις που πήρε η κάθε πλευρά, και για ποιόν ακριβώς λόγο χρειάστηκε η αγγλική επέμβαση και κρίθηκαν αναγκαία αυτά τα φρικτά και απάνθρωπα γεγονότα-εγκλήματα και οι δεδομένες συνέπειες. Ποιός τα έκρυψε απ το λαό και γιατί. Αλλά και ποιός τα εκμεταλλεύτηκε στο έπαρκο. Μόνο μια τέτοια επιστημονική έρευνα η μεταπολεμική σαραντάχρονη περίοδο θα καταγράψει (σωστά) την ιστορία.

Να πχ ενώ στην Μακρόνησο, συνέβαιναν καθημερινά ολων των ειδών τα εγκλήματα εις βάρος των παιδιών της Ελλάδας. Οι μεταπολεμικοί «ταγοί», χωρίς ευθύνη και ντροπή είπαν εγκώμια και έψαλαν τους γνωστούς εμετικούς για το λαό και τη χώρα ύμνους. Ευχές και προτροπές. Υμνούς και εγκώμια για τα οποία μόνο λύπη και πόνο νοώθει η Ελλάδα στο άκουσμά τους. Το ίδιο και για τους ανθρώπους που πρωτοστάτησαν και ειδικά για μερικούς, όπως ο Κ. Τσάστος κλπ και κυρίως ο κ Π. Κανελόπουλος, που ξεχνώντας ότι με τις δηλώσεις αυτές απευθύνεται προς τους πρώην ΕΛΑΣίτες, γιατί αυτοί ακριβώς οι ΕΛΑΣίτες που εκθείαζε στην Πάτρα, την Τρίπολη κλπ, ήταν που η κυβέρνηση της οποίας ήταν Υπουργός και μάλιστα στρατιωτικών, που είχε μαζέψει για να εξοντώσει ...τους ίδιους «σε αυτό το υπέροχο σχολείο εθνικής μετανοίας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών της Ελλάδος...

Ο ίδιος πριν απ τις δηλώσεις αυτές για την Μακρόνησο και το «εθνοσωρήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», είχε πεί και εκείνο το περίφημο το: «Στρατηγέ μου ιδού ο στρατός Σας» απευθυνόμενος προς τον Αμερικάνο Στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις της αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Υπέρ Αρχιστράτηγο του ελληνικού στρατού και που σαν Αρχιστράτηγος, θα έσωζε την Ελλάδα απ τους Ελληνες! Λόγια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Την παγκόσμια κοινή γνώμη. που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, υμνούσε και δοξολογούσε την Ελλάδα για τις πρωτιές και τις νίκες κατά του άξονα: για τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τον εγκλωβισμό της τεράστιας σε σχέση με άλλες χώρες πολεμική μηχανή του Χίτλερ, στις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Για την Ελλάδα, που ύστερα από έναν υπερ πάντων αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Τον αγώνα, που όχι μόνο με τα λόγια και κυρίως με τις πράξεις υποταγής την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του δού στόλου και του ΝΑΤΟ. Την μετέτριψαν σε αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη που για πρώτη φορά την είχε κάνει Αντίσταση την μετέτρεψαν ξανά σε χώρα των Γέζ Μάν.

Όπως το 21 η Αγία Τριάδα (Φεουδάρχες, Κλήρος και Αστοί) την ξεπούλησαν, για να μην δώσουν τα λίγα ψυχία που διεκδικούσαν οι Ραγιάδες για τη συμμετοχή τους και το αίμα που έβαλαν στη Επανάσταση. Ενώ αρνήθηκαν τα ψυχία λευτεριάς και δίκαιου στους Ραγιάδες, για λίγη δύναμη-εξουσία παραχώρησαν τα πάντα στους Αγγλους, απ τους οποίους σαν αντάλλαγμα θα αντλούσαν δύναμη με την οποία θα φρονημάτιζαν, τσάκιζαν και θα κονιοτροποιούσαν τον αρματωμένο Ραγιά. Ετσι και τώρα, οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Αγώνες και θυσίες που είχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα, που έκανε η παγκόσμια κοινότητα για τη συντριβή του φασισμού-ναζισμού. Αγώνες και θυσίες, που κανένας πλέον δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει, μα και να διανοηθεί πως ύστερα από έναν τέτοιο λαμπρό,

ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα στην πριν του 1940, θέση- κατάσταση και οι απόγονοι του Μεταξά στην εξουσία.

Και δεν θα βρισκόταν σε αυτήν τη τραγική θέση, αν η νεκραναστημένη Αγία τριάδα δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές, αν δεν έβαζε όπως πάντα πάνω απ τα Εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα. Αν δεν είχε διασυνδέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου για κονιοτροποίηση της αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης, αν στην κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη απ τη ακατάβλητη δύναμη που έκριβε μέσα του τουτός ο λαός, δεν θα χάνονταν αυτή η μοναδική ευκαιρία που είχαμε, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία κρατώντας την Ελλάδα για Μας τους Έλληνες. Και κυρίως αν αξιοποιούσαμε σωστά και δημιουργικά αυτό το κεφάλαιο- δύναμη.

Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη θα φρόντιζε για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση όμως και σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας. Επειτα υπερασπιζόμενοι παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα της χώρας, θα είχε και τη συναίνεση του λαού και δεν θα ήταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία στους ξένους. Να εξαγοράζει την εξουσία με τα πιο βαρύτερα ανταλλάγματα... Οι άνθρωποι που πρωτοστάτησαν σε αυτό το νέο εθνικό εγκλημα, είναι αυτοί που ποτέ δεν είδαν ή σκέφθηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο.

Και επειδή οι προλαλήσαντες, που βέβαια δεν ήταν οι μόνοι, συγχαίρουν εαυτούς και αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε όμως εστω ενδεικτικά το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα».

Όλοι όσοι βρέθηκαν στη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα ξερονήσια και τις φυλακές, βρέθηκαν γιατί στα χρόνια της κατοχής οι ίδιοι ή οι γονείς τους πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βέβαια, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, όπως τους δίδαξαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «αμύνεσθαι υπέρ Πατρίδος», «τα Νύν πάντων ο αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό: Να την αγαπούν εν καιρό ειρήνης, να την υπερασπίζονται όταν κινδυνεύει και να πολεμούν για την απελευθέρωσή της όταν κατακτηθεί. Αν είχαν αδρανήσει ή αδιαφορήσει, αν είχαν γίνει μαυραγορίτες να εκμεταλλευτούν τον πόνο και τη δυστυχία του λαού, αν είχαν σκύψει το κεφάλι και συμβιβαστεί με την κατοχή και προπαντός, αν είχαν «συνεργαστεί» με τους κατακτητές, όπως έκαναν ευτυχώς λίγοι, όλα θα τους θα ήταν μέλι-γάλα που λέει ο λαός. Θα είχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί, όπως έγινε με τους θρασυδείλους εθνοϊσμούς του δοσιλογισμού.

Η συνεργασία τους θα αναγνωρίζονταν «εθνική προσφορά» και θα κατείχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία. Αυτοί όμως ήταν Άνθρωποι με ενθουσιασμό και αγάπη για την πατρίδα, δεν μπορούσαν να την φανταστούν σκλαβωμένη. Είχαν ιδανικά, οράματα και πίστη για την Ελλάδα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια όπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα, ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες, αντί για συνεργασία ή ο,τι άλλο μπορούσε να βλάψει εστω και στο ελάχιστο την Ελλαδίτσα μας, σαν όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις προτίμησαν τον δύσκολο, σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα. Να υπερασπιστούν τη λευτεριά και το δίκαιο και με τη ζωή τους ακόμα.

Και ξανφικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, πολλοί παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου, της Γυούρας και στα δεκάδες άλλα

ξερονήσια και τις ανήλιες φυλακές. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και αυτού του είδους τους κατατρεγμούς. Σε ένα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και οσα περισσότερα μπορούσε για την «αναμόρφωση» την ψυχική εξόντωση-διάλυση και τον «μέχρις αισχάτων» εξευτελισμό. Τί πρώτο να αντέξουν και πώς; Η καθυπόταξή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική, Έτσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν ότι είχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και αντί για το στρατώνα, τους δώθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι τη Μακρόνησο.

Οι συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα και τις φυλακές, τόσο από άποψη χώρου διατροφής και συμπεριφοράς, ήταν ζωή προγραμμαμένων με βασικό στόχο την βιολογική εξόντωση, όσων δεν μπόρεσαν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ίσως αυτή να υπήρχε στις επανορθωτικές φυλακές. Στις εγκληματικές φυλακές όπως τη Γυούρα, το Επταπύργιο, η Κέρκυρα, η Αίγινα, η Κεφαλονιά κλπ και τη Μακρόνησο, και ας ήταν «επίσημα στρατόπεδο» ήταν η ίδια με τον ίδιο συγκεκριμένο στόχο και με βασικό σύνθημα: «αυτοί δεν είναι Έλληνες. Θα κάνουμε τα πάντα για να εξοντώσουμε όσο το δυνατό περισσότερους». Όσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για το σκοπό αυτό τα βασικά ήταν τέσσερα. α) τα κάθε είδους βασανιστήρια σωματικά και πειθαρχικά, β) Ο μόνιμος υποσιτισμός-πείνα, γ) η εξαντλητική δουλειά και δ) οι διάφορες προβοκάτσιες, με σκοπό να σκαρώσουν υποθέσεις «οργάνωσης» στη φυλακή και παραπομπεί στο στρατοδικείο. Αρκετοί ελαφροποινήτες εκτελέστηκαν με αυτό το αιτιολογικό-και τρόπο.

Τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά, άρχιζαν απ τη στιγμή της σύλληψης και με προσαρμογή στα κάθε φορά και εποχή δεδομένα, συνέχιζαν μέχρι την ημέρα της απόλυσης. Για πολλούς όπως συνέβει και με μένα συνέχισαν μέχρι το 1974. Εργαλεία οι εικονικές εκτελέσεις το συχνό και καλά οργανωμένο ξυλοδαρμό, το πειθαρχείο, η στέρηση επισκεπτηρίου και αλληλογραφίας. Η λογοκρισία και της εισερχόμενης και της εξερχόμενης δεκάγραμμης κατά μήνα, ο περιορισμός της αλληλογραφίας μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, κατάσχεση μολυβιού, του όποιου χαρτιού και βιβλίων. Πολύωρος εγκλωβισμός στα κελιά, στέρηση συσιτίου για το παραμικρό, ειδών καθαρισμού χώρου και υγιεινής, νερό ελάχιστο και αυτό τις περισσότερες φορές εφάμλυρο. Οι πειθαρχικές μεταγωγές απ την φυλακή στην άλλη κλπ, πάντα στην κοιλιά του κοίτους σαν τον Ιωννά.

Την εποχή της χούντας δεν μας επέτρεπαν τις δέκα σειρές της αλληλογραφίας να τις γράφουμε σε κόλλα και να τις κλείνουμε σε φάκελλο. Μας υποχρέωναν να τις γράφουν σε κάρτες, έτσι που η λογοκρισία να είναι εύκολη. Κάρτες σαν αυτές που χρησιμοποιούσαμε στον αλβανικό πόλεμο. Ίσως να ήταν και υπολλείμματα εκείνης της εποχής όπως ήταν τα φασόλια, τα κουκιά, οι φακές και το κρέας υπολλείμματα του Α! παγκοσμίου πολέμου.

Ο υποσιτισμός-πείνα, ήταν ένα μόνιμο και παρατεταμένο μέσο εξόντωσης. Για μερικά χρόνια και ειδικά στη Γυούρα, ο υποσιτισμός ήταν τόσο έντονος, που σε πολλούς είχε μειθεί το φώς και αρκετοί γέροι το είχαν χάσει τελείως. Με βάση τον κανονισμό δικαιούμασταν εκατόν δέκα δράμια ψωμί στο εικοσιτετράωρο, μια φορά το μήνα Κρέας και κάθε δεκαπέντε μέρες ψάρι. Όμως ούτε το κρέας ούτε τα ψάρια δεν μας τα δίναν στο συγκεκριμένο χρόνο. Κρέας και ψάρια μας έφερναν όταν εύρισκαν κάποια παλιόβοϊδα ή πρόβατα. Πρόβατα Αυστραλίας κατεψυγμένα απ το 1902. Αυτό έλεγε η σφραγίδα

προέλευσης και χρόνο συσκευασίας. Το κακό με το κρέας και τα ψάρια, ήταν ότι μας το έφερναν ύστερα από τρεις ή και τέσσερες μήνες μαζεμένο και σε ποιότητα που σκεπτόσουν πολύ αν πρέπει να το φάς.

Πως όμως να μην το φάς, που έτρεμαν τα πόδια απ την πείνα. Τις περισσότερες φορές επακόλουθο της κατανάλωσής του, ήταν δυσεντερία. Το ίδιο συνέβαινε και με τα ψάρια που βασικό είδος ήταν η σαρδέλλα και σπάνια, σαβρύδια ή γόπα πάντα σε μικρό μέγεθος. Εκείνο που υπήρχε αύθονο ήταν η πάστη-σαρδέλλα τις περισσότερες φορές σάπια, που μας τη δίνανε για βραδυνό ή λίγες ελιές... Για αρκετό καιρό αυτό ήταν το βραδυνό σισίπιο. Τα γαλακτοκομικά τα είχαμε ξεχάσει, το ρύζι, τα μακαρόνια το ίδιο. Οποιος μιλούσε για κρέας, ψάρια και γαλακτομικά προϊόντα τον έβαζαν στην φυλακή της φυλακής-πειθαρχείο!

Τα όσπρια, οι πατάτες και τα χότρα ήταν πάντα το μεσημεριανό μας φαγητό. Όμως και με αυτά είχαμε μεγάλο πρόβλημα. Τα φασόλια, τα ρεβύθια, οι φακές και τα κουκιά ήταν υπολλείμματα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, όπως και το κρέας. Έχοντας έναν τόσο μακρόχρονο βίο, εκτός του ότι θα είχαν χάσει τα ζωτικά θρεπτικά τους συστατικά, ήταν επόμενο στο κάθε σπειρί να έχουν φωλιάσει μερικά μαμούδια. Έπρεπε όμως να ζήσουμε και για να ζήσουμε έπρεπε να τα φάμε έστω και με τα μαμούδια. Οι μάγειροι αφού έκαναν τεράστια προσπάθεια να αλιεύουν τα μαμούδια στην επιφάνεια του καζανιού και δεν μπορούσαν, γιατί με την αύξηση της θερμοκρασίας δεν προλάβαιναν να βγούν όλα και ειδικά αυτά του πυρήνα, μας έλεγαν «να τρίβετε το ψωμί στη караβάνα για να μην τα βλέπετε». Το ίδιο μεγάλο πρόβλημα είχαμε με το ψωμί και το νερό. Τα ψωμί που και αυτό για ένα μεγάλο διάστημα έρχονταν απ τη Σύρα, πολλές φορές όταν είχε τρικυμία εκτός από μπαγιάτικο, ήταν βρεγμένο με θαλασσινό νερό και πολλές φορές μουχλισμένο. Ήταν μουχλισμένο γιατί αν έπιανε στο μεταξύ θάλασσα το καΐκι έρχονταν ύστερα απ δυό ή τρεις μέρες. Το νερό που σε όλες σχεδόν τις φυλακές ήταν εφάλμυρο και κυρίως στη Γυάρο. Φυσικό νερό πόλυ αργά μετά τη λήξη του εμφυλίου, μας έδιναν μόνο απ ένα κυπελάκι την ημέρα. Αν σε όλα αυτά προστεθεί και η μερική έστω φάρα...και οι γενικές συνθήκες διαβίωσης-αφόρητος συνοσπισμός, έχουμε όλα τα δεδομένα ενός καλά οργανωμένου υποσπισμού.

Δίπλα στον υποσπισμό και έλλειψη Ιατρικής-παρά την πληθώρα των κρατουμένων γιατρών- και φαρμακευτικής περίθαλψης, με αποτέλεσμα να μειωθεί το φώς, να εμφανιστούν και να κάνουν θραύση σε μεγάλα ποσοστά μολυσματικές αρρώστιες όπως : φυματώση, νεφροπάθειες, ηπατίτιδες, επιδιδυμίτιδες, ουρολυμόξεις, τραχώματα, επιφικίτιδες, δερματίτιδες, μυκητιάσεις, ψώρα, ψωρίαση, λάμιες, αμοιβάδωσεις κλπ. Εγώ την ψωρίαση την έχω μέχρι και σήμερα μόνιμως απ το Σεπτέμβρη του 1967, που εμφανίστηκε στο Παρθέني της Λέρου.

Η καταναγκαστική δουλειά. Δουλειά άσκοπη. Δουλεία που είχε σαν σκοπό και στόχο μόνο την ταπείνωση, αφού ούτε κοινωνικά αναγκαία ήταν, μα ούτε και οφέλιμη. Π.χ για ένα μεγάλο διάστημα μας υποχρέωναν να φορτωνόμαστε πέτρες μεγάλες τις οποίες πετάγαμε στη θάλασσα. Και για να μας ταπεινώσουν άκομα περισσότερο μας έλεγαν πως: «οταν η πέτρινη ράμπα ενώση τη Γυούρα με την Σύρα, τότε ίσως αποφυλακιστούμε». Την πέτρα όμως που ρίχναμε χιλιάδες κρατούμενοι βαριά φορτωμένοι και από μεγάλη απόσταση στη θάλασσα όλη την ημέρα, υπο την απειλή τις κάνες των πολυβόλων τη νύχτα τα κύματα την έπαιρναν. Για να αρχίσουμε την άλλη

μέρα χιλιάδες Άνθρωποι, αλβανομάχοι και Αντιστασιακοί να ξανά ρίχνουμε πέτρες στο ίδιο μέρος. Το πιο τραγικό δε ήταν ότι στο μέρος που παίρναμε τις πέτρες και στο μέρος που τις πετάγαμε, υπήρχαν φύλακες που παρακολουθούσαν-εκτιμούσαν το μέγεθος της πέτρας, που είχε στην πλάτη του ο κάθε κρατούμενος. Αν το μέγεθος της πέτρας κατά την εκτίμηση του φύλακα, δεν ανταποκρίνονταν στις δικές του προδιαγραφές σε τιμωρούσε σε διάφορες ποινές : με τροχάδην, με ορθοστασία ή και με αναφορά στον Αρχηφύλακα για τα παρά πέρα...

Όταν το Υπουργείο πήρε την απόφαση να γίνουν φυλακές στη Γυάρο, την απόφαση αυτή τη διάβασαν σε όλους τους κρατούμενους. Η απόφαση-διαταγή έλεγε «πως θα πληρωθούν... όσοι κρατούμενοι θα δουλεύανε εθελοντικά...». Η απόφαση δεν πάρθηκε με το σκεπτικό για την ανέγερση ενός κοινοφελούς έργου, οπότε και η δική μας εστω καταναγκαστική δουλειά, (η εθελοντική αφορούσε την ανακοίνωση και η πληρωμή το ίδιο), θα είχε κάποιο νόημα και δεν θα νοιώθαμε ταπεινωμένοι και ούτε θα δουλεύαμε υπό την απειλή των ροπαλοφόρων φυλάκων και των πολυβόλων της χωροφυλακής. Πολλοί βέβαια ήταν οι λόγοι που έπειθαν ότι το «έργο» αυτό σε συνδιασμό με ένα καλομελετημένο υποσιτισμό σε όλες του τις λεπτομέρειες που επέτρεπε μόνο στους νέους και υγιείς ακόμα οργανισμούς να σταθούν όρθιοι, σχεδιάσθηκε και έγινε μόνο και μόνο να συμβάλει αντικειμενικά «δια του έργου» στην εξόντωσή μας και τον πλουτισμό συγκεκριμένων ανθρώπων από την απλήρωτη δουλειά των κρατουμένων.

Το έργο θα ήταν αυτό, που εκτός απ την εξάντληση, θα έδινε χιλιάδες δυό αφορμές για πρόσθετους ξυλοδαρμού, ταπεινώσει και κάθε είδους άλλες τιμωρίες. Ακόμα και για προβοκάτσιες. Επειτα ήταν και ο χώρος που διάλεξαν να γίνει το έργο, που έπειθε ότι για αυτόν ακριβώς τον σκοπό αποφασίστηκε. Ο υποσιτισμός και η εντατική δουλειά υπολόγιζαν, θα οδηγούσε πολλούς στον άμεσο φυσικό θάνατο και έμμεσο με τη δηλώσεις μετανοίας λόγο της καταναγκαστικής πολύωρης δουλειάς. Και κατά βάση θα τσάκιζε την υγεία όλων. Αρκετοί τάφοι υπάρχουν στη Γυάρο.

Για όσους είδαν στην τηλεόραση τις φυλακές της Γυάρου, ασφαλώς θα κατάλαβαν, πως είναι κτισμένες επάνω σε έναν γρανιτένιο βράχο. Τα σχέδια, την επίβλεψη και εκτέλεση την είχε ένας μηχανικός ονομαζόμενος Μεταξάς. Αν πράγματι είχαν σκοπό να κάνουν ένα έργο έστω προσωρινά για φυλακές, αλλά αργότερα θα το χρησιμοποιούσαν παραγωγικά-κοινωνικά υπήρχε ο χώρος του πρώτου όρμου. Μια έκταση 70 και πλέον στρεμμάτων. Χώρος κάπως ομαλός όπου ήδη είχαν χτιστεί το κτίριο της διεύθυνσης, οι κατοικίες των φυλάκων και της χωροφυλακής. Η επιλογή του γρανιτένιου βράχου είχε τη δική του δομικό-τεχνική σκοπιμότητα. Για να ισοπεδοθεί-κατεβεί αυτός ο γρανιτένιος βράχος στο επίπεδο που έχουν χτιστεί οι φυλακές, έπρεπε να δουλέβουν νυχθημερών επί μήνε δεκάδες γκρέϊντερ και μπουλτόζες. Ο στόχος όμως ήταν άλλος. Αντί για μηχανήματα έφεραν λοστούς, πιστολέτα και φουρνέλα, γερές μαγκούρες, ενίσχυσαν τη δύναμη της χωροφυλακής και έστησαν διπλές σειρές τα πολυβόλα.

Σε μια τέτοιου μεγέθους οικοδομή, εκτός απ τα συμπαγή υλικά χρειάζεται, νερό και κυρίως τεχνικούς και χτίστες. Αντί για γκλέϊντερ και μπουλτόζες χρησιμοποίησαν εμάς τους κρατούμενους. Όχι μόνο για τον εκβραχισμό - ισοπέδωση, αλλά και για την μεταφορά και το χτίσιμο των φυλακών. Των φυλακών χωρίς παράθυρα. Βέβαια και οι φυλακές της Κέρκυρας, δεν είχαν παράθυρα, είχαν όμως έναν φιλιστρίνι κοντά στην οροφή του κελιού και ένα

στο κάτω μέρος ενα μέτρο πλάτος και δέκα ύψος. Οι «μοντέρνες», ετσι μας έλεγαν της Γυούρας δεν ειχαν καθόλου.

Εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι βράχων, έπρεπε να εκβραχιστούν και να μετακινηθούν απ το χώρο του εργοταξίου. Μετά τον εκβραχισμό και την ισοπέδωση και σε συνέχεια να ξανά μεταφερθούν στο χώρο που χτίζονταν οι φυλακές για τη θεμελίωση. Το ίδιο και εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι αλλων υλικών να μεταφερθούν απ το λιμάνι στο χώρο του «έργου». Και το πιο τραγικό ηταν οτι η μεταφορά και των βράχων και των υλικών δεν γίνονταν σε ομαλό έδαφος, αλλά σε ανώμαλο. Ολο αυτό το εργοτάξιο εκτός απ τα σχέδια, την εποπτεία-επίβλεψη του κ Μεταξά, και η διά των όπλων εποπτεία-επίβλεψη, εκ μέρους της χωροφυλακής, το έκαναν οι κρατούμενοι πολιτικοί μηχανικοί, τεχνικοί όλων των ειδικοτήτων, χτίστες και απλοί Ανθρωποι, που μας ειχαν μετατρέψει με την απειλή των όπλων σε σκλάβους-υποζύγια. Το εργοτάξιο την εποχή του εκβραχισμού θύμιζε και μεταλλεία-ορυχεία της Νουβίας.

Ο τρόπος που μας συμπεριφέρθηκαν γενικά και ο τρόπος που μας χρησιμοποίησαν ειδικά στο χτίσιμο-κατασκευή των φυλακών της Γυούρας σε τίποτε δεν διέφερε απ τη συμπεριφορά και χρησιμοποίηση των σκλάβων στο δουλοκτητικό σύστημα στα διάφορα μεταλλεία και τους κοπιλάτες στις πολεμικές Γαλέρες

Το εμβαδόν της φυλακής τεράστιο, ο χρόνος κατασκευή του το ίδιο μεγάλος και η κούραση-εξάντληση ακόμα μεγαλύτερη. Ευτυχώς το μεγαλύτερο ποσοστό των κρατουμένων ειχαμε ηλικία κατά μέσο όρο 25-45 χρόνια. Βέβαια δεν έλλειπαν και αυτοί των 60-70 και αρκετοί 80 και ενα τεράστιο ποσοστό αρρώστων με φυματίωση, κοίλη, τράυματα απ τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Ανθρώποι τσακισμένοι απ τα βασανιστήρια, των παρακρατικών, της ασφάλειας και τα χρόνια. Και όμως οι Ανθρωποι αυτοί οχι μόνο έπρεπε, αλλά και εξαναγκάζονταν να κουβαλούν πέτρα για να ενωθεί το νησί Γυάρο με τή Συρα πριν την απόφαση για το χτίσιμο της μοντέρνα φυλακή που θα μας «γλύτωνε απ το μαρτύριο του αντίσκηνου: ψυγείου το χειμώνα και φούνου το καλοκαίρι, μα και την αέναη πάλη με τα μελήματα των εφτά και δέκα μποφόρ, που τις σήκωναν και τις πήγαιναν στη θάλασσα». Και τότε μέναμε «άστεγοι» μέχρις ότου στεγνώουν, να γίνουν οι ανάλογες επιδιορθώσεις και να ξανά στηθούν. Αυτό κατά το Υπουργείο και τη διεύθυνση θα ηταν η ανταμοιβή που ειχαν υποσχεθεί, η (αποπληρωμή του κόπου μας) γι αυτό οσο «περισσότερο, τίμια και γρήγορα δουλεύαμε τόσο το καλύτερο για μας...!!!».

Η Ζωή στις φυλακές ηταν ενα ατέρμονο δράμα και της Γυάρου μια απερίγραπτη τραγωδία. Μια τραγωδία, που εκτός απ τον υποσιτισμό, την παντελή έλλειψη υγειονομικής, φαρμακευτικής και όποια άλλη περίθαλψη, (ευτυχώς είχαμε πολλούς κρατούμενους γιατρούς) ειδών καθαρισμού και κυρίως η σκληρή, βάνουση και απάνθρωπη συμπεριφορά την μετέτρεπαν σε έγκλημα. Ηταν ενα προμελετημένο και καλά σχεδιασμένο ειδικό έγκλημα. Εκείνο δε που ειχε το μεγαλύτερο κόστος, που στοίχιζε περισσότερο από οτιδήποτε αλλο κακό και άσχημο που υπήρχε στη ζωή της πολύχρονης φυλακής μας, ηταν η προσχεδιασμένη και καλά οργανωμένη ταπείνωση.

Ανθρωποι αγέροχοι, αγωνιστές με ιστορία στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες. Ανθρωποι που οχι μόνο αντιστάθηκαν, αλλά και πολέμησαν τη βασιλομεταξική δικτατορία, που πολέμησαν επάξια το φασισμό στην Αλβανία, τα Μακεδονική οχυρά και την Κρήτη. Ανθρωποι, που χάρις στη στεναρή άμυνα από μιά χούφτα υπερασπιστές και τον τεράσιο αριθμό θυμάτων που

χρειάστηκε να υποστούν οι Γερμανοί, προκειμένου να περάσουν την γραμμή των οχυρών, υποχρεώθηκαν βλέποντας πόσο λίγοι ήταν οι υπερασπιστές να παρουσιάσουν όπλα στους νεκρούς των οχυρών αναγνωρίζοντάς τους την αυτοθυσία. Άνθρωποι που στην Κρήτη με μαγκούρες, φτιάρια, τσάπες, τσεκούρια και τα λίγα όπλα, έβγαλαν εκτός μάχης-αποδεκάτισαν την πιο επίλεκτη μεραρχία αλεξοππιστών του Χίτλερ προκαλώντας 6,700 νεκρούς και τραυματίες, κατέστρεψαν 220 αεροσκάφη και άλλα 150 έπαθαν ανεπανόρθωτες ζημιές. Τώρα στη Γυούρα, πλήρωναν τα επίχειρα των πράξεών του!

Άνθρωποι που ίδρυσαν, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και κάλεσαν τους Έλληνες, όχι μόνο να μην αποδεχθούν την κατοχική φασιστική σκλαβιά, αλλά και να την πολεμήσουν με νύχια και με δόντια, Ήταν αυτοί που δημιούργησαν έναν Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού. Ένα στρατό που με τη δράση του υποχρέωσε τους Γερμανούς, να αποσπάσουν απ τα πολεμικά συμμαχικά μέτωπα δέκα και αργότερα δεκαπέντε εμπειροπόλεμες και πρόσβαρα εξοπλισμένες μεραρχίες, προκειμένου να κρατήσουν υπο την κατοχή τους έστω μόνο τις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Άνθρωποι, που μπόρεσαν να εγκλωβίσουν τις δυνάμεις κατοχής σε τέτοιο βαθμό στις πλατείες των πόλεων, που για να μετακινηθούν απ τη μια πόλη στην άλλη επειδή είχαν υποστεί τεράστιες απώλειες σε αυτές τις μετακινήσεις, υποχρέωκαν τόσο στις σιδηροδρομικές, όσο και τις οδικές μεταφορές και τις παραμικρές μετακινήσεις να χρησιμοποιήσουν την ταπεινή για αυτούς δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ.

Αυτοί οι Άνθρωποι, έχουν υποστεί τα πάνδεινα. Στο νταμάρι δούλευαν καταναγκαστικά όλοι ανεξάρτητα από ηλικία και υγεία, απ το πρωί μέχρι το σούρουπο, και για να φτάσουν στο έργο επρεπε να περπατήσουν μερικά χιλιόμετρα και άλλα τόσα στο γυρισμό. Άλλοι σπάγανε με το λοστό τον βράχο για να βγεί η πέτρα, άλλοι τη σπάγανε σε μικρότερα κομμάτια και άλλοι την κουβαλούσαν πριν την έναρξη του «έργου» στη θάλασσα. Μετά την έναρξη του έργου να την απομακρύνουμε απ τον χώρο του έργου σε ένα συγκεκριμένο σημείο, μέχρις ότου ισοπέδωθεί ο βράχος. Μετα την ισοπέδοση να την μεταφέρουμε πάλι στο χώρο του έργου για να γίνει με την ίδια πέτρα η θεμελίωσή του. Όταν άρχισε το έργο, για να επιταχύνουν τη δουλειά οι τιμωρίες έπεφταν βροχή. Ο ρυθμός της δουλειάς έγινε πιο γρήγορος, οι σφυρίχτες τρυπούσαν κάθε τόσο τα αυτιά, οι πιέσεις πιο συχνές, πιο απάνθρωπες. Φωνάζαν πιο συχνά για δήλωση στα γραφεία εθνικής επαναπροσαρμογής. Ανοίγαν τα χοντρά κατάστοιχα και αφού έβρησκαν τη μερίδα, σου πετούσαν τη δήλωση και αν αρνιόσουν σε προειδοποιούσαν «πρόσεχε» θα «μετανιώσεις» και πολλές άλλες απειλές...

Ύστερα από μια πολύωρη δουλειά, κουραστική και βασανιστική μέρα, σε συνδιασμό με τον υποσιτισμό η εξάντληση υπερέβαιναν τα όρια του οργανισμού. Το κορμί έγερνε και ο ύπνος το ίδιο εξαντλητικός. Και τότε τον λόγο είχαν τα κάθε είδους ζωΐφια: σκνίπες, κουνούπια, κατσαρίδες, οι σκροπιοί κλπ, καθώς και τα ζώα: σαύρες, φίδια, νιφίτσες, σκαθάρια, γυμνοσιάλιαγκες, τα ποντίκια κλπ. Λένε πως το δόντι του ποντικού είναι γλυκό, δεν νοιώθεις το δάγκωμα. Καθώς μπήγει τα δόντια του, χύνει λένε κατά τη διάκριση του δαγκώματος ένα ναρκωτικό που μουδιάζει το μέρος που δαγκώνει. Είναι σαν μια ναρκωτική ένεση, ώστε να συνεχίσει ανενόχλητος το γεύμα του. Ο κίνδυνος εκτός από μεγάλος και καθημερινός ήταν

βασανιστικός. Δεν ήξερες αν το πρωϊ θα ξυπνούσες αρτημελής. Πολλοί κοιμόμασταν με τα παπούτσια και το χειμώνα τυλιγμένοι σφιχτά όλο το κορμί. Όμως τα ποντίκια τρυπάνε την κουβέρτα για να φτάσουν στο κρέας. Το καλοκαίρι όμως δε μπορεί να κουκουλωθείς και τότε τα πεινασμένα θηρία...τραγανίζουν πιο ευχάριστα τα αυτιά και τα ακροδάκτυλα. Και το περίεργο είναι ότι δεν τρέχει αίμα απ την πληγή. Το ναρκωτικό, ή το δηλητήριο κάτι απ όλα κλείνει την πληγή. Και να μην υπάρχουν εστω και οι τυπικές πρώτες βοήθειες!

Ο πλυθησμός των ζωϊφίων και των ζώων λόγω έλειψης μέσων καθαρισμού και τακαπολέμησης, καθημερινά πολλαπλασιάζονταν στους τάφους- σκηνές. Τα ποντίκια, σαύρες και τα άλλα ζώα και ζωύφια κινούνται ελεύθερα στο στενό διάδρομο που μένει ανάμεσα στις αντικριστές πατούσες. Και όπως τα τροκτικά είναι άπληστα και παμφάγα αλλά και αχόρταγα : Τρώγανε, σχίζανε με τα νύχια και μαγαρίζαν-μόλυναν τα πάντα. Τις νύχτες, πηδούσαν από σώμα σε σώμα επάνω στα εξαντλημένα απ την κούραση και την πείνα κορμιά. Αλώνιζαν τις κουβέρτες και τα ρούχα. Όπως το βράδυ έτσι και το πρωϊ τινάζαμε τις κουβέρτες να φύγουν τα περιττώματα. Τρυπάνε τις βαλίτσες και έμπαιναν στα ταγάρια, που μέσα πολλές φορές αν δεν τα ανακενούσες συχνά έκαναν και τις φωλιές. Μερικοί έτριβαν χέρια και πόδια με διάφορα χόρτα. Το γλυκό δόντια του ποντικιού, μασουλάει τα πάντα: Ψωμιά, άπλητα ρούχα, αυτιά, δέρμα, δάκτυλα και ό,τι άλλο βρεί μπροστά του. Συχνά, όταν γυρίζαμε απ το «έργο» κουρασμένοι απ τη δουλεία και φόφοι στην πείνα, δεν βρήσκαμε τις λίγες μπουκές ψωμί που ειχαμε αφήσει για το βράδυ.

Δεν ήταν λίγοι αυτοί που ειχαν προσβλήθηκαν απ λεπτοσπείρωση. Εφευγαν έκτακτα απ τη Γυούρα και δεν ξαναγύριζαν. Όταν ρώταγε ο αντιπρόσωπος τι έγινε με τον τάδε η απάντηση πάντα ήταν «έγινε καλά και μετείχθει σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Την ημέρα ειχαμε τα ζωϊφια και τα εκατομμύρια τις μύγες και τις νύχτες τα ποντίκια και όλα τα άλλα νυκτόβια ζώα. Κατά καιρούς κάναμε βέβαια εξορμήσεις μόνο στην επιφάνεια. Πως να ελέγξεις όμως τις στοές και τις εκτός στρατοπέδου περιοχές; Ό,τι και αν κάναμε δεν ειχε αποτέλεσμα. Η ζωή συνεχίζονταν στον ίδιο ρυθμό και συντροφιά με τα ζωϊφια της ημέρας και τα νυκτόβια τη νύχτα. Μέχρι την ημέρα που καταργήθηκε η Γυάρο σαν φυλακή, σε αυτούς τους ρυθμούς και κάτω απ αυτές τις συνθήκες έζησαν οι χιλιάδες κρατούμενοι, που ενα μεγάλο μέρος της κράτησης τους την πέρασαν εκεί. Τη Γυάρο την ξαναχρησιμοποίησαν σαν φυλακή ξανά το 1956. Σαν δικαιολογία για την επαναλειτουργία χρησιμοποίησαν την απόδραση των 27 απ τις φυλακές Βούρλων και το 1967 με την χούντα σαν τόπος εξορίας. Τον Μάη του 1967, ήταν η Τρίτη φορά που με πήγαν στη Γυούρα.

Και να σκεφτεί κανείς ότι οι κρατούμενοι στις φυλακές και τα ξερονήσια ήταν οι άνθρωποι, που ειχαν γίνει για τρία και πλέον χρόνια ο εφιάλτης των κατακτητών. Άνθρωποι που απ την 28η Οκτωμβρίου του 1940, ειχαν καταπλήξει με τις πρωτιές την παγκόσμια κοινή γνώμη: α) με τις ανεπάντεχες νίκες στον αλβανικό πόλεμο. Νίκες που αναχετίζοντας την πύρινη λαίλαπα του φασισμού αμφισβητήσαν το αήτητο του άξονα, β) λίγες μέρες μετά την κατάκτηση της χώρας η σβάστικα που κυμάτιζε άγεροχη στον ιστό της στη Ακρόπολη, όχι μόνο κατέβηκε αλλά και ποδοπατήθηκε.γ) που πρωτοστάτησαν και υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ, να ανακαλέσει την εντολή επιστράτευσης που ειχε δώσει.δ) Η Ελλάδα με την δράση και την καθοδήγηση αυτών των Ανθρώπων, ήταν η μόνη χώρα που δεν έστειλε

στρατό να πολεμήσει τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία οπώς έγινε με τις άλλες κατηκτημένες χώρες της Ευρώπης. ε) Που συνέβαλαν τα μέγιστα στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου και έκοψαν για ένα μεγάλο διάστημα την Ελλάδα, στα δυό και για αρκετό καιρό τον ανεφοδιασμό με πολεμικό υλικό τον Στρατάρχη Ρόμελ στην Αφρική. Ανθρωποι που με αυταπάρνηση και αυτοθυσία έδωσαν τη μάχη, για τα παιδικά, φοιτητικά και λαϊκά σισίτια και αργότερα τη μεγάλη μάχη της σοδειάς σώζοντας το λαό από τον εφιάλτη της πείνας.

Η άρνηση αυτών των Ανθρώπων να αποδεχθούν την εισβολή και οι πρώτες ελληνικές νίκες στον αλβανικό πόλεμο και σε συνέχεια οι συμμετοχή τους στην Αντίσταση, έφεραν την Ελλάδα, στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος αυτών των νικών έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και έγιναν όπως λέει και ο ποιητής: «μυνήματα στους ελεύθερους να ετοιμαστούν και σάλπισμα για τους σκλαβωμένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν». Αυτούς τους αγέροχους και αξιοθαύμαστους Ανθρώπους, μπορούσε ο κάθε διατελέσας ταγματασφαλότης ή σε κάποιον απ τους άλλους εθνοϊσμούς φύλακες: Κολοκάτσης, Κομνηνός, Κοκοβός, Στράτος και κλπ γινόμενος κατ' επιλογήν ανθρωποφύλακας, να προσβάλουν, εξεφτελίζουν, να τσαλαπατούν και να ταπεινώνουν με τον χειρότερο τρόπο αυτού τους Ανθρώπου και την ίδια ώρα να βαφκαλίζονταν, συνεργάζονταν προκλητικά με τους κρατούμενους του ποινικού δικαίου.

Αρκεί ένα ακόμα παραδειγμα, για να γίνει κατανοητός ο τρόπος που σκέπτονταν και ενεργούσαν. Κάποια μέρα έφτασε στη Γυούρα ένα αρματαγωγό φορτωμένο με 400,000 και πλέον χιλιάδες τούβλα. Για το ξεφόρτωμα αυτών των τούβλων, το πρωί αντι για το εργοτάξιο 200 περίπου κρατούμενοι πήγαμε για ξεφορτώσουμε τα τούβλα, Τα τούβλα εκτός απ το ξεφόρτωμα, έπρεπε να μεταφερθούν και στο εργοτάξιο που απείχε 300 και πλέον μέτρα στο κάτω μέρος και 500 στο επάνω μέρος του εργοταξίου. Ολο ανήφορος. Όταν φτάσαμε στο αρματαγωγό βρήκαμε καμιά 50ριά φύλακες. Επικεφαλής των φυλάκων ήταν ο Στράτος και ο Παπαγιάννης. Αρχιφύλακα την εποχή ήταν ο κ Τσολάκης. Πριν μας πούν πιά θα είναι η δουλειά και πώς θα γίνει, δεχθήκαμε μια ανεπάντευτη και αδικαιολόγητη επίθεση με ανήποτες βρισίες. Μια επίθεση που έσπασαν αρκετά κεφάλια μεταξύ των οποίων ενός Δασκόλου, Νίκου Μιχαϊλίδη και ενός Γεωπόνου, που δεν θυμάμε το ονομά του. Μετά απ αυτό το ξυλοφόρτωμα, μας λένε οτι θα κάνουμε δυό σειρές και οτι ο ένας, δεν θα απέχει περισσότερα από δυό μέτρα απ τον άλλο.

Αρκετούς βάλανε μέσα στο πλοίο ενώ παράλληλα στην ίδια διάταξη με εμας παρατάχθηκαν και οι φύλακες σχηματίζοντας έναν ασφυκτικό κλοιό. Υποχρεωτικά έπρεπε να πέρνουμε από πέντε τούβλα. Μόλις οι κρατούμενοι που ήταν στο πλοίο έσκυβαν να πάρουν τα τούβλα, ένας απ τους φύλακες τον χτυπούσε με το μπαστούνι να κάνει γρήγορα- «τροχάδιον ήταν η διαταγή». Την ίδια περιποίηση είχαν και οι εκτός του πλοίου. Το πιο τραγικό όμως ήταν οτι το χτύπημα γίνονταν πάντα την ώρα που ο κρατούμενος ήταν σκυμένος ή φορωμένος με τα τούβλα. Οπως ήταν φυσικό απ τον πόνο του χτυπήματος σε κάποιον έπεφτε κάποιο τούβλο απ τα χέρια του χτυπώντας του τα πόδια. Η πράξη αυτή θεωρούνταν πράξη σαμποτάζ και τότε και άλλοι φύλακες πρόστρεχαν να ξυλοφορτώσουν το σαμποτέρ κουμμούνι...που κατέστρεφε την κρατική περιουσία...

Το πέσιμο των τούβλων απ τα χέρια του κρατούμενου χαρακτηρίστηκε σαμποτάζ. Ξαν μια προσχεδιασμένης απ τον κρατούμενο ενέργειας. Το ίδιο

και το χτύπημα του κρατουμένου που ειχε σαν συνέπεια το πέσιμο των τούβλων απ τα χέρια του, θεωρήθηκε σαν πράξη σαμποτάζ για να την κάνει κοπάνια... Με βρισιές και χτυπήματα αυτό το ρεφρέν το επαναλάμβαναν συνεχώς. Αυτή η εκφώνηση της λέξης σαμποτάζ ηταν μια πολύ επικίνδυνη προειδοποίηση για ό,τι έμελε να συμβεί. Το «σαμποτάζ» είναι ο προπομπός τις προβοκάτσας και ή προβοκάτσια είναι μια μομφή που προαλείφει ενεξέλεκτες πράξεις εκδίκησης για προσωπικούς και γενικότερους λόγους σκοπιμότητας. Είναι από μόνη της επικίνδυνη η εκφώνηση της λέξης σαμποτάζ, όταν εισαι πολιτικός κρατούμενος. Και γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη όταν στη χώρα μένεται ο Εμφύλιος πόλεμος, και τα έκτακτα μέτρα που στην ερμηνεία τους εχαν μια ευρύτητα και τα στρατοδικεία καταδίκάζαν ακόμα και χωρίς ενδείξεις. Εστελναν με συνοπτικές διαδικασίες ισοβίτες στη φυλακή και θανατοποινίτες στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Σε τέτοιες καταστάσεις ο κάθε «υπερπατριώτης» εξω και ειδικά στη φυλακή ο εντεταλμένος σωφρονιστικός υπάλληλος, μπορεί να κατονομάσει μια οποιαδήποτε πράξη «σαμποτάζ» και ας είναι η πράξη αυτή (το πέσιμο των τούβλων) προϊόν δικής του προαπόφαση να χαρακτηριστεί σαμποτάζ και προδοκάτσια ακόμα.

Βέβαια τη λέξη σαμποτάζ, την ειχαμε ακούσει και αλλες φορές, ποτέ όμως μέχρι τότε δεν ειχε συνδεθεί «με την περιουσία του δημοσίου». Στο μεταξύ στη διεύθυνση της φυλακής έγινε αλλαγή. Τον μέρχι πριν λίγο Διευθυντή της φυλακής κ Γλάστρα, Διευθυντή μας φέρανε τον κ Μπουζάκη. Δυο Ανθρωποι, διαφορετικού χαρακτήρα, απόψεων και βλέψεων. Ο κ Γλάστρας ηταν μεγάλος ροπαλοφόρος και τις όποιες «παρανομίες» τις ξοφλούσε ο κρατούμενος, με κάποια τιμωρία ανάλογα με τα στοιχεία που του προσκόμιζε ο φύλακας με τιμωρία στο λαμαρινένιο πειθαρχείο, ψυγείο το χειμώνα και πυρακτωμενο καμίνη το καλοκαίρι. Με στέρηση αποστολής και λήψης αλληλογραφίας, αφού το επισκεπτήριο απαγορεύονταν στη Γυάρο και μερικές μαγκουριές στον πισινό απ τον ίδιο μερικές φορές. Αλλωστε ολη την ημέρα γύριζε με την μαγκούρα στο χέρι και όταν έκρινε οτι κάποιος δεν λειτουργούσε «σωστά» του έριχνε μερικές δυνατές μαγκουριές. Σε αντίθεση με τον κ Γλάστρα, ο νέος Διευθυντής, δεν ξέρω για ποιούς λόγους αποδείχθηκε μεγάλος προβοκάτορας.

Σε ότι εχει σχέση με το ποιόν του υπαλληλικού προσωπικού κατώτερου φύλακες, ανώτερου αρχιφύλακες και υπαρχιφύλακες και κυρίως του ανώτατου διευθυντές ηταν οι ενδεδεδιμένοι για την περίπτωση. Ο καθένας ειχε την δική του ιστορία στο έργο εξόντωσης του κομμουνισμού την συνεργασία με τους κατακτητές και τύχον ευθύνες για πράξεις στο παρελθόν και κυρίως αντάξιοι να φέρουν σε πέρας αυτό το δύσκολο έργο που τους ειχε ανατεθεί την εποχή των εκτάκτων μέτρων και του εμφυλίου πολέμου. Σε μια εποχή που κύριο μέλημα του κατεστημένου ηταν η με ολα τα μέσα εξόντωση τον ιδεολογικών αντιπάλων.

Αρκού δυο παραδείγματα για να επιβεβαιώσουν το λόγο το αληθές. Οπως γράφω και πιο πάνω, τα υπολείμματα της εκβράχυνσης, την πέτρα να συνδεθεί η Γυάρος με τη Ερμούπολη-Σύρα για να φύγουμε απ τη Γυάρο. Την μεταφορά της πέτρα του εκβραχισμού για τη θεμελίωση της φυλακής και όλα τα αλλα υλικά οικοδομών: άμμος, ασβέστη, τσιμέντα, τούβλα. Κεραμμύδια, νερό, ξύλα, εργαλεία, καρφιά κλπ, τα μεταφέραμε εμείς στον ώμο απ το λιμάνι στο εργοτάξιο. Η άμμος ερχόταν στη Γυάρο με το καϊκι «Ευαγγελίστρια» ή με το καϊκι «Μπαρμπαγιάννης» απ την Ανδρο. Μιά βραδιά, οπως συνήθως,

πήγαμε να ξεφορτώσουμε την άμμο απ το καΐκι. Πιάσαμε βάρδια και δουλεύαμε. Απέναντι απ το λιμανάκι ήταν η βίλλα του Παππα-Προκόπη. Όταν ερχόταν για να εκκλησιαστούμε και να κάνει και το αντίστοιχο κήρυγμα, τα βράδια κοιμόταν σ αυτήν τη Βίλλα. Ενώ εμείς γεμίζαμε τα σακκιά και κατεβάζαμε την άμμο απ το καΐκι, αυτός καθόταν μπροστά στη βίλλα και χαιρόταν το ποίμνιο του που δούλευε εντατικά για την ανέγερση της οσο νούπω «σύγχρονης» φυλακής.

Ενα στενό μαδέρι όπως συνήθως συνέδεε το καΐκι με την προκυμαία. Ενας νεαρός παραπάτησε και έπειδη το σακκί με την άμμο ήταν βαρύ, δεν μπόρεσε να το κρατήσει και έπεσε μαζί με το σακκί στη θάλασσα. Αμέσως πήδησαν δύο συγκρατούμενοι και τον έβγαλαν. Γελάσαμε με το γεγονός αλλά και στεναχωρηθήκαμε μαζί. Ο Παππα-Προκόπης, την άλλη μέρα το πρωί πήγε και είπε στο Διευθυντή, κ Μπουζάκη: «οτι χθές το βράδι οι κρατούμενοι ρίξαν στη θάλασσα 200 σακκιά τσιμέντο». Ακούγοντας ο κ Διευθυντής, αυτήν την καταγγελία-σαμποτάζ ήρθε στον 4ο όρμο-χώρο που ζούσαμε στις σκηνές- και κάλεσε συγκέντρωση όλων των κρατουμένων. Όπως ήταν φυσικό ολοι αναρωτηθήκαμε τί άραγε να συμβαίνει.

Αφού συγκεντρωθήκαμε άρχισε να κάνει με έντονη τη φωνή λόγο για «σαμποτάζ» και σε συνέχεια μας απειλούσε οτι θα στείλει όλη τη χθεσινή βραδινή βάρδια στο στρατοδικείο. Ζήτησε δε, να του δοθούν τα ονόματα όλων όσων ήταν στη χθεσινοβραδυνή βάρδια. Ενώ ο κ Μπουζάκης απειλούσε, ο συγκρατούμενος Ηλίας Αποστολίδης και ο Θεόδωρος Κατριβάνος του λένε, ο μόν Αποστολίδης: «Κατηγορείτε την χθεσινοβραδυνή βάρδια για σαμποτάζ και στρατοδικείο». Επειδή εσύ δεν μπορείς να βγάλεις ούτε έναν κρατούμενο από δώ μέσα για δουλειά χωρίς να χρησιμοποιήσεις όπλα. «Είμαι έτοιμος. Θα πάρω την караβάνα μου και την κουβέρτα και θάρθω να με βάλεις στο κρατητήριο αν είναι αλήθεια αυτά που μας καταλογίζεις. Πριν όμως πάμε στο πειθαρχείο, θα πάμε να δούμε αν τα 200 σακκιά τσιμέντο βρίσκονται στη θάλασσα. Αν όμως δεν βρίσκονται, πράγμα για το οποίο είμαι σίγουρος, τότε κ Μπουζάκη θα μας αποκαλύψεις τον συκοφάντη». Και ο Θεόδωρος Κατριβάνος του είπε : «Είμαι Δικηγόρος, και ήμουν και εγώ σ αυτήν τη βάρβαρη ολονύκτια αγγαρία που μας υποχρεώνετε. Εχεται δώσει όρκο στη δικηγορική επιστήμη, το ίδιο και εγώ. Μπρός, λοιπόν να πάμε για έρευνα». Έρευνα! Έρευνα αρχίσαμε να φωνάζουμε όλοι μαζί. Ποιά έρευνα; Τί έρευνα; Ναι κ Διευθυντά, έρευνα για εξακρίβωση της καταγγελίας. Το τσιμέντο κ Διευθυντά, δεν είναι άμμος να το πάρει το κύμα. Μεσ στο νερό θα έχει στερεωποιηθεί και θα τα βρούμε τα 200... Μπροστά σ αυτή την κατακραυγή για επιτόπια έρευνα η κατηγορία της προβοκάτσας έπεσε στο κενό. Στην επιμονή να μας αποκαλύψει τον καταδότη ο κ Μπουζάκης, είπε οτι του το είπε κάποιος επιστάτης.

Δεν πέρασε παρά λίγη ώρα και νάσου ο επιστάτης. Τον σταματάμε και τον ρωτάμε αν ειδε κρατούμενους να ρίχνουν «Σακκιά Τσιμέντο» στη θάλασσα. Γέλασε γιατί ήξερε οτι το καΐκι ήταν φορτωμένο με άμμο και συμπλήρωσε: «αυτό το ψέμα δεν το είπα εγώ, αλλά ο Παππά-Προκόπης». Μέσο του επιστάτη και πολύ έμμεσα απ την διεύθυνση μάθαμε τον πραγματικό προβοκάτορα Παππά. Ο κ Μπουζάκης όμως, δεν μπόρεσε να διασκεδάσει την αποτυχία-γκάφα και προσπάθησε να πάρει τη ρεβάνς.

Σε μιά ρεματιά λίγο πιά πέρα απ το εργοτάξιο υπήρχε μιά «πηγή» που μόλις δάκριζε. Σε αναλαμπή ξεκούρασης είχαμε διαμορφώσει ετσι το χώρο, που κάθε δυό-τρεις μέρες μάζεβε μερικές οκάδες νερό. Για να μας στερήσει ο

διευθυντής και αυτό το λίγο γλυκό νερό, απαγόρευσε να πηγαίνουμε χωρίς άδεια. Μια βάρδια ζήτησε την άδεια να πάει να μαζέψει το νερό. Ενω λοιπόν, ο Διευθυντής έδωσε την άδεια σε συνέχεια επέτρεψε και στη χωροφυλακή να στήσουν τα πολυβόλα και αν μπορέσουν-εκμεταλλευτούν κάποια ευκαιρία να βάλουν με τα πολυβόλα μερικές ριπές με το σκεπτικό μήπως βρεθεί κάποιος κρατούμενος να αντιδράσει και βαδίζει προς τα πολυβόλα, οπότε όχι μόνο θα πάρει τη ρεβάνς, αλλά και θα μετατρέψει και τη Γυάρο σε Μακρόνησο οσον αφορά τις δολοφονίες, ο αριθμός των οποίων ακόμα παραμένει άγνωστος .

Στις 6/4/41 η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο. Στις 27/4/41 η Ελλάδα εκτός της Κρήτης καταλαμβάνεται απ τους κατακτητές. Η Ελλάδα πενθεί. Παρ όλο που ξέραμε γιατί μπήκαμε σε αυτήν την κόλαση του αλβανικού πολέμου. Η κατάκτηση της χώρας έβαλε τους Έλληνες, μπροστά στο μεγάλο δήλημα: Θα αποδέχονταν την κατοχή ή θα έμπαιναν σε μια Νέα Πολεμική Δίνη. Θα οργανώσουν Αντίσταση για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Οι πολιτικοί κρατούμενοι ήταν οι Άνθρωποι, που με επίγνωση και εθελοντικά μπήκαμε σε αυτή τη νέα πολεμική ΔΙΝΗ. Χωρίς δραματικές μπόζες, με τη θέλησή μας ξεκινήσαμε να ανταμώσουμε το χάρο και ξέραμε γιατί μπήκαμε σε αυτή την κόλαση του πολέμου με τους τρεις σιδηρόφρακτους κατακτητές. Ο πόθος και η θέληση να δούμε την φορά αυτή την Ελλαδίτσα μας πραγματικά ελεύθερη από κάθε εξάρτηση και δουλεία ήταν αυτό που μας οδήγησε να πάρουμε μέρος στην Εθνική Αντίσταση.

Για μια ολόκληρη εικασαετία αρκετές χιλιάδες άνθρωποι βρεθήκαμε αντιμέτωποι με ένα προαποφασισμένο και καλά οργανωμένο, τρομερό και κτηνώδη μηχανισμό ταπείνωσης και εξόντωσης. Ένα μηχανισμό διάλυσης του Ανθρώπινου ΕΝΑΙ. Ένα μηχανισμό που ανέλαβε να ολοκληρώσει ένα έγκλημα, που δεν μπόρεσε να το κάνει το βόλι των κατακτητών και των συνεργατών στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, οι ποικιλώνυμοι συμμορίτες, οι Ασφάλειες και τα σφαγεία των εκτάκτων στρατοδικείων. Ένα μηχανισμό που δεν μπορούσε να συγχωρήσει στον εαυτό του και να δεχθεί, ότι ήταν δυνατόν ορισμένοι Άνθρωποι, εστω και λίγοι που πέρασαν απ όλους τους μηχανισμούς εξόντωσης, παρ όλα αυτά κατόρθωσαν όχι μόνο να αντέξουν τις δοκιμασίες, αλλά και να επιβιώσουν. Να μείνουν όρθιοι. Ε! λοιπόν, αυτό δεν μπορούσαν να το συγχωρέσουν στον εαυτό τους. Γι αυτό και έκαναν το πλάν να μας εξοντώσουν. Και όσους δεν μπορέσουν να τους ταπεινώσουν. Και Αυτός Ήταν ο Πιό Μεγάλος, Αβάσταχτος Και Αγιάτρευτος Πόνος Των Κρατουμένων Αγωνιστών Της ΕΑΜικής Εθνικής Μας Αντίστασης.

Και στην πιό μικρή μετακίνηση σε αντίθεση με τον ποινικό, ο πολιτικός κρατούμενος μεταφέρονταν δεμένος με χειροπέδες. Αν ήταν μόνος τα χέρια του μέχρι τη λήξη του εμφυλίου πολέμου μας τα έδεναν πίσω. Μετα τη λήξη μπροστά. Το ίδιο και για τις μεγάλες αποστάσεις και τα όποια μέσα μεταφοράς. Στα καράβια μας στίβαζαν με δεμένα τα χέρια στα πιό σκοτεινά σημεία του αμπαριού, όπως τις 7/11/ 1947 στο πλοίο Χειμάρα στη μεταγωγή απ τις φυλακές Θεσσαλονίκης με προορισμό τη Γυούρα πνίγηκαν όλοι σχεδόν οι κρατούμενοι.

Τα συναρμόδια Υπουργεία, Δικαιοσύνης και εσωτερικών, τότε για τους πολιτικούς κρατουμένους εφαρμόζαν με τον πιό ευρύτατη έννοια τον όρο της αλληλλέγγυας ευθύνης. Σπάνια έφτεγε ο ένας. Πάντα έφευγαν ολοι μαζί και οι συνέπειες των όποιων μέτρων ήταν ομαδικές. Πολύ σπάνια αναζητούνταν ο συγκεκριμένος «φτέχτη» να τιμωρηθεί. Για το παραμικρό η διεύθυνση, χαρακτήριζε ολόκληρη τη φυλακή πειθαρχείο. Μας κρατούν μια δυό ή και

περισσότερες μέρες κλεισμένους μέσα στα κελιά ή τους θαλάμους. Το σισίτιο το έφερναν οι ποινικοί μάγειροι στο κελί. Τις μέρες αυτές επέτρεπαν ενα από κάθε θάλαμο ή κελί να αδιάσει το δοχείο ή τα δοχεία νυκτός. Ομαδική στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηρίου και δεμάτων. Πολλές φορές τα γράμματα τα επέστρεφαν και τα δέματα όταν μας τα έδιναν ήταν πιά καταστραμένα. Έρευνα στην ασφάλεια μήπως υπάρχει κάποιο βιβλίο, γραφική ύλη, μολύβια κλπ. Κατά κύριο λόγο ό,τι είχε σχέση με τη γνώση και την αυτομόρφωση, ή κάποιο «φονικό όργανο»: κουτάλι με ουρά. Και λέω με ουρά γιατί τα πιρούνια δεν τα επέτρεπαν και απ τα κουτάλια έσπαζαν τις ουρές, έτσι ώστε να μην τα μετατρέψουμε σε «φονικά» όργανα.

Με το αιτιολογικό να «διασφαλίσουν» την σωματική τους...και να μην «αυτοκτονήσει» ο κρατούμενος μας ξεγύμνωναν. Στη έρευνα αυτή σου έπαιρνα τα πάντα, ακόμα και αυτά τα κοδρόνια απ τα παπούτσια. Φεύγοντας για τη δίκη έρευνα. Γυρνώντας έρευνα. Μέσα στη φυλακή έρευνα. Κάθε λίγο και λιγάκι και με το παραμικρό έρευνα! έρευνα!

Το βασικό ζητούμενο της έρευνας ήταν η ψυχολογική, μα και σωματική ταλαιπωρία αλλά και τα μολύβια, η γραφική ύλη και κυρίως τα βιβλία, και τα όποια τυχόν γραφτά υπάρχουν και η στέρηση κάθε ψυχαγωγικής εκδήλωσης. Έρευνα, σκόπιμη. Έρευνα να προκαλέσει. Έρευνα προμελετημένη να κουράσει. Έρευνα, να εκνευρίσει. Βασικός σκοπός της Έρευνας ήταν να βγάλει τον κρατούμενο εκτός εαυτού, να αντιδράσει για να τους δώσεις τη δυνατότητα να μπει η φρουρά μέσα και υπο την απειλή της φρουράς να γίνει ομαδικός ξυλοδαρμός. Έπειτα ήταν και ο τρόπος που γίνονταν και ο λόγος για τον οποίο γίνονταν. Και αυτό γιατί έρευνα στη φυλακή σήμαινε: Πριν απ την πρωινή έξοδο αφού κάνουν τη σωματική έρευνα, σε βγάζουν έξω απ το κελί ή το θάλαμο. Οι φύλακες μόνοι τους κάνουν τα πράγματα φύλλο και φτερό. Αναποδογυρίζουν τα πάντα, στρώματα, κουβέρτες, άδιαζαν σε ενα σωρό τις βαλίτσες και ό,τι άλλο υπάρχει στο κελί ή στο θάλαμο. Μέχρις ότου τελειώσει η έρευνα απαγορεύονταν η είσοδος στο κελί ή το θάλαμο. Φεύγοντας οι φύλακες έπαιρναν μαζί τους ό,τι ο κάθε φύλακας έκρινε επιλήψιμο. Το δράμα άρχιζε μετά τη λήξη της έρευνας. Όταν μπαίναμε πιά μέσα να μαζέψουμε τα πράγματα. Στο κελί η διαλογή είναι πιο εύκολη. Ο σωρός αποτελούνταν απ τα πράγματα του ενός, δυό ή το πολύ τεσάρων. Στο θάλαμο όμως τότε και πώς να ξεδιαλέξει ο καθένας τα πράγματά του απ το σωρό των έξη, δέκα ή και πενήντα, που είχε ενας θάλαμος στην φυλακή της Αίγινας.

Η πολύ συχνόπυκτη έρευνα, εκτός του ότι ήταν κουραστική, και επίπονη κυρίως στη διαλογή, ήταν εκνευριστική γιατί περιείχε το στοιχείο της μετάδοσης διαφόρων χρόνιων μεταδοτικών παθήσεων, όπως φυματίωση, επιφικίτιδες, ψώρα κλπ. Υπήρχαν κρατούμενοι που έκαναν αιμοπτησίες, με εν ενεργεία τραχώματα και πολλές άλλες δερματικές παθήσεις. Έτσι η συχνότητα και ο τρόπος που γίνονταν οι έρευνες, θα έλεγε κανείς ότι αυτόν τον στόχο είχαν κατά Νού αυτοί που τις διατάζανε. Σε διαμαρτυρία μας η απάντηση ήταν ότι και η διεύθυνση δεν θέλει τόσο συχνές τις έρευνες, αλλά είναι εντολή του Υπουργείου και είναι υποχρεωμένη να την εφαρμόζει. Σαν άνθρωποι κρίναμε σκόπιμο ότι έπρεπε να ενημερώσουμε τους φύλακες για τον κίνδυνο που και οι ίδιοι διατρέχουν. Σε διαμαρτυρία των φυλάκων η απάντηση ήταν ότι: «Μήν ψάχνετε όπως πρώτα ενα-ενα τα πράγματα. Απλώς κάντετα στη μέση του κελιού ή του θαλάμου ενα σωρό ανακατέψτε τά και φύγετε.

Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Μακρόνησο ή τη Γυάρο, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες

κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ενα απότομο ύψωμα. Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες, πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ήταν ενα απ τα πρόσθετα μαρτύρια:

Στον ορίζοντα η Γυούρα. Ενας γυμνός και ανεμοδαρμένος ξερόβραχος. Οσο πλησιάζαμε στο νησί, οι πάνινες πολιτείες στις πλαγές διακρίνονταν καθαρά, ενώ πολλά και αναπάντητα ερωτηματικά. Εντυπωση που δεν άλλαξε, αλλα αντίθετα έγινε πιό έντονη, οταν πατήσαμε το χώμα της. Μόλις πατήσαμε το πόδι στο χώμα μας περίμενε μια...υποδοχή κανιβαλισμού. Με τα πράγματα ακόμα στα χέρια δόθηκε το σύνθημα της επίθεσης. Οι φύλακες με εξαργιωμένες τις φάτσες, ουρλιάζοντας βοηθούμενοι και απ τη φρουρά, ρίχθηκαν κατ επάνω μας, χτυπώντας με τα ρόπαλα στα τυφλά : «κουμμούνια, βούλγαροι, προδότες, θα πεθάνετε» Τα πολυβόλα στημένα και οι μεγκούροφόροι έβρισκαν αλάθητα το στόχο. Στο κεφάλι κατά προτίμηση, πλάτες πόδια, χέρια και όπου τύχει...Σκηνές απερίγραπτης φρίκης και αγριότητας. Σε κατάσταση έξαλη, χτυπάνε, βρίζουν και απειλούν. Θέλουν απ την πρώτη στιγμή να μας σπάσουν το ηθικό, ενώ παράλληλα να μας κάνουν κοινωνούς για το τί μας περίμενε.

Το επόμενο βήμα ήταν δυό ώρες σε ενα ακατάσχετο τροχάδιν με ενα ομαδικό ξυλοδαρμό και συνέχεια η έρευνα με την εντολή «άνοιξε τη βαλίτσα σου». Μόλις ομως ο κρατούμενος έσκυβε να ανοίξει τη βαλίτσα, δέχονταν αλλεπάλληλα κτυπήματα αδιάκριτα στο σώμα του. Κατά τη διάρκεια της έρευνας οι φύλακες με τις μαγκούρες στα χέρια και οι χωροφύλακες τα αυτόματα υποχρέωναν τον κρατούμενο να απαντήσει σε πολλές ερωτήσεις οπως : «Είσαι παντρεμένος ρέ»;. Αν ο κρατούμενος έλεγε «Ναι είμαι παντρεμένος» τότε τον άρχιζαν ομαδικά στο ξύλο, λέγοντάς του «γιατί βρέ... άφησες τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου και πήγες αντάρτης;» το ξύλο συνέχιζε μέχρι λιγοθυμιάς. Αλλα και αν ο κρατούμενος απαντούσε οτι δεν ειναι παντρεμένος, έτρωγε πάλι ξύλο με το αιτιολογικό τη φορά αυτή, οτι «δεν τον άφησε το κόμμα να παντρευτεί» κλπ, κλπ. Οι έρευνες κυρίως οι αρχικές ήταν και ενα μέσο που εποφελείς...

Από όποια φυλακή και αν προέρχονταν οι κρατούμενοι βασικό σημείο συνάντησης ήταν το μεταγωγών του Πειραιά. Το μεταγωγόν του Πειραιά ήταν στη Καστέλα. Ενα ερείπιο χωρίς πόρτες και παράθυρα και το δάπεδο τσιμέντινο. Στα μεταγωγά την εποχή εκείνη το σισίτιο ήταν ενα κομμάτι ξερό ψωμί το 24ωρο, αν βέβαια στο έδιναν και αυτό. Στο μεταγωγό του Πειραιά συνέβαινε κάποιοι κρατούμενοι που έφταναν πρώτοι κυρίως με προορισμό τη Γυούρα ή σε κάποια αλλη φυλακή ή και για δίκη να μένουν 10 και πλέον μέρες. Οι λόγοι για αυτήν την παρατεταμένη παραμονή ήταν τρεις α) Να συγκεντρωθούν στο μεταγωγό του Πειραιά ολοι όσοι προορίζονταν να ειναι στη ιδια αποστολή. β) Πολλές φορές δεν υπήρχε η απαραίτητη δύναμη που θα συνόδευε την αποστολή και γ) τα μποφόρ ειδικά το χειμώνα.

Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Γυούρα, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ενα απότομο ύψωμα. Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες, πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ήταν ενα απ τα πρόσθετα μαρτύρια:

Αν κάποιος κρατούμενος αντιμηλούσε, τον έπαιρναν και τον πήγαιναν στη συκιά το μοναδικό δέντρο που υπήρχε στη Γυάρο και τον κρεμούσαν για λίγο με το κεφάλι κάτω. Εκτός απ τη συκιά είχαν δημιουργήσει και ένα υπαίθριο πειθαρχείο από λαμαρίνες. Εριχναν πρώτα νερό στο πάτωμα πριν βάλουν τους κρατούμενους μέσα. Την ημέρα ο ήλιος έψηνε τη λαμαρίνα και τη νύχτα η παγωνιά τρυπούσε τα κόκκαλα. Μετά τη λήξη αυτού του μαρτυρίου άργά το βράδυ έδιναν για κάθε 14 άτομα μια σκηνή ή μια για 60. Χώρο 30-35 πόντους για τον καθένα. Σακατημένοι απ την κούραση, τον καλά οργανωμένο και κατά βούληση ξυλοδαρμό, πρίν καλά καλά μας πάρει ο ύπνος, μια πλειάδα φύλακες, εκτός του ότι χτυπούσαν με τις μαγκούρες όποιον έβρησκαν μπροστά τους, τραβούσαν τους ορθοστάτες των σκηνών, ετσι που η σκηνή να σκεπάζει τους κρατουμένους και σε συνέχεια χτυπούσαν αδιάκριτα με βρισίες και κάθε είδους κοσμητικά επίθετα. Για τη Μάνα, την αδερφή, την κόρη και όποια αλλη βρωμιά ερχόταν στο στόμα τους, τα σκεπασμένα με τη σκηνή σώματα.

Το έργο όμως δεν προχωρούσε οπως το είχαν σχεδιάσει και προγραμματίσει. Τα παιδιά όμως δεν ενούσαν να δεχθούν τα όσα τους «καταμαρτυρούσαν». Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπνευστών της Γυούρας και κυρίως της Μακρονήσου, πέρα απ τα λόγια και τις προτροπές έκριναν οτι έπρεπε να μπει σε κίνηση και η κρεατομηχανή, που θα άλεθε τους «στενοκέφαλους», τους «άθεους», που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής». Τέτοια Γραφεία είχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.

Όταν σε καλούσαν μέρα ήταν να σου πάρουν, δήθεν τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει εκεί με δική σου πρωτοβουλία ή χωρίς να σε έχουν περάσει απ τα σαράντα κύματα και δεν σου έχουν πάρει στοιχεία και τα όποια χαρτιά και άλλα αντικείμενα που ειχες μαζί σου κατά την ώρα της σύλληψης ή της παρουσία σου στο κέντρο κατάταξης ή τη φυλακή. Πολλές, τις περισσότερες φορές φώναζαν τη νύχτα...Μετά απ τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής δράσης σου και η γνωστή συνέχεια...»

Και αυτό το κομμάτι της ιστορίας και πολλά άλλα παρόμοια, ήθελαν και εξακολουθούν να θέλουν οι συντηρητικές και οι αντδραστικές δυνάμεις να την ξεχάσουμε. Να μη ξέρει ο λαός, οτι το ΟΧΙ στο φασισμό εξέφραζε τη βούληση ολοκλήρου του λαού οχι όμως και το σύνολο της πολιτικής και στρατιωτικής τότε ηγεσίας. Επειτα ιστορική αλήθεια λέει οτι η λέξη οχι δεν υπόθηκε απ το Μεταξά. Η λέξη με την οποία ο Μεταξας απέριψε το κελεσίγραφο ήταν «έχουμε πόλεμο». Αυτή η φράση μεταράστηκε σε οχι. Οτι το ΚΚΕ πήρε την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ) και το ΕΑΜ τον (ΕΛΑΣ), που πολέμησε τους τρεις κατακτητές και τους ντόπιους Εφιάλτες. Οτι οι Αγγλοι επέβαλαν με την πιό ωμή και πάνθρωπη ένοπλη βία νέα κατοχή στη χώρα μας και έκαναν το Δεκέμβρη, που αποτέλεσε την απαρχή του εμφυλίου πόλεμου. Το Δεκέμβρη, που ήταν το μόνο μέσο να εξοντώσει αυτό το τρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Οτι η Δικαιοσύνη κάλυψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις. Οτι η Εκκλησία ποτέ δεν σκέφτηκε οτι υπήρχαν χιλιάδες κρατούμενοι και οτι τους θυμούνταν μόνο για τις δηλώσεις και την καλή ψυχή. Οτι η χώρα μας έχασε την μονοδική τότε ευκαιρία να εξασφαλίσει την εθνική της ανεξαρτησία και κυριαρχία, να ανήκει επιτέλους η Ελλάδα στους Έλληνες. Αυτά και πολλά άλλα ήθελε και επιμένει να ξεχάσουμε. Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι για πόλλα απ αυτά τα τραγικά γεγονότα δεν είχαν την ανοχή, αποδοχή και τη συμμετοχή των δυνάμεων του κέντρου.

Είναι γεγονός ότι ο στρατός απ το 1909 και μετά κατέχει μια ιδιάζουσα θέση στη δομή της εξουσίας. Ετσι παρά τη λαϊκή του καταγωγή όχι μόνο στηρίζει, αλλά και απορρίπτει την πολιτική και την κοινωνική έννοια του λαού, προς όφελος της κυριαρχίας μιάς φυλετικής εθνοτικής αντίληψης, που εξυπηρετεί την ολιγαρχία του πλούτου. Η στήριξη αυτή με την παράλληλη απόρριψη της έννοιας του λαού, οδηγεί πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στον εθνικό διχασμό. Ορισμένα φαινόμενα, καταστάσεις και γεγονότα, ενώ φαίνονται σαν αυθόρμητα και συμπτωματικά, έχουν μακρόχρονη ιστορία και συγκεκριμένους στόχους αναφορικά με τη χρήση του στρατού, των Σωμάτων Ασφαλείας και γενικότερα του κρατικού μηχανισμού και κυρίως της μεγάλης και ανιάτης γάγγραινας: του διογκωμένου και παντοδύναμου στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους.

Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα η Ελλάδα, έχει υποστεί πολλά τραύματα και συμφορές, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο. Βέβαια το 1912, με την απελευθέρωση της Μακεδονίας μεγάλωσε χωροταξικά η χώρα, καθώς και η γεωστρατηγική της σημασία. Όμως ο εθνικός διχασμός του 1915, η μικρασιατική καταστροφή, οι δικτατορίες του Πάγκαλου και το πραξικόπημα του Κονδύλη, η οικονομική κατάρρευση της δεκαετίας του 1930, η βασιλομεταξική δικτατορία, ο Ιταλο-Ελληνικός πόλεμος, η 4χρονη κατοχή, ο εμφύλιος και σε συνέχεια η χούντα το 1967 και η Τουρκική εισβολή στην Βόρεια Κύπρο, ήταν και παραμένουν οι συνέπειες αυτής της αλόγιστης χρήσης του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και του παντοδύναμου παρακράτους.

Εθνικά γιατί ενώ ο λαός μας συμμετείχε ολόπλευρα απ τον Οκτώμβρη του 1940, στον αντιφασιστικό αγώνα στο πλευρό των συμμάχων. Συνέχισε οργανωμένος στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες Αντιστασιακές οργανώσεις τον αντιφασιστικό αγώνα σε όλη τη διάρκεια της τριπλής κατοχής, στον ελλαδικό χώρο, στο εξωτερικό την Μέση Ανατολή (Αλαμεί) και την Ιταλία (στο Ρίμενι), με πολλές χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες και εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς απ την πείνα το χειμώνα του 1942, Οι άσπονδοι «φίλοι» και «συμμαχοί» μας στο πλευρό των οποίων πολεμήσαμε με τις γνωστές Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές, δεν μας άφησαν να βαδίσουμε ενωμένοι εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ενοποίηση των εθνικών της δικαιών μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών :Κύπρο, Δωδεκάνησα, Ανατολική Θράκη στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης.

Απ την μελέτη της ιστορίας μας προκύπτουν πολλά και διδακτικά συμπεράσματα...για τα αίτια και τους επευθύνους των συμφορών, αλλά και των θριάμβων που τη σημάδεψαν...κατά τη μακράιωνα πορεία του λαού μας! Ανέκαθεν η μοίρα αυτού του τόπου και του λαού μας ήταν (και είναι) δέσμια των διεθνών εξελίξεων, συγκυριών, συσχετισμών δυνάμεων και συμφερόντων των εκάστοτε ισχυρών Μεγάλων δυνάμεων, αλλά και της ικανότητας και του κύρους των ηγετών μας. Τα αποτελέσματα των σωστών και επιδέξιων χειρισμών...η αποφυγή σφαλμάτων και λαθών...και η κατάλληλη εκμετάλλευση των όποιων ευκαιριών ...δημιουργούν τα «Επη» και τους «θριάμβους», ενώ, τα λάθη, οι αδυναμίες υπαρκτές και υποκειμενικές, τα προσωπικά πάθη των ηγετών οδηγούν στο διχασμό του λαού με τις κάθε φορά γνωστές συνέπειες και συμφορές, προκαλούν την «ντροπή» και την καταστροφή...του λαού και της χώρας.

Και αναρωτιέται κανείς, πώς να δικαιολογήσει-ονομάσει αυτούς που ανακήρυξαν τους προδότες και δολοφόνους του λαού «πατριώτες» και τους πραγματικούς Έλληνες πατριώτες «ειδεχθείς δολοφόνους» του λαού; Του λαού που έδωσε στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ τα παιδιά του. Που το στήριξαν ηθικά και υλικά σε αυτόν τον δύσκολο, σκληρό και αιματηρό αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας; Για την ίδρυση του ΕΑΜ πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές, το επάνδρωσε όμως ο λαός. Όλα τα κοινωνικά στρώματα του λαού: εργάτες, αγρότες, υπάλληλοι, επαγγελματιοβιοτέχνες, εισοδηματίες, συνταξιούχοι, πνευματικοί άνθρωποι και βιομήχανοι ακόμα, που είδαν ότι οι κατακτητές σε συνεργασία με τους ντόπιους εθνικοφασίστες με την βία, την αρπαγή και την πείνα, ήθελαν να του λυγίσουν τη θέληση, να στακίσουν την ψυχική αντίσταση για να του επιβάλουν τη μαύρη μοίρα που ετοίμαζαν, να ρίξουν το λαό στην απελπισία και τη μοιρολατρία. Η ζωή είχε γίνει ανυπόφορη. Η σκλαβιά κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν και πιο αβάσταχτη. Και ο Θάνατος φτερούγιζε πάνω από την Ελλάδα και το κεφάλι του κάθε Έλληνα.

Στην μακράιωνη ιστορική διαδρομή η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε από πολλές μορφές εξουσίας και διακυβέρνησης. Από κατακτήσεις συνασπισμούς και Αυτοκρατορίες. Από πολέμους, συμμαχίες και συνασπισμούς συμφερόντων με αποκορύφωμα τις ιερές συμμαχίες, το ΝΑΤΟ και Σύμφωνο της Βαρσοβίας κλπ, στη σύγχρονη εποχή. Το ίδιο και από μορφές και τρόπους κατάκτησης και υποταγής, σκλαβιάς και δουλείας. Στις όποιες συμμαχίες και συνασπισμούς υπήρχε μια ιεράρχηση όσον αφορά τις ευθύνες και τα δικαιώματα των εταίρων. Μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο όμως, και ειδικά τις τελευταίες δεκαετίες, που οι ΗΠΑ βρίσκονται στην τελευταία φάση για την κατασκευή της παγκόσμιας αμερικάνικης Αυτοκρατορίας, οι οροι λειτουργίας των σχέσεων ακόμα και μέσα στις συμμαχίες άλλαξαν.

Πιστεύω πως και τότε στην κατασκευή των όποιων κατακτήσεων και τη δημιουργία Αυτοκρατοριών, χρησιμοποιήθηκαν εκβιασμοί και βάρβαρα μέσα για την συγκρότηση της όποιας Αυτοκρατορίας. Πάντα όμως μέσα στις συμμαχίες τηρούσαν κάποιοι όροι υποχρεώσεων και δικαιωμάτων. Με τη κατασκευή της Αυτοκρατορίας των ΗΠΑ, μας προέκυψε ένα καινούριο δόγμα. Και το δόγμα με το οποίο και πάνω στο οποίο στηρίζουν την Αυτοκρατορία οι ΗΠΑ λέει: «Όσοι δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας». Που σημαίνει, σύμμαχοι αυτοί που είναι μαζί μας και εχθροί αυτοί που είναι εναντίον μας. Αυτό ίσχυε μέχρι τώρα. Τα τελευταία όμως χρόνια, όσο πλησιάζουμε προς την ολοκλήρωση, ένα νέο δόγμα έκανε την εμφανισή του. Ένα δόγμα που λέει ξεκάθαρα ότι οι σύμμαχοι στην αμερικάνικη Αυτοκρατορία, θα είναι υποτακτικοί και οι εχθροί σκλάβοι.

Το ΕΑΜ ήταν ο λαός με την τρισεχιλόχρονη ιστορία. Ο λαός που πέρασε μέσα από τόσες συμφορές και κατατρεγμούς, χωρίς να χάσει ποτέ την ελπίδα και κυρίως τη δύναμη της άρνησης και της Αντίστασης σε κάθε επιδρομέα, καταχραστή της εξουσίας και κατακτητή. Δεν λύγισε μα και ούτε απελπίστηκε παρά την εγκατάλειψη απ' τους «ταγούς» και τους «άρχοντες». Αφουγκράστηκε την πατριωτική φωνή του ΕΑΜ, ότι η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία και πύκνωσε τις γραμμές του. Ο ξεσηκωμός παρά τις απειλές και τα μύρια μέτρα βίας να μην υπάρξει ανταπόκριση, ήταν γενικός και αδιαίρετος. Στο εθνικόπατριωτικό προσκλητήριο του ΕΑΜ, ελάχιστοι ήταν οι απόντες. Οι προσωπικές, πολιτικές και ιδεολογικές

αντιθέσεις ξεπεράστηκαν. Στο λαός κυριάρχησε η βαθιά συναίσθηση του χρέους προς την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την Ιερή ευθύνη προς την πατρίδα που νοιώθει ο καθένας ξεχωριστά. Σε γεγονότα σαν αυτά της κατοχής ο κάθε Άνθρωπος, περνά σε μιά άλλη διάσταση. Νοιώθει ότι ήρθε ώρα που πρέπει να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ, στο προσκλητήριο. Συνειδητοποιεί ότι βρίσκεται μπροστά σε στιγμές και γεγονότα που η ιστορία δεν προσφέρει συχνά στους Άνθρώπους. Αυτό ήταν το ΕΑΜ που έκανε πράξη μια φράση του Δημόκριτου: «Από Ομονοίας τα Μεγάλα Έργα» και αυτό έκανε ο λαός: Μόνιασε, έδρασε και νίκησε.

Το ΕΑΜ απευθύνθηκε στους Έλληνες που απ το 1936, είχαν στερηθεί την ελεύθερη πολιτική τους βούληση και τα ατομικά τους δικαιώματα λόγω της δικτατορίας. Σε αυτούς που υπόφεραν οικονομικά, που προσπαθούσαν με τον καθημερινό τους αγώνα απλά να επιβιώσουν βρέθηκε την αυγή του Οκτώμβρη του 40, μπροστά στα επεκτατικά σχέδια του Ιταλικού φασισμού και τον Απρίλη του 1941, ύστερα από ένα θαυμάσιο νικηφόρο αγώνα την απρόκλητη επίθεση της Χιτλερικής Γερμανίας, και σε συνέχεια στην κατοχική δίνει. Μια κατοχή που απ τις πρώτες ακόμα μέρες απαξίωσε την Ανθρώπινη ζωή και αργότερα, στηριγμένη στο φασιστικά δομημένο κράτος σε συνεργασία με τους ντόπιους εθνοφασίστες, άρχισαν τα αντίποινα και η αλληλέγγυα ευθύνη, έχασε και τα ελάχιστα ψίγματα που του είχαν απομείνει. Δίσεκτα χρόνια στερήσεων και ταπείνωσης, πείνας και θανάτου.

Απευθύνθηκε σε αυτούς που δεν μπορούσαν να πιστέψουν πώς όλα είχαν χαθεί, πως μπαίναμε στο σκοτάδι. Σε αυτούς που πίστευαν στην Ελλάδα και το καθήκον ότι έπρεπε συναισθανόμενοι την ευθύνη που είχαν απέναντί της, να πολεμήσουν για την απελευθέρωσή της. Σε αυτούς που κρατούσαν άγρυπνη τη μνήμη των προγόνων, που δεν έχασαν την επαφή με την αρχαία και αείχρονη κουλτούρα της Ελλάδας. Σε αυτούς που δεν θα άφηναν ανοιχτό το δρόμο να κυριαρχήσει μιά αλόγιστη ατομικότητα στο βωμό της οποίας οι απόντες και οι εθνοπροδότες θυσίασαν αρχές, παρελθόν και το ίδιο το μέλλον. Σε αυτούς που θα έβαζαν πάνω απ όλες τις αξίες την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια που είχαν τσαλαπατήσει και μηδενίσει κατακτητές και εθνοπροδότες. Απευθύνθηκε σε αυτούς που κατά χιλιάδες συναντήθηκαν αργότερα στα περήφανα βουνά, που έζωσαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Σε αυτούς που αρκετές χιλιάδες δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Σε αυτούς που υποχρέωσαν τους κατακτητές να αποσπάσουν δεκαπέντε και πλέον μεραρχίες από μέτωπο για να τιθασεύσουν τους κατακτημένους και να κυνηγούν στα βουνά του αδούλωτους.

Ο Έλληνας φαντάρος της Αλβανίας, που ούτε καινούρια τουφέκια και ζεστά ρούχα, οσα χρειάζονται σε ένα μακρόχρονο αγώνα είχε, ούτε πυκνές επικοινωνίες και ανεφοδιασμό είχε, ούτε άρματα μάχης και αεροπλάνα υπήρχαν. Τίποτα απ όλα αυτά που τα λογάριζε καλά ο εισβολέας. Αλλα μόνο καρδιά και θέληση. Μόνο το παράπονο ότι προσβάλλεται χωρίς να φτάνει, και γενεοφροσίνη να δείξει ότι και ο μικρός γίνεται μεγάλος όταν είδε ότι με σταυρωμένα χέρια πρόκειται να υποδουλωθεί σε ανοικτίρμονες δυνάστες. Αυτά έκαναν το λαό να τρέξει, να ντυθεί, να οπλιστεί όπως-όπως και ανηφόρεσε στα βουνά για να υπερασπιστεί τη γή των πατέρων του. Με τις πληγές και τα κρυοπαγήματα, είχε δείξει στους περιώνυμους λαούς της Ευρώπης πως υπερασπίζεται κανείς τη Γη των πατέρων του απέναντι στην αυθάδεια και τη μεγαλοστομία. Με την τρέλλα έστω, όχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον.

Επειτα, έπειτα από λίγους μήνες πόσο θα μπορούσε να βαστάξει η παληκαριά και η αυτοθυσία όταν πεφτούν επάνω τους ανελέητες οι μηχανές; Οι σιδηρόφρακτοι και αναρίθμητοι οι εχθροί κτυπούν απ' ξηρά, θάλασσα και αέρα τους υπερασπιστές της εθνικής τιμής και τους καταδουλώνουν. Και ήρθε ο καιρός της δεινής δοκιμασίας. Όμως η κατάληψη της χώρας απ' τα στρατεύματα της κατοχής δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος της Αντίστασης του λαού κατά των επιδρομέων και του κατακτητή.

Μέσα του όμως βογκούσε το χρέος, όπως στις μεγάλες μέρες της ιστορίας του υπαγόρευε τα προστάγματά του. Και αυτό μόνο άκουγε, σε αυτό πειθαρχούσε. Και όπως ρίχθηκε ολόσωμος στην άνιση μάχη στα χιόνια και τη φωτιά, με το ίδιο θάρρος και την ίδια ορμή εντάχθηκε στον νέο αγώνα που άρχισε να οργανώνεται. Ένας αγώνας που τον δόξασε: Η Εθνική Αντίσταση 1941-44.

Όταν στον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα πήραν διαφορετική κι ολότελα αντίθετη τροπή και κατάληξη από εκείνη που ήθελε, πίστευε και περίμενε ο λαός και για την οποία θυσιάστηκε. Και όταν το σκοτάδι και η ερήμωση απλώθηκε με την κατάκτηση της χώρας απ' τους Γερμανούς, και ο λαός βρέθηκε για αρκετά χρόνια σε ένα νέο ανηφορικό Γολγοθά, όπου στραυρώνονταν η λευτεριά του και η αποσταμένη απ' τον πόλεμο ελπίδα. Το ΚΚΕ και τα άλλα Αριστερά κόμματα, δίδαξαν με έργα και όχι με λόγια τις γενιές 1920-30 και του 1930-40 τα ιδανικά της Ελευθερίας και της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Η ίδρυση του ΕΑΜ και η δημιουργία του ΕΛΑΣ, έδωσε διαστάσεις εξωπραγματικές στα γεγονότα. Αναπτέρωσε την ελπίδα και τα οράματα του λαού για μιά Ελλάδα δημοκρατική και εθνικά ανεξάρτητη. Οι Έλληνες ενώνονται. Γίνονται μια συμπαγής δύναμη έτοιμη να δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για τη Νέα μεταπολεμική Ελλάδα.

Και κάτι ακόμα: πιστεύουν οι κύριοι αυτοί, ότι ήταν δυνατόν να διεξαχθεί αυτός ο πατριωτικός λαϊκός αγώνας, χωρίς να χτυπηθούν αυτοί που απεργάζονταν χωριστικά μειονοτικά κινήματα, χωρίς να τιμωρούνται οι προδότες και οι κατάσκοποι, χωρίς να πολεμούνται τα ντόπια ένοπλα όργανα του εχθρού, χωρίς να εξουδετερώνονται αυτοί που όχι μόνο συμφωνούσαν με τα σχέδια των κατακτητών, αλλά και πολεμούσαν για να τα εφαρμόσουν στη χώρα μαζί με τους κατακτητές;

Όταν το κοινωνικό σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς αυτά τα φαινόμενα όπως: το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και τους διάφορους άλλους θεσμικούς και εξωθεσμικούς μηχανισμούς, που σε περιπτώσεις αναταραχής, πολέμου, κατοχή κλπ, λόγω της φύσης και του τρόπου που λειτουργούν αυτοί οι μηχανισμοί, τόσο οι εμφανείς πολύ περισσότερο οι αφανείς, με το είδος του πολιτικό-κοινωνικού μιθριδατισμού που διαπαιδαγωγούνται, και ζώντας υπό τις διαταγές, έχοντας όμως μιά τεράστια και ανέλεγχη δυσανάλογα μεγάλη δύναμη, είναι επόμενο ότι αυτοί οι μηχανισμοί, μόλις χάσουν τον αφέντη ανεξαρτοποιούνται και καθώς είναι ανεπάγγελτοι, αποτελούν εύκολη λεία για τους κατακτητές να στρατολογήσουν όχι μόνο συνεργάτες αλλά και εθνοπροδότες. Αυτούς ακριβώς εννοούσε ο Χίτλερ, όταν έλεγε στο φίλο του «θα βρεθούν πολλά καθάρματα...». Όταν το σύστημα προκειμένου να επιβάλει σιγή τάφου στη χώρα καταφεύγει σε δικτατορία και μέσω της δικτατορίας διαμορφώνει ένα κρατικό μηχανισμό, που γίνεται στο σύνολο του αναντίρητα αποδεκτός απ' τους κατακτητές, είναι επόμενο οι κατακτητές να βρούν και δυστυχώς βρήκαν ανθρώπους έτοιμους να πουλήσουν όχι μόνο την ψυχή τους στους

κατακτητές αλλά και όσους πατριώτες χρειαστεί προκειμένου να διατηρηθούν στους μηχανισμούς.

Όταν το καθεστώς αυτό συνεργάζεται αρμονικά σ' όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, φυσικό επακόλουθο θα είναι να δημιουργήσει αντιπαραθέσεις, προστριβές και συγρούσεις με τους συνεργάτες και προδότες σε θέματα της ζωής του λαού και του Έθνους. Και το τραγικότερο όταν το καθεστώς αυτό, όχι μόνο συγχωρεί και συφχαγκαλιάζεται με αυτούς τους εθνοϊσμούς, προκειμένου να κονιοτροποιήσει αυτό το λαϊκό κίνημα που πολέμησε κατακτητές και εθνοπροδότες, αλλά και δέχεται σαν δόκιμη «εθνική προσφορά» τη συνεργασία με τους κατακτητές και τους υπόσχεται κοινωνική καταξίωση, αντιλαμβάνεται και ο πιο αδαής, για πιο ακριβώς λόγο το κατεστημένο δημιούργησε αυτούς τους ένοπλους εθνοϊσμούς.

Στους ανθρώπους αυτούς, που τόσα θύματα προκάλεσαν στον αγωνιζόμενο λαό και τόσες καταστροφές στη χώρα, θα αρκούσαν και μόνο οι νυγμοί της συνείδησης για τις εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν κατά της πατρίδας, τα χιλιάδες μοιραία πένθη απ' τον αγώνα, το φόβος της δικαιοσύνης απ' την ανάδειξη ενός δημοκρατικού καθεστώτος στο οποίο θα έπρεπε να δώσουν λόγο των πράξεών τους εξηγούν αρκετά, την εμπάθεια, το μίσος και τη λύσσα κατά των αγωνιστών και του λαού αυτών των ανθρώπων. Των ανθρώπων που ήδη απ' τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς βρίσκονταν σε θέσεις κλειδιά στο στρατό, τη Χωροφυλακή, την Αστυνομία, τη διοίκηση και την πολιτική εξουσία, όπου τους τοποθέτησαν αυτοί που τους αποκήρυξαν και τους «απειλούσαν, ότι θα τους δικάσουν σαν δοσίλογους και προδότες» αν δεν συμμορφωθούν με τις κάθε φορά οδηγίες. Αν σε αυτά προστεθεί και η πίεση απ' το τρίπτυχο : Αγγλοι, ολιγαρχία και δοσίλογη Δεξιά, που επείγονταν να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «MANNA» γίνονται σαφείς οι λόγοι και ο σκοπός για τον οποίο τους έδωσαν όχι μόνο συγχωροχάρτι, αλλά και τους υποσχέθηκαν πλήρη κοινωνικό-οικονομική αποκατάσταση, ο καθένας αντιλαμβάνεται γιατί οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο και θρυνήσαμε τόσες χιλιάδες νέους νεκρούς.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ένας προαποφασισμένος εμφύλιος πόλεμος, όταν μάλιστα στον πόλεμο αυτό συμμετέχουν και οι λεγόμενοι «σύμμαχοι» προσφέρει στους ενόχους όχι μόνο διέξοδο απ' την ανασφάλεια, αλλά και την εκ νέου ευκαιρία για εκδίκηση και αντεκδίκηση, τόσο σε προσωπικό όσο και σε μαζικό επίπεδο.

Ο Μεγάλος Σολωμός από αφορμή φαίνεται του τρόπου με τον οποίο γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία. Τα ψέματα που έλεγαν και έγραψαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι και ντοτόροι, ειδικά μετά το συμβιβασμό που έκαναν οι Αστοί με την Αγία Τριάδα και την πλήρη υποταγή-χωροταξικά και οικονομικά-κατ' απόλητη νομή και κυριότητα στους Αγγλους. Και κυρίως μετά τον εξωστρατισμό του κοινωνικού σκέλους-περιεχομένου του 21, η επανάσταση έχασε τη δυναμική της. Ο συμβιβασμός αυτός, που έθετε έκτος επανάστασης το Ραγιά, που έβαλε το αίμα για την απελευθέρωση όχι μόνο οδήγησε αλλά νομοτελειακά επέβαλε και τον πρώτο ελληνικό εμφύλιο πόλεμο το 1823 και του 1824, για να τσακίσει το τότε λαϊκό κίνημα, που έκανε αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα, έτσι ώστε να μη συμμετάσχει ο Ραγιά στους καρπούς της απελευθέρωσης και τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη που προέκειψαν. Χωρίς τους δυό εμφυλίους πολέμους δεν θα μπορούσαν να προσεριστούν μόνοι τους όλα τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη απ' την

απελευθέρωση και ειδικά την απελευθερωμένη με το αίμα του Ραγιά Τούρκικη και εθνική Γή.

Η Γή την εποχή εκείνη αποτελούσε, μετά την μυϊκή και πνευματική δύναμη το βασικό παραγωγικό κεφάλαιο.

Οι πλούσιοι γαιοκτήμονες με το σύστημα των κατασχέσεων για ασήμαντα χρέη, άρπαξαν τη ελάχιστη Γή των χωρικών, που μέχρι χθές, χάρη στα μικρά τους κτήματα που καλλιεργούσαν φιλόπονα κατόρθωναν τουλάχιστον να επιβιώνουν. Είχε δημιουργηθεί μια μικρή ομάδα, που πλούτιζε αδιάκοπα, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία του λαού ζούσε μέσα σε τραγικές συνθήκες. Απερίγραπτη η αθλιότητα του αγροτικού πληθυσμού και οι αιματηρές καταστολές καταλάγιαζαν την όποια αντίδραση και αργότερα στο Κιλελέρ. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες έγιναν εγκληματικοί συμβιβασμοί και πάνω απ όλα εξάρτηση. Οι γαιοκτήμονες και ο Κλήρος τότε προκειμένου να συσπειρώσουν τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις, καλλιεργούσαν μια ιδιόμορφη κινδυνολογία: αν η σημερινή κατάσταση ανατραπεί και στη θέση του έρθουν οι «λαϊκοί», που με μιά μόνο κονδυλιά θα διαγράψουν όλα τα χρέη, θα μοιράσουν τη γή στους Ραγιάδε-Κολίγους και θα τιμωρήσουν όσους...

Αυτόν ακριβώς το φόβο να μην έρθουν οι «λαϊκοί» στην εξουσία και τους ζητήσουν ευθύνες για τη συνεργασία με τους κατακτητές και τα εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας οι άμεσα ή έμμεσα συνεργάτες. Από αυτούς που εγκατάλλειψαν τη χώρα. Απ αυτούς που της γύρισαν την πλάτη όταν διέτρεχε τον πιο μεγάλο κίνδυνο. Απ τους μαυραγορίτες και αυτούς που είχαν ιδρύσει τις διαβόητες εταιρείες «διάσωσης» και κυρίως απ τους καταδότες, τους κουκουλοφόρους και αυτούς που πολέμησαν ένοπλα μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση.

Αυτόν ακριβώς τον φόβο και τον κίνδυνο που διέτρεχε ο καθένας απ αυτούς είναι που εκμεταλλεύτηκαν στην υπερβολή οι επιβήτωρες της εξουσίας. Και τον εκμεταλλεύτηκαν, όχι μόνο για να συσπειρώσουν τους άμεσα ή έμμεσα ενόχους, αλλά και να τους πείσουν ότι ο μόνος τρόπος να σώσουν το «πολύτιμο σακρίο» τους το πρόβλημα είναι όχι μόνο να μην συμμετάσχουν στην εξουσία οι «λαϊκοί-ΕΑΜ», αλλά για να αποκλείσουμε οριστικά αυτόν τον κίνδυνο η μόνη λύση είναι η εξόντωσή τους. Και για να εξοντωθούν μας χρειάζεστε πανστρατιά και κυρίως η δική σας συμμετοχή, που λόγω θέσης γνωρίζετε πρόσωπα και πράγματα. Ο φόβος της ευθύνης για το όποια εγκλήματα διέπραξε ο καθένας αποτέλεσε την συγκολλητική ουσία που όχι μόνο τους ένωσε αλλά και του «υποχρέωσε» να διαπράξουν τα απάνθρωπα μετααπελευθερωτικά εγκλήματα.

Και η χούντα μετά που άρπαξε με τα τάνκς την κυβέρνηση, αφού τακτοποίησε στην εντέλεια όλα τα αλλά εσωτερικά κοινωνικό-οικονομικά θέματα και ενθικά, ανακοίνωσε πομπodoώς ότι θα χαρίσει τα αγροτικά χρέη. Ηθελε ανάμεσα στα τόσα αλλά αρχαιελληνικά και δίπλα τους ελληνορχιστιανικούς πολιτισμούς να μιμηθεί τους αρχαίους και ειδικά στο ύψος του Σόλωνα, εισάγοντας τα «Σεισάχθεια» που κατάργησε όλα τα χρέη, ιδιωτικά και δημόσια και απογόρευσε τον δανεισμό με υποθήκη το σώμα του δανειζομένου. Εκείνο που τελικά χάρησαν οι χωνοντικοί δεν ήταν τα χρέη-αλλά οι τόκοι υπερημερίας και αυτό απ τους επισφαλείς χρεώστες. Επειτα οι νόμοι που διέπουν την τραπεζική Νομοθεσία απαγορεύει στις τράπεζες να χαρίζουν χρέη!

Αυτό το Σλόγκαν μου θυμίζει εκείνο το αξιομνημόνευτο: «πρέπει να πολεμήσουμε γιατί αν έρθουν οι κομμουνιστές θα μας πάρουν εκτός απ τις περιουσίες και όλα τα άλλα υπάρχοντα και τις γυναίκες ακόμα»!

Εκτός απ αυτά υπάρχουν αρκετά στοιχεία που επιρρέασαν την εξέλεξη του αγώνα, αλλά δεν ματαίωσαν την πραγματοποίηση του χαρακτήρα της επανάστασης σαν λαϊκή εξέγερση. Η δράση των πρωτοπόρων εναρμονίζονταν βέβαια, με τις επαναστατικές αντιλήψεις της εποχής που διακηρύχθηκαν. Οι διακηρύξεις αυτές όμως, ενώ δεν εφαρμόστηκαν διατηρήθηκαν στα επαναστατικά συντάγματα. Όπως π.χ στη διακήρυξη της γαλλικής υπήρχε όχι μόνο η εθνικοποίηση της Γής, αλλά και το μοίρασμα της στους ακτήμονες αγρότες. Όμως αυτή η διάσταση ανάμεσα στις διακηρύξεις και την πράξη, συνάντησε την αντίσταση των υποδούλων απέναντι στο Δεσποτισμό της εξουσίας, αποτέλεσε αναμβισβήτητα ενα ιστορικό κεκτημένο που διατήρησε τη δυναμική του μέχρι το Κιλελέρ.

Το μεγαλείο της διάστασης και της αντίστασης του υπόδουλου και του υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός ότι ο υπήκοος διεκδικεί την ιδιότητα του πολίτη, όταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να είναι υποκείμενο της ιστορίας, όταν η συλλογικότητα συντονίζει-συνδέει την ορμή της ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, έχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Έχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής, έχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάστασης του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά, όταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Έθνος των Ελλήνων δεν έχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι είναι αληθινό».

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρέυλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21 και όχι την Νίκη. Τό ίδιο και

Όλοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφασόροι και ακαδημαϊκοί, μεγαλόσχημοι λογάδες και βαρύγδουποι ντοτόροι. Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθούν να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949- Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21

τότε και του 1941-44 τώρα. Αυτοί νομίζουν ότι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί είναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί η ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό.

Αυτοί που σε συνεργασία με τους Ιεραφάντες και το Ιερατείο, έχουν αναγάγει την νεκροπρογονολατρείας και την μετά θάνατο ζωή σε θέσφατο, περιεχόμενο ζωής και μέσο λύσεις προβλημάτων...Οι άνθρωποι αυτοί ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι η παράδοση δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι η παράδοση έχει δύο βασικά σκέλη: α) Η παράδοση που μεταφέρει τους αγώνες των προγόνων και την προσφορά τους στη ζωή. Αγώνες που, υπερασπιζόμενοι την διαμορφωμένη κλίμακα των ανθρωπίνων αξιών και δικαιωμάτων με σκοπό και οι νέες γενιές να τις διαφυλλάξουν και αυτοί, όπως τις διαφύλαξαν οι πρόγονοί τους και να τις υπερασπιστούν και με τους αγώνες να προεκτείνουν την κλίμακα αξιών και δικαιωμάτων του Ανθρώπου, εν ανάγκη και πολεμώντας ακόμα όταν συμβεί να διατρέχουν και τον παραμικρό κίνδυνο. Και β) η παράδοση της νεκροπρογονολατρείας που αποτελείται από τις νεκρόσιμες τελετές, και μυστήρια, «των μυστηρίων μυστήρια», τα μνημόσυνα, και τις παρακλήσεις και ειδικά από τις πρόσφορές και με τις προσφορές να πάνε οι νεκροί πρόγονοι στον παράδεισο δεν λύνονται τα κοινωνικά και εθνικά προβλήματα. Στην πρώτη περίπτωση η έννοια της παράδοσης είναι Ανθρώπινη, αγωνιστική, κοινωνική και ζώσα, ενώ στη δεύτερη θεό+φήμι είναι μεταφυσική και εμπορεύσιμη και σώζει αυτούς που την ασκούν κοινωνικό-οικονομικά.

Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικητές. Βέβαια η συγγραφή της εξαρτάται και από αυτόν που τη γράφει, από τα πιστεύω του, σε ποιά τάξη ανήκει και κυρίως για λογαριασμό τίνους τη γράφει. Διαβάζοντας κανείς τη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει με την εντύπωση ότι διαβάζει στρατιωτικά ανακοινθέντα ή κάποια οδηγορικά άσχετα με αυτό καθ' εαυτό το θέμα. Πρωτεργάτες της επανάστασης ήταν οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και κυρίως ο Κλήρος. Αυτοί με τον Παλαιό Πατρών Γερμανό κήρυξε την επανάσταση στην Αγία Λαύρα στις 25η Μαρτίου του 1821. και (ας είχε κηρυχθεί στις 22 του Φλεβάρη στο Ιάσιο της Μολδαβίας). Δεν υπάρχει ο Ραγιάς. Ο Ραγιάς δεν παίζει κανένα απολύτως ρόλο σε αυτό τον αγώνα. Πολεμάει μόνο για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Δεν έχει και αυτός δικά του ξεχωριστά κοινωνικό-οικονομικά μεταπελευθερωτικά προβλήματα να λύσει. Αυτός ο δούλος που αρματώθηκε, που είχε σηκώσει μπαϊράκι πολλές δεκάδες χρόνια πριν την επανάσταση. Που επαναστατεί και προτάσει το όπλο σε ένα εχθρό που έχει τα πάντα: στρατούς οργανωμένους και άρτια εξοπλισμένους, που έχει στόλους και ελέγχει τη Μεσόγειο, που κολυμπά στο χρήμα και που εκτός από τη δική του κυριαρχία, έχει τη στήριξη και τη «νομιμότητα της Ιερής Συμμαχίας» να τον τσακίσει και την πολιτική των Τόρρυδων να μην μεγαλώσει η Ρωσία και να μην μικρίνει και αδυνατήσει η Τουρκία. Αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Απλώς κάνει αυτό που του ζητούν οι Έλληνες τσιφλικάδες και ο Κλήρος και τις όποιες θυσίες χρειάστηκε ο αγώνας. Χύνει το αίμα του για να φύγουν οι Τούρκοι και μετά ήσυχα, ήσυχα και αθόρυβα θα γυρίσει στο χωριό του και το αχυρόσκεπο καλύβι του. Και θα παραμείνει πάλι Ραγιάς, τώρα πλέον θα ανήκει και θα δουλεύει αποκλειστικά και μόνο στο Κοτζαμπάση, του Προεστού τα

αρχοντικά και του Κλήρου στα Μοναστήρια, αφού αυτήν «του έταξε μοίρα ο Πανάγαθος θεός» κλπ.

Τον αγώνα μέχρι να φτάσει το ξημέρωμα της μακρυνής νύχτας, μέχρι να θηριέψει η αποσταμένη απ τα δεινά η ελπίδα και νάρθει η ανάσταση ύστερα απ τη σταύρωση και τον μακρόχρονο γογλοθά, τον αγώνα κατά τους εθνοφόνους και λαοφόνους ιστορικούς τον «έκαναν» οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί φοροεισπράκτορες και ο ανώτερος Κλήρος, καπνίζοντας τον Ναργιλέ στα μαλακά ντιβάνια ψιλοκουβεντιάζοντας με τον δεινάστη: αν πήγε καλά η σοδειά, αν μαζεύτηκαν οι φόροι και ενδεχομένως τα καινούρια ποσοστά που θα παίρνουν στο εξής οι ίδιοι μια και οι Ραγιάδες άρχισαν όχι μόνο να δυστροπούν αλλά και να σηκώνουν κεφάλι...Ούτε λέξη γι αυτούς που ζώντας άμεσα τη σκλαβιά στο πετσί τους, που άδραξαν στα χέρια τα άρματα και μέσα στο πυκνό και αβάσταχτο σκοτάδι της σκλαβιάς άναψαν τα καριοφίλια, έλαμψαν τα γιαταγάνια και αντιλάλησαν τα βουνά απ το εθνεγερτήριο σάλπισμα: «Ελευθερία ή Θάνατος».

Αυτούς που πρώτοι πήραν τα μηνύματα του Ρήγα και στάθηκαν οι θεματωφύλακες των ιερών παραδόσεων και σταυροφόροι των εθνικών πεπρομένων του λαού. Αυτούς που χωρίς ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλλειψη μέσων. Αοπλος, με μόνα όπλα του τη θεία φλόγο και τον μεγάλο ενθουσιασμό «της καρδιάς το πύρωμα», και την αδάναστη θέλησή του να νικήσει ή να πεθανει, πέταξαν στα μούτρα του δεινάστη το «Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή...».

Ούτε μιά λέξη δεν επέτρεψαν στον εαυτό τους να γράψουν για αυτές τις φλογισμένες για λευτεριά ψυχές και προετοιμασμένες για τον αγώνα καρδιές. Ούτε καν μια αναφορά σε αυτήν τη σπονδή αίματος που πρόσφερε ο Ραγιάς. Ούτε μιά λέξη για τη συμμετοχή του στον αγώνα. Ούτε μιά πράξη ηρωισμού και αυτοθυσίας, που χρειάστηκε να γίνουν δεν έχουν καταγράψει, δεν έχουν μνημονεύσει. Ούτε μια λεξούλα γι αυτές τις αθάνατες ψυχές που πύργωσαν με τα ιερά τους κόκκαλα το δέντρο της Λευτεριάς. Που έδωσαν την πρώτη ύλη για την υποδομή του ελληνικού κράτους και την αναβίωση του ελληνικού πολιτισμού. Αυτούς τους σκαπανείς που με το γιαταγάνι σμίλευσαν το θρόνο της λευτεριάς στη «Διαμαντόπετρα της Γης το δακτυλίδι». Που ήταν ένας απ τους βασικότερους συντελεστές της Επανάστασης. Τόση ήταν η δίψα τους για αρπαγή και εξουσία, που ούτε και σε αυτούς τους Φιλικούς, τους φλογερούς κήρυκες της λευτεριάς, δεν τους έδωσαν την πρέπουσα έστω θέση στην ιστορία. Σε αυτούς που σηματοδότησαν στα Βαλκάνια την εθνική αφύπνιση των υπόδουλων λαών της οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την οικουμένη γενικότερα. Σε αυτούς που για πρώτη φορά έδωσαν συγκεκριμένο ιδεολογικό περιεχόμενο στην οικουμενικότητα.

Διαβάζοντας την ιστορία του 21, μένει κανείς με την εντύπωση ότι οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο ανώτερος Κλήρος, ήταν οι εμπνευστές, οργανωτές και πρωτεργάτες της επανάστασης. Κάθε λαός οδηγείται να παρεί μέρος στον εθνικο-απελευθερωτικό αγώνα για τρεις κυρίως λόγους. α) Να απελευθερωθεί απ τη σκλαβιά του δυνάστη β) να βελτιώσει τους όρους ζωής σε σχέση με προηγούμενα και γ) να κατοχυρώσει αυτήν την λευτεριά του με τη δημιουργία μιάς κρατικής οντότητας μέσα απ την οποία θα προστατεύει όλες αυτές τις κατακτήσεις. Κάθε επανάσταση έχει τους δικούς της λόγους να εκραγεί και τους δικούς της συντελεστές. Και κάθε συντελεστής έχει τους δικούς του ξεχωριστούς λόγους για να πάρει μέρος στην επανάσταση ή να μην πάρει ή και να την πολεμήσει ακόμα.

Αντιλαλούσαν τα κλέφτικα τραγούδια στα βουνά, δοξάζοντας τους σκληρούς αγώνες και το θάνατο των παλληκαριών, που πέφτανε στην άνιση και αδιάκοπη μάχη με τον τύραννο. Το κλέφτικο τραγούδι, με το κατ'εξοχήν κοινωνικό-οικονομικό τους περιεχόμενο και η ζωντανή πατρογονική παράδοση, που καθημερινά τη βίωνε και την αναπαρήγαγε μας πείθουν ότι στα σπλάχνα της ελληνικής κοινωνίας η ελληνική λαϊκό-κοινωνική Επανάσταση, ωρίμαζε και σαν τέτοια ήταν πρόδρομος της Γαλλικής. Όπως ο Ρήγας, ήταν ο πρόδρομος των προδρόμων, έτσι και η ελληνική επανάσταση ήταν προδρομική της Γαλλικής, όσον αφορά το περιεχόμενο. Και όχι μόνο προδρομική αλλά και οικουμενική. Έτσι όπως ήταν κοινωνικό-οικονομικά διαμορφωμένη η ελληνική κοινωνία πριν απ' το 21: Τεσερείς ήταν οι βασικοί εσωτερικοί συντελεστές της Επανάστασης. α) Ο Ραγιάς. β) Η Αγία ομοούσιο και αχώριστο τριάδα: Κοιζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προεστοί στο εσωτερικό και γ) οι αστοί λόγιοι και πλούσιοι Έλληνες του εσωτερικού, οι караβοκύρηδες κατά κύριο λόγο και του εξωτερικού που δημιούργησαν τη «Φιλική Εταιρία». Και δ) όπως παντού και πάντα ο ξένος παράγοντας οι αγγλογάλλοι και ειδικά οι Αγγλοι.

Η Αγγλία την εποχή εκείνη ήταν η κοσμοκράτειρα των θαλασσών και το εργοστάσιο του κόσμου. Κάθε χώρα που θα απελευθερωνόταν και θα αναπτύσσονταν αστικά-καπιταλιστικά, θα αντιστρατεύονταν τα συμφέροντά της. Αναλογιζόμενη η Αγγλία τις τεράστιες επιπτώσεις, που θα είχε η εξέλιξη της Ελληνικής Λαϊκό-Κοινωνικής Επανάστασης σε Αστικό-καπιταλιστική στο περίγυρο των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής, εκτός του ότι θα την έχανε από πελάτη, με τον καιρό θα της γίνονταν ανταγωνιστής. Αν στη γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας, προστεθεί και η προοπτική του ανταγωνιστή, παραγωγικά και Ναυτικά, οι Αγγλοι είχαν κάθε λόγο να θέλουν να την έχουν υπο τον απόλυτο γεωστρατηγικό και οικονομικό έλεγχό τους. Και όταν οι Έλληνες, ύστερα από δύο εμφυλίους πολέμους που στοίχισε τόσα δεινά και τίναξε στο αέρα και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα της οικονομίας, υπακούοντας τη φωνή και την προτροπή του Ρήγα, «ενώθηκαν και δέχθηκαν να βάλουν τους Νόμους οδηγό της ζωής και να πειθαρχήσουν σ' ένα αρχηγό...». Και έβαλαν τον Ιωάννη Καποδίστρια για Αρχηγό και Κυβερνήτη. Οι Αγγλοι διαπίστωσαν τον κίνδυνο που διέτρεχαν τα δικά τους γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα απ' την πραγματική εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Ανάπτυξη που θα οδηγούσε την Ελλάδα ο Καποδίστριας, τον δολοφόνησαν για να θέσουν τη Ελλάδα υπο κηδεμονία.

Με τη μέθοδο του διαίρει και βασίλευε με στόχο να τη θέσουν υπο κηδεμονία είχαν μετατρέψει την Νεογέννητη Ελλάδα, σε ένα πεδίο διαρκούς εμφυλίου πολέμου. Πριν προλάβουν όμως να ολοκληρώσουν το σχέδιό τους η εθνοσυνέλευση της Τροιζίνας αποφασίζει και δέχεται τον Ιωάννη Καποδίστρια Κυβερνήτη της Ελλάδας. Με την απόδοξη της πρότασης απ' τον Καποδίστρια, στη χώρα δημιουργήθηκε ένα πνεύμα προσδοκίας. Στη σκέψη του απλού λαού, των οπλαρχηγών και των πολιτικών που δεν εποφθαμιούσαν το αξίωμα του ηγέτη στην πολιτική ιεραρχία ο Καποδίστριας έπαιρνε διαστάσεις Μεσσία.

Για την υποδοχή του απ' τον ελληνικό λαό ο Τερτσέτης, στα απόλογα για τον Καποδίστρια γράφει ότι ο ίδιος έλεγε: «Είδα πολλά εις την ζωήν μου, αλλά σαν το θέαμα όταν έφτασα εδώ στην Αίγινα, δεν είδα παρόμοιο ποτέ, και άλλος να μην το ήδῃ. Ζήτω ο Κυβερνήτης, ο σωτήρας μας, ο ελευθερωτής»,

εφώναζαν γυναίκες αναμαλλiάρες, άνδρες με λαβωματιές πολέμου, ορφανά γδυτά...Ανακρίχιαζα, μου έτρεμαν τα γόνατα, η φωνή του λαού έσχιζε την καρδιά μου...»

Η προσφώνηση του Θ Καίρη και η πραγματικότητα που επικρατούσε στην Ελλάδα τότε θα έλεγε κανείς, ότι καλούσαν τον Καποδίστρια να κτίσει επάνω σε σωρούς από ερείπια με κτίστες που μεταξύ τους μιλούσαν διαφορετική ο καθένας γλώσσα αλήθειας, να σπείρει σε τριβόλια και αγκάθια, χωρίς οικονομικά μέσα και με προστάτες που γίνονταν δύσκολοι κηδεμόνες και που πολύ δύσκολα θα μπορούσε ο ίδιος να καταλάβει τί νόημα έδινε ο καθένας τους στη συνθήκη του Λονδίνου της 6ης Ιουλίου 1927 και σε τί απέβλεπε.

Αυτά έβλεπαν και άκουγαν οι Αγγλοι εντεταλμένοι και ανησυχούσαν. Γι αυτό και ενέτειναν την προσπάθεια να φέρουν σε αντιπαράθεση τις διάφορες φατρίες. Και όταν ο Καποδίστριας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι στο νεοσύστατο κράτος, όπου οι αντιπρόσωποι που έχουν εκλεγεί μόν απ το λαό, δεν είχαν όμως την αντίστοιχη πείρα και ικανότητα και είναι απροετοίμαστοι πολιτικά να νομοθετήσουν και επιρεάζονταν απ τις διάφορες φατρίες. Εκρινε ότι στην κατάσταση που βρίσκονταν η χώρα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά, μόνο ένα συγκεντρωτικό σύστημα με ένα πανίσχυρο πρόεδρο μπορούσε να βγάλει τη χώρα απ αυτό το χάος. Μόνο ένας πρόεδρος περιβεβλημένος με κυβερνητικές εξουσίες θα μπορούσε να βάλει σε σειρά και τάξη τη ζωή της χώρας.

Η βουλή δέχθηκε την προτασή του και με ψήφισμα της 23 Ιανουαρίου 1828 και την υπογραφή 84 βουλευτών ανέλαβε ουσιαστικά τη γενική αρχηγία των ενόπλων δυνάμεων ξηράς και θάλασσας και με σχετικό διάταγμα, η βουλή διόρισε τα εννέα μέλη του Πανελληνίου. Μετά την ανάληψη των εξουσιών που ζήτησε να του παραχωρηθούν ο Πρόεδρος, οι Αγγλοι θορυβήθηκαν και εκτός του ότι εναίτειναν το διαίρει και βασίλευε, έθεσαν σε κίνηση τις συκοφαντίες και τις διαδόσεις ότι ο Καποδίστριας «ήρθε στην Ελλάδα με ιδιαίτερη εντολή του Τσάρου και ρωσικά χρήματα. Το γεγονός αυτό έλεγαν τον έκαναν ανεπιθύμητο στα ανακτοβούλια της Ευρώπης».

Ο Ιωάννης Καποδίστριας ήταν μιά από τις τρεις μεγάλες πολιτικό-διπλωματικές προσωπικότητες του Ευρωπαϊκού κόσμου στις αρχές του 19ου αιώνα: Μέττερνιχ, Ταλλεϋράνδος και ο Καποδίστριας. Δεν υπήρξε συνθήκη, πολιτική πράξη εθνικής σημασίας, γεγονός που αφορούσε τη μοίρα ολοκληρώνων λαών και προβολή ως κρατών-εθνών ως τότε ασύστατων πολιτικά, που να μην εκπορεύονται απ τον Νού και την καδριά του Καποδίστρια. Πίσω από κάθε γεγονός, κάτω από κάθε πέτρα, υπήρχε αυτή η ισχυρή μορφή. Ήταν ένας απ τους δημιουργούς της Νέας Ευρώπης, που προήλθε απ τις συνθήκες του Παρισιού το 1815. Ένας πολιτικός χάρτης που διατηρήθηκε απαρασάλευτος σχεδόν εκατό χρόνια. Αυτά έγραψε ο Κόμης Μπομπινό για τον Καποδίστρια. Αυτός ήταν ο Καποδίστριας.

Ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας, Ιωάννης Καποδίστριας γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1776, και δια χειρός Ελλήνων τον δολοφόνησαν οι Αγγλοι, στο Ναύπλιο την ώρα που έμπαινε στην Εκκλησία στις 27 του Σεπτέμβρη του 1831. Πριν όμως τον δολοφονήσουν κατ εντολή τους οι Έλληνες Μαυρομιχαλαίοι, την απόφαση για τη δολοφονία του την είχε προαποφασίσει ο Βασιλιάς Γεώργιος της Αγγλίας, με τις γνωστές σκέψεις που διατύπωσε στο Ρώσο πρεσβευτή στο Λονδίνο Λιέβεν, πριν ακόμα τον δεί όταν ο Καποδίστριας ζήτησε ακρόαση. Είπε στον Ρώσο πρέσβη ο Γεώργιος :«Μαθαίνω, ότι έχετε εδώ τον Καποδίστρια. Γνωρίζετε τη γνώμη μου γι αυτόν

που δεν άλλαξε καθόλου. Δεν αγαπώ τις επαναστάσεις. Τις μισώ. Κακή επιχείρηση αναλαμβάνει ο Κόμης και η θέση του είναι άχαρη, ακανθώδης και επισφαλής».

Ο Εθνομάρτυρας Ρήγας, με τα οικουμενικά του κηρύγματα καλούσε τους σκλαβωμένους λαούς του κόσμου και ειδικά της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της λεκάνης της Μεσογείου, χωρίς διακρίσεις γλώσσας, θρησκείας και φυλής να ξεσηκωθούν σαν ένας άνθρωπος εναντίον του όποιουδήποτε δυνάστη : «Ν ανάψωμεν μια φλόγα, σε όλη την τουρκιά, να τρέξει απ την Μπόσνα και ως την Αραπιά» και μέσα απ τον «Φούριο» προστάζει τους σκλάβους: «Να σφάξουμε τους λύκους, που στο ζυγό βαστούν και Χριστανούς και Τούρκους σκληρά τους τυραννούν». Κήρυγμα γι άμεση επαναστατική και αιματηρή πράξη συνοδευόμενο με το τραγούδι «Ως πότε παλληκάρια...». Και όταν απ τις χώρες των ραγιάδων καμιά φωνή καλαμαρά, δεν του έδινε απόκριση απευθυνόμενος στους Έλληνες τους είπε: «Ελάτε με ενα ζήλον σε τούτο τον καιρόν, να κάμωμεν τον όρκο επάνω στον σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, με παριωτισμόν, να βάλωμεν, εις όλα να δίδουν ορισμόν. Οι Νόμοι ναν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Αφου λοιπόν καμιά φωνή καλαμαρά, Κατζαμπάση, Επίσκοπου και Προεστού δεν αποκρίθηκε, τότε με πόνο καρδιάς ο Ρήγας, μοίρα τρισένδοξη τούχε γραφτό να απευθυνθεί, με αλλο τραγούδι, πούλεγε σε αρματωλούς, κλέφτες και Ραγιάδες : «Ενωθήτε, βάλτε το Νόμον οδηγό σας, πειθαρχήστε σ έναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...» Καθόλου απίθανο ο Ρήγας με το μήνυμα αυτό να εννοούσε ενα Καποδίστρια.

Αυτοί που εμφορούμενοι απ τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό, την αναγέννηση και τη Γαλλική κουμούνα του Παρισιού, μετέτρεπαν σε θεωρία και εθνική συνείδηση τα μακρόχρονα και έντονα σκιρτήματα του ανυπότακτου, αρματωλού, κλέφτη και Ραγιά, και έχοντας απτά τα αποτελέσματα της γαλλικής επανάστασης, με την ίδρυση της «Φιλικής» διαμόρφωσαν ιδεολογικά και θεωρητικά τα απελευθερωτικά και κοινωνικό-οικονομικά πιστεύω της Επανάστασης και κάλεσαν το λαό σε ενα γενικό εθνικό συναγερμό.

Ο Ραγιάς ήταν αυτός που ζούσε πιό άμεσα και έντονα στο πετσί του όλες τις μορφές καταπίεσης, όπως ο λαός στη διάρκεια της κατοχής. Αυτός βίωνε την οικονομική φτώχεια, την σωματική σκλαβιά, την πνευματική υποταγή, τη άμεση σωματική βία, και την άμεση αρπαγή του μόχθου του, όχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλά και την πολύπλευρη καταπίεση και εκμετάλλευση, απ τους ντόπιους συνεργάτες του δυνάστη. Αυτός ο Ραγιάς ήταν, ο πρώτος που ενώ του έλλειπε η θεωρητική-κατάρτηση ήταν πρώτος που πρακτικά συνειδητοποίησε την αδικία, γι αυτό και ο πρώτος που πήρε τα βουνά. Που επαναστάτησε, που έγινε αρματωλός και κλέφτης. Χωρίς να έχει συνειδητοποιήσει οτι η πράξη του αυτή θα συμβάλει στη διαμόρφωση επαναστατικής και εθνικής συνείδησης, αρπάζε το όπλο και έφευγε στο βουνό. Εκεί στο βουνό δημιουργεί συνδέσμους στην αρχή και αντάρτικα σώματα μετά για να πολεμήσει τον ξένο δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του.

Και τότε ο Μιλτιάδης, ο Λεωνίδας και ο Θεμιστοκλής, έγιναν Κολοκοτρώνης, Ανδρούτσος, Καραϊσκάκης, Διάκος, Μακρυγιάννης, Μπότσαρης, Ζαφειράκης, Καρατάσος, πήρε ολόψυχα μέρος στην Επανάσταση και συνέτριψαν με της ορμή του δίκαιου και της λευτεριάς τη φλόγα τον βάρβαρο δυνάστη και τους κάθε λογείς Νενέκους.

Οι κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες, επειδή ήταν και αυτοί υπο κατοχή και γνώριζαν ότι πληρώνουν και οι ίδιοι φόρο υποτελείας, δεν έβλεπαν με άσχημο μάτι τις κινήσεις του Ραγιά, αν τον αγώνα αυτόν θα μπορούσαν στην πορεία να τον μετατρέψουν από λαϊκό-κοινωνικό-απελευθερωτικό μόνο σε απελευθερωτικό. Αν το κατόρθωναν αυτό θα μεγάλωναν τα ήδη μεγάλα τσιφλίκια τους αρπάζοντας την απελευθερωμένη τούρκικη γή. Και επειδή δεν βίωναν άμεσα τη σκλαβιά και την καταπίεση όπως τη ζούσε ο Ραφιάς, δεν βιάζονταν. Καραδοκούσαν να διαμορφωθούν εκείνες οι συνθήκες, που θα διαγράφονταν η αρχή της ήττας του δυνάστη για να καθορίσουν το χρόνο της συμμετοχής για να επωφεληθούν τη νίκη. Έτσι αναλογα με τη θέση του κατείχε ο καθένας στην πυραμίδα της συνεργασίας με τον δυνάστη, αντίστοιχη ήταν και η στάση τους απέναντη στην επανάσταση. Την ίδια τακτική εφάρμοσαν τα αστικά κόμματα, η πλουτοκρατική ολιγαρχία και η Εκκλησία με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό στη διάρκεια της κατοχής.

Αφού από μόνοι τους δεν είχαν καμιά επιδίδα να πάρουν την εξουσία, η ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων σε μια απελευθερωμένη χώρα τους έδωσε όχι μόνο τη δυνατότητα, αλλά και τα μέσα να σφετεριστούν την εξουσία για λογαριασμό των...και με τη βοήθεια τους να θέσουν υπο απηνή και εξωντωτικό διωγμό τους αγωνιστές.

Να όμως τη γράφει γι αυτούς τους ακούσιους σκλάβους και ειδικά για τον Ανώτερο Κλήρο. Τον ανώτερο Κλήρο που είναι γεμάτες οι πλατείες των πόλεων και με δικές τους προτομές και ολόσωμα αγάλματα. Γι αυτούς που η κακή τύχη έκανε Έλληνες, ο ανώνυμος Έλληνας στην ελληνική Νομαρχία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «Οι Συνεργοί της Τυραννίας» για τους σφετερεστές της Επανάστασης. «Δύο αίτια είναι, Ω Έλληνες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουν δεδεδεμένους εις τας αλύτους της τυραννίας, είναι δέ το άμαθές ιερατεϊόν και η απουσία των αρίστων συμπολιτών. Εις την διήγησιν της δευτέρας αιτίας, εις την οποίαν συγκαταλέγεται και η κλάσις των ευεργετών της Ελλάδος, θέλω φανερώσει το χρέος των, ως έταξα...δια να αποδείξω, ότι δεν είναι ούτε δειλία, ούτε αστοχασία των Ελλήνων, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττει υπό της οθωμανικής τυραννίας, και να αποστομώσω τας φθονεράς και καταλάλους γλώσσας των αλλοφύλων.

Αλλά, πόσον ταχέως θέλει ρίψουσιν εις το πύρ τούτο μου το βιβλιάριον, όσοι φοβούνται το φώς της αληθείας! Διά τούτο λοιπόν κρίνω αναγκαίον να τους προειδοποιήσω, ότι το πατριωτικό χρέος μου με προστάζει να ομιλήσω την αλήθειαν, και δεν φοβάμαι ούτε τους αμαθείς, ούτε τους σπουδαίους και ενάρετους και ... αποφασίζω να ελέγξω αυστηρώς τους ανάξιους και αμαθείς καλογέρους, και να αναδείξω με γεωμετρικήν βεβαιότητα το πόσον κακόν προξενούσι την σήμερον εις την Ελλάδα.

Ω σύ μιανρά Σύνοδος της Κωσταντινουπόλεως, εις τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, εις τί, λέγω, μοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ισού Χριστού; Ίσως εις την ένδειαν και αφιλοκερδίαν, όπου εκείνοι εκήρυττον; Αλλ'εσύ είσαι γεμάτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ίσως την εγκράτειαν και χαλιναγωγίαν τών παθών; Αλλ'εις ποίον μεγάλον ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δύο και τρεις αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Σύ, λοιπόν, Ω Σύνοδος, αγκαλά και να φέρεις τους τίτλους της αγιοσύνης και τα σημεία της αρετής, ουχί, ουχί, ποσώς δεν ομοιάζεις τα υποκείμενα, όπου προσπαθείς να παρουσιάσης. Συ εισαι μιά μάνδρα

λύκων,όπου δεν υπακούεις τον ποιμένα σου και κατατρώγεις τα αθώα και πολλά ήρεμα πρόβατα της ορθοδόξου εκκλησίας. Ως τοιαύτην λοιπόν θέλω σε ονομάσει εις τον πάρόντα μου λόγον, και αν η αμάθειά των Ελλήνων και η απειρία αυτών εφύλαξεν μέρι της σήμερον εις μακαριότητα το ανυπόφορον κράτος σου, το φώς της μαθήσεως και ο ήλιος της αληθείας θέλουσι σας αποδείξει εις τους οφθαλμούς όλων, όχι καθώς προσποιείσθε να είσθε, αλλά καθώς είσθε τώνοντι. Και θέλουσι σας διδάξει ενταυτώ την αληθή οδόν της αρετής και ιερατικής διαγωγής...

...Εκείνοι οι αυτόματοι και ουτιδανοί άρχοντες, οι φιλάργυροι και αμαθείς αρχιεπίσκοποι. Εκείνοι οι αμαθείς και ότνης βάρβαροι προεστοί. Εκείνοι οι αμαθείς όπου θέλουσι να αποκρίνονται πάντοτε και εις κάθε πρόβλημα. Εκείνοι όπου αναζητήτως δίδουσι συμβουλάς πάντοτε και εις όλους. Κείνοι, τέλως πάντων, όπου με άκρα ουτιδανότητα ψυχής αφού πωλήσουν εκουσίως τώ τυράννω και την ζωήν και το έχειν τους και την τιμήν τους καυχόνται εις το να διαφέρωσιν από τους άλλους, όπου είναι ακούσιοι σκλάβοι...»

Αν το περιεχόμενο της Επανάστασης ειχε καθαρά μόνο απελευθερωτικό, όπως τον ήθελαν ο Κλήρος και οι Κοτζαμπάσηδες, Αν η Επανάσταση δεν ειχε κηρυχθεί στο Ιάσι της Ρουμανίας και η συμμετοχή του Ραγιά δεν ηταν τόσο μαζική και καθοριστικής σημασίας η συμβολή του. Και αν οι προτεργάτες δεν ηταν τόσο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι και ο ρόλος τους τόσο καθοριστικός σε βαθμό που να μην είναι δυνατόν να αμφισβητηθεί, είναι ζήτημα αν θα γιορτάζαμε την απελευθέρωση και σαν πράξη που θα ειχε συντελεστή τον άνθρωπο.

Όπως το Ιερατείο άλλαξε τον τόπο που κηρύχθηκε η Επανάσταση και μετακίνησε την ημερομηνία έναρξης από της 22 του Φλεβάρη του 1821 για την 25η του Μάρτη, συνδέοντάς την με τον Ευγγελισμό της Θεοτόκου. Με τον τρόπο αυτό αμφισβητούσε και τη συμβολή του ανθρώπινο παράγοντα. Όλα ειχαν γίνει για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Αν η Επανάσταση δεν ειχε συνδεθεί με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου θα μας ηταν εντελώς άγνωστο το 1821και σαν πράξη ανθρώπινη. Όπως το Ιερατείο δεν άφησε τίποτα που να θυμίζει τη συμμετοχή του Ραγιά στην Επανάσταση και κάτι που να θυμίζει το κοινωνικό-οικονομικό της περιεχόμενο, με τον ίδιο αλχημικό τρόπο και οι ιστορικοί δεν άφησαν τίποτε στην συγγραφή της ιστορίας, που να τραβά την προσοχή και να κεντρίζει το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Βέβαια τους τα χαλάνε λίγο οι ξένοι ιστορικοί και κυρίως οι συμμετέχοντες στην Επανάσταση ξένοι. Δεν βαριέσαι όμως ξένοι ηταν τί ήθελες να γράψουν.

Κάπως ετσι άρχισε από μερικούς να γράφεται και η Νεότερη ιστορία του 21, του 1897, και κυρίως αυτή του Μακεδονικού αγώνα το 1912, με αποκορύφωμα του αλβανικού πολέμου με τον Δαβάκη κλπ και της Εθνικής Αντίστασης 1941-45.

Ενα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία απ τους νικητές, θα πείσει και τον ποιό δύσπιστο. Λαός και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και το στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και του εξωτερικού φασισμού, έκαναν ένα κοινό όνειρο, ενα όραμα ενός νέου κόσμου, προκειμένου να απαλλαγεί απ τον υπάρχοντα εσωτερικό φασισμό και τον επαπειλούμενο εξωτερικό. Ο ελληνικό λαός αυτά τα όνειρα και τα οράματα τα διαμόρφωσε, όχι μόνο με την αίσθηση αλλά και με την πεποίθηση οτι ποτέ δεν νικήθηκε.

Ο ελληνικός στρατός και λαός προδομένος, πρώτα απ τη βασιλική κυβέρνηση, που έφυγε στο εξωτερικό και τους ηττοπαθείς στρατηγούς που υπόγραψαν τη συνθηκολόγηση στις 21 του Απρίλη του 1941, (πως να εξηγήσει κανείς αυτή η σύμπτωση) βρέθηκε άθελα και χωρίς τη συγκατάθεσή του σκλαβωμένος. Με τη φυγή της «κυβέρνησης» στο εξωτερικό και την υπογραφή της συνθηκολόγησης απ τους ηττοπαθείς στρατηγούς και Δεσποτάδες έκλεισε μια μεγάλη σελίδα του έθνους γραμμένη με αξιοθαύμαστο ηρωϊσμό και θυσίες στην Πίνδο, τα βουνά της Αλβανίας, στα διάσελα της Μακεδονίας και στα ακρογιάλια της αδάμαστης Κρήτης. Εκλείσε με την βαρύτατη προσβολή: το κυμάτισμα του αγγελωτού σταυρού πάνω απ την κορωνίδα της Ελλάδας, την Ακρόπολη και το έγκλημα ολοκληρώθηκε με την κυβέρνηση που σχημάτισαν οι φασίστες πεμτοφαλαγγίτες.

«Η Πόλη (λέει η βεροιώτισσα Ποιήτρια Ραχίλ Γανοπούλου στο Ποίημα Εσπερινό Φώς), ανοχύρωτη ετοιμάζεται για τη μάχη. Οι γεναίοι στον αγώνα παρατάσσοντας τα στήθη, γνωρίζουν καλά τους εφιάλτες που η εμπάθεια τους συντηρεί...».

Σκλαβώθηκε απ τον πιο βάρβαρο εχθρό της ανθρωπότητας τον Ναζισμό, όμως δεν υποτάχθηκε. Απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, δονίζεται απ το εξαίσιο όραμα της Λευτεριάς. Και αυτό το ιδανικό δεν το κρατάει για τον εαυτό του. Το διαλλαλεί στον διπλανό, στο γείτωνα, στο χωριανό και τον συμπολίτη, ενώ παράλληλα ετοιμάζει την πρώτη Αντιστασιακή οργάνωση της Εθνικής Αλληλεγγύης, που θα τον βοηθήσει να σταθεί στα πόδια αξιοπρεπώς για να μην εξαθλιωθεί. Στήνει τις πρώτες μικρές Αντιστασιακές οργανώσεις και στα βουνά της Μακεδονίας, κάνουν την εμφάνισή τους και οι πρώτες ένοπλες ομάδες η μία με το όνομα «Οδυσσεάς Ανδρούτσος», με επικεφαλής το δάσκολο Εφεδρο Ανθυπολοχαγό Θανάση Γκένιο (καπετάν Λασάνη) και η άλλη με το όνομα «Αθανάσιος Διάκος» με επικεφαλής τον Δάσκαλο Εφεδρο Ανθυπολοχαγό χρήστο Μόσχο (καπετάν Πέτρο) αλλη μια ήταν στα σκαριά στη Θεσσαλονίκη με τον Γιάννη Πασαλίδη, τον συνταγματάρχη Ψαρρό κλπ.

Οι ομάδες αυτές μετά τη συγκρότηση τους αρχίζουν δράση: Ανατινάζουν γέφυρες, χτυπούν γερμανικά αυτοκίνητα και αφοπλίζουν σταθμούς χωροφυλακής που και αυτή δεν αφοπλίστηκε απ του γερμανούς. Η Αντίσταση όμως για να έχει αποτελέσματα χρειάζεται πολιτική ηγεσία. Χρειάζεται μια Νέα «Φυλική Εταιρία». Για το σκοπό αυτό στις 27/9/41, ιδρύεται στην Αθήνα με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, ΕΚΕ, ΑΚΕ και Λ Δ του καθηγητή Αλ Σβώλου το ΕΑΜ, που αναλαμβάνει, να οργανώσει και να καθοδηγήσει τον αγώνα του Ελληνικού λαού.

Ετσι η ίδρυση του ΕΑΜ, παρά την άρνηση των τότε αστικών κομμάτων, του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ, παρά τη λυσσαλαλία αντίδραση των Αγγλων και του Καΐρου, η προσχώρηση των δημοκρατικών στρατηγών στον ΕΛΑΣ Στέφανο Σαράφη, Νεόκοσμο Γρηγοριάδη, Αυγερόπουλο, Μάντακα, Μπακιρτζή και πολλοί άλλοι το έκαναν ικανό να πραγματοποιήσει το τρίπτυχο της ιδρυτικής του διακήρυξης που ήταν : α) Αγώνας για την Απελευθέρωση της Χώρας. β) Περιφρούρηση των κατακτήσεων του λαού και των ελευθεριών του ενάντια σε κάθε επιβουλή και γ) Εξασφάλιση της τάξης μέχρι τη διεξαγωγή των εκλογών, στις οποίες ο λαός θα εκφράσει ελεύθερα την θέλησή του. Να υλοποιήσει τους προαίτιους πόθους για Εθνική Κυριαρχία, Κοινωνική Δικαιοσύνη και Συμμετοχική Δημοκρατική Διακυβέρνηση σε μια Ελλάδα που να Ανήκει στους Έλληνες.

Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείες των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή ή άγαλμα απ τους στρατιωτικούς η και εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα, να συμβάλουν στην απελευθέρωσή της. Το ίδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αγωνιστών, που και αυτοί ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Όπως ο Καρατάσος, ο Ζαφειράκης, ο Γκόνος, Γάσιος κλπ απ το 21 και το 1912, αυτούς που δεν μπορούσαν να αποφύγουν, όλοι οι άλλοι αγωνιστές και ήρωες είναι απ την παλιά Ελλάδα. Και αναρωτιέται κανείς; Μα επιτέλους γίνεται απελευθερωτικός-λυτρωτικός αγώνας, μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα, που είναι θα έλεγε κανείς το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα που διδάσκεται στα σχολεία; Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές, που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωση της με την υπόλοιπη Ελλάδα; Δεν είχαν κάνει καθόλου πριν απ αυτούς κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές, που φιγουράρουν στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους των Μακεδονικών πόλεων ;

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει ο αγώνας των Μακεδόνων και με το 21. Ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, για τον οποίο αγώνα δεν βρήκαν μερικές εστω λέξεις να πουν, έχει μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα του 21, τόσο αγωνιστικά αλλο τόσο και γεωστρατηγικά. Και αυτή η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του συνίσταται στο γεγονός, ότι οι μέν Μοραίτες και οι Ρουμελιώτες αγωνιζόμενοι, όχι μόνο ελπίζανε, αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση-νίκη. Οι Μακεδόνες αγωνιστές αντίθετα, έχοντας επίγνωση τη γεωστρατηγική και νευραργική θέση που κατείχε η Μακεδονία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία όχι μόνο δεν πίστευαν, μα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση και της Μακεδονίας. Και δεν ελπίζανε γιατί μια ματιά στο χάρτι της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής όπως διαμορφώθηκε Ελλάδα, θα διαπιστώσει δυό πράγματα. α) την τεράστια γεωστρατηγική θέση της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με τη Ρούμελη και τον Μοριά. Και β) Ότι πρώτα η Τουρκία θα έχανε την υπόλοιπη βοριοδυτική Βαλκανική Χερσόνησο και μετά τη Μακεδονία. Βεβαία σε μια Αυτοκρατορική δύναμη είναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθανή κατακτημένης γής.

Για να γίνει κατανοητή η θέση και η σχέση της Μακεδονίας με την υπόλοιπη απελευθερωμένη Ελλάδα το 21, μόνο ένα αφαιρεμένο και άσχετο με την πραγματικότητα, συγκριτικό παράδειγμα θα μας βοηθούσε να αντιληφθούμε τη διαφορά. Μιά σύγκριση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με την παλιά Ελλάδα και ειδικά του Μοριάς. Η σχέση αυτή θα ήταν αν συσχετίζαμε-παρομοιάζαμε την Οθωμανική Αυτοκρατορία με τον ανθρώπινο οργανισμό. Ο ανθρώπινος οργανισμός ανάμεσα στα άλλα όργανα έχει και την σκωλικοειδή απόφυση. Αν λοιπόν, τοποθετήσουμε το Μοριά από γεωστρατηγική άποψη στη θέση της απόφυσης και τη Μακεδονία στη θέση της αορτής, θα έχουμε μεταφορικά μέν, αλλά μια πραγματική εικόνα για το πιά ήταν η θέση, η σχέση και η αξία για την αυτοκρατορία αυτών των δυό γεωγραφικών περιοχών. Εκτός του ότι η απόσταση της Μακεδονίας απ την Κωνσταντινούπολη ήταν μικρή, μέσω της Μακεδονίας η Τουρκία έλεγχε μέχρι την Τεργέστη και τη Βουδαπέστη.

Απ την Μακεδονία περνούσαν και οι δυό βασικές σιδηροδρομικές γραμμές και όλες οι οδικές αρτηρίες. Ένα ακόμα πλεονέκτημα που είχε η Μακεδονία σε σχέση με τον Μοριά και τη Ρούμελη, είναι ότι οι πεδιάδες της, τροφοδοτούσαν

με σιτάρι και δημητρικά τις στρατιωτικές μονάδες που στάθμευαν βορριοδυτικά της Κωνσταντινούπολης και δεν ήταν υποχρεωμένη να μεταφέρει τα προϊόντα αυτά απ' άλλες περιοχές.

Βέβαια κάθε οργανισμός για να ζήσει χωρίς προβλήματα τα θέλει όλα τα όργανα. Αποδείχθηκε όμως ότι ο ανθρώπινος οργανισμός, μπορεί να συνεχίσει να ζει έξ' ίσου καλά και όταν ακόμα του αφαιρεθεί η σκωλικοειδής απόφυση που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία για τίποτε δεν θα δεχόταν να της αφαιρέσουν έστω και τη σκωλικοειδή απόφυση που ήταν ο Μοριάς.

Τα ιστορικά όμως γεγονότα και η δυναμική της ελληνικής επανάστασης την υποχρέωσαν να δεχθεί, όχι μόνο να της αφαιρέσουν την σκωλικοειδή απόφυση και αρκετά ψαχνά όπως η Ρούμελη, η Εύβια και αργότερα τη Θεσσαλία. Σε καμιά περίπτωση όμως την εποχή εκείνη με την οικονομική ευρωστία και τις πολυάριθμες δυνάμεις που διέθετε θα δεχόταν να της αφαιρέσουν την Αορτή. Ακόμα και το 1897 απέτυχε η προσπάθεια για απελευθέρωση της Μακεδονίας. Χρειάστηκαν να περάσουν ακόμα εννενήντα (90) και πλέον χρόνια για να απελευθερωθεί η Μακεδονία.

Αυτά ακριβώς τα δεδομένα: στρατηγικά, οικονομικά κλπ, δεδομένα ζωτικής σημασίας για την Τουρκία τα γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές, γι αυτό και δεν πίστευαν στην ταυτόχρονη ή σύντομη απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και όμως συμμετείχαν ολόψυχα στον αγώνα με το σκεπτικό ότι ο αγώνας είναι κοινός και ενιαίος. Και σαν ενιαίος είχε την ανάγκη της όποιας βοήθειας, που θα μπορούσε να συμβάλει έστω και κατ' ελάχιστο στη νίκη, έστω και μόνο να απελευθερωθεί ο Μοριάς. Να γίνει η αρχή για να αναγεννηθεί η σύγχρονη Ελλάδα. Για να υπάρχει σίγηση η νίκη, έπρεπε να κινητοποιηθούν όλες οι δυνάμεις όπου Γής των Ελλήνων και αυτό ακριβώς έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές.

Αγώνας των Μακεδόνων αγωνιστών απέβλεπε σε τέσσερους βασικούς και καθοριστικής σημασίας στόχους α) Να κάνουν γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη, ότι η Μακεδονία ανήκει στην Ελλάδα. β) Να κρατήσει στην Μακεδονία στρατιωτικές δυνάμεις, που αν δεν υπήρχε επαναστατική εξέγερση στην Μακεδονία, θα ενίσχυαν και με αυτές τις τουρκικές δυνάμεις και θα αντιπαρατάσσονταν στους αγωνιστές του Μοριά και της Ρούμελης. γ) Να διαμορφώσει ενιαία εθνική συνείδηση και να την εμβαθύνει και δ) Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα, τους πόθους και τα οράματα για την επελευθέρωση εν καιρό και της Μακεδονίας.

Και όταν ο Μακεδονικός αγώνας έπαιξε με τις τόσες τοπικές εξεγέρσεις και ολοκαυτώματα : Βέροια και η Νάουσα ήταν το κέντρο συντονισμού της κεντρικό-δυτικής μακεδονίας, Ελευθεροχώρι, Χαλκιδική, Σέρρας Σιάτιστα κλπ, τον ρόλο για τον οποίο ξεκίνησε και κάθε παραπέρα στρατιωτική δράση, που απέβλεπε στην αποσχόληση δυνάμεων του εχθρού, έπαψε να παίζει το ρόλο που έπαιζε αρχικά. Και αφού έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφύπνιση και ενέγγραψαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες, με το Αίμα που αποτελούσε όχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση ότι η Μακεδονία είναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραίωση της ενιαίας εθνικής συνείδησης, αρκετοί απ' τους επιζώντες οπλαρχηγοί Καρατάσιος, Κασομούλης κ,α κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους τον κατακτητή, τύραννο και δυνάστη του λαού μας.

Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που είχε η Μακεδονία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, και η γειτνίαση με την Κωνσταντινούπολη, οι στρατιωτικές

δυνάμεις που κινητοποιήσαν για τον τερματισμό του εξεσηκωμού και το τσάκισμα των αγωνιστών ήταν χωρίς προηγούμενο. Το ίδιο οι σφαγές και οι καταστροφές. Στη Νάουσα, το Μοναστήρι του Πρόδρομου της Βεροίας και σε πολλές άλλες περιοχές, οι Γυναίκες και τα κορίτσα πήδούσαν απ' τους γκρεμούς για να μην ατιμαστούν απ' τους Τούρκους και με την υπόδειξη και τη συμμετοχή των ντόπιων λακέδων προκειμένου να απομονώσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία, τη διατροφή και στέγη άδειασαν και έκαψαν όπως γράφω και σε άλλο σημείο τα χωριά.

Σε τέτοιο βαθμό ήταν άσχετοι οι «υπεύθυνοι» που γνωρίζοντας τη εξοπλιστική γύμνια του στρατού, δεν μπορούσαν όχι μόνο να εξηγήσουν, αλλά και να δικαιολογήσουν τις αλλεπάλληλες Νίκες. Και για να μην αποδεχθούν την αλήθεια-συμβολή του λαού τις ερμήνευσαν όπως πάντα τη συμβολή και τις θυσίες του λαού μεταφυσικά :«Ο Θεός, η Παναγιά και οι Άγιοι, οι εικόνες, το Εντούτω Νίκα, οι αγρυπνίες οι παρακλήσεις κλπ...» Με αυτό το σκεπτικό γράφτηκε ελληνική ιστορία γενικά και του αλβανικού πολέμου ειδικά, που στην ουσία δεν είναι παρά τα στρατιωτικά και κυβερνητικά ανακοινωθέντα: Ημερομηνίες, υψώματα, τοποθεσίες και αριθμοί. Ποιός τα έκανε αυτά και για ποιό λόγο έγιναν αυτά: την τάδε μέρα, την τάδε ώρα στην τάδε κορυφωγραμμή κλπ; Ποιά ήταν τα κίνητρα και για ποιό λόγο πολέμησε ο στρατός με τόση αυτοθυσία και αυταπάρνηση; Για πιά λόγο ,αψηφώντας και αυτήν ακόμα τη ζωή ο φαντάρος, συμμετείχε και συμπαραστέκονταν σύσωμος ο λαός στα μετώπισθεν, μα και για ποιόν ακριβώς λόγο τους έκανε στρατός και λαός αυτούς τους άθλους, την αυτοθυσία και τους ηρωϊσμούς;

Δύο απ' τα τρία αδερφια μου, που επιστρατεύτηκαν στον αλβανικό πόλεμο, (ο ένας ήταν και πολύτεκνος), για ενα μικρό διαστημα ήταν στην ίδια μονάδα. Ενω εδώ μας έλεγαν, πως την όποια νίκη την οφείλουμε στην Παναγιά! Ο,τι οι δικές μας απώλειες είναι ελάχιστες σε σχέση με τις νίκες και αυτό οφείλεται χάρη στην «Παναγιά που μπαίνει ανάμεσα στους εμπόλεμους και δεν άφηνε τις σφαίρες των Ιταλών να φτάσουν στα κορμιά των φαντάρων μας κλπ»!! Όταν γύρισαν όμως μας διηγήθηκαν...

«...Κάποια νύχτα μετά από μία μεγάλη μάχη κοιμηθήκαμε δίπλα στους σκοτωμένους. Η μάχη αυτή κράτησε ολόκληρη τη μέρα. Μόνο όταν νύχτωσε σταμάτησε το μακελειό. Το πρωί κοιτάζοντας γύρω μας, τρομάξαμε. Πτώματα το ενα επάνω στο άλλο, κουφάρια, κομματιασμένα, διαλυμένα και πολλά χωρισμένα στα δυό...Αίμαι... πολύ αίμα. Παντού αίμα...Και μόλις ξυπνήσαμε άρχισε η μάχη για το τελευταίο ύψωμα. Χαλάζι οι σφαίρες, οι χειροβομβίδες, οι όλμοι και τα κανόνια μετέτρεψαν ολόκληρη την περιοχή σε κόλαση. Και όσοι δεν σκοτωθήκαμε και λουφάξαμε πίσω από κάποια πέτρα, πριν καλά καλά προλάβουμε να ευθυγραμμίσουμε το κορμί, άρχισε νέα αντεπίθεση. Οι φασίστες και το ιταλικό πυροβολικό ασταμάτητα ξερνούσε φωτιά και σίδερο. Σίδερο που κομμάτιαζε κορμιά...». Βέβαια τότε που μας τα διηγήθηκαν ίσως διατηρήσαμε κάποια αμφιβολία για τη σκληρότητα της μάχης. Όταν όμως διάβασα τον Ελίτη και τα οσα γράφει για τον αλβανικό πόλεμο δεν μου έμεινε και η παραμικρή αμφιβολία οτι πράγματι έτσι ακριβώς είχαν γίνει.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν οί πολυάριθμοι, με άρτιους-εφάμιλλους εξοπλισμούς και επιβλητικά μέσα (Αγγλοι, Γάλλοι, Βέλγοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την τρέλλα έστω, όχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Με το ψέμα και το συμφέρον δεν γίνονται πράξεις ηρωϊκές. Όπως το πρόβλεψαν και οι ποιητές, η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Έλληνες, το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την

απάντηση στη βάνουση επίθεση του φασισμού, όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλά και τη λευτεριά των λαών όπου Γής. Έτσι ακόμα μιά φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή, να περιφρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου πολιτισμού.

Οι λαοί της Ευρώπης έτριβαν το μάτια. Είναι τούτο δυνατόν έλεγαν; Μπορεί την ώρα που η θύελλα του δορικτήτορα σαρώνει τους λαούς της Ευρώπης, γκρεμίζει τα σύνορα και έθνη μεγάλα και ισχυρά, υποχωρούν εμβρόντητα μπροστά στη ρομφαίο του, γίνεται μια φούφτα κακοαρματωμένοι άνθρωποι να ξεσηκωθούν και να πετάξουν έξω απ τα σύνορα τους τον επιδρομέα; Που πάνε; Σε τί αποβλέπουν; Και αν, πράγμα απίθανο, κατορθώσουν τώρα το ακατορθωτο, τί θα γίνει όταν αύριο ξυπνήσει το θηρίο και βγάλει τα νύχια του; Όλα αυτά είναι ορθά και λογικά. αλλά ικανά να πείσουν οσους με ψυχραιμία προσπαθούν να ορθοφρονήσουν και να λογικευτούν.

Την εποχή εκείνη ο ελληνικός λαός ούτε να ορθοφρονήσει, ούτε να λογικευθεί είχε τον καιρό. Οι ορθοφρονήσεις και συλλογισμοί θα γίνουν αργότερα. Τώρα το καθήκον λείει να πολεμήσουμε. Αυτές είναι στιγμές όπου θριαμβεύει ο παραλογισμός. Αυτό το δέχεται η ιστορία και ειδικά η ιστορία των ελλήνων. Οσον αφορά τη χουφτα θα επικαλεσθώ για άλλη μια φορά τον Μακρυγιάννη του 1940 και της Αντίστασης θα θύμιζε αλλη μια φορά «Κι αν είμαστε ολίγοι εις το πλήθος, παρηγοριούμαστε με έναν τρόπο, οτι η τύχη μας έχει εμας τους Έλληνες πάντοτε ολίγους, Οτι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από μάς μένει και μαγιά. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν, και όταν το κάνουν αυτήνη την απόφαση, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν».

Φαίνεται πως οι λαοί της Ευρώπης, όταν διατύπωναν και δικαιολογημένα αυτές τις απωρίες, δεν είχε διαβάσει τους δυό προειδοποιητικούς στίχους από τη «Σύβυλλα» του Σικελιανού, που προφητικά είχε εξαγγέλλει και προμηνούσε τον αυριανό θρίαμβο με τους στίχους: «Λαέ των Ελλήνων, Αύριο Ξημερώνει η πίο Τρανή σου Αυγή, κι Αυγή του Κόσμου». Προανείγγελλε οτι θα ξημέρωνε μιά «τρανή αυγή» για την Ελλάδα, «αλλά και τον κόσμο», γιατί ο λαός αυτός, ο ελληνικός λαός, δεν σκέφτηκε ούτε πόσο μικρός ήταν ο ίδιος, ούτε πόσο μεγάλοι ήταν εκείνοι που χτύπησαν με αυθάδεια τις πότρες του και ειπε ΟΧΙ στους επιδρομείς που σκέφτηκαν και τόλμησαν να πατήσουν τα βρεμμένα με αίμα και ιδρώτα χώματα. Τον θρίαμβο που στάθηκε η πρώτη νικηφόρα Αντίσταση στις παντού θριαμβεύουσες ως τότε δυνάμεις του Άξονα και την επομένη της κατοχής μέρα με τη μέρα γιγάντωνε την Εθνική Αντίσταση. Οι συνεχιστές του αγώνα της Ελευθερίας που άρχισε την 28η Οκτωβρίου, θα οργανωθούν και θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών και θα του προκαλέσουν τεράστιες ζημιές. Ο Έλληνας σαν ιδανικό του έχει την Ελευθερία, γιατί έχει συνειδητοποιήσει οτι χωρίς την Ελευθερία η ανθρώπινη ζωή δεν έχει κανένα νόημα.

Η εκλογή της μοίρας ήταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ το ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και σε συνέχεια ο ένοπλος και όποια αλλη Αντίσταση εναντίον του άξονα και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση ήταν έργο του λαού. Η άρνησή του να μήν υποταγεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του «οχι» και της νίκης, ήταν κάτι το πρωτόγνωρο, τη στιγμή που ολοκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ τη μπότα του άξονα. Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες

αργότερα ειπε το δεύτερο ΟΧΙ το σύγχρονο «Μολών Λαβέ» ο λαός μας. Αυτό το ΟΧΙ ήταν πιο ηρωικό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί με τις στρατιές των Ούνων, που εξαπέλησε ο Χίτλερ στις Εξη του Απρίλη του 1941, εναντίον της Ελλάδας στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη.

Εκεί στα οχυρά που μία χούφτα ήρωες, αντιμετώπησαν με Θεϊκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσάλοφρακτων φαλλάγγων και μιάς άλλης αυτοκρατορίας 90 εκατομμυρίων, που πρόστρεξε να σώσει το ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του αήττητου. Εκεί που ο διοικητής των γερμανικών μονάδων κρατώντας άσπρη σημαία φώναζε με τη Ντουντούκα να κάνει γνωστή στο Διοικητή, τη συνθηκολόγηση του Τσολάκογλου, τονίζοντας το «άσκοπο πλέον του αγώνα» και να παραδωθεί με τους άνδρες του. Για να πάρει την απάντηση απ τον Ταγματάρχη Δουράτσο ότι :«τα κάστρα δεν παραδίδονται,αλλα καταλαμβάνονται».

Οι Γερμανοί βλέποντας ποσό λίγοι ήταν οι έλληνες και με πιά μέσα κρατούσαν τόσο χρονικό διάστημα καθηλωμένες υπέρμητριες δυνάμεις και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπούν στο ελληνικό έδαφος, στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών, που υπερασπίστηκαν μέχρις αισχάτον την ιερή γή τους. Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251) δημοσιεύεται το γερμανικό ανακοινωθές της 11/4/41.που αναφέρει τις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και που ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαίρετον ηρωισμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξα. Προκλήθηκαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι, όσο δεν ειχα λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό μέτωπο...».

Ομως πέρασαν. Και ο ήρωας της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγινε ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης.

Για να ακολουθήσει σε λίγο το ακόμα πιο βροντερό ΟΧΙ, με την ίδρυση του ΕΑΜ για να γίνουν οι αγωνιστές αυτοί οι εφιάλτες των κατακτητών. Θα καθηλώσουν πολλές αξιόμαχες δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανάρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο, τις εκατοντάδες ανατινάξεις γεμάτες στρατό και πολεμοφόδια φάλαγγες, σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και Νηοπομπές απ το ΕΛΑΝ, στις εκατοντάδες πολύνεκρες μάχες και τις ανατινάξεις αποθηκών πλοίων, λιμανιών, αεροδρομίων κλπ.

Ο ελληνικός λαός ειχε ενα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θύσιες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί. Απ αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Αυτήν ακριβώς τη δύναμη-θέληση του αγωνιστή λαού, εκφράζανε και προωθούσαν οι πρωτοπόροι και ήταν το ζωντανό παράδειγμα του. Ήταν αυτοί που δίνανε πνοή και προοπτική στον λαϊκό αγώνα. Αυτή η Λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώρας οι δολοφόνοι Χιτλερικοί», που λέει και ενα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ήταν σχετικά πρόσφατο. Αμέσως μετά την κατάρρευση του μετώπου, ο λαός ένοιωσε ότι θα ζούσε ενα καινούριο 21. Ετσι όπως οι αγωνιστές του 21 ένοιωθαν τους αρχαίους αγωνιστές, Οδυσσέας, Λεωνίδα, Περικλής, Σόλων,Αλέξανδρος, κλπ. έγιναν Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Ανδρούτσος, Μπότσαρης, Μπούρας, Καρατζάς Καρατάσος, ετσι και στην Αντίσταση. Οποιος γνώρισε

απ κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζί του τον αγώνα και το περιεχόμενο του αγώνα, θα διαπίστωνε ότι πρέπει να είχε έντονη τη βεβαιότητα μέσα του ότι θεωρούσε τον εαυτό του απόγονο κατευθείαν απ τους αγωνιστές τους 21. Όλα σχεδόν τα ονόματα που πήρε η πλειοψηφία των αγωνιστών ήταν απ τη Μυθολογία, αρχαία και πατρογονικά όπως: Λεωνίδας, Περικλής, Κολοκοτρώνης, Ακρίτας κλπ ή τοπωνυμίες: όπως Βερμιώτης, Κόζακας, Χείμαρος κλπ. Μα και οι πολιτικές οργανώσεις στο πρότυπο της «Φιλικής Εταιρίας» λειτουργούσαν. Αν η επανάσταση του 21, ήταν το σταθερό πρότυπο του Νέου αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ήταν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Και αυτό γιατί ήξεραν, πως εδώ και από εδώ ξεκίνησαν όλα. Τα γράμματα και οι τέχνες. Η Δημοκρατία, η Πολιτική, η Ιστορία, τα Μαθηματικά, η ποίηση, η λογοτεχνία, φιλοσοφία κλπ έχουν πατρίδα την Ελλάδα.

Ο λαός μας εμπνευσμένος απ τις παραδόσεις και τους αγώνες των προγόνων σε στενή συνεργασία με τη διάνοηση, όχι μόνο διαφύλαξαν αλώβητη την πατρογονική κουλτούρα, αλλά σε αντίθεση με τις άλλες Βαλκανικές και ευρωπαϊκές Αντιστάσεις παρήγαγε πολιτισμό. Κάτω από πολύ πιο δύσκολες συνθήκες ορθώνοντας ο λαός μας το ανάστημά του στον φασισμό, ντόπιο και ξένο επέκτεινε τον Ανθρώπινο και αγωνιστικό πολιτισμό. Τον πολιτισμό της Ειρήνης, της Δημοκρατίας της Αλληλεγγύης και της Κοινωνικής Δικαιοσύνης.

Όταν ο φασισμός χτύπησε την πόρτα μας και έστησε και εδώ ένα φυλάκιο του με τη δικτατορία του Μεταξά, και έβαλε σε άμεσο κίνδυνο αυτήν την πνευματική πατρογονική κληρονομιά, οι άνθρωποι όλων των ειδών του λόγου και των μορφών τέχνης, έχοντας επίγνωση αυτής της βαριάς κληρονομιάς. Ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίστηκε στην παρανομία με σκοπό όχι μόνο να περιφρουρήσουν αυτόν τον ανεκτίμητο θυσασμό του λόγου και της τέχνης, αυτήν την πνευματική κληρονομιά των προγόνων από τα βέβηλα βλέματα και τα αρπακτικά χέρια των σκοταδιστών του κόσμου, αλλά με τη ολόθερμη και εθελοντική συμμετοχή του λαού και της διάνοησης στον Αντιστασιακό αγώνα στη διάρκεια της καταχής, παρά τις τραγικές συνθήκες όχι μόνο περιφρούρησαν στο βαθμό που ήταν δυνατόν θυσασασμό, αλλά και πλούτισαν αυτόν τον ιστορικό πολιτισμό.

Μπορεί η δικτατορία να απαγόρευσε και να διέλυσε τις αντιφασιστικές οργανώσεις, μπορεί να έπιασε και να έκλεισε τα στελέχη τους και χιλιάδες άλλους αντιφασίστες στη φυλακή και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για να τους παραδώσει αργότερα επι αποδείξει στους επιδρομείς, αλλά τις ιδέες, το πνεύμα και την αγωνιστικότητα του λαού δεν μπόρεσε να τα δουλώσει.

Κάθε εποχή έχει τα δικά της χαρακτηριστικά, τα μέσα που την εκφράζουν και την ιδιαίτερη εκπροσώπησή της στον πολιτιστικό τομέα γενικά και στην ιστορία ειδικά. Όλες οι εποχές, δεν χωρίζονται με ερμητικά τείχη. Δεν είναι αυθύπαρχτες ούτε ασύνδετες η μία με την άλλη. Με οποιονδήποτε τρόπο και αν γίνεται η αλλαγή, τα βιώσιμα στοιχεία της παλιάς εξακολουθούν να ζούν και να αναπτύσσονται στην καινούρια. Οι προϋποθέσεις του καινούργιου γεννιούνται μέσα στο παλιό. Αν δεν ήταν έτσι, αν γινόταν διαφορετικά, θα καταλήγαμε στο συμπέρασμα, πως κάποια δύναμη εξωκοινωνική, μια υπερφυσική δύναμη βάζει σε κίνηση ανατιολόγητα και αφθαίρετα την ιστορία.

Παίρνοντας και προσωπικά μέρος στο μεγάλο αγώνα της Εθνικής Αντίστασης, οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, έζησαν ολη την τραγωδία και ολο το αγωνιστικό μεγαλείο του λαού: τη μαρτυρική πείνα, το

φοβερό θανατικό, τις μάχες, την ασφυκτική καταπίεση, το όργιο της βίας και του τρόμου,-μπλόκα, συλήψεις, κρεμάλες, στρατόπεδα, κλούβες, βασανιστήρια και ομαδικές εκτελέσεις-αλλά και την αγωνιστική του έξαρση και ορμή, την εθελοντική αυτοθυσία, τις ηρωϊκές πράξεις και τα λαμπρά κατορθώματά του. Αυτά ακριβώς τα βιώματα αισθάνθηκαν έντονη και βαθιά την ανάγκη και το χρέος να μετουσιώσουν σε λόγο και τέχνη : να τα κάνουν ποίημα, διήγημα, χρονικό, μυθιστόρημα, θούριο, αφίσσα, πίνακα.Τα έκαναν εκατοντάδες τραγούδια, με πρώτο το « ΠΑΙΔΙΑ ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ ΜΕ ΟΠΛΑ ΣΤΟΥ ΩΜΟΥΣ...», το «ΣΤ ΑΡΜΑΤΑ ΣΤΑΡΜΑΤΑ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ ΠΟΥ ΦΤΑΝΕΙ ΩΣ Τ ΑΣΤΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ» το «ΕΜΠΡΟΣ ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΠΕΣΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΕΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΤΙΜΙΟ ΑΓΩΝΑ...». το ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ» κλπ κλπ σύνθημα με το οποίο και για το οποίο προκειμένου να πάρει σάρκα και οστά έπεσαν πολεμώντας 1300 ΕΠΟΝΙΤΕΣ

Στο μεγάλο και πολυαίμακτο αγώνα της Αθνικής Αντίστασης, όπου ο λαός εθελοντικά φανέρωσε τις καταπληκτικές αρετές και το αγωνιστικό μεγαλείο. Συμμετέχοντας άμεσα βρέθηκαν ανάμεσα στους καλύτερους αγωνιστές της λευτεριάς και πρόσφεραν την ξεχωριστή και ειδική εκείνη συμβολή που μόνο αυτοί ήταν σε θέση να προσφέρουν: Να καταγράψουν με το λόγο και να απεκονεΐσουν με την τέχνη αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού ενάντια στον ντόπιο και ξένο φασισμό. Τον αγώνα για το Δίκιο και τη Λευτεριά. Πολύ σημαντικής σημασίας ήταν η προσφορά στην ελεύθερη Ελλάδα μέσα σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες από ό,τι στην κατεχόμενη Αθήνα. Εκείνο που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα όλα τα έργα τους εκτός του ότι είναι φορτισμένα με άσβεστες ελληνικές μνήμες, είναι γεμάτα Ελλάδα, αγάπη και Αντίσταση. Τα μηνύματα είναι διαποτισμένα με βαθιά πίστη στον Άνθρωπο, την ακατανίκητη δύναμη των λαών και τους αγώνες τους. Εκφράζουν τους πιο σκληρούς και πιο κρίσιμους αγώνες του λαού για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, με μηνύματα που φτάνουν και αγγίζουν τις πιο ευαίσθητες χορδές και σημεία των ανθρωπίνων πόθων και ελπίδων: την απελευθέρωση του Ανθρώπου, σαν μοναδική και ανεπανάληπτη Ανθρώπινη οντότητα και υπόσταση.

Γι αυτό και αποσιωπήθηκε, διώχθηκε και καταδικάστηκε στη σιωπή και την αφάνεια. Ενα μεγάλο μέρος των έργων καταστράφηκε από τις βάρβαρες και ειδικά για το σκοπό αυτό έρευνες στα σπίτια. Δυστυχώς ενα μέρος αυτών έργων καταστράφηκε και από τους ίδιους τους Δημιουργούς, αφού η ύπαρξή του ήταν συνώνυμο της ίδιας της ζωής του αν όχι και των οικείων του. Εγώ προσωπικά, αφού οι έρευνες διαδέχονταν η μία την άλλη, υποχρεώθηκα να συνεναίσω όντας κρατούμενος, να καταστραφεί ενα μεγάλο μέρος από το έντυπο και φωτογραφικό Αρχείο του Νομαρχιακού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ.

Στην αντιστασιακή εποποιΐα του ελληνικού λαού, η συμβολή που πρόσφεραν οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, τόσο με το έργο τους, όσο και με την άμεση συμμετοχή και δράση στον αγώνα, στάθηκε και παραμένει μεγάλη και ειδική σε σημασία και βαρύτητα.

Ενώ λοιπόν, οι έρευνες διαδέχονταν η μία την άλλη να βρεθεί και να καταστραφεί αυτό το Αντιστασιακό υλικό και ξοδεύονταν τόνοι χαρτιού και τυπογραφικής μελάνης για να ικανοποιηθεί το αίτημα της ανέρευσης και της καταστροφής, για να καλλιεργηθεί στο λαό το αίσθημα της ηττοπάθειας και της έλλειψης έργου. Η αντίθεση ήταν ασυμβίβαστη. Παρ όλες τις

προσπάθειες, πονηρές ή απονήρευτες που έγιναν, το πνεύμα της ηττας που τόσο πολύ ήθελαν ντόπιοι και ξένοι δεν μπόρεσε να πιάσει ρίζα. Πεποίθηση του λαού ήταν, ότι δεν είχε νικηθεί από το φυσικό του αντίπαλο, αλλά από τους τρίτους, από τους ξένους, που ήρθαν σαν σύμμαχοι και τρογγυλοκάθησαν στην απελευθερωμένη από τον ίδιο λαό χώρα σαν νεοκατακτητές.

Και οι άνθρωποι της πέννας, του χρωστήρα και του σκαρπέλου ,γνώρισαν και αυτοί την τύχη των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και ολοκλήρου του λαού μας, που τη νικηφόρα πορεία του την είχαν διακόψει βίαια οι ξένες επεμβάσεις.

Οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών περιέγραψαν με λόγο τον αγώνα και αποτύπωσαν σε έργα τέχνης τους άθλους και την πρωτόγνωρη αυτοθυσία για τους οποίους άθλους και πρωτίες ολόκληρη η Ανθρωπότητα όπου Γής, είχε στραμένα τα βλέματά της στην Ελλάδα. Ενώ λοιπόν, όλοι παρακολουθούσαν (το 21) και τώρα με κομένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονται, μιλούν για την Ελλάδα και καταγράφουν ενα προς ενα τα γεγονότα. Η Ελλάδα που είναι η μοναδική χώρα στην οποία ηττούνταν κάθε μέρα ο άξονας, μόνο οι δικοί μας Αγία Τριάδα, που με υπόδειξη των Αγγλων δολοφόνησαν τον Ιωάννη Καποδίστρια, έκανε Υπουργό Ασφάλειας τον Παπαφλέσα, που συνέλλαβε, βασάνισε και δολοφώνησε με Χωσία κατ εντολή της και οι φλουριατόχρυσοι «ιστορικοί» με την πέννα καταχώνιασαν, όχι μόνο το κοινωνικό περιεχόμενο του 21, αλλά και αξιοθαύμαστους αγωνιστές στην αφάνεια.

Τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την περίοδο 1940-44 σ αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σ αυτόν τον ξερό βράχο, δεν υπήρχε Άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν τα αναγνώρισε, που δεν τα θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε απ τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Το λαό που δεν δύστασε να πάρει στα στιβαρά του χέρια, τόσο τον πόλεμο της Αλβανίας, αλλο τόσο και της Εθνικής Αντίστασης. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που εξελίσσονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που είχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Έλληνες. Ήξεραν πως και ο αγώνας αυτός, όπως και οι προηγούμενοι έχουν οικουμενικότητα. Ήξεραν πως εδώ με τον αγώνα ο Άνθρωπος πήρε, την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα: Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σχολεία, τα Παναπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Ότι όλα, μα όλα καταγόνται απ την Ελλάδα: Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγραφική και η Αρχιτεκτονική, φέρνουν βαθίες τις ελληνικές σφραγίδες. Όλες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα. Και αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες, δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες-Αλεξάνδρειας κλπ και είχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Έλληνες Σοφοί, συγγραφείς και εφευρέτες, η ελληνική Επιστήμη, θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.

Όλα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Έλληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής

Αντίστασης και εναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε αρετή, τόλμη και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρόν και μέλλον. Μα και μία τεράστια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγγραφέας της οποίας είναι ο διάσημος Αμερικανός μελετητής της *worldly rant*, καθώς και ο Βρετανός *Herb Meier*, που επι λέξη λέει ότι: «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν είναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ξέρουν πως το δικό μας παρελθόν είναι το δικό τους παρόν. Ήξεραν ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα, είναι αυτό που άδρευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε όλα τα αναπτυσσόμενα έθνη να είναι πνευματικά παιδιά της Ελλάδας. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί- χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης και της Ιστορικής Αλήθειας θα μεγαλουργεί. Και μνήμη σημαίνει ιστορία.

Σε έναν τόπο που δεν στερείται μνήμης, μία απ τις λίγες, σπάνιες αξίες του ελληνικού λαού σαν αυτή της Αντίστασης, που ξεχωρίζει σε εθελοντική προσφορά, αυτοθυσία και ηρωισμό είναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δωθεί η πρέπει θέση στη ζωή και την ιστορία.

Οι Άνθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι τη στερνή τους πνοή, με πάθος στον τετράχρονο σκληρό και αιματηρό αγώνα, για να μην χαθεί για την Ελλάδα και όχι μόνο γι αυτήν, το μεγάλοπνευστο έργο των αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές και ΜΗ, για να ηττηθεί ο φασιστικός άξονας, την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή σκλαβιά και τις υπεράνθρωπες προσπάθειες, που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απασχολούσαν το λαό και τη χώρα. Προβλήματα που έμειναν άλυτα απ το 1821 ακόμα. Ένα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν, είναι καταδικασμένο να οδηγηθεί αργά ή γρήγορα στην παρακμή.

Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η πρόσφορά κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και η προσφορά μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του.

Ό,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και όχι μόνο ξεχνιέται, αλλά και διαστρελώνεται, παραποιείται, αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Και το ψέμα δεν είναι ιστορία. Η ιστορία δεν παραποιείται μόνο με το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία, με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και για ταξικούς σκοπούς και στόχους. Παραποιείται και αν ακόμη δεν γίνεται αυτό έντεχνα, αποφεύγεται όμως σκόπιμα η διδασκαλία της στα σχολεία, έτσι ώστε όσο περισσότερο πλησιάζουν τα γεγονότα προς την εποχή μας, τόσο πιο άγνωστα να είναι σε αυτούς που τα διδάσκονται. Στην αυριανή γενιά που θα αναλάβει την ηγεσία του τόπου, τους Νόμιμους κληρονόμους των αγώνων του Ελληνισμού, έτσι όπως το κατεστημένο έχει προαποφασίσει, δεν θα έχει διδαχθεί. Και αφού δεν θα έχουν διδαχθεί οι αγώνες, δεν θα είναι και ιστορία. Αν σε αυτό προστεθεί και η ακόμα πιο έντεχνη προσπάθεια τα μηνύματα αυτών των αγώνων, περιβεβλημένα με ταξικούς σκοπούς και στόχους να διοχετεύονται σε άλλους δρόμους. Σε δρόμους που αποκτούν εθνικιστικό ταξικό και ατομικό χαρακτήρα.

Στο διάβα των αιώνων οι γενιές των Ελλήνων αγωνίστηκαν. Αγωνίστηκαν όμως για τα πανανθρώπινα οράματα και ιδανικά. Για ιδεώδη και αξίες

αξεπέραστες : Για Ειρήνη, Ελευθερία, Δημοκρατία, Δικαιοσύνη, Ησηγορία και Ισότητα. Η ιστορία όπως γράφεται και κυρίως όπως διδάσκεται τα συγκεντρώνει όλα αυτά κάτω απ' ένα γενικό τίτλο «εθνικά ιδεώδη». Η επιλεκτική και στρατευμένη ιστορία τα καπηλεύεται με σκοπό να δημιουργήσει αντί για εθνική, εθνικιστική συνείδηση. Και αλοίμονο στους λαούς που πέφτουν στην παγίδα του εθνικισμού. Μοιραία συνέπεια αυτού του τρόπου συγγραφής και διδασχής της ιστορίας: Η μη αποδοχή του διαφορετικού, ο φασισμός, ο ρασισμός, ο πόλεμος για να επιβληθούμε εμείς οι καλύτεροι. Ο «περιούσιος λαός του Θεού». Οι καλύτεροι που κανείς δεν είναι σαν και εμάς κλπ !!!

Η τέτοια αναγραφή της ιστορίας, όχι μόνο οδηγεί στη ρήση του Hegel, που επισημαίνει ότι ο «δόλος της ιστορίας» αποδεικνύεται τελικά υπέρτερος απ' την προνοητικότητα των εκάστοτε κρατούντων να μην καταγράψουν τα γεγονότα όπως πραγματικά έγιναν την επιβεβαιώνουν την ρήση. Ότι η ιστορία εκτός του ότι γράφεται απ' τους νικητές, αλλά γράφεται και με δόλο και μόνο για τους νικητές.

Τα γεγονότα όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι έτσι όπως καταγράφονται έγιναν στην πραγματικότητα και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια. Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι. Ούτε είναι αυτή που ξύνει πληγές, σπέρνει μίσση, διχασμό και συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα ψέματα. Είναι τα εγκλήματα μικρά η μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφείλει να τα κρύβει και να τα αποσιωπεί καμιά πλευρά. Μόνο στο φως της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό και την ιστορία, θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να δει τί έγιναν, πως έγιναν και γιατί έγιναν έτσι και όχι αλλιώς για να μην ξαναγίνουν.

Σαν λαός μας χρειάζεται η μνήμη, και κυρίως η ιστορική μνήμη. Μας χρειάζεται αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη να μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη ιστορική πορεία του λαού μας. Και μας χρειάζεται γιατί η μνήμη είναι αυτή που γράφει και διατηρεί ζωντανή την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Η ιστορική μνήμη είναι η υποδομή πάνω στην οποία δομείται το μέλλον. Είναι η δύναμη της μνημοσύνης, ο φάρος και ο φρουρός της συλλογικής μνήμης. Είναι η συνείδηση του Έθνους. Κάθε λαός, πολύ περισσότερο ο δικός μας πρέπει να θυμάται και να καταγράφει όλη του την ιστορία καλή ή κακή. Μαύρη ή άσπρη.

Ενώ λέμε με στρεντόρια τη φωνή ότι το κάλεσμα του Ρήγα, στηριγμένο στην ελληνική παιδεία, είχε οικουμενικό χαρακτήρα κρύβουμε ή και ντεπόμαστε ακόμα να πούμε ότι το κάλεσμα του βρήκε μεγαλύτερη ανταπόκριση στους Βαλκανικούς λαούς. Γιατί να κρύψουμε λόγου χάρη, ότι ο στρατός του Αλέξανδρου Υψηλάντη, όταν αποβιβάστηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας, αποτελούνταν όχι μόνο από Έλληνες, αλλά από Αρβανίτες, Σέρβους και Βουργάρους. Να πούμε το ίδιο δυνατά ότι η Εκκλησία μας, δεν αρκέστηκε στο να αφορήσει μόνο τον Ρήγα και τον Υψηλάντη, αλλά αφόρεσε

και την ιδια την Επανάσταση. Οτι ανάμεσα στην σημερινή Ελλάδα προτιμότερη ηταν για αυτούς η «μικρά και έντιμος Έλλάς». Η Ελλάδα της Μελούνας, της μιζέριας της ψωροκώσταινας. Η Ελλάδα του πτωχοπροδορισμού και των συμπεθεριών ανάμεσα στους Δελιγιανναίους και τους Κολοκοτρωναίους. Οτι σαν Λαός, ειχαμε και εμείς όπως οι άλλοι λαοί τους Παισανίες, τους Εφιάλτες στην Αρχαιότητα, τους Νενέκους και πολλούς Κοτζαμπάσηδες, Προεστούς και Κληρικούς και κυρίως Δεσποτάδες, που συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα με τον δυνάστη το 21 και πλειάδα συνεργατών στην κατοχή. Και οτι ειναι αυτοί ακριβώς που φιγουράρουν σαν πρωταγωνιστές της Επανάστασης στις πλατείες των πόλεων με αγάλματα, με προτομές, ενώ ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, ειναι καταχωνισμένος στις συνοικίες και όταν το θυμάται κάποιο Δημοτικό Συμβούλιο στους παρόδους των πόλεων, αφού οι κεντρικοί δρόμοι και πλατείες ειναι καταλημμένες απ αυτούς που τον πολέμησαν και τον αφόρισαν και στις μεγάλες και κεντρικές λεωφόρους οι Βασιλείς, οι Βασίλισσες και οι πρίγκιπες και οι όποιοι στρατηλάτες!!!

Γιατί λέμε ψέματα στα Ελληνόπαιδα, οτι η Επανάσταση κηρύχθηκε στις 25 του Μάρτη του 1821, απ τον Παλαιών Πατρών Γερμανό στα Καλάβρυτα, ενώ η αλήθεια ειναι οτι κυρήχθηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας στις 22 Φεβρουαρίου του 1821. Γιατί λέμε ψέματα οτι ο Δαβάκης έπαιξε πρωταρχικό ρόλο στον Αλβανικό πόλεμο, ενώ στην πραγματικότητα τον πρωταγωνιστικό ρόλο τον έπαιξε ο συνταγματάρχης Φρατζής.

Για όλους αυτούς η ιστορία σταμάτησε κάπου στο 1204, οταν οι στραυροφόροι άλλωσαν την Πόλη και μοίρασαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Γιατί εξακολουθούμε να διδάσκουμε στα παιδιά οτι αν υπάρχει Ελλάδα σήμερα και ελληνική παιδεία τα οφείλουμε στο κρυφό σχολειό, όπου δάσκαλοι ηταν οι παπάδες, ενώ ξέρουμε πολύ καλά, οτι η Οθωμανική Αυτοκρατορία, ηταν πολυεθνική και σαν πολυεθνική στήριξε την υπαρξή της σε τρεις βασικούς άξονες α) την ανηξηθηρσεία β) τη συνεργασία με τις ηγεσίες των λαών ή εθνικοτήτων και γ) την είσπραξη των φόρων. Για το σκοπό αυτό επέτρεπε τη λειτουργία σχολείων αλλα και τη λειτουργία ουσιαστικής αυτοδιοίκησης που βοήθησε τον Ελληνισμό, οχι μόνο να διατηρηθεί αλλα και να αναπτυχθεί και υπο καθεστώς δουλεία ακόμα. Αλλο ενα έξ ίσου μεγάλο ψέμα που τα λέμε ειναι, οτι ο ελληνισμός και ελληνικός πολιτισμός υπάρχουν χάρις στο Χριστιανισμό!

Ο θεσμός της κοινότητας, για τον οποίο θεσμό οι Ελληνες χρησιμοποιούσαν τον όρον Λοινό για τη χώρα «η δέ χώρα κοινόν» (Αριστ πολιτ 3, 13, 2 για το σύνολο των πολιτών, πάνω στον οποίο οι Ελληνες στήριζαν την υπαρξή τους, οχι μόνο λειτουργούσε αλλα και ηταν αναγνωρισμένος απ την τουρκική διοίκηση σαν νομικό πρόσωπο. Οι κοινότητες ασκούσαν ουσιαστική αυτοδιοίκηση με θρησκευτική και πολιτική και παιδαγωγική αυτοτέλεια: Κατένεμε τους φόρους, που ηταν το βασικό ζητούμενο του κατακτητή, μα και τους φόρους που επέβαλε η ίδια η κοινότητα για την κάλυψη των δικών της λειτουργικών εξόδων. α) Φόρος που αφορούσε όλες τις κοινωνικές τάξεις και στρώματα εκτός των γεωκτημόνων. β) φρόντιζε για τα οικονομικά για τη λειτουργία της κοινότητας. γ) Ασκούσε δικαστιά καθήκοντα : γάμοι, διαζύγια, διαθήκες κλπ. δ) χτίζει και επισκεύζει τα σχολικά κτίρια. ε) διορίζει τους δασκάλους και κοινοτικούς γιατρούς. ζ) φρόντιζε τους άπορους και αναξιοπαθούντας κλπ. Οταν λοιπόν, εχεις ουσιαστική αυτοδιοίκηση, με θρησκευτική και και πολιτική εκπαιδευτική αυτοτέλεια, πως

εξηγείται η τέτοια προβολή του κρυφού σχολείου, και ότι σε αυτό και μόνο σε αυτό οφείλονται : «οι ιδέες και οι αναμνήσεις του γένους που ήταν φυλαγμένες στο κιτρινισμένα ψαλτήρια στις Εκκλησίες, στα μοναστήρια και το κρυφό σχολειό, που προετοίμαζε τους αγωνιστές του γένους»;

Αν αυτήν την άποψη τη δεχθούμε σαν ιστορική και μοναδική πραγματικότητα, όπως μας την επέβαλε και συνεχίζει να την θεωρεί σαν ιστορική αλήθεια ο Κλήρος, τότε πρέπει να δεχθούμε, ότι η ελληνική ιστορία συμποσούται σε αυτό που υπάρχει στα ψαλτήρια των Εκκλησιών και τα μοναστήρια. Με την ίδια λογική πρέπει να δεχθούμε ότι ο ανώτερος Κλήρος, είναι αυτός που κατέστρεψε την μακραίωνη προχριστιανική ιστορία του γένους των Ελλήνων και κράτησε το γένος των Ελλήνων αγράμματο.

Για να γίνει αντιληπτό πόσο η όποια εξουσία και ειδικά οι τα φαιά φορούντες, όχι μόνο μισούν αλλά και καταπολέμουν με λύσσα και με όλα τα μέσα αυτούς που τολμούν να φωτίσουν μέσω της γνώσης εστω ορισμένες πτυχές της ζωής του βασανισμένου απ' τους ίδιους άνθρωπο-ανθρωπότητα. Θα αναναφέρω μια φράση που χρησιμοποίησε ο Σέξπιρ προκειμένου να καυτηριάσει την όποια εξουσία, τους σκοταδιστές και του δολοφόνους της γλώσσας και του λόγου.

«Away with him away with him. He speaks Latin»» Τη φράση αυτή αποδίδει ο Σέξπιρ σε ένα από τα πρόσωπα του έργου του «Ερίκος ΣΤ'» που προστάζει τους ανθρώπους του, να σύρουν στην αγχόνη σιδηροδέσμιο αντίπαλό του, επειδή ... «μιλά λατινικά». Στο ιστορικό αυτό πρόσωπο (πρόκειται για τον Jack Gade ηγέτη μιας αγροτικής επανάστασης του ξέσπασε το 1450 στη Ν. Αγγλία) αποδίδει ακόμα ο Σέξπιρ την απαγγελία απ' το ακόλουθο κατηγορητήριο: «Με τον πιο προδοτικό τρόπο διευθέτησε τη νεολαία του βασιλείου, ανοίγοντας ένα σχολείο για γραμματική. Και-παρ' όλο που οι πρόγονοί μας δεν γνώριζαν τι είναι βιβλίο και δεν χρησιμοποίησαν τη γραφή παρά μόνο να κρατούν τους λογαριασμούς τους, χαράσσοντας σημάδια επάνω σε ραβδιά-(ραμπούς τα έλεγαν οι δικοί μας κτηνοτρόφοι), εσύ προκάλεσες τη χρήση της τυπογραφίας. Ενάντια στη θέληση του βασιλιά και το κύρος του στέματός του, έκτισες ένα μύλο χαρτοποιίας. Θα αποδείχθει ενώπιόν σου ότι περιστοιχίζεσαι από άτομα που δεν μιλούν παρά μόνο για ουσιαστικά, για ρήματα και για άλλα τέτοια απαίσια πράγματα που δεν αντέχει να τα ακούει το αυτί ενός χριστιανού...». Με το στίχο αυτό όποιος και αν το είπε, δείχνει την έμφυτη απέχθεια που τρέφει απέναντι στη γλώσσα και τον γραπτό λόγο που διακρίνει διαχρονικά την όποια αυταρχική εξουσία και το όποιο δόγμα πίστης.

Ο στίχος αυτός που αποδίδεται στον Σέξπιρ, ο τρόπος χρήσης του του στίχου από την εξουσία και τους όποιους φωτοσβέστες μου θύμισε την οργή και τη φρίκη που προκάλεσε στους δικούς εξουσιαστές και φωτοσβέστες καθώς και τις συνέπειες που υπέστη ο Ρήγας, όταν μετά το «Θούριο», που δεν ήταν καθόλου γραμμένες οι στροφές του για να ξεθυμάνει σε λόγια και δάκρυα η πίκρα των Ραγιάδων για τη σκλαβιά, παρά να γίνουν φωτιά και βόλια κατά του τυράννου, τόλμησε να μεταφράσει από τα γαλλικά και να προσαρμόσει στα ελληνικά δεδομένα και φέρει τα δυό πρώτα του βιβλία: Το «Σχολείο των Ντελικάτων Εραστών» και το «Φυσικής Απάνθισμα δια τους αγχίνους και φιλομαθείς Ελληνες»

Γιατί να το κρύβουμε απ' τις Νέες γενιές, ότι και στη διάρκεια της κατοχής ένα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης και ειδικά η ολιγαρχία και η άκρα φασιστική Δεξιά, συνεργάστηκε αρμονικά με τους κατακτητές πριν και κατά τη διάρκεια της καταχής. Ότι υπήρχαν οι Ράλληδες, οι Γονατάδες, οι

Παπαδογκωναίοι, οι Μπουραντάδες κλπ, που όχι μόνο συνεργάστηκαν οι ίδιοι, αλλά και πήραν στο λαιμό και τους απλούς ανθρώπου, που αν δεν τους επιστράτευαν αυτοί μπορεί να μην συμμετείχαν στην αντίσταση, σε καμιά όμως περίπτωση δεν θα τάσσονταν στο πλευρό των κατακτητών για να την πολεμήσουν. Γιατί απ' όλο αυτόν τον εθνοϊσμό των δοσιλόγων. Και το βασικότερο, δεν δικάστηκε παρά μόνο ο Ράλλης, σε θάνατο αλλά και για αυτόν βρήκαν τρόπο να του αναγνωρίσουν την «προσφορά»! Πέθανε όχι στο Νοσοκομείο που πάνε τους αρρωστούς κρατούμενους, όπως πέθαναν εκατοντάδες αγωνιστές της Αντίστασης και πολλές δεκάδες στη στο κάτεργο της Γυούρας, αλλά στο σπίτι του. Να μην την ωραιοποιούμε και κυρίως να μην την διαστρεβλώνουμε και παραποιούμε την ιστορική μνήμη.

Μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες, που μπορεί με αυτές να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν, σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα, το πρόβλημα είναι ποιός γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία. Οι λαοί υπάρχουν με την ιστορία. Γι' αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδικότερο έγκλημα για το λαό απ' την παραποίηση της ιστορίας του.

Και η ιστορική μνήμη του αιώνα που φεύγει λέει, ότι στο διάβα του στην χώρα μας μεσολάβησαν πολλά και σημαντικά γεγονότα. Οτι λαός μας συνέχισε να ζει κάτω από το ίδιο ιδιόμορφο μισοασποικιακό καθεστώς υπό την πολιτικό-οικονομική εξάρτηση της Αγγλίας και κατά κύριο λόγο και απ' το 1947 της Αμερικής, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και άλλες χώρες δεν συμμετείχαν αναλογικά στην εξάρτηση. Με την απελευθέρωση το 1912 της Ηπείρου, της Μακεδονίας και το 1920 της Θράκης, ολοκληρώθηκε...κατά κάποιον τρόπο η χωροταξική έκταση της χώρας. Συμμετείχε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή, ο ξεριζωμός και ερχομός ενάμιση εκατομμυρίου Ελλήνων στην Ελλάδα, κυρίως στον βορειοελλαδικό χώρο. Οτι σε όλη τη διάρκεια του αιώνα η διακυβέρνηση της χώρας, ήταν όχι μόνο συντηρητική αλλά και αυταρχική.

Μεσολάβησαν αρκετά στρατιωτικά πραξικοπήματα, κηρύχθηκαν πολλοί στρατιωτικοί Νόμοι, εκλογικά πραξικοπήματα και τέσσερες τουλάχιστον δικτατορίες. Οτι έγιναν κάθε είδους εκπτώσεις και παλινόρθωση της ξενόφερτης δυναστείας και είχαμε αρκετούς διχασμούς. Οτι τον Οκτώμβρη του 1940, η φασιστική Ιταλία του Μουσολίνι μας κήρυξε τον πόλεμο. Στον πόλεμο αυτό ο λαός μας, παρά το γεγονός ότι ζούσε κάτω από δικτατορία ένστολος και μή, όχι μόνο απόκρουσε τον εισβολέα αλλά και τον νίκησε στα πεδία των μαχών. Οτι στις 6 του Απριλίου το 1941, η φασιστική Γερμανία του Χίτλερ, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο προκειμένου να σώσει απ' την ταπεινωτική ήττα τον συναιτέρο του Μουσολίνι και στις 21 Απριλίου αρχίζει η κατοχή της χώρας και ολοκληρώνεται στις 30-31/4/ του 1941 με την κατάληψη και της Κρήτης. Οτι ο λαός μας, παρά την κατοχή της χώρας δεν έπαψε να θεωρεί τον εαυτό του νικητή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι λίγες μόνο μέρες κυμάτισε ανενόχλητη η σβάστικα του ναζισμού στην Ακρόπολη. Στις 30-31 του Μάη όχι μόνο είχε κατεβεί αλλά και τσαλαπατηθήκε.

Αν εξαιρέσει κανείς τα τελευταία δώδεκα χρόνια, που τίνει να παγιωθεί μια κάπως πιο δημοκρατική δικυβέρνηση, τα προηγούμενα χρόνια του αιώνα και όταν ακόμα λειτουργούσε το κοινοβούλιο η διακυβέρνηση της χώρας, δεν είχε καμιά σχέση με το καθεστώς της αστικής κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Μα και η μεταχουντική δημοκρατία πόρρω απέχει απ' την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Το μόνο θετικό που πρόσφερε είναι το γεγονός ότι η εναλλαγή

των κομμάτων στην «εξουσία» (αλλαγή φρουράς απαιτούσε ο αμερικανόφερτος Ανδρέας Παπανδρέου), έγινε και ίσως και στο μέλλον γίνονται χωρίς συγκρούσεις και πράξεις όπως άλλοτε να οδηγηθεί η χώρα σε διχασμό. Ο λαός μας ολόκληρο σχεδόν τον αιώνα, έζησε κάτω από ένα καθεστώς συγκεκαλυμμένης κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Οι δικτατορίες καταργούν όλα τα πολιτικά κόμματα, φιμώνουν τον τύπο. Οι καίνε χιλιάδες βιβλία, συλλαμβάνουν, βασανίζουν και στέλνουν στα ξερονήσια και τις φυλακές χιλιάδες κομμουνιστές και διανοούμενους δημοκράτες ακόμα και απλές νοικοκυρές και ειδικά η βασιλο-μεταξική.

Ότι όταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο οι κρατούμενοι στα νησιά και τις φυλακές κομμουνιστές και ΜΗ, ζήτησαν με γράμματά τους να τους επιτραπεί να πάνε να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Δυστυχώς όμως δεν τους το επέτρεψε η δικτατορία, που θεωρούσε τον πόλεμο αυτό σαν μία καθαρά δική τους προσωπική υπόθεση. Το ίδιο συνέβει και με τους απόστρατους αξιωματικούς του 1935, τους οποίους όμως αξιωματικούς Άγγλοι και Έλληνες από κοινού χρησιμοποίησαν για να οργανώσουν τα «Τάγματα Ασφαλείας».

Το κατέβασμα της βασικιάς από την Ακρόπολη, απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, ερμηνευτές και εκφραστές της ψυχικής διάθεσης και θέλησης ολόκληρου του ελληνικού λαού, αποτελεί κόλαφο για τον Χίτλερ, γιατί συμβόλιζε και αρχή έναρξης του αντιστασιακού αγώνα ακριβώς την ημέρα που είχε κατακτηθεί και η Κρήτη. Η πράξη αυτή δεν είναι βέβαια ίσως η πρώτη Αντιστασιακή πράξη. Είναι όμως η πρώτη που πέρασε τα σύνορα της χώρας και βρήκε αντίκτυπο στις καρδιές όλων των αντιπάλων του άξονα. Ότι οι πριν την κατοχή ηγετικές ομάδες εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών. Η συλλογή όπλων απ το λαό και οι πρώτες ομάδες ανταρτών στα διάφορα σημεία της χώρας, ήταν ένα μήνυμα προς τους λαούς του κόσμου, ότι ο ελληνικός λαός όχι μόνο δεν αποδέχεται την ήττα και την κατοχή, αλλά και ότι άρχισε ήδη να οργανώνει Αντίσταση πολιτική και ένοπλη. Ότι έγινε μία αρκετά μακρόχρονη προσπάθεια η Αντίσταση να αποτελείται από ολόκληρο τον πολιτικό κόσμο. Η άρνηση από μέρους των παλιών κομμάτων του Κέντρου και κυρίως της Δεξιάς ήταν κατηγορηματική.

Και ότι αφού δεν στάθηκε δυνατή η από κοινού οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης, η παγκόσμια κοινή γνώμη μαθαίνει ότι με πρωτοβουλία των κομμουνιστών στις 27 του Σεπτεμβρίου του 1941, τέσσερα πολιτικά κόμματα: Το ΚΚΕ, το ΣΚΕ, η ΕΛΔ και το ΑΕΚ, ιδρύουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π) και στις 23 του Φλεβάρη του 1943 δέκα Νεολαϊστικές οργανώσεις ιδρύουν την Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ).

Δίπλα στο ΕΑΜ ή και παράλληλα ιδρύεται η ΕΕΚΑ, το ΕΔΕΣ και μια σειρά άλλες μικρότερες Αντιστασιακές οργανώσεις ακόμα και ατομικές. Με εξαίρεση ένα κομμάτι της Ηπείρου που ελέγχονταν απ το ΕΔΕΣ, όλη η υπόλοιπη Ελλάδα ήταν οργανωμένη και ελέγχονταν απ το ΕΑΜ.

Η Ελλάδα έπρεπε να μείνει όρθια. Η ίδρυση του ΕΑΜ το Σεπτέμβριο του 1941, αποτέλεσε ένα καινούριο, πρωτόγνωρο ιστορικό γεγονός στη Νεοελληνική ιστορία μετά το 1821. Και ήταν ιστορικό γιατί για πρώτη φορά μετά το 21, βγαίνουν καινούριες πολιτικές δυνάμεις στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο. Οι δυνάμεις που εθελοντικά θα έπαιρναν μέρος στον αγώνα για

την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές. Οι δυνάμεις αυτές ήταν οι δυνάμεις που κουβαλούσαν μέσα τους τις μακραίωνες λαϊκές αγωνιστικές παραδόσεις και το χρέος προς την πατρογονική κληρονομιά.

Οτι ο αντάρτης λαός που συμμετείχε στο ΕΑΜ, γνώριζε τί σημαίνει να εισαι κληρονόμος και θεματοφύλακας μιάς τέτοιας σε μέγεθος και περιοεχόμενο κληρονομιά. Μια κληρονομιά που διαμόρφωσε και αποτελεί τη βάση του σύγχρονου πολιτισμού. Ενός πολιτισμού που οποίο, και όποιου είδους βιβλίου και σε όποιο σημείο του κόσμου, αν ανοίξει κανείς και σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου και αν είναι γραμμένο, είναι παρούσα η Ελλάδα. Γνώριζε ακόμα οτι οι πρόγονοί μας για να παράγουν και να υπερασπιστούν αυτόν τον πολιτισμό, χρειάστηκαν κάθε είδους θυσίες και αγώνες με αποκορύφωμα : τη Σαλαμίνα, τον Μαραθώνα, τις Θερμοπύλες, τις Πλαταιές κλπ. Το ίδιο και οι αγωνιστές του 21, προκειμένου να τον ανασύρουν απ την μακραίωνα λήθη και όχι μόνο να τον ανασύρουν, αλλά και να τον Αναστήσουν-Αναστήλwsουν στην πατρώα Γή, να τον πλουτίσουν και να τον προεκτείνουν χρειάστηκαν τα Μανιάκια, τα Μεσολόγγια, τα Ζάλογγα, οι Αραπίτσες, το Μοναστήρι του Προδρόμου της Βέροιας Κιούγκια κλπ.

Για να μείνει η Ελλάδα όρθια, έπρεπε οι γενιές της κατοχής να δράσουν οπως έδρασαν οι πρόγονοί μας το 1821, με τον υπέρ πάντων αγώνα ήθελαν να επιβεβαιώσουν το ένδοξο παρελθόν των Ελλήνων και να εγγυηθούν το μέλλον της Ελλάδας, ετσι και οι αγωνιστές του 1941-45 : Ηθελαν να επιβεβαιώσουν-απελευθερώσουν-την Ελλάδα και να εγγυηθούν τον ελεύθερο και εθνικά ανεξάρτητο πλέον το μέλλον της Ελλάδας. Επειδή και τότε οι κίνδυνοι που διέτρεχε η Επανάσταση, όσον αφορά το κοινωνικό της περιεχόμενο απ το εξωτερικό «Ιερή Συμμαχία κλπ» αλλά και τους «συμμάχους» ακόμα και κυρίως απ το εσωτερικό-Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος Πρόρκοιτο κλπ-ήταν πολλοί και μεγάλοι. Ο μεγάλος Σολωμός, διαβλέπωντας αυτούς τους πολλούς και μεγάλους κινδύνους που διέτρεχε η Επανάσταση, να παρεκκλίνει-εκτραπεί απ τις διακηρυγμένες ιδέες, αρχές και επιδιώξεις. Προκειμένου να μήν εκτραπεί απ τους αρχικούς της στόχους, απευθυνόμενος προς τους αγωνιστές και τους ελεύθερους πολιορκημένους όχι μόνο τους εφιστούσε την προσοχή, για τους κινδύνους που διέτρεχε να εκτραπεί, αλλα και τους ζητούσε να μήν αφήσουν την Επανάσταση να παρεκκλίνει-εκτραπεί απ τους κοινωνικούς στόχους που περιείχαν αυτές οι δικηρυγμένες ιδέες, αρχές και επιδιώξεις. Με το στίχο:«Πάντ ανοιχτά, πάντ άγρυπνα, τα μάτια της ψυχής μου», τους καλούσε επίμονα να εχουν καθαρό Νού και άγρυπνη τη συνείδηση.

Με τον αποφθεγματικό αυτό στίχο, ο βάρδος της Ελευθερία εκτός του οτι εφιστά την προσοχή για τους κινδύνους που διέτρεχε η Επανάσταση να παρεκκλίνει, εκφράζει καλύτερα από κάθετί αλλο, το δραμά και το στόχο και της δικής του ψυχής.

Ο Σολωμός γνωρίζοντας, οτι η «Πάντα άγρυπνη» συνείδηση είναι μεγάλη, ακατανίκητη δύναμη στον άνθρωπο-αγωνιστή, που εχει το θέρρος να αντιμετωπίζει τα όποια θέματα της ζωής και τις αντιξοότητές της με αξιοπρέπεια και ειλικρίνεια, ακολουθώντας σταθερά και αμετακίνητα τη γραμμή που χάραξε. Με το στίχο αυτόν τους καλούσε-συνιστούσε να μένουν σταθεροί και αμετακίνητοι στις επιταγές της συνείδησής τους. Στην εκκλήρωση των διακηρυγμένων ιδεών, αρχών και επιδιώξεων της Επανάστασης, αν θέλουν να εχουν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα.

Σε ένα εθελοντικό λαϊκό κίνημα, όπως το ΕΑΜικό στο οποίο μπορούσε να προσχωρήσει όποιος ήθελε, χωρίς να του ζητήσουν πρώτα τα διαπιστευτήρια. Το προσκλητήριο ήταν γενικό και αφορούσε όλους τους Ελλάνες. Μπορούσε να συμμετάσχει αυτός που δεν ανέχονταν την κατοχή της χώρας, αυτός που έννοιωθε τον αντίκτυπο της κατοχής να τον συνθλήβει και κυρίως αυτός που πέρα απ αυτά συνειδοποίησε την ανάγκη να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές. Όταν επιστρατεύεις έχεις κάποιο βιογραφικό ή υποχρεώνεις τον επιστρατευθέντα να απαντήσει σε κάποιες ερωτήσεις και με βάση αυτές κρίνεις. Ακόμα για τον επιστρατευμένο έχεις ήδη προκαθορισμένους όρους και αρχές κάτω απ τις οποίες θα ζήσει και θα δράσει αν και όταν χρειαστεί. Μπορείς να τον τιμωρήσεις για το όποιο παράπτωμα κλπ. Στην εθελοντική όμως ένταξη αυτοί οι λόγοι δεν συντρέχουν και αυτό γιατί δεν έχεις το δικαίωμα να στερήσεις από κάποιον Έλληνα να συμμετάσχει σε έναν κοινωνικό ή απελευθερωτικό αγώνα.

Με βάση αυτούς τους όρους συγκρότησης του κινήματος μπορούσε να συμμετάσχει ο καθένας, ακόμα και αυτός που ήθελε να παρακολουθήσει, να κατασκοπεύσει ή και να κάνει ακόμα και πράξεις που να εκθέτουν το κίνημα. Τα πρώτα λόγια που άκουγε ο εθελοντής-πραγματικός και μή, από τον καθοδηγητή στρατιωτικό ή πολιτικό ήταν τέσσερα βασικά πράγματα που έπρεπε να πάρει σοβαρά υπόψη του. α) ο αγωνιστής δεν προδίνει και δεν παραδίνει το όπλο, β) δεν κλέβει, γ) δεν γαμπρίζει και δ) δεν λέει ψέματα για θέματα που έχουν σχέση με τον αγώνα. Η παραβίαση αυτών των κανόνων ζωής συνεπάγεται κάποια τιμωρία το μέγεθος της οποίας εξαρτάται απ το είδος της παραβίασης, τον χρόνο και τον σκοπό στον οποίο απέβλεπε.

Κάτω απ την αδήρητη ανάγκη όλα τα κινήματα Αντίστασης υποχρεώθηκαν να επιβάλουν τιμωρίες και μάλιστα αυστηρές και σε μερικές περιπτώσεις αιματηρές. Οι τιμωρίες αυτές όσο αυστηρές και αν ήταν, δεν έγιναν ούτε για προσωπικούς λόγους, μα ούτε και από προσωπική εμπάθεια. Οποια όμως και ήταν η τιμωρία που επιβλήθηκε στον συνεργάτη του κατακτητή, ή τον εσωτερικό κατάσκοπο, έγινε για να διασφαλιστεί το λαϊκό και εθνικό συμφέρον. Τιμωρίες και εγκλήματα για την τιμωρία και το έγκλημα αυτό καθ εαυτό δεν έγιναν. Για να επιβληθεί μια τιμωρία πολύ περισσότερο για να διαπραχθεί ένα έγκλημα, η λογική, η Επιστήμη και η Δικαιοσύνη αναζητεί τον συγκεκριμένο λόγο για τον οποίο επιβλήθηκε η τιμωρία ή και διαπράχθηκε το έγκλημα. Ένα τέτοιο πράγμα όμως δεν έγινε. Και δεν έγινε γιατί δεν μπορούσαν να αναζητηθούν ευθύνες από έναν αγωνιστή για το θάνατο ενός γερμανοντυμένου συνεργάτη ή ενός κουκουλοφόρου καταδότη των αγωνιστών. Και επειδή η αναζήτηση του τιμωρού ή και του «εγκληματία» ακόμα δεν θα είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα της γενικευμένης δίωξης, έδωσαν ιδεολογική χροιά στο έγκλημα, έτσι ώστε κάθε Αντιστασιακός να είναι υπόδικός στη συνείδηση του «αθνικόφρονα» και εν δυνάμει «εγκληματίας» και τότε άρχισε το ασύδωτο και ανεύθυνο...

Η προπαγάνδα των συνεργατών και αυτών που εγκληματούσαν εις βάρος του λαού και της πατρίδας, στηρίζονταν σε δυό βασικά συνθήματα. α) Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμάει τους κατακτητές και β) Σκότωνε αδιάκριτα το λαό και ειδικά αυτούς, που εστω και απ τη θέση του συνεργάτη του κατακτητή πολεμούν τους προδότες του έθνους κομμουνιστές!!!

Για το εάν πολέμησε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τους κατακτητές στον βιβλίο του :«Η Δεκεμβριανή Επανάσταση» ο αντικομμουνιστής Κ Καλατζής γράφει ότι: εκτός απ την άποψη για τα δήθεν εγκλήματα, που είναι πανομοιότυπη και

ευθυγραμμισμένη με την επίσημη θέση. Μιά θέση που είχε επιβληθεί απόλυτα (αφού η αντίθετη είχε κόστος και την ίδια τη ζωή), αναφέρεται και στην εξέλιξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων που κατέληξαν χάρις στην ωμή και βάρβαρη αγγλική ένοπλη επέμβαση στην ήττα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ το Δεκέμβρη του 44. Ανάμεσα στα άλλα ο Κ Καλατζής, ασχολείται και με τον απλό αγωνιστή, τον ανώνυμο αντάρτη, τον ΕΛΑΣίτη. Εκείνο που πρέπει να προσεχθεί, είναι ότι αυτός ο «αντικομμουνιστής» συγγραφέας, αξιολογεί δίκαια αυτόν τον απλό αγωνιστή που προσχώρησε στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση και αγωνίστηκε για τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας του. Τον αγωνιστή που μετά τον αφοπλισμό του τον μετατρέπουν σε «δολοφόνο» και «εγκληματία».

Σε ό,τι έχει σχέση με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις ο κ Κ Καλατζής αναφέρεται μόνο στην τελευταία φάση τους, που αφορά την αγγλική γενική επίθεση που άρχισε στις 28/12/1944. Γράφει :

«... Ο ΕΛΑΣ έχασε με μιάς την πρωτοβουλία και πέρασε στο στρατόπεδο των αμυνομένων. Οι αγγλικοί όλμοι έβαζαν γενικά ενάντια σε όλα τα «εχθρικά» υψώματα. Τα αεροπλάνα στριφογύριζαν σαν δαιμονισμένα πάνω στον ουρανό της Αθήνας, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τις εχθρικές φωλιές. (Και πράγματι για φωλιές επρόκειτο για ο ΕΛΑΣ δεν είχε κατεβεί στην Αθήνα). Τις πρώτες μέρες η άμυνα του ΕΛΑΣ, παρ όλο τον αιφνιδιασμό-και την λάχιση δύναμη-ηταν αξιοζήλευτη. Οι άντρες του πολεμούσαν ηρωικά. Ούτε τα αεροπλάνα ούτε οι όλμοι ούτε η είδηση πως κάνουν οι Αγγλοι γενική επίθεση μπόρεσε να τους κάνει να λυγίσουν. Α! όχι, ο Δεκέμβρης έχει μέσα του το τραγικό και το μακάβριο στοιχείο, μα έχει συνάμα και το επικό και το ηρωικό...»

Με εντυπωσιάσανε γράφει : «Το επικό όμως και το ηρωικό είναι αποκλειστικό έργο των ηρωικών παιδιών του λαού. Απόγονοι αντάξιοι μεγάλων προγόνων. Με όλες τις στερήσεις, με όλο τον ελαττωματικό οπλισμό, με την πείνα, αυτά τα παιδιά έμειναν εκεί που τα έταξε η μοίρα τους. Στη σκοπιά τους για να πεθάνουν...Εβλεπες στρατιώτες του ΕΛΑΣ κουρελιασμένους, αξύριστους, νηστικούς, αληθινές σκιές. Αυτές όμως οι σκιές τρύπωναν κάτω απ τα τάνκς και τα ανατίναζαν στον αέρα... Οι άνδρες του βουνού, εκείνοι που σκάλωσαν εκεί πάνω αρχικά από άδολη αγάπη προς την πατρίδα, εκείνοι που σκέφτηκαν να συνεχίσουν την παράδοση των ηρωικών μορφών του 1821, ήταν ασυγκράτητοι. Η πειθαρχία και ο αλτουϊσμός τους, η αυταπάρνησή τους, η καλοσύνη και η ανδρεία τους ήταν κάτι το εκπληκτικό. Ούτε το πλιάτσικο τους τράβηξε ούτε ο άδικος φόνος. Πόθος τους ήταν η λατρεία της πατρίδας...Στις δύσκολες μέρες του Δεκέμβρη, που τα τρόφιμα σπάνιζαν και την μπουκιά ακόμη τη μοίραζαν με τους διπλανούς τους...Η υπεροχή των αγγλικών δυνάμεων και των μέσων λύγισαν την ηρωική άμυνα του ΕΛΑΣ, αλλά δεν πέρασε πανικός στις γραμμές του. Το κάθε τετράγωνο, τον κάθε δρόμο τον υπεράσπιζαν πεισματικά...» (Σελ 216-219)

Οι ελάχιστες μονάδες που βρέθηκαν στη Αθήνα τον Δεκέμβρη, δεν διέθεταν την απαραίτητη αριθμική δύναμη σε ενόπλους, ούτε το είδως των όπλων να αντιπαρατάξουν στους Αγγλούς. Οι μονάδες του βουνού δεν μπορούσαν και λόγω απαγόρευσης (κρατήθηκαν με βάση τη συμφωνία της Καζέρτας σε απόσταση απ την Αθήνα) να διεισδύσουν στην Αθήνα απαραίτητες και η τυχόν μαζική κοινητοποίησή τους τις παραμονές της σύρραξης καθώς και η αναγκαστική μακρόχρονη πορεία τους προς την Αθήνα, εκτός του ότι θα έδινε τη δυνατότητα στους Αγγλους το χρόνο αλλά και αν ακόμα μπορούσαν η Αγγλική αεροπορία θα προξενούσε τεράστιες ζημιές.

Επειτα ο πόλεμος συνεχίζονταν. Αν ο ΕΛΑΣ παραβιάζοντας την συμφωνία θα έμειναν και τα σύνορα ακάλυπτα. Για άλλη μια φορά η τήρηση πιστά της όποιας συμφωνίας υπέργαψε το ΕΑΜ με τους Αγγλους οι «ελέω θεού έλληνες» στις συμφωνίες εκπροσωπούνταν απ τους Αγγλους έβλαψε την ηγεσία του ΕΑΜ.

Αυτούς ακριβώς τους ΕΛΑΣίτες του βουνού που δεν κατέβηκαν στην Αθήνα (Βλέπουμε ότι ο ορος να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα ήταν το λάθος των Αγγλων). Και ήταν λάθος γιατί όπως δολοφόνησαν τον ΕΛΑΣ της Αθήνας, θα είχαν δολοφονήσει και τον ΕΛΑΣ του βουνού και δεν θα ήταν υποχρεωμένοι να οργανώσουν και να καθοδηγούν τις πολυάριθμες επι πληρωμή συμμορίες, για να τους σκοτώσουν έναν ένα. Βέβαια, το σκεπτικό ήταν αυτό : εξόντωση του κάθε ΕΛΑΣίτη. Το ζητούμενο όμως ήταν ευρύτερο: ήταν ιδεολογικό. Ήταν η δυναμική του ΕΑΜ και η επιρροή που είχε το ΕΑΜ στο λαό . Αυτό έπρεπε να καταπολεμηθεί με το αιτιολογικό της εξόντωσης του ΕΛΑΣίτη, να ξεχαστεί και σε συνέχεια να καταχωνιαστεί. Αμ Έπος, Αμ Έργο.

Τα λόγια αυτά, ειπωμένα από ένα φανατικό αντίπαλο, είναι ένας πραγματικός ύμνος προς τους αδικημένους, αυτούς τους γεναίους και ανιστερόβουλους μαχητές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, τους εθελοντές που πύκνωσαν τις φάλαγγες του Λαϊκού στρατού στον αγώνα για τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας. Ας σημειωθεί ότι το ΕΑΜ, δεν διέθετε ούτε αεροπλάνα, ούτε στόλο, τάνκς και αντιαεροπορικά για να προβάλει κάποια αντίσταση στα σχέδια των Αγγλων. Οι Αγγλοι όμως δεν είχαν μεγάλα τμήματα πεζικού για να εισβάλουν στην υπόλοιπη Ελλάδα που ήταν ο κύριος όγκος του ΕΛΑΣ. Ενώ ο κ Κ Καλατζής μιλά με εντιμότητα και ειλικρίνεια για τον ΕΛΑΣίτη, τους χρεώνει όμως τα «εγκλήματα» που εμπνεύστηκαν οι ειδικοί της Αλβιώνας και επιβεβεβαίωσε ο Μέγας Σερβίν. Και επειδή μένει προσυλωμένος στην παράταξη των ορκισμένων εχθρών του Λαϊκού Κινήματος, τα εγκλήματα αυτά τα αποδίνει «στην ανικανότητα της κομμουνιστικής ηγεσίας». Και αναρωτιέται κανείς πως συμβιβάζονται αυτές οι δυό απόψεις.

Με δεδομένη την εντιμότητα θα κάνω μια παρομοίωση: Την ηγεσία οποιουδήποτε κόμματος με τους γονείς της οικογένειας. Αν δεχθούμε ότι ηγεσία διαπαιδαγώγησε τα παιδιά της με αρχές : Να είναι συνεχιστές των παραδόσεων του 21, και ασυγκράτητοι με τον εχθρό, να έχουν πειθαρχία και αλτρουισμό, αυταπάρνηση, καλοσύνη και καταπληκτική αντρεία. Να μην τους συγκινεί το πλιάτσικο ούτε ο άδικος φόνος, να μοιράζεται τη μπουκιά και μοναδικό πάθος να είναι η λατρεία της πατρίδας, πώς είναι δυνατόν να δεχθεί κανείς, ότι απ τη μιά στιγμή στην άλλη μετατράπηκαν σε ύαινες και «μετάβαλαν την Αθήνα σε νεκρόλη;»

Γιατί ας μή γελιόμαστε. Οι Αγγλοι δεν ήρθαν στη Ελλάδα σαν σύμμαχοι. Αχ αυτοί οι αιώνιοι «φίλοι» και «σύμμαχοι», ποτέ δεν σεβάστηκαν την ιστορία μας, ούτε τη μοναδική προσφορά μας στην ανθρωπότητα. Μας θυμούνται μόνο όταν εξυπηρετούνται τα δικά τους συμφέροντα. Βέβαια αυτό το καθεστώς της εξάρτησης και της ένοπλης επέμβασης, δεν είναι τωρινή εφεύρεση, ούτε η μοναδική.

Είναι γνωστό ότι σε όλες τις κοινωνικές αναταραχές υπάρχουν οι ειδικοί Μέτρ, που εκμεταλλευόμενοι την αναμπομπούλα για πλιάτσικο και ξεκαθάρισμα λογαριασμών με κλοπές, απάτες και δολονονίες. Χρησιμοποιούν τα όποια αποβράσματα της κοινωνίας, για να στήνουν για συγκεκριμένους λόγους μακάβρια σκηνικά, όπως αυτό που περιείχε με λόγια και φωτογραφικό υλικό η εκθεση Σερβίν. Ένα τέτοιο σκηνικό μόνο με σωρούς

παραμορφωμένων πτωμάτων μπορούσε να γίνει. Τέτοια υποκείμενα ασφαλώς έδρασαν το Δεκέμβρη του 1944. Σε καμιά περίπτωση όμως, όσο καλά οργανωμένοι και συντονισμένοι να ήταν αυτά τα υποκείμενα, τρία πράγματα για κανένα λόγο δεν θα έκαναν :α) Να συγκεντρώνουν σε συγκεκριμένο χώρο μετά τη δολοφονία τα θύματά τους β) να κομματιάζουν, να βγάζουν τα μάτια, να κόβουν μύτες, αυτιά, γλώσσες και γεννητικά όργανα και να τα μαζέψουν σε σωρούς-γκαζοτενεκέδες μας είπαν και γ) Όσο πορωμένοι και προσωπικοί αντίπαλοι και αν ήταν με τον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν θα μάζεβαν τον κόσμο για να προβάλουν το αποτρόπαιο και μακάβριο έργο τους.

Η πείρα διδάσκει ότι α) τέτοια σκηνικά στήνονται από ειδικούς Μέτρ. Και οι αποικιοκράτες έχουν τεράστια πείρα, όχι μόνο να τα στήνουν αλλά γνωρίζουν και τις επιπτώσεις που αυτά τα μακάβρια σκηνικά έχουν στον απλό λαό και β) αυτού του είδους τα σκηνικά στήνονται από ενόχους με σκοπό να καλύψουν τα δικά τους εγκλήματα, μα και να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη μα και να μετακυλήσουν την ευθύνη τους. Μόνο άνθρωποι, που έχουν ειδικό λόγο οργανώνουν και επί πληρωμή αναθέτουν την εκτέλεση στα κατακάθια ή από ανθρώπους που συμμετείχαν στα πιο πάνω εγκλήματα, απ αυτούς που απειλούνται, πως αν δεν πάρουν ενεργό μέρος στο στήσιμο του σκηνικού, θα υποστούν ανεπανόρθωτες συνέπειες, ενώ αν συμμετάσχουν και εκτελέσουν σωστά τις υποδείξεις στο στήσιμο τους σκηνικού, όχι μόνο δεν θα υποστούν τις συνέπειες, αλλά και θα αναγνωριστεί η συμμετοχή τους σαν πράξη εθνικής προσφοράς.

Οι άνθρωποι αυτοί κρίθηκαν οι πιο κατάλληλοι, γιατί ήταν και οι πιο παθιασμένοι, ορκισμένοι εχθροί του κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Μοναδικό κριτήριο είναι ο δεδλωμένος αντικομμουνισμός, η απαλλαγή απ τις ευθύνες και η καταξίωση.

Τέτοια μακάβρια σκηνικά με κατακρεουργημένα ανθρώπινα κορμιά, μόνο από αυτούς τους ανθρώπους μπορούν να στηθούν. Μόνο για λόγους κάλυψης εγκλημάτων, πολιτικής εκμετέλλευσης και ανταμοιβής μπορούν να διαπραχθούν τέτοιες αποτρόπαιες πράξεις. Όσο για που βρέθηκαν τόσα πτώματα, τα αεροπλάνα που «στριφογύριζαν σαν δαιμονισμένα πάνω απ την Αθήνα», τα κανόνια των καράβια που είχαν και αυτά στόχο τον λαό της Αθήνας και του Πειραιά, Τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι),τα τάνκς που μεδραλιοβολούσαν αδιάκριτα τους πολίτες. Μα και οι τουφειοφόροι Αγγλοι στρατιώτες, που ήρθαν στην απελευθερωμένη απ το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ χώρα, είτε το δέχονται είτε όχι γι αυτόν το σκοπό ήρθαν.

Αυτός που έρχεται να σου πάρει αυτό που έχεις και αυτός που νοιώθει ο ένοχος σκοτώνει. Και αυτός που σκοτώνει προσπαθεί όχι μόνο να δικαιολογήσει τα εγκλημάτά του, αλλά και μέσω αυτών των αποτρόπαιων πράξεων να μετακυλήσει την ευθύνη των εγκλημάτων του στον αντίπαλο για να τα εκμεταλλευθεί και πολιτικά.

Η επιθυμία για την εξουσία και την απαλλαγή ευθυνών απ τα διαπραχθέντα εγκλήματα στις περιπτώσεις αυτές, γίνεται ασύδωτο στοιχείο της ιδιωτικής, της δημόσιας και της παγκόσμιας ζωής. Και οι Αγγλοι με τη δοσίλογη Δεξιά και την πλουτοκρατική ολογαρχία και την εξουσία επιθυμούσαν να πάρουν και τις ευθύνες έπρεπε οπωσδήποτε να μετακυλήσουν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για να την πάρουν, αλλά και να δικαιολογηθούν στο λαό πως βρέθηκαν ξάνα στην εξουσία. Γι αυτό και προσπαθούν μέσα απ τα γεγονότα να προβάλουν σαν «ιστορία» τα πάθη, τα μίση, την εκδίκηση και τους παραλογισμούς, που η συνέχεια του εμφυλίου πολέμου απαιτούσε.

Οι εμφύλιοι πόλεμοι ανοίγουν στο πολιτικό και κοινωνικό σώμα της χώρας πληγές μεγαλύτερες και βαθύτερες ίσως ακόμα και από την πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα σε δύο λαούς. Γιατί πράξεις σαν αυτές «πτωματολογία κλπ» πήγαιναν πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία του πολέμου. Αγγίζουν και καταστρέφουν το ήθος και την ψυχική ισορροπία του ανθρώπου. Πολτοποιούν συνειδήσεις. Επρεπε να καλλιεργηθεί και να επικρατήσει κάθε είδους κακίας και αντιπαράθεση ανάμεσα στο λαό. Ετσι δεν έμεινε αγριότητα που να μή γίνει ακόμα χειρότερη και απ αυτήν τη φρίκη-πτωματολογία. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα επικρατούσαν οι εισβολείς και οι δοσίλογοι και η εξουσία θα ήταν πιά η επιβραύρευση του εγκλήματος και του δόλου.

Με τσελεμεντέ λοιπόν τη διεθνή του κεφαλαίου, αρχημάγειρα τον Τσιώρτσιλ και σερβιτόρο τον κύριο Σετρίν το πιάτο βγήκε γευστικότατο!

Αυτά τα λόγια, ειπωμένα από ένα φανατικό αντίπαλο, είναι ένας πραγματικός ύμνος προς τους τόσο αδικημένους, αυτούς τους γεναίους και ανυστερόβουλους μαχητές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Τους εθελοντές που πύκνωσαν τις φάλαγγες του Λαϊκού Στρατού στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά της σκλαβωμένης απ τους Ούνους πατρίδα. Και ενώ απελευθέρωσε την πατρίδα και συνέβαλε τα μέγιστα στην νίκη του συμμαχικού αγώνα κατά του φασισμού, βρέθηκε αντιμέτωπος με έναν εμπειροπόλεμο Νέο κατακτητή. Τούς Αγγλους αποικιοκράτες. Εναν αντίπαλο, που διέθετε απείρως ανώτερα μέσα πυρός και η υπεροχή του σε όλα ήταν καταπληκτική και παρ όλα αυτά έμεινε πιστός στην αποστολή να λευθερωθεί επιτέλους η πατρίδα από κάθε άμεση και έμμεση εξάρτηση.

Είναι προς τιμή του κ Καλατζή. Η πολιτική τοποθέτηση είναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός. Εκείνο που έχει σημασία και πρέπει να εκτιμηθεί βαθύτατα είναι το γεγονός, ότι ξεπέρασε την προκατάληψή του και ειπε με τόλμη και με παρρησία για τον απλό, τον ενώνυμο αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης Οση Αλήθεια μπορούσε απ αυτή που είδε και έζησε. Δεν τόλμησε όμως να την ολοκληρώσει δίνοντας τα του Καίσαρι στο Καίσαρι και τα του θεού στο Θεό. Οι σκέψεις και οι εκτιμήσεις αυτές, όπως και ο ίδιος τονίζει αφορούν το «ηρωικό και επικό» στοιχείο του Δεκέμβρη, που είναι αποκλειστικό έργο των απλών μαχητών του ΕΛΑΣ. Και στην συνέχεια περνά η αφήγηση στο «τραγικό και μακάβριο» στοιχείο του Δεκέμβρη και τονίζει : «...Είναι το στίγμα, το αίσχος του, οι ανέσχυντες κηλίδες του. Όλα αυτά τα κακά που μετέβαλαν την Αθήνα σε νεκρόπολη, ολοι αυτοί οι ακροτηριασμοί, όλες αυτές οι εξορύξεις ματιών, όλα αυτά τα τσεκουρώματα, προήλθαν από την ανικανότητα της ηγεσίας των κομμουνιστών...». (σελ 216).

Βέβαια, ο κ Κ Καλατζής, δεν είναι ο μόνος που μίλησε για ανατριχιαστικά εγκλήματα. Πριν απ αυτόν μίλησαν και έγραψαν πολλοί άλλοι, ακόμα πιό πολλά και χειρότερα. Είναι οι αρχιτέκτονες που για να στηρίξουν το εγκληματικό τους έργο, να εξοντώσουν «τα ηρωϊκα παιδιά του λαού». τους «Απογόνους αντάξιων μεγάλων προγόνων», αυτούς που με «άδολη αγάπη, το πάθος και τη λατρεία της πατρίδας», αυτούς ακριβώς που άφησαν πίσω τους εκτεθειμένες τις οικογένειες στους κατακτητές και συνεργάτες και εθελοντικά εντάχθηκαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για να πολεμήσουν για την απελευθέρωση της πατρίδας, αυτούς που ένοιωσαν την ανάγκη να εκθέσουν στη συνείδηση του κόσμου δημιουργώντας εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ένα τέτοιο μακάβριο θέαμα.

Είναι η παλιά, αδίσταχτη και ξεσκολισμένη αποικιοκρατία που έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει τούτο τον τόπο-κλειδί κάτω απ τον έλεγχό της. Ετσι όπως στο παρελθό, δεν δύστασε να καταφύγει σε κάθε είδους δολοπλοκίες και ίντριγκες. Ετσι και τώρα δεν δύσταζε να προβεί σε κάθε είδους βρωμίες για να τον κρατήσει. Γιατί να δυστάσει τώρα; Μα ούτε και μπροστά στα πιά αποτρόπαια εγκλήματα δεν τους έβαλαν μπροστά στο πρόβλημα και αυτό γιατί τα δικαιολογούσαν πάντα πως ο,τι και αν κάνουν όποια μέσα και αν χρησιμοποιήσουν τα κάνουν για το «καλό» και το συμφέρον των «παθόντων». Τα μακάβρια θεάματα είναι και αυτά ένα απ τα βρώμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκαν ανά τον κόσμο οι αποικιοκράτες και στη χώρα μας, οι επίδοξοι Νεοκατακτητές, σε συνεργασία με τα εσωτερικά στηρίγματα με σκοπό να εκθέσουν τους αγωνιστές και να επιτρέψουν στο εαυτό του να τους σκοτώνουν ατιμώτητα.

Τους χρειάζονταν αυτές οι μακάβριες, σκληρές και επιθετικές εικόνες, όπως σκληρές και επιθετικές ήταν και οι στρατιωτικές δυνάμεις που εν ψυχρώ εξαπέλησαν για να στραγγαλίσουν τον αφυπνισμένο, τον επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό. Ήθελαν με τις εικόνες αυτές να κατεβάσουν και το μεγαλείο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο δικό τους επίπεδο για να αποσωβηθούν πρώτα, να αποσείσουν μετά και σε συνέχεια να μετακυλήσουν τα εγκλήματα αυτά στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ετσι ώστε να χαρακτηρίσουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ εγκληματίες στην αρχή και αργότερα όλους όσους συμμετείχαν στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση.

Είναι οι τυμβορυούχοι που σκηνοθέτησαν κατάλληλα σε ποσότητα, τόμες και μέσα έτσι ώστε η έκθεση Σετρίν (έκθεση που τον έκανε Λόρδο) επιβεβαιώνοντας του λόγου του «αληθές», να αποδώσει τους αναμενόμενους καρπούς. Να έχει απήχηση όχι μόνο στο εσωτερικό αλλά κυρίως στο εξωτερικό. Εκείνα τα ντουρντουβάκια οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικανοί και οι απλοί άνθρωποι έπρεπε να πεισθούν «ιδίης όμαση» τα «κακουργήματα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ώστε να πάψουν να τους θεωρούν ήρωες και να τους εκθειάζουν.

Στο εσωτερικό ο λαός το «εγκλήματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» τα ζούσε καθημερινά. Αλλωστε τα επιβεβαίωναν και τα πολεμικά ανακοινωθέντα των κατακτητών με τις απώλειες που κάθε φορά είχαν στις μάχε με τον ΕΛΑΣ, τα συνέχαιραν και τα επιβράβευαν τα πιά επίσημα συμμαχικά χείλη και αυτός ακόμα ο πρωτομάστορας του εγκλήματος Τσιώρτσιλ, μαζί με τους ορκισμένους εχθρούς του λαϊκού κινήματος για να δικαιολογήσουν αργότερα το εγκληματικό τους όργιο.

Τα Πτώματα υπήρχαν και ήταν εκατοντάδες. Αυτοί απλώς σαν καλλιτέχνες που ήταν, τα ρετουσάρισαν. Τα πτώματα ήταν απ αυτά που σώριαζαν τα μεδραλιοβόλα των αεροπλάνων που «στριφογύριζαν δαιμονισμένα πάνω απ τον ουρανό της Αθήνας» λόγω έλλειψης αντιεροπορικών πετώντας ακίνδυνα χαμηλά, θέριζαν κυριολεκτικά τον Αθηναϊκό και τον Πειραιώτικο λαό. Ήταν απ τα κανόνια των караβιών, τα κανόνια και τα ταχυβόλα των τάνκς. Αυτούς τους εκατοντάδες νεκρούς, δεν έπρεπε να τους χρεωθεί Νεοαποικιοκρατική τάξη πραγμάτων. Με τόσα μαζικά, ωμά και απροκάλυπτα εγκλήματα, που προκάλεσε στο λαό η ενοπλη επέμβαση, δεν θα μπορούσαν να σταθούν και κυρίως να κυβερνήσουν για πολύ. Και καθώς τα στηρίγματά τους στο εσωτερικό, δεν είχαν ούτε και μια εστω περγαμηνή αγώνα για την προστασία του λαού και την απελευθέρωση της χώρας, έπρεπε να τα μαζέψουν. Και όχι μόνο δεν είχαν, αλλά τους βάραινε και η ανοικτή συνεργασία με τους

προηγούμενους κατακτητές, καθώς και οι εκατοντάδες νεκροί και υλικές καταστροφές που προκάλεσαν. Νεκρούς και καταστροφές για τους οποίους έπρεπε να λογοδοτήσουν. Έπρεπε να βρουν κάποιο τρόπο να δικαιολογηθούν τόσο για τα κατοχικά, αλλο τόσο και τα όσα προκέλεσαν μέχρι τη συμφωνία της Βάρκιζα, αλλά και μέσω της πτωματολογίας και όποιων άλλων έωλων επιχειρημάτων όχι μόνο να καλύψουν, αλλά και να δικαιολογήσουν τον καινούριο κύκλο αίματος.

Επειτα η τέτοια ωμή και βάρβαρη επέμβαση τους εξασφάλιζε τη νίκη, σε ποιόν θα λογοδοτούσαν ή ποιόν είχαν να φοβηθούν. Μετά την επάμβαση αυτοί είχαν και το πεπόνι και το μαχαίρι. Και αυτό το σκηνικό το χρειάζονταν, αφού μόνο με αυτό μπορούσαν όχι μόνο να απαλλάξουν τον εαυτό τους για τα προγενέστερα και αυτά της επέμβασης εγκλήματα, αλλά και μετακυλώντας στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τις ευθύνες. Να το ενοχοποιούσε για εγκλήματα που δεν διέπραξε, αλλά και θα ζητούσαν, όπως και έκαναν, να τιμωρηθούν και μάλιστα αυστηρά οι ΕΑΜμο-ΕΛΑΣίτες. Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να συγκαλυπτούν οι πραγματικοί εγκληματίες, αλλά και να διατηρηθεί άσβεστος ο πόθος του εμφυλίου που ήταν ο τελικός στόχος..

Κατά τους επεμβασίες Αγγλους και τους επιβήτορες της εξουσίας : «Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήθελε να καταλάβει πραξικοπηματικά την εξουσία» και αφού ήθελε να πάρει την «εξουσία με τη βία», το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είναι που δολοφόνησαν ομαδικά το λαό. Με τα όποια επιχειρήματα έχουν προβάλει προσπαθούσαν να πείσουν το λαό ότι, τα αγγλικά αεροπλάνα απλώς πετούσαν, τα καράβια έκαναν Μπούμ, το ίδιο και τα τάνκς έκαναν βόλτες ρυθμίζοντας την κίνηση στους δρόμους της Αθήνας και του Πειραιά. Όσο για τις χιλιάδες Αγγλους στρατιώτες έπιναν μπύρες και φώναζαν μεταξύ τους Φάκεν!

Είναι αυτοί που έκαναν πράξη τη σύλληψη, που μετέφεραν τα πτώματα, που έκαναν τις αντίστοιχες αριστοτεχνικές τομές, σε εμφανή σημεία και την κάθε τομή με το αντίστοιχο εργαλείο. Αυτοί που τα φωτογράφησαν με αξιοθαύμαστη δεξιότητα, έβαλαν το αντίστοιχο χρώμα στα επίκαιρα σημεία, έτσι που να τραβούν όχι μόνο την προσοχή, αλλά και την απήχθεια και κυρίως την εσασί καταδίκη των κακούργων ΕΑΜοκομμουνιστών. Αυτοί που συνέλλαβαν την ιδέα της Αφίσσας μικρής πρώτα και γιγάντιες μετά. Αφίσες με τις οποίες κάλυψαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Ήξεραν τη έκαναν. Ήταν και αυτό το σκηνικό μέρος του σχεδίου και σαν μέρος έπρεπε να λειτουργήσει και να λειτουργήσει σωστά. Έτσι που να δικαιολογηθούν όχι μόνο τα διαπραχθέντα και τα όποια μελλοντικά να γίνουν εγκλήματα να χρεωθούν σαν διεπραχθέντα απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Ο κ Κ Καλατζής, μην τολμώντας να πεί όλη την αλήθεια για το ποιός διέπραξε αυτά τα μαζικά και απάνθρωπα εγκλήματα και ποιοί έστησαν αυτό το αποτρόπαιο σκηνικό, το οποίο ασφαλώς πρέπει να το είχε δει με τα ίδια του τα μάτια για να το περιγράψει τόσο παραστατικά, το επέδωσε στην ανικανότητα της ηγεσίας και μάλιστα του ΚΚΕ. Και καλά έκανε, αφού έννοιωθε την ανάγκη να συμπαρασταθεί στους ομοιδεάτες του και κυρίως να συμβάλει και αυτός με τον δικό τρόπο στη συγκάλυψη των όσων υποτίθεται είδαν τα μάτια του. Ο κ Κ Καλατζής στην απόδοση ευθυνών, δεν πήρε υπόψη του δυό βασικά και καθοριστικής σημασίας σε αυτές τις περιπτώσεις πράγματα α) Οτι όσο ηλίθιοι και αν ήταν οι κομμουνιστές, σε καμιά περίπτωση δεν θα έδιναν ένα τέτοιο πολιτικό όπλο στους αντιπάλους του... και β) Οτι οι άνθρωποι του

βουνού ούτε και να διανοηθούν μπορούσαν αυτού του είδους τα εγκλήματα, πόσο μάλλον να τα κάνουν και να τα εκθέσουν σε κοινή θέα!!!

Ανθρωποι, που από άδολη αγάπη προς την πατρίδα πομέμησαν τον εισβολέα στην Αλβανία και τους τρεις κατακτητές και βάδιζαν καθώς λέει στα χνάρια των προγόνων και την αγωνιστική παράδοση δεν κάνουν έγκλημα, για το έγκλημα. Οποιος κ Καλατζή, αγάπη την πατρίδα, αγαπά και τον λαό της. Αφου λοιπόν, δεν θα τα έκαναν όπως και ο ίδιος αποκλείει το πλιάτσικο, και αφού μοιράζονταν την μπουκιά, δεν θα έκαναν εγκλήματα για να καλύψουν την ανικανότητα. Και αν ακόμα δεχθούμε την ανικανότητα σημαίνει πως η ίδια η ηγεσία, ούτε ήθελε ούτε εκανε εγκλήματα. Τότε λοιπόν, ποιός τα έκανε; Δεν μένει παρά να να δεχθούμε οτι τα έκαναν άνθρωποι, που ήταν οχι μόνο εξω απ το ΕΑΜ, αλλά και ήταν γι αυτούς, ο μόνος τρόπος να το αμαυρώσουν πολιτικά και να το θέσουν σε διωγμό. Επρεπει αναζητούσαν τρόπο να πυροδοτήσουν την νέα φάση του εμφυλίου.

Στη καταλόγηση της ευθύνης ο κ Καλατζής, φαίνεται οτι δεν έλαβε υπόψη του ακόμα: α) οτι οι Τσώρτσιλ και Χίτλερ, όντας μέλη της διενθούς του κεφαλαίου, δεν ειχαν διαφορές οσον αφορά την εξόντωση των κομμουνιστών και γι αυτόν ακριβώς το σκοπό ειχαν υπογράψει τη συμφωνία της Λισαβόνας. Μια συμφωνία, που ενδεχομένως εκτός απ την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, να περιείχε και μια σειρά αλλά εξ ίσου εγκληματικά πράγματα β) οτι και οι εδώ πράκτορες των Αγγλων συνεργάζονταν με τους Γερμανούς, οχι μόνο για τη δημιουργία των εγκληματικών εθνοϊσμών και των ταγμάτων ασφαλείας, αλλά και να καταδίνουν οι πράκτορες τους αγωνιστές και ειδικά τα στελέχη του ΚΚΕ στους Γερμανούς και γ) Το ίδιο δεν πρέπει να ξεχνά οτι οι Γερμανοί φεύγοντας, ενώ σκότωσαν τους ανθρώπους : Διερμενείς κλπ, (που ήξεραν πρόσωπα και πράγματα) άφησαν πίσω τους, εκτός απ τα τσανάκια τους και αρκετούς ειδικούς κυρίως Βουλγάρους φασίστες, με την εντολή να προβούν σε πράξεις που θα επιβάρυναν το ΕΑΜικό κίνημα. Αν ο κ Καλατζής, εννοεί οτι το ΚΚΕ, στάθηκε ανίκανο να εντοπίσει αυτούς και όποιους άλλους ειχαν παρεσφρείσει στο ΕΑΜικό κίνημα, με σκοπό να το εκθέσουν, πράγματι εχει δίκαιο. Ομως δεν πρέπει να ξεχνά ο κ Καλατζής και όποιος άλλος οτι αυτά τα θέματα δεν ήταν από τα εύκολα.

Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ήταν πατριωτικό εθελοντικό κίνημα και μπορούσε ο καθένας, που δεν ανέχονταν την κατοχή και ήθελε να πολεμήσει τους κατακτητές από κάποια θέση, μπορούσε να ενταχθεί χωρίς να του ζητήσουν τα διαπιστευτήριά και το βιογραφικό του κάτι που συμβαίνει με τους επιστρατευμένους.

Και κάτι ακόμα. Το ΕΑΜ, την ειχε την εξουσία και την παρέδωσε στην κυβέρνηση εθνική ενότητας. Και θα τη διεκδικούσε στις πρώτες μεταπελευθερωτικές εκλογές τη ψήφου του λαού. Οσο συνεπώς ηλίθια και αν ήταν η ηγεσία, δεν θα χρέωνε το Λαϊκό κίνημα με αυτό το μακάβριο σκηνικό σαν αυτά που έστησαν οι συμπατριώτες του Σερβίν. Αυτά κ Καλατζή, δεν είναι εγκλήματα που τα έκαναν αυτοί που τους τιμήσεται με τους ποιό ενδεδειγμένους ύμνους παληκαριάς και αξιοπρέπειας, που πράγματι τους άξιζαν και είναι προς τιμή σας. Αυτοί οι άνθρωποι που τόσο καλά περιγράψαται τον ψυχισμό και τα συναισθήματα, δεν μπορούσαν να γίνουν απ'τη μια μέρα στην αλλα εγκληματίες. Η δουλειά αυτή θελει χρόνο, θελει προπαίδεια, θελει κίνητρο και ο αγώνας για την απελευθέρωση της πατρίδας δεν αποτελεί κίνητρο για εν ψυχρώ δολοφονίες. Αυτά ήταν πολιτικά εγκλήματα. Εγκλήματα που έγιναν από ανθρώπους με αντιλήψεις συλλογικής

ευθύνης. Εγκλήματα διαστροφής και απεγνωσμένων ανθρώπων. Ανθρώπων, αδύσταχτων και νοσταλγών της μοναρχίας, της βασιλομεταξικής δικτατορίας και του διχασμού. Ανθρώπων που αν δεν τα έκαναν θα λογοδοτούσαν για το κακό που έκαναν στην πατρίδα συνεργαζόμενοι άγνωστο για πió λόγω με τους κατακτητές.

Ο ΕΛΑΣ κ Καλατζή, υμνήθηκε από πολλούς και κατηγορήθηκε από ελάχιστους. ΕΛΑΣίτης ήταν ο Αλβανοχάχος και ο ΕΠΟΝίτης και σε συνέχεια ο Δημοκρατικός στρατός. Ήταν ο λαός που μέσα του βογγούσε το χρέος, όπως στις μεγάλες μέρες της ιστορίας που του υπαγόρευε τα προστάγματά της. Τα προστάγματα της κάθε φορά «Τρανής Αυγής» και «μιας νέας ανάστασης χτυπάει καμπάνα» που δεν ήταν αλλά από το α) να ενθαρύνει-πείσει το λαό να μην λυγίσει και από αυτήν τη συμφορά και β) να μην χάσει την ελπίδα της Λευτερίας. Ο ΕΛΑΣίτης σαν εθελοντής λαϊκός αγωνιστής αυτά μόνο άκουγε, σε αυτά πειθαρχούσε. Ρίχθηκε ολόσωμος στην άνιση μάχη και έδειξε στους περιώνυμους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου πως οι Έλληνες υπερασπίζονται τα εδάφη και τη Λευτεριά τους.

Ο κ Καλατζή, και πάλι προς τιμή του έδωσε με τον δικό του τρόπο τα δομικά στοιχεία που χαρακτήριζαν τον ΕΛΑΣίτη. Μόνο έτσι δομημένος εθελοντικός ένας λαϊκός στρατός θα μπορούσε παρά τις στερήσεις, την πείνα και το θάνατο να αναμετρηθεί με τέσσερους αυτοκρατορικούς σιδηρόφρακτους στρατούς του Μουσουλίνι, του Χίτλερ, του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν, που τον χτυπούσαν από ξηρά, θάλασσα και αέρα και τους αναρίθμητους εσωτερικούς συνεργάτες που τον πολεμούσαν στο πλευρό τους.

Τα εγκλήματα αυτά τα έκαναν οι Νεοαποικιοκράτες Αγγλοι, για να ξανά ανεβάσουν στην εξουσία τους προπολεμικούς τους υπαλλήλους και αυτοί να ξανά γίνουν τα αφεντικά. Τα έκαναν άνθρωποι που τασσόμενοι στο πλευρό των νεοκατακτητών ήταν σίγουροι και για τη νίκη των Αγγλων, αλλά και το ατιμώμητο της όποιας εγκληματικής πράξης. Αν σε αυτό προστεθεί και η υπόσχεση της αναγνώριση σαν πράξη εθνικής προσφοράς, τότε έχουμε ολόκληρο το σκεπτικό και τον τρόπο δράσης, αλλά και αυτούς που τα διέπραξαν.

Σε κανένα άλλο Εθνικό Απελευθερωτικό Κίνημα, όπως ήταν το δικό μας, δεν παρατηρήθηκε το φαινόμενο μετά την απελευθέρωση, οι ένοχοι εθνικής προδοσίας και αναξιοσύνης, άνθρωποι πουλημένοι στους ξένους, να καταδιώκουν και να εξοντώνουν αυτούς που έκαναν με κίνδυνο της ζωής το πατριωτικό τους καθήκον, την περίοδο που η πατρίδα περνούσε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Την περίοδο που ήταν διαμελισμένη στα τρία και διέτρεχε τον κίνδυνο με τη βοήθεια και των συνεργατών να μετατραπεί η Ελλάδα σε επαρχία του Γ! Ράιχ.

Ο κ Καλατζής την περίφημη πτωματολογία και τα ειδεχθεί εγκλήματα τα καταλόγισε στην ανικανότητα της ηγεσίας του ΚΚΕ. Άλλοι όμως πριν απ αυτόν την καταλόγισαν στην Εθνική Πολιτοφυλακή, άλλοι στην Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκών Αγωνιστών (ΟΠΛΑ) και άλλοι στην «ξεχωριστή ευχαρίστηση που ένοιωθαν» οι πολιτοφύλακες και οι ΟΠΑΛτζίδες να σκοτώνουν! Έτσι με τον πió εύκολο τρόπο την τιμωρία των ολίγων προδοτών απ την Πολιτοφυλακή και την ΟΠΛΑ, την βάφτησαν «ειδεχθή εγκλήματα». Με την ίδια ευκολία μετακύλησαν την πτωματολογία σαν εγκλήματα της Ε.Π. και της ΟΠΛΑ. Αλήθεια με ποιόν τρόπο κατά τη γνώμη τους, έπρεπε να τιμωρηθούν ο χαφιάς με τον σηκωμένο γιακά, ο δεδηλωμένος Γκεσταμπίτης, ο

κουκουλοφόρος που σε ένα και μόνο μπλόκο έστελνε δεκάδες αγωνιστές και απλούς ανθρώπου στην κρεμάλα και τα εκτελεστικά; Μήπως έπρεπε να τους πλησιάσουν και να τους στο αυτί: σε ξέρουμε ποιός είσαι και πόσους έστειλες στην κρεμάλα, και αφού το παραδέχεσαι έλα τώρα σαν καλό παιδί που είσαι, κόψε μόνο σου το κεφάλι έτσι ώστε να μην χαρακτηριστεί ειδικής ο δικός μας κίνδυνος να σε βρούμε και να σε...».

Για να γίνει αντιληπτός ο τρόπος εκτέλεσης ενός προδότη-συνεργάτη των κατακτητών και ενός κουκουλοφόρου, αρκεί η περίπτωση της ανατίναξης των γραφείων της ΕΣΠΟ απ την ΠΕΑΝ. Την Αντιστασιακή οργάνωση που πρωτοστατούσε ο Παναγιώτης Κανελόπουλος και πολλοί άλλοι. Ο προδότης που κατέδωσε τους αγωνιστές της ανατίναξης της ΕΣΠΟ, εντοπίζεται κάποτε απ τους επιζήσαντες. Συλλαμβάνεται απ τα διαφυγόντα μέλη της οργάνωσης και εκτελείται με τον πιο φρικτό τρόπο-χρησιμοποιώντας ένα σφυρί. Και κανένας ποτέ και μέχρι σήμερα ακόμα, δεν διανοήθηκε και πολύ σωστά να καταγγίλει την τέτοια εκτέλεση του καταδότη και την μέθοδο που χρησιμοποίησαν σαν ειδική, ενώ αν ήταν ΕΑΜίτης, σε μια παρόμοια περίπτωση ο εκτελεστής, ο φόνος αυτός και ο τρόπος που έγινε, θα είχε οπωσδήποτε καταγραφεί, σαν το πιο «ειδικότερο έγκλημα» κατά έλληνα «πατριώτη» και ας ήταν καταδότης και ας είχε κάνει τεράστια ζημιά στο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα. Και όχι μόνο θα είχε καταγραφεί, αλλά και θα είχε γίνει η αναγωγή του σαν τον μοναδικό τρόπο εκτέλεσης των «πατριωτών» και ας ήταν γερμανοντυμένοι αυτοί οι «υπερπατριώτες».

Όμως δεν ήταν μόνο οι παρακρατικές συμμορίες, που συνελλάμβαναν, έκαιγαν και σκότωναν τον άμαχο πληθυσμό αδιάκριτα. Μνημείο φρίκης και αίσχος αιώνιο για το τότε καθεστώς της Ελλάδας, θα αποτελεί η άγρια σφαγή μεταπολεμικά των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανίκη απ τα ίδια τα κρατικά όργανα όπως ανέφερα και πιο πάνω.

Μέσα απ τη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947, φαίνεται τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά πιά, ποιοί και για ποιο λόγο σκηνοθετούσαν τα μακάβρια θεάματα και πώς μεθόδευαν τον εμφύλιο πόλεμο. Φαίνεται ολοζώντανα, απο μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος αυτός ο νεοελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός-στο σύνολό του-τον είχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει στο Έπος των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης. Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί ήταν το τυρί. Η φάκα ήταν η Ελλάδα να ξαναγίνει αγγλικό προτεκτοράτο και η δοσίλογη Δεξιά, που θα την παραχωρούσε να ξαναπάρει την υπαλληλική της ιδιότητα-εξουσία.

Ο πόλεμος τελείωσε, οι Άγγλοι με την υπόλογο στο λαό δεξιά κέρδισαν. Τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν πλέον ανάγκη, ότι ήταν «υποχρεωμένος» να κάνει και να δώσει το έκανε και το έδωσε. Τώρα πιά ήρθε η δική τους ώρα, το λαό δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας, ο απaráμιλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει όπως πάντα και να μην μιλάει. Και εμφύλιος πόλεμος ήταν ο μόνος τρόπος που μπορούσε να τα επιβάλει όλα αυτά γι αυτό και τον έκαναν.

Μέχρι της 15 Ιουλίου το 1946, οι συμμορίες, το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος συνεπικροούμενοι απ το επίσημο κράτος συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν και σκότωναν όποιον, όσους και όταν ήθελαν. Το κακό όμως είχε παραγίνει. Η αγανάκτηση του κόσμου φούντωνε. Ο λαός ζητούσε

να νοικοκυρέψουμε την πατρίδα, ζητούσε συμφιλίωση και ειρήνη. Είχε αρχίσει να κλείνει το χάσμα. Ήδη τα πρώτα συνοικέσια ξανά έφερνε το λαό κοντά. Οι βάσεις όμως για μαζικότερες συλλήψεις, βασανισμούς και εκτελέσεις είχαν δημιουργηθεί. Έπρεπε να παρθούν και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα να δικαιολογηθούν τα παλιά εγκλήματα και να καλυφθούν τα νέα να διαπραχθούν. Έπρεπε στο εξής οτιδήποτε γίνεται να έχει έστω την επίφαση της νομιμοφάνειας και τα έκτακτα μέτρα ήταν αυτά, που θα κάλυπτε τα παλιά και θα «νομιμοποιούσαν» την μαζική σχεδιασμένη εξόντωση.

Τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία, που όχι μόνο θα επιτάχυναν και θα την έκαναν μαζικότερη την εξόντωση, θα έδινε και την «νομική» κάλυψη στα οποία εγκλήματα.

Τα έκτακτα μέτρα «ψηφίστηκαν» στις 16 του Ιουλίου του 1946 και ίσχυαν μέχρι στις 14 Ιουλίου του 1974. Επί 28 ολόκληρα χρόνια η μεταπελευθερωτική εξουσία στην Ελλάδα, στηρίζονταν σ αυτά τα έκτακτα μέτρα, τις χιλιάδες των εξορίστων και φυλακισμένων, τις εκατοντάδες νεκρών και την ερήμωση της υπαίθρου. Στο ασύδωτο παρακράτος και στους ξένους στηρίχθηκε και κυβερνήθηκε η χώρα απ την δοσίλογη δεξιά με ένα και μοναδικό σκοπό και στόχο : πως θα εξοντώσουν το ΕΑΜικό Λαϊκό κίνημα για να κρατήσουν την Ελλάδα, σφιχτά και αποπνυχτικά δέμενη στο δικό τους άρμα και τα συμφέροντα τους και πως θα παραμείνει παντοτεινά «το αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα».

Κανένας δεν μπορεί να πεί με βεβαιότητα, ποιοί άλλοι λόγοι εκτός απ την εξόντωση των αγωνιστών, που θα έμπαιναν εμπόδιο στη πραγματοποίηση των σχεδίων τους, υποχρέωσαν το επίσημο κράτος να ψηφίσει τα έκτακτα μέτρα πέρα απ το να καλύψει και «δια του Νόμου» πλέον τις συμμορίες, το πολιτικό και στρατιωτικό παρακράτος και το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων. Και αυτό γιατί οι συμμορίες και παρακράτος δρούσαν κατά βούληση, ανεύθυνα και ατιμώρητα. Αν έκαναν μερικές παραχωρήσεις ακόμα στο πιο πάνω συναγελαζόμενο παρακράτος με το πάντρεμα που είχαν με το επίσημο κράτος, δεν θα χρειάζονταν αυτή η πολιτέλεια. Αυτοί που έζησαν τα γεγονότα είναι σίγουρο θα έλεγαν ότι η δουλειά θα γίνονταν εξίσου καλά και χωρίς τα έκτακτα στρατοδικεία. Εκτός πιά και ήθελαν αυτό το όργιο βίας, αυτήν τη φρίκη, αυτό το πολλαπλό καθημερινό έγκλημα, να του δώσουν μια επίφαση «νομιμότητας» ή αν τους πίεζε ο χρόνος και έπρεπε η εξόντωση να είναι πιο μαζική και συγκεκριμένη.

Η Αγγλική ηγεσία, σαν Ιμπεριαλιστική δύναμη και κατακτητές που ήταν γνώριζαν ότι κανένα Εθνικό-Λαϊκό Κίνημα, δεν νικιέται στρατιωτικά, αλλά μόνο κοινωνικό-πολιτικά και κυρίως ηθικά. Ζώντας από κοντά (και μέσω των ...) από μέσα το ΕΑΜ, γνώριζαν όχι μόνο το εύρος και την επιρροή που είχε το ΕΑΜ στο λαό, αλλά και πόσο βαθιά πίστευε στο πρόγραμμά του ο λαός για μια Ελεύθερη, Εθνικά Ανεξάρτητη και Δημοκρατική Ελλάδα μεταπελευθερωτικά. Γνωρίζοντας λοιπόν, την απήχηση που είχε το ΕΑΜ στο λαό και κυρίως στη Νεολαία, καθώς και το γεγονός ότι αυτοί σαν στρατός κατοχής που ήταν, θα έφευγαν κάποια μέρα απ την Ελλάδα. Για να συνεχίσει λοιπόν, και μετά την αποχώρησή τους η διασφάλιση των συμφερόντων, έκριναν ότι οι λογαρισμοί με το λαϊκό κίνημα όπως ήταν ΕΑΜικό, δεν ήταν υπόθεση που θα ξεκαθάριζε μέσα σε ένα δυό χρόνια και κυρίως μόνο μέσω της στρατιωτικής ηττας, αλλά θα τραβούσε σε μακρός. Γνωρίζοντας ότι συνασπισμένη αντιδραστική η ελληνική ηγεσία απ μόνη της, δεν μπορούσε να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Γνωρίζοντας ακόμα τις τεράστιες ευθύνες, που είχαν οι πολέμιοι της Αντίστασης, την αφερεγγυότητά τους στο λαό, την απλυστία για εκμετάλλευση και συνεπώς, την γρήγορη χρεωκοπία στα μάτια του λαού, πίστηκαν ότι εκτός απ την στρατιωτική ήττα, τον εξοπλισμό με όπλα, την οικονομική βοήθεια και την πτωματολογία, την διόγκωση του παρακράτους και την πληθώρα των συμμοριών, έπρεπε την ένοπλη ήττα του ΕΑΜ, να την θωρακίσουν-κατοχυρώσουν και με διάφορους Νόμους. Νόμους, έκτακτους μεν στη διατύπωση μακρόχρονοι όμως σε ισχύ και χρήση. Γι αυτούς τους λόγους ήταν απαραίτητα τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία και κυρίως εκτός απ τη συστράτευση του ήδη πολύμορφου παρακράτους και επιστράτευση νέων συμμοριών. Και στο βαθμό που ήταν δυνατόν μέσω της απειλής και αυτής της ίδιας της ζωής να οργανώσουν κάποια τμήματα από αριστερούς να πολεμήσουν αργότερα τον Δημοκρατικό στρατό.

Αυτό που δεν μπόρεσαν να κάνουν με τους απλούς ανθρώπους το έκαναν με τους πολιτικούς κρατούμενους φαντάρους και κυρίως τους αξιωματικούς στη Μακρόνησο. Οργάνωσαν τα λεγόμενα ΕΤΑΞ : Ενοπια τμήματα Αξιωματικών τα οποία τα έστειλαν να πολεμήσουν τον ΔΣΕ ξεκινώντας από τη σκέψη πως, άλλη γλύκα έχει να πείσεις-βάλεις ή και να υποχρεώσεις τον χθεσινό συναγωνιστή να πολεμά τον σημερινό αγωνιστή.

Είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο η αυθερεσία, η λευκή τρομοκρατία και τα βασανιστήρια, που για να περιοριστεί, αν όχι να σταματήσει χρειάστηκε να ξεσηκωθεί η παγκόσμια κοινή γνώμη και αυτός ο Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών. Να διαμαρτυρηθούν για το καθεστώς της λευκής τρομοκρατίας που επικρατούσε στη χώρα. Τα βασανιστήρια που γίνονταν στις ασφάλειες για να κατασκευαστούν κατηγορητήρια και για να αποσπάσουν δηλώσεις μετανοίας. Να σταματήσουν οι εκτελέσεις. Αυτοί που είχαν επανδρώσει αυτούς τους δολοφονικούς μηχανισμούς, ήταν αυτοί που έπρεπε να δώσουν λόγο στη διακαίσιυνη και για να μη δώσουν λόγο στη δικαιοσύνη για τις δικές τους εγκληματικές πράξεις είς βάρος της χώρας και ατόμων χρησιμοποιήθηκαν γι αυτό το σκοπό. Αντι για τη δικαιοσύνη η τέτοια άλογη χρήση, τους εξασφάλισε την ατιμωρησία και τους διασφάλισε κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη και αξιώματα. Συναγελάστηκαν με τους ομοίους τους για να ηττηθούν αυτοί, που θα τους οδηγούσαν στη δικαιοσύνη για συνεργασία, δοσιλογισμό και πολλούς για αισχάτη προδοσία κατά της πατρίδας. Ήταν αυτοί που ήθελαν και συνέβαλαν να μετατραπεί η Ελλάδα σε επαρχία του Γ ! Ράιχ!, και τώρα οι αποφάσεις για το πώς θα κυβερνηθεί η Ελλάδα, θα παίρνονταν όπως παλιά στο Λονδίνο.

Σήμερα κάποιοι υποστηρίζουν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά. Περρασμένα «ξεχασμένα» λένε. Αλλωστε έχουν περάσει και πολλά χρόνια από τότε. Τι να τα ξαναθυμόστε τώρα. Επειτα οι καιροί μα και οι άνθρωποι ακόμα έχουν αλλάξει. Το ζητούμενο δεν είναι να ξεχάσουμε, τη μνήμη που αποτελεί τον άγρυπνο φάρο της συνείδησης. Και για να έχουμε μνήμη δεν πρέπει να ξεχνάμε. Η καταγραφή των γεγονότων είναι μιά αδήρητη ανάγκη για τη χώρα και την δημοκρατία να γραφτεί σωστά και τεκμεριωμένα η ιστορία. Και αλήθεια και ιστορία κατά το Νίκο «είναι ο,τι υπάρχει». Η αλήθεια όμως των πραγμάτων είναι αυτή πολλές φορές που μας πικραίνει... Χρέος λοιπόν, σε οσους έλαχε ο κλήρος να ζήσουν γεγονότα να τα καταγράψουν για να γίνει κατανοητό, ότι τη μοίρα μας σαν λαού και έθνος, βρίσκεται στα δικά μας χέρια και ότι το μέλλον μας, δεν θα διαμορφωθεί από εξωγενείς παράγοντες, αλλά από εμας τους ίδιους.

Η ιστορία είναι το εργαλείο με το οποίο επικοινωνούμε με το παρελθόν, ο τρόπος που γράφτηκε και γράφεται δεν βοηθάει. Και δεν βοηθάει γιατί η ιστορία μας μέχρι σήμερα λέει : «είχαμε την τότε εποχή διχασμό» ή «παλινόρθωση της μοναρχίας». Το «καβάλα πάει στην Εκκλησιά, καβάλα προσκηνάνε», ή «είχε ασημένια πέταλα καρφιά μαλαματαίνια» κτλ. Δεν εξηγεί όμως τους πραγματικούς λόγους και κυρίως γιατί και ποιός φταίει, ποιός οφελείται και ποιός χάνει, αν τιμωρήθηκε και πόσο ο φτέχτης, αν αναγνωρίστηκε και εκτιμήθηκε η συμμετοχή και η προσφορά σ αυτούς που πρωτοστάτησαν. Δεδομένα που μας οδήγησαν στο διχασμό ή στην παλινόρθωση της μοναρχίας.

Οι νέες γενιές δεν διδάσκονται την ιστορία κριτικά, ώστε να έχουν την εμπειρία του παρελθόντος, δεν ξέρουν την νεότερη ιστορία στις πραγματικές της διαστάσεις. Δεν ξέρουν τίποτε σχεδόν για τα δύσκολα κατοχικά χρόνια και τα αμέσως μεταπελευθερωτικά, ώστε να βγάλουν τα αναγκαία συμπεράσματα και διδάγματα. Διδάγματα, που θα βοηθήσουν όχι μόνο στο να μην επαναληφθούν οι διχασμοί, οι παλινορθώσεις και οι εμφύλιοι πόλεμοι αλλά και να διατηρηθεί η ψυχική ενότητα που είναι το προατούμενο για την δημιουργική δράση του λαού σαν ένα ενιαίο σύνολο.

Ακόμα μεγάλη σημασία έχει και η συγγραφή της κατά τόπους και Νομούς ιστορία. Βέβαια η Εθνική Αντίσταση είχε πανελλαδικό χαρακτήρα, με γενικά γνωρίσματα ως προς τον αντικειμενικό σκοπό. Οι τοπικές όμως οργανώσεις και οι ένοπλες μονάδες για πολλούς αντικειμενικούς λόγους και ειδικά για λόγους στρατηγικής σημασίας του χώρου δράσης, είχαν να αντιμετωπίσουν, εκτός απ τα γενικά και ορισμένα ιδιόμορφα προβλήματα όπως: πχ αυτά της Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ που με έδρα τη Βέροια. Η Μεραρχία αυτή, είχε εκτός απ τα γενικά και την ευθύνη του μοναδικού σηδροδρομικού και οδικού άξανα που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική. Απο τη Γευγελί μέχρι τα τέμπη. Η Μεραρχία αυτή αντιμετώπιζε εντελώς διαφορετικά προβλήματα σε σχέση με αυτές της Ανατολικής Μακεδονίας, της Πίνδου και της Πελοποννήσου.

Το ίδιο και οι πολιτικές οργανώσεις, που έπρεπε να ανταποκριθούν και στα γενικά, αλλά και τις πρόσθετες ανάγκες αυτής της τοπικής ιδιομορφίας. Μα και όταν άρχισε η αποχώρηση των Γερμανών οι ευθύνες της λόγω της γεωγραφικής θέσης ήταν εξ ίσου μεγαλύτερες. Επρεπέ να ανταποκριθεί στις πρόσθετες ανάγκες του σχεδίου «Κιβωτός» που πρόβλεπε στο να μην επιτρέψει να φτάσουν συντεταγμένοι και στο συνολό τους οι Γερμανοί στο δυτικό μέτωπο.

Το κείμενο αυτό, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, δεν αποβλέπει στο να ξύσει πληγές του παρελθόντος. πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Προσπαθεί να εξιστορήσει μερικά πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που έχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Γεγονότα που δεν τα αμφισβητεί κανείς ότι έγιναν, όσο σκληρά, καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν είναι πρέπει να μνημονευθούν. Και πρέπει γιατί, είναι αυτά που θα φωτίσουν το παρελθόν, αλλά και θα βοηθήσουν τον ιστορικό να τα καταγράψει σαν παράδειγμα προς αποφυγή. Να καταγράψει τη δράση του παρακράτους. Απο ποιούς αποτελούνταν και για ποίον ακριβώς λόγο έδρασε, ασύδωτα, ανεύθυνα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα. Του παρακράτους που λειτουργούσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και ποιοί ήταν αυτοί που έδιναν το δικαίωμα στο παρακράτος, να προβαίνει σε πράξεις που δεν θα μπορούσαν για κανένα λόγο να δικαιολογηθούν: αυθέρετες συλλήψεις, φρικτά βασανιστήρια, δίκες και καταδίκες αθώων πολιτών. Στους καλοπληρωμένους

χαφιέδες να μπορούν τον πρώτο τυχόντα χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια, να τον μετατρέπουν σε κρατούμενο, όπως τον αδερφό μου και σε συνέχεια κατηγορούμενο στηριγμένο σε βασανιστήρια, που με την κατάλληλη επιξεργασία να μετατρέπονται σε κατηγορητήρια με περιεχόμενο το ανύπαρκο έγκλημα ή κάποια άλλη κολάσιμη πράξη και για αυτά τα έκτακτα μέτρα ακόμη.

Με το χρόνο λένε-με, η πληγή κλείνει. Μένει όμως η ουλή στο σώμα και την ψυχή. Μένει για να σου θυμίζει αυτό που ακριβώς θέλησες με το χρονό να ξεχάσεις.

Αναμφισβήτητα είναι μεγάλος ο πόνος σε στιγμές εύχριστες να θυμάσε τη δυστυχία σου. Να θυμάσε τα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφεύγεις. Και δεν μπορείς γιατί αυτές οι θύμισες είναι βιωμένες και προέρχονται απ'έναν άλλο κόσμο. Ένα κόσμο που όχι μόνο δεν σου αναγνώριζαν το δικαίωμα να υπάρχουν, αλλά ούτε και το δικαίωμα να σκέφτεσαι. Ένα κόσμο που δεν σου επέτρεπαν να σου ανήκει και αυτό ακόμα το κουφάρι. Ένα κόσμο κλεισμένο πίσω από ψηλά πανύψηλα κάστρα, με βαριές σιδηρόπορτες και σκοτεινά κελιά. Απ'ένα κόσμο προγραμμαμένων. Απ'τον κόσμο της μεταπελευθερωτικής Ελλάδας. Απ'τον κόσμο της φυλακής. Απ'ένα κόσμο, που για να διατηρηθείς ζωντανός έπρεπε να πείθεις καθημερινά τον εαυτό σου ότι είσαι Άνθρωπος, για να μη σε εγκαταλείψει η έμπνευση, η δημιουργία και ο οραματισμός. Να μη χάσεις την πίστη στον Άνθρωπο, το κέφι και το όραμα. Να κάνεις την πίστη στον Άνθρωπο, όραμα και το κέφι, κινητήρια δύναμη ζωής.

Όλοι αυτοί οι Άνθρωποι την αγαπούσαν την ζωή. Την αγαπούσαν σαν το όμορφο και ώριμο φρούτο που στάζει γλυκό χυμό. Την αγαπούσαν και δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μια σταγόνα απ'τον χυμό της. Κι όμως οι άνθρωποι αυτοί που αγωνίστηκαν για μιá ζωή αντάξια του Ανθρώπου, κάθε πρωί όταν έβγαιναν απ'το σπίτι δεν ήξεραν αν θα γυρίσουν και μετά τη σύλληψη όταν έβγαιναν απ'τις τρύπες-κελιά δεν ήταν πάντα τόσοι όσοι είχαν μπει το βράδυ. Κάποιοι έλειπαν...Το χρέος προς την πατρίδα δεν τελειώνει ποτέ

Όπως το επιβεβαιώνει και η ταυτότητα μου λέγομαι Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος Παλληκάρια.

Γεννήθηκα στις 23 Ιουλίου του 1923, στη Βέροια στην οδό Βερμίου 22. Ο Πατέρας μου ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τα τρία μεγαλύτερα αδέρφια μου με τις μεταφορές-καραβάνια. Πριν καλά καλά τελειώσω το Δημοτικό, το Σεπτέμβριο του 1935, οι γονείς μου με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Πρίν κλείσω χρόνο στη δουλειά, στις 4 Αυγ/του του 1936, ο Μεταξάς, το Παλάτι και οι ξένοι επέβαλαν στη χώρα δικτατορικό καθεστώς. Την επόμενη μέρα στο χώρο αυτού του επαγγέλματος τα πράγματα, δεν ήταν όπως την προηγούμενη και αυτό γιατί την επομένη της δικτατορίας, πολλοί Μαστόροι και καλφάδες δεν ήρθαν στη δουλειά όπως τις άλλες μέρες. Και δεν ήρθαν γιατί το βράδυ της 4ης Αυγ/του είχαν συλληφθεί και κρατούνταν στη Ασφάλεια. Σε λίγες μέρες όσοι απ'τους συλληφθέντες έκαναν δήλωση «μετανοίας» ύστερα από μερικές μέρες αφέθηκαν ελεύθεροι και επανήλθαν στη δουλειά, ενώ όσοι δεν δέχθηκαν να κάνουν δήλωση πήραν το δρόμο της εξορίας. Συλλήψεις έγιναν και στα άλλα επαγγέλματα όπως: Ραφτάδες, Κουρείς, Φουρνάριδες κλπ. Συνέλλαβαν ακόμα και απλές νοικοκυρές.

Το γεγονός αυτό όπως ήταν φυσικό όχι απλώς σχολιάστηκε δυσμενώς απ'ολους, αλλά απ'ό,τι θυμάμαι έβαλε και τον καθένα μπροστά στο πρόβλημα, γιατί έγινε η δικτατορία, και για το που οδηγείται η χώρα. Βεβαίá και στην

οικογένειάς μας, άκουγα τον πατέρα μου να μιλά συχνά για τη δημοκρατία και τα μεγάλα μου αδέρφια κυρίως τον Αντώνη, που ήταν και ο πιο μεγάλος, που την εποχή εκείνη ήταν στο σπίτι να διαμαρτύρεται για μερικά πράγματα, δεν καταλάβαινα όμως και τόσο καλά για πιο λόγο και πράγματα διαμαρτύρονταν. Η Δημοκρατία έλεγε ο Πατέρας μου είναι σαν την Ελευθερία: Την Ελευθερία δεν την χορταίνει ο Άνθρωπος. Όση και αν του δώσεις θέλει και άλλη και αυτό γιατί μόνο ελεύθερος νοιώθει Άνθρωπος.

Μετά την επιβολή της δικτατορίας κυρίως αυτοί που έκαναν δήλωση και παρά την «δήλωση-υπόσχεση», ότι δεν θα είχαν καμιά σχέση πλέον με τις κομμουνιστικές ιδέες και τον συνδικαλισμό, ήταν αυτοί που όχι μόνο μου εξήγησαν από ποιούς επιβλήθηκε η δικτατορία καθώς και τους λόγους για τους οποίους αυτή επιβλήθηκε, αλλά και ποιές θα είναι για τη χώρα οι συνέπειες από την επιβολή της. Και όταν το 1938, από κοινού οι αντιδικτατορικές δυνάμεις ξεσηκώθηκαν για την ανατροπή της δικτατορίας με κέντρο την Κρήτη, ήταν αυτοί που οργάνωσαν σε συμπαράσταση και εδώ πολύωρη απεργιακή κινητοποίηση. Αυτοί και όσοι δεν συνελλήφθηκαν δεν αρκέστηκαν σε αυτά, αλλά οργάνωσαν πιο εντατικά το κοπόνι της εργατικής αλληλοβοήθειας. Στο κοπόνι αυτό προστέθηκε και η βοήθεια των κρατουμένων στη φυλακή χωρίς δίκη και την εξορία.

Στην διακίνηση του κοπониού της αλληλοβοήθειας με χρησιμοποιούσαν και μένα χωρίς να ξέρω στην αρχή για το ποιά ήταν η σημασία του. Τα κοπόνια τα πήγαινα στη Μαρία Ζιώγα αδερφή του Μπαρούτα, που την εποχή εκείνη καθόταν στον Άγιο Ανδρέα. Η Μάνα αυτή είχε δυό παιδιά τον Μαργαρίτη και τον Βασίλη, και οι δύο Τσαγκαράδες, οι οποίοι είχαν και οι δυό συλληφθεί και σταλεί εξορία. Τον Ιούνιο του 1940, ο Μαργαρίτης Ζιώγας μου πρότεινε να δίνει μέλος της ΟΚΝΕ, (οργάνωση κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας), αν δεν έγινε είναι γιατί στα μέσα του Ιούλη φύγαμε παραθέρηση στο Σέλι και στη Βέροια επανήλθαμε το δεύτερο όπως πάντα δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου. Και στις 28ην Οκτωβρίου, πριν καν προλάβουμε να συναντηθούμε η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο.

Για την ιστορία. Ο τρόπος της μεταφοράς των κοπониών ήταν ο εξής: Τα κοπόνια μεταφέρονταν με κουτία από σπίρτα. Τα βάζαμε στο κάτω μέρος, ανάμεσα στο περίβλημα και το συρτάρι με τα σπίρτα, κρατώντας πάντα, μέχρι τον προρισμό στο χέρι ένα σπίρτο και στο στόμα ένα άναφτο τσιγάρο, έτσι ώστε σε περίπτωση κινδύνου με το σπίρτο που κρατούσα στο χέρι να το ανάψω και να πετάξω κάτω το κουτί με τα κοπόνια. Μετά την αποφυγή του κινδύνου θα γυρίζα να το πάρω. Έτσι το επάγγελμα που διάλεξαν οι γονείς μου, στάθηκε αφορμή να γνωρίσω τις ιδέες της αριστεράς και αργότερα του κομμουνισμού.

Στον Αλβανικό πόλεμο έξω από τα τρία αδέρφια μου που επιστρατεύτηκαν, μας επιτάξανε και όσα μουλάρια και άλογα είχαμε εκτός από ένα που την εποχή εκείνη κούτσαινε λιγάκι. Το πήραν και αυτό αργότερα με τη δεύτερη επίταξη ζώων. Χωρίς ποτέ η πολιτεία να θυμηθεί ότι τα πήρε. Και για όσους ξέρουν ένα μουλάρι προπολεμικά άξιζε από πέντε μέχρι και δέκα χιλιάδες δρχ.

Η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο στις 6 Απριλίου 1941 και η κατάληψη της Βέροιας από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Λίγο πριν από την είσοδο των Γερμανών στην πόλη και ενώ τα στούκας πετούσαν χαμηλά πάνω από την πόλη, έφυγα από το σπίτι να πάω σε ένα από τα χωράφια μας, που βρίσκονταν κοντά στο σταθμό

απ τη μεριά του ποταμού. Για να πάω σ αυτό το χωράφι ακουλούθησα την σημερινή οδό Σταδίου. Την ώρα που έφτασα στο υψωματάκι απέναντι απ τα παλιά Σφαγεία στο βάθος του δρόμου που στρίβει για το Ταραγαροχώρι ο δρόμος, έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι Μοτοσικλετιστές και αμέσως μετά τα τάνκς. Στο μεταξύ τα Στούκας πετούσαν πάνω απ τη φάλαγγα με κατεύθυνση την πόλη. Καθώς ήμουν προϊδεασμένος χωρίς να το θέλω αναρωτήθηκα «Και τώρα τί;...».

Οταν έφτασα στο χωράφι, είδα μερικούς γειτόνους να γύριζουν απ το σταθμό φορτωμένοι με διάφορα τσουβάλια και δέματα. Υστερα απ λίγη ώρα ρώτησα κάποιον από που τα πήρε αυτά τα πράγματα και μου απάντησε οτι στο «σταθμό άνοιξαν τις αποθήκες του στρατού και ο καθένας παίρνει ό,τι του αρέσει».

Μια και ήταν πολύ κοντά ο σταθμός απ το χωράφι, αποφάσισα να πάω και εγώ να δώ τι ακριβώς συμβαίνει. Πράγματι οταν έφτασα στο σταθμό αρκετοί απ τα γύρω χωράφια και την πολλή ακόμα, έπαιρναν απ τις ανοιχτές πλέον αποθήκες ο καθένας που βρέθηκε εκεί ό,τι του άρεσε: Ζάχαρη, ρύζι, σαπούνι κονσέρβες κλπ τρόφημα και διάφορα εργαλεία. Σε μιά διπλανή αποθήκη υπήρχε οπλισμός: όπλα, περίστροφα, χειροβομβίδες, σφαίρες κλπ. Εγώ έκανα δυόδρομολόγια. Το ενα με λίγη ζάχαρη και ενα μικρό τσουβαλάκι σταφίδες και το άλλο με ενα κιβώτιο που περιείχε 9 περίστροφα και 9 κουτάκια σφαίρες για τα αντίστοιχα περίστροφα. Αφου πήρα τα περίστροφα, δεν ξαναπήγα φοβούμενος να μην με δεί κάποιος και μου τα πάρει ή και να με καταδόση. Ειχα χώσει το κιβώτιο μέσα στα χόρτα ανέβηκα στην πόλη και οταν σουρούπωσε κατέβηκα για να τα κρύψω. Μέχρις ότου νυχτώσει άνοιξα μια αντίστοιχη με το κιβώτιο τρύπα δίπλα απ την καλύβα και το καταχώνιασα μέσα. Δεν υπήρχε κίνδυνος να καταστραφούν γιατί εκτός του οτι το εξωτερικό ξύλινο κιβώτιο ήταν διαποτισμένο με «γράσο» το εσωτερικό ήταν από χοντρή γαλβανιζέ λαμαρίνα. Την ύπαρξη αυτού του κιβωτίου δεν την γνώριζε κανένας άλλος. Στο μεταξύ γύρισαν απ το μέτωπο και τα τρία μου αδέρφια. Ευτυχώς αρτημελείς.

Γύρω στα τέλη του Νοέμβρη διάβασα στην εφημερίδα «Νέα Ευρώπη» μια ανακοίνωση που ζητούσε απ αυτούς που είχαν οποιοδήποτε όπλο να τα παραδώσουν. Ανησύχησα, αλλά σε λίγο το ξέχασα. Τον Φλεβάρη του 1942 τα πράγματα έσφουξαν και η μια ανακοίνωση διαδέχονταν την άλλη. Τώρα πλέον οι ανακοινώσεις δεν αρκούσαν στο να τα «παραδώσουν». Συνέχιζαν οτι «οσοι δεν θα τα παραδώσουν οχι μόνο θα τιμωρηθούν, αλλά θα τιμωρηθούν αυστηρά-παραδειγματικά» και κάτω απ την ανακοίνωση ενα μικρό χωρίς κανένα σχόλιο έλεγε «οτι πριν από μερικές μέρες εκτελέστηκαν δύο κάτοχοι όπλων ενα στη Θεσσαλονίκη και ενα στην Αθήνα». Υστερα απ αυτό άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια με τη σκέψη μήπως και με ειδε κάποιος οταν τα έκρυβα.

Στο χώρο των Τσαγκαράδων ειχε αρχίσει το ψού-ψού και ο ενας έψαχνε να βρεί τον άλλο. Δεν πέρασε πολύς καιρός καθώς έβγαινα απ το σπίτι με πλησίασε ο πρώην μαστοράς μου Κωσταντίνος Σαβουλίδης του Δημητρίου, λοχίας και στραυματίας στον Αλβανικό πόλεμο. Αυτός ειχε κάνει δήλωση και μου έκλεισε ενα ραντεβού. Πήγα και αφού συζητήσαμε διάφορα σχετικά με την κίνηση του κουπονιού, το κακό που μας βρήκε και τη συμπεριφορά των Γερμανών, μπήκε και το θέμα αν γνωρίζουμε κάποιον που να εχει κρύβενο κάποιο όπλο.

Για άλλη μια φορά τα φίδια άρχισαν να με ζώνουν και με έζωναν γιατί τίποτα δεν ήταν ακόμα ξεκάθαρο ποιός είναι ποιός. Και δεν ήξερα γιατί εγώ, μετά την επιστράτευση και των τριών αδερφών και την επίταξη των ζώων, είχα προπολλού σταματήσει να δουλεύω Τσαγκάρης. Κάθε μέρα που περνούσε τα πράγματα έσφυγγαν. Τώρα πιά τα φίδια κάθε μέρα που περνούσε δεν με έζωναν μόνο αλλά άρχισαν και να με τρώνε. Αρχισα να κατεβαίνω πιό συχνά στο χωράφι για να δώ, αν τα πράγματα εξακολουθούν να είναι όπως τα άφησα. Τα πάντα ήταν στη θέση τους. Τίποτε το ξεχωριστό δεν είχε συμβεί. Αυτό όμως δεν έλυνε το πρόβλημα. Επρεπε να βρεθεί κάποια λύση.

Τα αδέρφια μου πριν μας επιτάξουν τα ζώα στο αλβανικό πόλεμο ήταν αγωγιάτες-κυρατζίδες. Οι κυρατζίδες λόγω της φύσης της δουλειάς: κλέφτες, λύκοι, ξενητιά κλπ πολλοί οπλοφορούσαν. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο στο σπίτι μας προπολεμικά υπήρχε ένα περίστροφο.

Μια μέρα γυρνώντας στο σπίτι από μία σύσκεψη στην οποία διαμορφώνονταν η ίδρυση της οργάνωσης του ΕΑΜ ΝΕΩΝ, ο ομιλητής επανέφερε το θέμα των όπλων. Τωρά πιά τα πράγματα είχαν ξεκαθαρίσει. Ξέραμε ποιός είναι ποιός. Όταν γύρισα στο σπίτι ρώτησα τον μεγάλο αδερφό μου Αντώνη, που να βρίσκεται άραγε εκείνο το περίστροφο. Η απάντηση του ήταν ότι το «έδωσα». Και όταν του είπα ότι δίνει κανείς όπλο αυτήν την εποχή; Μου απάντησε ότι «εκεί που το έδωσε» και σίγουρος είμαι και καλό ρόλο θα παίξει. Αυτό ήταν. Αμέσως ξαλλάφρωσα. Τώρα πιά θα μπορούσα να τον κάνω κοινό του επτασφράγιστου μυστικού μου.

Ετσι μόλις μου δώθηκε η ευκαιρία του άνοιξα την καρδιά μου. Με συνεχάρει και μου είπε ότι αυτές τις μέρες θα συναντηθεί με τον άνθρωπο, που έδωσε αυτό που είχαμε στο σπίτι και αφού «τακτοποιηθεί» το θέμα, θα με ειδοποιήσουν και μένα για να τα πάρουν. Πράγματι ύστερα από καμιά 15νταριά μέρες πήγαμε και τα πήραμε. Μαζί με τον αδερφό μου ήταν ο Γεώργιος Ζαρκάδας και ο Δήμος Μαζαράκης. Δίπλα στην ποταμιά περίμενε και ένας άλλος με ένα γαϊδουράκι. Εβαλαν το κιβώτιο επάνω και αφού πέρασαν το ποτάμι όλοι μαζί χάθηκαν απέναντι στη σκιά του μύλου του κ. Ντούφοπουλου.

Τον Γ. Ζαρκάδα, τον συνέλλαβαν την άνοιξη του 1944, στο μεγάλο μπλόκο στο στρατώνι και πέθανε απ τα βασανιστήρια στο στρατόπεδο του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονίκη. Το ίδιο όπως αναφέρω πιό πάνω έγινε αργότερα και με τον Δήμο Μαζαράκη.

Ετσι λοιπόν, εκτός απ την παλιά μου σχέση με την Αριστερά που ήδη με είχαν αναζητήσει το γεγονός αυτό επιτάχυνε την συμμετοχή μου στην οργάνωση του ΕΑΜ Νέων τον Οκτώμβρη του 1942, την ΕΠΟΝ τον Φεβρουάριο του 1943 και στον ΕΛΑΣ, τον Απρίλη του 1944, όπως φαίνεται και απ τα πιστοποιητικά αναγνώρισης της ιδιότητάς μου σαν αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης.

Κάθε άνθρωπος και λαός έχει την ιστορία του και λαός μας την δική του: Μακραίωνα και πλούσια σε προσφορά και θυσίες για τη δημιουργία του Παναθρώπινου υλικού και πνευματικού πλούτου. Το ότι η ιστορία του λαού μας έχει ρίζες αιώνων είναι αναμφισβήτητο γεγονός. Όπως αναμφισβήτητο είναι και το γεγονός ότι η Νεοελληνική ιστορία αρχίζει μετά το 1821. Όταν οι πρόγονοί μας αποφάσισαν να επανασυνδεθούν με αυτές τις ρίζες. Να τις ανασύρουν απ τα βάθη των αιώνων και να δημιουργήσουν κρατική οντότητα.

Το «ελληνικό έθνος» σαν Νέο ιστορικό-πολιτικό υποκείμενο ξανά εμφανίζεται ικανό όχι μόνο να αναλάβει, αλλά και να διαχειριστεί την κρίση προς την κατεύθυνση του εκσυγχρονισμού των κοινωνιών και των πολιτισμών στο χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, απευθυνόμενο προς τους Ευρωπαίους, την παραμόνη της Επανάστασης, ζήτησε να σκεφτούν εκ νέου το Ανατολικό ζήτημα και ειδικά το πλαίσιο αναδιάρθρωσης των συνόρων και των σχέσεων εξουσίας για ολόκληρη τη Βαλκανική.

Η εξέγερση στη Μολδοβλαχία, η επέκτασή της στην Πελοπόννησο και σε συνέχεια η διεύρυνσή της προς τη Ρούμελη και τα νησιά του Αρχιπελάγους, θα οδηγήσει πολλούς αστούς, λόγιους και φιλέλληνες στην Επαναστατημένη Ελλάδα. Βασικός στόχος της Επανάστασης : Η εγκαθίδρυση σύγχρονου κράτους, με βάση τα σύμβολα και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας και τα όποια φιλελεύθερα δυτικό-ευρωπαϊκά πρότυπα που συμπύπτουν με τις αρχές αυτές. Οι ομογενείς, λόγιοι και μή, ζώντας στη Ευρώπη και έχοντας κεφάλαιο τις διακηρύξεις του Ρήγα, σαν θεματοφύλακες και φορείς των αξιών αυτών, όχι μόνο θα ενδιαφερθούν και αυτοί, αλλά πολλοί θα έρθουν στην Ελλάδα να βοηθήσουν και έμπρακτα για την επικράτηση και την επέκταση της Επανάστασης, την οργάνωση και την πολιτική ενοποίηση των τοπικών εξεγέρσεων και τη συγκέντρωση της πολιτικής εξουσία στα πλαίσια μιας «Εθνικής Διοίκησης».

Και η Νεοελληνική ιστορία μας λέει, πως το Σώμα της Ελλάδας λόγω του τρόπου συγκρότησης της Νεοελληνικής εθνικής, κρατικής οντότητας και της διακυβέρνησης απ το 1821, υποφέρει από πολλές και ανιάτες αρρώστειες. Μερικές απ αυτές όπως οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί, οφείλονται στον τρόπο που αναγεννήθηκε το Ελληνικό κράτος και τον τρόπο που διαμορφώθηκε-στήθηκε ύστερα απ το Αστικο-Φεουδαρχικό συμβιβασμό η κρατική Αστικο-Τσιλφικάδικη κρατική εξουσία. Ενα κράτος, που πάσχιζε όχι μόνο να εδραιώσει την εθνική του υπόσταση στη μεταναπολεόντειο Ευρώπη, αλλά και να συνδέσει τους απανταχού Έλληνες με την Ελλάδα.

Η Νεοελληνική ιστοριογραφία, που πατέρας της θεωρείται ο Παπαρρηγόπουλος, εμφορείται από ενα αμυντικό σύνδρομο σε όλες τις εκφάνσεις του Νεοελληνικού δημόσιου βίου. Ενα σύνδρομο που τελικά την οδήγησε σε ενα δεύτερο αμυντικό σύνδρομο. Το σύνδρομο του εθνικισμού και της ταύτισης του έθνους με την ύπαρξη της Δεξιάς και της Ορθοδοξίας μόνο. Τα δύο αυτά σύνδρομα της νεοελληνικής ιστορίας εκτός του οτι στένεψαν τους ορίζοντες των Νεοελλήνων, την έφεραν σε αντίθεση όχι μόνο με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την οικομένη, αλλά και με τους ηγέτες της Επανάστασης, που της είχαν δώσει αναγεννητικό, ουμανιστικό και οικουμενικό περιεχόμενο.

Σε κάθε κοινωνία λέει κάποιος που δεν θυμάμε το όνομα του, υπάρχουν οι «φρουροί της ιστορίας», σαν τοποτηρητές και θεματοφύλακες. Αυτοί που θεωρούν τον εαυτό τους οτι είναι ιδιαίτερα ευαίσθητοι απέναντι στα λάθη όσων είναι χαρακτηρισμένοι «εχθροί». Ο ανταγωνισμός για την εξουσία και, κυρίως για τη διατήρησή της ήταν ανέκαθεν ταυτόσημη με τον ανταγωνισμό για τη διατήρηση της κυριαρχίας επί της ιστορίας. Τον έλεγχο της ιστορίας, την ερμηνεία και τον καθορισμό ποιά και τι είδους ιστορική εικόνα θα παραδοθεί στις επόμενες Γενιές. Η παρέμβαση αυτή στην ιστορία απ την πλευρά της εξουσίας είναι φαινόμενο που δεν μας είναι άγνωστο και για τη Νεοελληνική πραγματικότητα.

Αν η Επανάσταση οδηγήθηκε στον ιστορικό συμβιβασμό και τους εμφυλίους πολέμους, είναι γιατί πολλοί απ' τους ομογενείς ζώντας τα φιλελεύθερα δυτικοευρωπαϊκά πρότυπα, με το αιτιολογικό ότι το ιδεολογικό-πολιτικό κλίμα της Ιεράς Συμμαχίας, που είχε συσχετίσει τον αγώνα των Ελλήνων, με τα καρμπονέρικα κινήματα της εποχής β) οι Ευρωπαϊκές χώρες δεν θα αναγνώριζαν το νεοσύστατο κράτος-Εθνος με αυτό το ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο και γ) ότι σε μια καρμπονάρικη Επανάσταση, όπως αυτή των Ελλήνων, δε θα έδιναν δάνεια, άρα και όπλα για την προστασία των δανείων, μα ούτε και τη συμπαράσταση της κοινής Ευρωπαϊκής γνώμης θα είχε. Προκειμένου λοιπόν να τα «εξασφαλίσουν αυτά», όχι μόνο παραμέρισαν και σε πολλά σημεία τα απέρριψαν σαν καρμπονάρικα τα σύμβολα και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας, αλλά και άρχισαν να στήνουν τις οργανωτικές αρχές της επανάστασης με βάση τα δυτικοευρωπαϊκά πρότυπα, τα οποία πρότυπα όμως την εποχή εκείνη είχαν αποβάλλει τα καρμονάρικα σύμβολα και απόψεις. Να συγκροτούν τοπικά πολιτεύματα όπως αυτό της Δυτικής Στερεάς και συγκάλεσαν και την Α! Εθνοσυνέλευση τον Νοέμβριο του 1821.(Μαυροκορδάτος κλπ).

Αυτή η απόκλιση οδήγησε στους εμφυλίους πολέμους και με την επέμβαση των ξένων και ειδικά των Αγγλων, οδήγησαν στο ιστορικό συμβιβασμό, των αστών με τους γεωκτήμονες τον Κλήρο και αργότερα τη μοναρχία, που θα κυβερνούσαν στην κυριολεξία την πολύπαθη χώρα για εκατόν δέκα (110) ολόκληρα χρόνια μέχρι και το Δεκέμβριο του 1974, που ο λαός με δημοψήφισμα κατέργησε οριστικά την μοναρχία. Τώρα πλέον δίπλα στα δυό μεγάλα και καταστροφικά σύνδομα, προστέθηκε και ένα ακόμη. Το σύνδομο της εξάρτησης. Ένα σύνδομο που οδήγησε στην ήττα της νεογέννητης αστικής τάξης. Μια ήττα η οποία την συνοδεύει στην απέλπιδα προσπάθεια έκτοτε.

Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι απ' το 1821 και μετά, το πακέτο εξέγχου στον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας το είχε η Αγία Τριάδα, που την αποτελούν α) Φεουδάρχες, β) Κλήρος γ) το Παλάτι και ελάχιστα οι αστοί. Σε αυτήν την Αγία Τριάδα, με ένα μεγάλο ποσοστό συμμετείχαν και οι ξένοι με κύριο μέτοχο ανάμεσα στους ξένους η Αγγλία, που επέβαλε και τη βασιλεία και μέσω του Βασιλιά, έλεγχε και την Αγία Τριάδα. Η Αγγλία στηριγμένη στην Αγία Τριάδα, επέβαλε τη μοναρχία όταν στην Γαλλία καρατόμησαν το βασιλιά.

Ιστορικά φορέας της Επανάστασης το 21, ήταν η νεογέννητη Αστική τάξη. Σαν νέος επαναστατικός φορέας ήταν και φορέας ενός νέου επαναστατικού προγράμματος. Ένας αστικού προγράμματος ανάπτυξης και προόδου σε σχέση με τη Φεουδαρχία. Για να καταλυθεί η χιλιόχρονη φεουδαρχία και η τεσσάρων αιώνων κατοχή απ' τον πιο σκληρό εκφραστή της φεουδαρχίας, την Οθωμανική Αυτοκρατορία και για να υλοποιήσει το δικό της πρόγραμμα ανάπτυξης και προόδου η αστική τάξη ένας μόνο τρόπος υπήρχε : να λύσει μερικά βασικά προβλήματα χωρίς τη λύση των οποίων δεν υπήρχε τρόπος να τα υλοποιήσει: α) Το περιεχόμενο-ουσία της Επανάστασης να παραμείνει Κοινωνικό-Απελευθερωτικό απ' την αρχή μέχρι το τέλος και όχι μόνο Απελευθερωτικό όπως το ήθελε η Αγία Τριάδα β) Το γεγονός αυτό υποχρέωνε την αστική τάξη να συγκρουστεί με την Αγία Τριάδα σε όλα τα επίπεδα: ιδεολογικά, πολιτικά και κυρίως στην οικονομία και τις φεουδαρχικές δομές-παράδοση. γ) Ο μόνος τρόπος να ηττηθεί οικονομικά η φεουδαρχική κάστα ήταν η ακατάλυτη συμμαχία με τον λαό-Ραγιά. Επρεπε όχι μόνο να το διακηρύξει στο λαό-Ραγιά, αλλά και να τον πείσει ότι στο πρόγραμμά της η «Φιλική» εκτός απ' τα τούρκικα τσιφλίκια, θα μοιράσει έστω και με εξαγορά

στο λαό και τα τσιφλίκια των ελλήνων τσιφλικάδων, έτσι ώστε με το μοίρασμα της Γής, να μετατρέψει τους Ραγιάδες και κολίγους σε μικροϊδικτήτες, ενώ παράλληλα θα αποδυνάμωνε οικονομικά την Αγία τριάδα που ήταν κάτοχος της Γής που τη εποχή εκείνη ήταν η βασική παραγωγική δύναμη.

Μοιράζοντας τη γή θα δημιουργούσε χιλιάδες μικροϊοκτήτες ιδιοκτήτες που θα αποτελούσαν την ραχοκοκαλιά και την υποδομή πάνω στην οποία θα εδραιώνονταν αυτούσια και ανόθευτη η αστική Επανάσταση και. δ) να αφαιρέσει όλα τα προνόμια του κλήρου και τις φορολογικές επιβαρύνσεις απ τους ώμους του Ραγιά, της μικρής και αδύναμης εστω μικροαστικών ομάδων, που είχαν δημιουργηθεί στο εσωτερικό της χώρας, μα και αυτών που θα προέκυπταν μετά το μοίρασμα της Γής εστω και μόνο της τούρκικης. Το ίδιο έπρεπε να κάνει και με τις δομές και τους θεσμούς εξουσίας, που αυτή είχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον κατακτητή. Χωρίς τη λύση αυτών των προβλημάτων και την στήριξη εξολοκλήρου στο λαό-Ραγιά, ήταν φύση αδύνατο να επικρατήσει η αστικό-κοινωνική επανάσταση. Ζητούμενο που και σήμερα ακόμα εξακολουθεί για την τάξη αυτή αφού και σήμερα ακόμα δεν τολμά να χωρίσει την Εκκλησία απ το κράτος και να καθιερώσει υποχρεωτικό τον πολιτικό γάμο και εθελοντικά τον Θρησκευτικό!

Η Επανάσταση του 21, πράγματι δεν είχε μόνο το άρωμα του Διαφωτισμού, της Αναγέννησης, του Ουμανισμού και το κοινωνικό περιεχόμενο της Γαλλικής. Οι Φιλικοί γνωρίζοντας ότι η Επανάσταση του 21, εκτός απ τον εθνικό απελευθερωτικό αγώνα, θα έπρεπε να συγκρουστεί και με τις ντόπιες Φεουδαρχικές δυνάμεις, τις δομές και τους δεσμούς που οι δυνάμεις αυτές είχαν διαμορφώσει στα 400 χρόνια της κατοχής : κοινωνικούς, οικονομικούς, διοικητικούς, εθιμοτυπικούς κλπ, που η φεουδαρχία είχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον δυνάστη κατακτητή. Απ αυτήν ακριβώς τη διαπίστωση και αντικειμενική ανάγκη, οι Φιλικοί είχαν διαμορφώσει το ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης του 21, λόγω των ξεχωριστών ιδιομορφιών να υπερέβαινει αυτό της Γαλλικής.

Η Γαλλική Επανάσταση μη όντας σε κατακτημένη χώρα, μπορούσε να νικήσει τη Φεουδαρχία με αυτό το κοινωνικό περιεχόμενο. Η ελληνική όμως, λόγω και της κατάκτησης δεν μπορούσε, εκτός πιά και ήταν αποφασισμένη να πάρει επαναστατικό δικαίω όχι μόνο την απελευθερωμένη τούρκικη Γη, αλλά και να απολλοτριώσει τα μεγάλα Τσιφλίκια και να αλλήσει τις δομές και θεσμούς πάνω στους οποίους στηρίζονταν η Αγία Τριάδα, χωρίς αυτήν την προϋπόθεση δεν μπορούσε, γιατί η αστοί σε αυτό το τιτάνιο αγώνα τον μόνο σύμμαχο που είχαν ήταν ο λαός-Ραγιάς και την Ευρωπαϊκή διάνοηση.

Οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο Κλήρος, κάτω απ την αδήριτη ανάγκη, θα έπαιρνε μέρος στον αγώνα μόνο όσον αφορά το σκέλος της απελευθέρωσης και αυτό όταν η πλάστιγγα θα έκλινε αποφασιστικά υπέρ της νίκης. Η ιστορική και κοινωνικό-οικονομική σύνθεση-διαστρωμάτωση επέβαν ο φορέας και το ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο-προσωπική ελευθερία, πολιτική και κοινωνική ισότητα κλπ-οχι μόνο ήταν αλλά και επέβαλαν να είναι η Επανάσταση Κοινωνικό-Απελευθερωτική και όχι μόνο απελευθερωτική. Και έπρεπε να ήταν γιατί μόνο με αυτό το περιεχόμενο και στήριγμένη στο λαό-Ραγιά μπορούσε να ελπίζει ότι θα επικρατήσει. Η Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο την απελευθέρωση η εξουσία, θα περνούσε οπωσδήποτε στα χέρια της Αγία Τριάδα. Και θα περνούσε γιατί :

Για την Ελλάδα του 21, βασική παραγωγική δύναμη ήταν η Γή. Και απ την Γή, ένα μεγάλο μέρος στον νοητό ελλαδικό τότε χώρο, την είχαν οι Έλληνες

Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος. Το μεγάλο πρόβλημα συνεπώς για την ελληνική Επανάσταση, ήταν σε ποιανού χέρια θα πήγαινε η τούρκικη Γη μετά την απελευθέρωση. Σε ποιανού χέρια θα περνούσε η τούρκικη Γή που σαν την μοναδική τότε παραγωγική δύναμη, θα καθόριζε και πιο ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο θα είχε η Επανάσταση. Αν δηλ θα έμενε φεουδαρχική στη δομή ή θα μετεξελίσσονταν σε αστική.

Πράγματι η Επανάσταση του 1821, εκ των πραγμάτων ήταν κοινωνικό-απελευθερωτική στο περιεχόμενο της. Ο συσχετισμός των δυνάμεων όμως και η ιστορική συγκυρία, (Ιερά Συμμαχία, η μετατροπή της γαλλικής όχι μόνο σε Ναπολεώντια αυτοκρατορική και κατακτητική κλπ δύναμη και οι αντίξοες συνθήκες) και κυρίως το ότι οι Θεωρητικοί και οικονομικοί ηγέτες της επανάστασης, δεν είχαν επενδυμένα τα κεφάλαιά τους στην Ελλάδα. Τα αστικά κεφάλαια και η ειλικρινής συνεργασία με τον λαό-Ραγιά ως προς το περιεχόμενο της Επανάστασης ήταν τα δεδομένα που θα αντιπαρατάσσονταν με τη δύναμη των γαιοκτημόνων και συγκρουόμενα μπορούσαν να συμβάλουν να αναγεννηθεί απ τις στάχτες η νέα κοινωνική Ελλάδα και όχι μόνο να απελευθερωθεί. Το γεγονός αυτό ήταν καθοριστικής σημασία για την έκβαση της επανάστασης. Αν είχαν επενδεδυμένα τα κεφάλαιά τους εδώ και αν έβαζε στο πρόγραμμά της, ότι εκτός απ την προσωπική και πολιτική ελευθερία και το μοίρασμα της εθνικής απελευθερωμένης πλέον γής στο λαό-Ραγιά, αλλη θα ήταν η πορεία έναρξης και η κατάληξη της επανάστασης.

Η υπόσχεση για το μοίρασμα της γής θα δημιουργούσε σε λίγο μια εκτεταμένη μικραστική τάξη, που θα αποτελούσε την υποδομή πάνω στην οποία θα στηρίζονταν η οικονομικό-κοινωνική και βιομηχανική ανάπτυξη.

Τότε οι διακηρύξεις των Φιλικών-αστών δεν θα είχαν μόνο ιδεολογική επένδυση, αλλά και ουσιαστική σύγκρουση :κοινωνικό-οικονομική. Η σύγκρουση θα έδινε τη νίκη στους αστούς και η επανάσταση θα ήταν πράγματι Κοινωνικό-Απελευθερωτική και όχι μόνο Απελευθερωτική. Η οικονομία της Ελλάδας από γεωργική-φεουδαρχική, θα μετατρέπονταν σε αστική-εμπορό-βιομηχανική. Το γεγονός αυτό με τη σειρά του, θα περιόριζε την ξένη εξάρτηση και στο βαθμό που θα αναπτύσσονταν κοινωνικό-οικονομικά θα αποκτούσε την πλήρη εθνική ανεξαρτησία. Δεν θα πλήρωνε ο λαός στους νέους αφέντες φόρο υποτελείας, ούτε θα υποτάσσονταν στη θέληση και τα συμφέροντα των ξένων. Και ήταν δυστυχώς αυτοί ακριβώς οι ξένοι που στο πρωτόκολλο του Λονδίνου της 22ας Ιανουαρίου/ 3ης Φεβρουαρίου 1830, που υπογράφεται απ τις τρεις Δυνάμεις, διαβάζουμε: «Η Ελλάς θέλει σχηματίσει εν κράτος ανεξάρτητον, και θέλει χαίρει όλα τα δίκαια πολιτικά, διοικητικά και εμπορικά, τα προσπεφυκότα εις εντέλη ανεξαρτησίαν». Αλλα... «Η ελληνική κυβέρνηση-αποφασίζουν-θέλει είναι μοναρχική και κληρονομική...κατά την τάξιν της πρωτοτοκίας» και ο μονάρχης «...θέλει φέρει τον τίτλον : Ηγεμών κυρίαρχης της Ελλάδος`...». Και σε άλλο έγγραφο με την ίδια ημερομηνία οι τρεις πληρεξούσιοι Γαλλίας, Μ Βρετανίας και Ρωσίας αναγορεύουν τον «...πρίγκιπα Λεοπόλδο του Σάξ-Κόβοργ `Ηγεμόνα Αρχοντα της Ελλάδας`...». Το φινέλε του Λονδίνου ήταν την εποχή που η Γαλλική επανάσταση κερατομούσε το βασιλιά να μας επιβάλουν τη μοναρχία. Τα στοιχεία είναι του Σπύρου Μαρκεζίνη, πολιτική ιστορία της Νεότερης Ελλάδας. Αφού λοιπόν, ο Λεοπόλδος δεν μπόρεσε να εξασφαλίσει την προίκα που του συνέστησε ο Καποδίστριας να ένωση τη Σάμο και την Κρήτη με την Ελλάδα παραιτήθηκε.

Οι μεγάλες δυνάμεις όμως αγρυπνούσαν. Θέλουν την Ελλάδα υπό κηδεμονία. Και ο μόνος τρόπος να την έχουν υπό την κυριαρχία τους και ειδικά το Λονδίνο ήταν να επιβληθεί η Θεσμός της μοναρχίας. Ετσι με τη συνθήκη της 25ης Απριλίου/ 7 Μαΐου το 1832 που υπεγράφη στο Λονδίνο μεταξύ «Λουδιβίκου ελέω Θεού Βασιλέας της Βαβαρίας» και των υπουργών εξωτερικών των Δυνάμεων, προσφέρεται το στέμα στο 15χρονο γιό του «Φρειδερίκον Οθωνα», ο οποίος «θέλει φέρει το όνομα Βασιλεύς της Ελλάδος. Η Ελλάς-συνυπογράφουν- υπό την κυριαρχίαν του Οθωνα και την εγγύησις των τριών αυλών, θέλει αποτελεί κράτος μοναρχικόν ανεξάρτητον, ως ούτο ορίζεται υπό του κατά την 3ην Φεουαρίου 1830 υπογραφέντος Πρωτοκόλλου...».

Με αυτόν ακριβώς τον απλό και χωρίς πολλές κουβέντες τρόπο, η «Ελλάς-συνυπογράφουν-για 110 και πλέον χρόνια ζεί, υπό μοναρχικό καθεστώς. Ο θεσμός της μοναρχίας ήταν ξενόφερτος στην Ελλάδα. Σαν ξενόφερτος δεν είχε ρίζες, ούτε δεσμούς και σχέσεις με το λαό και το χώρο. Σαν ξενόφερτος ο θεσμός η μοναρχίας για να επιβιώσει και να επιβληθεί, εκτός απ τη βοήθεια των ξένων, ήταν απαραίτητο και άρα επόμενο να δημιουργήσει διάφορες φατρίες στις οποίες θα στηρίζονταν. Αυτές ακριβώς οι φατρίες ήταν εκείνες που αποτέλεσαν την αιτία της ενδημικής πολιτειακής ανωμαλίας. Αυτή η ντόπια καμαρίλα και οι διαπλεκόμενοι αστοί Ηρακλειδείς του θρόνου, ήταν ο περιβάλλοντας χώρος μέσα στο οποίο ευδοκίμησε αυτός ο ξενόφερτος θεσμός. Με την πάροδο του χρόνου, τη στήριξη των ξένων και της ποικίλης ντόπιας καμαρίλας, τα συμφέροντα του θρόνου ταυτίστηκαν με εκείνα της πιο αντιδραστικής μερίδας του πολιτικού μας κόσμου. Ο εστεμένος ανώτατος άρχων έγινε ο ηγέτης αυτού του κόσμου της συντήρησης και της αντίδρασης και σε συνέχεια ο τοποτηρητής των ξένων συμφερόντων στη χώρα.

Από αυτήν την οικονομικό-κοινωνική σύγκρουση, αν γινόταν με συντονισμένες οι δυνάμεις αστών και λαού-Ραγιά, όσο και αν βοηθούνταν απ τον δυνάστη, η Αγία, τριάδα όσο χαμηλό και αν ήταν το γνωστικό επίπεδο του λαού-Ραγιά και η επίδραση που αυτή ασκούσε, νικητής θα έβγαινε η Αστικό-Λαϊκή Επανάσταση.

Η Φεουδαρχία ήταν το σύστημα με το οποίο κυβερνούσε ο κατακτητής δυνάστης την Οθωμανική του Αυτοκρατορία. Για να μην αποσχολεί στρατό και να μην χάνει χρόνο, προκειμένου να εισπράτει τους φόρους υποτελείας, έπρεπε να βρεθεί τρόπους να συνεργαστεί με την εθιμική ηγεσία των Ελλήνων, για την από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Προϋποθεση όμως για να υπάρξει αυτή η συνεκμετάλλευση, έπρεπε να υπάρχει και η ταύτιση συμφερόντων στην από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Για να πετύχει αυτόν το σκοπό ο κατακτητής βοήθησε να δημιουργήσουν και οι Έλληνες, μια σε μικρογραφία δική τους Φεουδαρχική τάξη. Και ήταν αυτή ακριβώς η ντόπια Φεουρχική τάξη που κρατούσε το Ραγιά υποτακτικό άμεσα σε αυτούς και έμμεσα στο δυνάστη. Σε κάποια φάση ανάπτυξης η τάξη αυτή συνειδητοποίησε, ότι τα συμφέροντά της έρχονταν πλέον σε αντίθεση με αυτά του δυνάστη, και ότι αν δεν ήταν κατακτημένη η χώρα, όλα τα οφέλη θα τα έπαιρνε αυτή. Με αυτό και μόνο το σκεπτικό όταν ωρίμανσαν οι συνθήκες, πήρε μέρος και αυτή την τελευταία βέβαια στιγμή και τις περισσότερες φορές με το ζόρι ή και τη απειλή και βία ακόμα στην Επανάσταση, με το σκεπτικό πάντα να προσποριστεί το αποτέλεσμα.

Τα ταξικά συμφέροντα της Αγία Τριάδας, δεν έρχοντα τώρα πλέον σε αντίθεση μόνο με αυτά του κατακτητή, αλλά και με αυτά της επερχόμενης

αστικής επανάστασης, την τάξη των μικροαστών που στο μεταξύ αναπτύχθηκαν στο εσωτερικό και των εκτός της χώρας αστών, που η Επιστήμη, η Τεχνολογία και οι νέες ανακαλύψεις όχι μόνο την έφεραν στο προσκήνιο, αλλά και το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι της ανέθεσε το ιστορικό καθήκον, να ανατρέψει το φεουδαρχικό σύστημα ζωής της τότε κοινωνίας των Ανθρώπων, που στηρίζονταν σχεδόν αποκλειστικά στην έγγεια ιδικτησία και στη θέση του να επιβάλει το καφαλαιοκρατικό σύστημα-καθεστώς.

Πάρα το συμβιβασμό-νική της Αγίας τριάδας, κάθε μέρα που περνούσε η αντίθεση αναμεσα στους φεουδάρχες και τους αστούς μεγάλωνε. Κάθε φορά λοιπόν, που θίγονταν τα συμφέροντα της Αγίας τριάδας το ΣΩΜΑ της Ελλάδας, αρρώσταινε, πονούσε μάτωνε. Οι φεουδαρχό-τσιφλικάδες, έχονταν διατηρήσει-περισώσει τα ιδιοκτησιακά τους στοιχεία ανέπαφα και άθικτους τους δομικούς μηχανισμούς του φεουδαρχικού συστήματος και τον τρόπο ζωής, προκειμένου να διατηρεί τον έλεγχο της εξουσίας κατέφευγε σε διάφορα μέτρα-τεχνάσματα. Και όταν οι δυνάμεις της, που στο μεταξύ εξασθενούσαν δεν της έφταναν ζητούσε και τη βοήθεια των ξένων και με τη βοήθειά τους, έκανε ένα στρατιωτικό ή κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ή και έναν εμφύλιο πόλεμο, να τσακίσει τις όποιες οργανωμένες αντιδράσεις.

Τα μέτρα, τα τεχνάσματα και τα μέσα που χρησιμοποιούσε, ούκ κι έστι αριθμός. Απ τα χάδια, την εξαγορά, τη διαφθορά τη διαπλοκή και την απειλή μέχρι και τον εμφύλιο πόλεμο. Την πρώτη θέση στα τεχνάσματα την έχει πάντα η απειλή, ο φόβος, το ρουσφέτι και ο εκλογικός νόμος. Τη δεύτερη το εκλογικό πραξικόπημα, ο στρατιωτικός Νόμος και το στρατιωτικό πραξικόπημα. Αυτά όταν δεν αποδίνουν τα διαδέχονταν η βία, η ανοικτή δικτατορία και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος. Ο εμφύλιος ένοπλος ή πολιτικό-οικονομικός, είναι αυτός που ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς με τους «ατάκτους», τους «απειθαρχους» και τους ονειροπόλους οραματιστές μιας καλύτερης ζωής. Μιάς ζωής που να μπορεί ο Άνθρωπος να διατήρει την Ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια.

Το ωραίο είναι ότι οι «αρρώστειες» αυτές, που όχι μόνο εμποδίζουν την ανάπτυξη της χώρας, υπονομεύουν την εθνική ανεξαρτησία, ταλαιπορούσαν το λαό, πολλές φορές τον βασανίζουν και κατά διαστήματα τον αποδεκάτιζαν. Αυτές τις δομές, αντιλήψεις και μηχανισμούς κλειδιά στην κρατική μηχανή, για τους οποίους η αστική τάξη κατηγορούσε την Αγία Τριάδα και ό,τι αντιδραστικό είχε στους κόλπους της, όταν πήρε αυτή το πακέτο ελέγχου, δεν θέλησε για άλλη μια φορά να ξεκαθαρίσει στους λογαριασμούς με τις αντιδραστικές δυνάμεις. Αφησε άθεκτη την οικονομική της δύναμη. Αφησε ανέγγιχτους όλους τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς. Δεν απαλλοτρίωσε τα Τσιφλίκια και την Εκκλησιαστική περιουσία, δεν χώρησε την Εκκλησία απ το κράτος κλπ. Αφού δεν προχώρησε στην εκκαθάριση αυτών των δομών απ τα φεουδαρχικά κατάλλειπα υποχρεώθηκε αυτά τα ίδια μέτρα, μέσα και τεχνάσματα όχι μόνο άπλως να τα ανεχθεί αλλά και να τα χρησιμοποιήσει κατά κύριο ενάντια στις καινούριες προοδευτικές λαϊκές πλέον δυνάμεις. Και το πιο καταπληκτικό. Τώρα ήταν αυτή η ίδια η αστική τάξη, που ταύτισε τα συμφέροντά της με αυτά της μοναρχίας

Τα τσιφλίκια και όταν η γή έπαψε να αποτελεί το μόνο παραγωγικό όπως παλιά κεφάλαιο δεν διανεμήθηκαν στους αγρότες, δεν απαλλοτριώθηκαν αλλά εξαγοράστηκαν απ το δημόσιο και χρεώθηκαν την αποπληρωμή οι αγρότες.

Αν θυμάμαι καλά μέχρι το 1952 υπήρχαν ακόμα τσιφλίκια και στο Νομό μας υπήρχη και σήμερα ακόμα αυτό του Μπέη στα Πιέρια.

Αυτά ακριβώς τα ταξικά τσιφλικάδικα συμφέρονταν, που άφησε άθικτα και ανέπαφα η ηγετική ομάδα της επανάστασης, ήταν που επέβαλαν η επερχόμενη επανάσταση καίπι αστική να είναι μόνο και αυστηρά Απελευθερωτική και να μην έχει καμιά σχέση με το κοινωνικό-οικονομικό σκέλος. Γι αυτό και μετά τον συμβιβασμό της αστικής τάξης, που σήμαινε νίκη της φεουδαρχίας, εξαπέλησε απηνή διωγμό όχι μόνο ενάντια στους αγωνιστές, αλλά και όσους υποστήριζαν να μπει σε εφαρμογή και το κοινωνικό-οικονομικό της σκέλος. Το σκέλος, που θα επέτρεπε στην αστική τάξη, έστω και αργά να έρθει στο πολιτικό-οικονομικό προσκήνιο για να αρχίσει ομαλά πλέον η οικονομική, αλλά και την κοινωνική ανάπτυξη του τόπου.

Εκείνο που ίσως δεν μπόρεσε να καταλάβει η νεοσύστατη αστική τάξη είναι ο τρόπος με τον οποίο θα χρησιμοποιούσαν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος τον ιστορικό συμβιβασμό. Τον είδαν σαν το ενδιάμεσο στάδιο ενώ στην ουσία η λέξη συμβιβασμός στις περιπτώσεις αυτές σκοτώνει και το επίθετο ιστορικός. Του δίνει την χαριστική βόλη.

Η πρώτη προσπάθεια να ανατραπεί αυτός ο σχετισμός έγινε α) το 1843, ακολούθησε το 1909, και μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Μερική προσπάθεια έγινε και μεταπελευθερωτικά και ολοκληρώνεται με την πτώση της χούντας. Ήταν τόσες και τέτοιες η διαπλοκές της Αγίας Τριάδας με τον παλιό δυνάστη και τόσες οι παραχωρήσεις στους ξένους για να ελέγξει την εξουσία της νεογέννητης κρατικής οντότητας, που χρειάστηκε να περάσουν 153 χρόνια για να αλλάξει ο σχετισμός στα ποσοστά ελέγχου της εξουσίας. Ο έλεγχος μπορεί να πέρασε στα χέρια των αστών, οι δομές όμως έμειναν αυτές του ιστορικού συμβιβασμού και σαν τέτοιες υποχρεώνουν και την αστική τάξη να λειτουργήσει με βάσει αυτές τις δομές. Δομές που ενέχουν και εμπλοκή στην εξάρτηση και τη διαπλοκή

Το κοινοβούλιο και οι εκλογές είναι τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του κεφαλαιοκρατικού συστήματος παραγωγής και ζωής. Όταν οι δυνάμεις της αστικής τάξης, δεν της φτάνουν για να λειτουργήσει τη δημοκρατία, το κοινοβούλιο μέσω των εκάστοτε εκλογικών Νόμων και των υπάρχοντων δομών, ήταν και είναι η πιο ραφινάτη κοινοβουλευτική δικτατορία. Και επειδή κάποιος θα αναρωτηθεί. Μα είναι δυνατόν σε «πλέρια» αστική δημοκρατία (πολλοί το επικαλούνται και σήμερα αυτό το επιχείρημα), και εν όψει της τρίτης χιλιετίας, να ισχυρίζεται κάποιος ότι δεν έχουμε και δεν ζούμε σε καθεστώς κοινοβουλευτικής δημοκρατίας; Η απάντηση είναι πως, όταν μέσω των εκλογικών Νόμων, της εξαγοράς, της διαφθοράς και της απειλής κυβερνά-ασκεί εξουσία το 38 ή και το 40% ή όταν το 38% ακόμα παίρνει το 65% των εδρών, αυτό δεν σημαίνει ότι η θέληση των ολίγων επιβάλλεται επί των πολλών; Πιο άλλο επιχείρημα πρέπει να επικαλεστεί κάποιος για να αποδείξει του λόγου το αληθές;

Η αστική τάξη διακηρύττει ότι η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει. Ότι το κοινοβούλιο εκλέγεται και λειτουργεί με βάση αυτήν την αρχή. Όταν αυτή η αρχή καταστρατηγείται αναρωτιέται κανείς σε τί διαφέρει η ανοιχτή δικτατορία από την κοινοβουλευτική; Και το πιο τραγικό είναι ότι στην πατρίδα μας από την ημέρα της παλιγγενεσίας μέχρι και σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές, ο λαός μας δεν έχει γνωρίσει τα πλεονεκτήματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, όπως την εννοεί στις διακηρύξεις της η

αστική τάξη την κοινοβουλευτική δημοκρατία. Και όταν ακόμα δεν είναι κοινοβουλευτική δικτατορία είναι μιά κατ'επίφαση «δημοκρατία». Είναι το ψευδεπίγραφο της δημοκρατίας.

Ο ελληνικός λαός δεν γνώρισε, δεν έννοιωσε, δεν χάρηκε, δεν βίωσε, πολύ περισσότερο δεν συμμετείχε ποτέ μέχρι σήμερα στα κέντρα που πέρνονται οι αποφάσεις, για τη ζωή του και το μέλλον της πατρίδας του. Η άρχουσα τάξη ισχυρίζεται ότι την εξουσία την αντλεί απ' το λαό. Αν πράγματι την αντλούσε απ' το λαό, δεν θα κατέφευγε στα παλιά γνωστά μέσα, μεθοδές και τεχνάσματα. Πολύ περισσότερο δεν θα της χρειαζόνταν τα καλπονοθευτικά εκλογικά συστήματα, η εξαγορά, η διαφθορά και όλες οι μορφές σωματικής και πνευματικής βίας και κυρίως ο τελευταίος εμφύλιος πόλεμος.

Αν πράγματι αντλούσε, όπως ισχυρίζεται τη εξουσία απ' το λαό θα της αρκούσε η κοινοβουλευτική δημοκρατία. Βέβαια, στα μέσα αυτά καταφεύγει όταν οι λαϊκές δυνάμεις μέσω των αγώνων βάζουν το πρόβλημα της αναδιανομής του κοινωνικά παραγόμενου εθνικού πλούτου και τον εμφύλιο πόλεμο όταν το λαϊκό κίνημα της αμφισβήτησης την εξουσία. Όπως όλα τα συστήματα διακυβέρνησης έχουν τα δικά τους, έτσι και η αστική δημοκρατία έχει τα δικά της ελαττώματα και κυρίως όταν δεν εξελίσσεται. Σαν προϊόν συλλογικό η δημοκρατία είναι το πιο δισκίνητο σύστημα διακυβέρνησης. Είναι όμως το καλύτερο, αφού μέχρι σήμερα δεν βρέθηκε ακόμα, ένας άλλος καλύτερος τρόπος διακυβέρνησης.

Όμως για να υπάρχει η αστική δημοκρατία και να διατηρείται στη ζωή και να μην διατρέχει κίνδυνο να ανατραπεί, χρειάζεται το καθημερινό βάθεμα και πλάτναιμα των δημοκρατικών δομών και θεσμών. Αν μείνει στάσιμη ενώ η ζωή τρέχει αποδυναμώνεται και αυτοανερείται και αυτοκαταστρέφεται όταν μένει επαναπαυμένη στις αρχικές της θεωρητικές δάφνες.

Με εξασθενημένο τον έλεγχο απ' την Αγία Τριάδα, με διατήρησε όμως, αν όχι και με αύξηση του ποσοστού του ξένου παράγοντα και κάτω από φασιστικό δικτατορικό καθεστώς φτάσαμε στο 1940. Και λέω για αύξηση του ποσοστού γιατί είχαμε φτάσει στο σημείο οι Αγγλοι να θεωρούν την Ελλάδα και τα προβλήματά της ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ τους πρόβλημα. Αυτοί και για λογαριασμό τους μας επέβαλαν την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία τον Αύγουστο του 1936.

Με δέμενα χειροπόδαρα λαό και χώρα απ' την Βασιλό-Ματαξική 4χρονη δικτατορία φτάνουμε στην 28η Οκτωβρίου του 1940. Η Ελλάδα μπαίνει στο πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ έχει εσωτερικό καραμπινάτο φασισμό. Με άλματα όλα τα κοινωνικό-οικονομικά και πολιτικά προβλήματα που άφησε άλματα το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Το δίλημα που έμπαινε πλέον για τους Ελληνες και την Ελλάδα ήταν : αν μετά τον πόλεμο θα λύνονταν και με πιο τρόπο, αυτά τα χρονίζοντα προβλήματα και αυτά που από χρόνια αποτελούσαν προϋπόθεση για να μπει η χώρα στην πλειάδα των Ευρωπαϊκών χωρών ή αν και μετά τον πόλεμο, θα επανέρχονταν ξανά το καθεστώς της 4ης Αυγ/του.

Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών την Απάντηση στο δίλημα την έδωσε ο λαός με την οργάνωση του Εθνικο-Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια όλες τις άλλες αντίστοιχες Αντιστασιακές οργανώσεις, που ήταν απαραίτητες για αυτόν τον τιτάνιο αγώνα που ανοίγονταν μπροστά στο λαό και τη χώρα. Οι οργανώσεις αυτές ήταν: Ο Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και η

Εθνική Πολιτοφυλακή (ΕΠ). Οι Έλληνες με ελάχιστες εξαιρέσεις σε πανστρατιά και έχοντας οργανώσει τις αντίστοιχες πολιτικές και στρατιωτικές δόμες μέσω της Αντίστασης, αποφάσισαν την επομένη της κατοχής όχι μόνο να απελευθερώσουν τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλά και να λύσουν τα οσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη σχεδόν αστικο-τσιφλικάδικη εξουσία, ετσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξει του Β! Παγκοσμίου πολέμου, να μὴν ξαναεπιστρέψει στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του.

Η Εθνική Αντίσταση του 1941-45, ιστορικά και πραγματικά ήταν η συνέχεια του 1821. Σκοπό και στόχο είχε να ολοκληρώσει αυτό που δεν έγινε τότε λόγω του συμβιβασμού της τότε Αστικής τάξης με την Αγία Τριάδα : Να υλοποιήσει μαζί με την απελευθέρωση της χώρας και το κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σκέλος της αστικής Επανάστασης, που έμεινε έκτοτε άλυτο και έπρεπε να λυθεί. Χωρίς τη λύση αυτού του σκέλους δεν μπορούσε η χώρα να αλλάξει τις δομές, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς, που είχε παγιώσει ο αστικο-τσιφλικόδικος συμβιβασμός.

Στην ιεράρχιση των στόχων της η Αντίστασης, την πρώτη θέση είχε η απελευθέρωση και ο δεύτερος, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα μόνο για μὰς τους Έλληνες, να πάρουμε τα οσα προβλήματα απσχολουν το λαό και τη χώρα στα δικά μας απολκειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε και ο τρίτος, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας, χωρίς την ξένη επέμβαση. Να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει τον ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών.

Είναι αλήθεια οτι αυτός ο Βράχος, βρίσκεται σε ένα απ τα βασικότερα γεωστρατηγικά σημεία, τα πίο ευαίσθητα καθοριστικά και ζωτικής σημασίας αρτηριων επικοινωνίας της πάλλαι ποτέ Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Μερικοί μάλιστα τόσο το 21, όσο και το 1941-45, ισχυρίζονταν προκειμένου να δικαιολογήσουν την απραξία τους, οτι όσο θα υπάρχει Βρετανική Αυτοκρατορία, αυτή η αρτηρία θα υπάρχει και η Αγγλία θα κάνει ό,τι περνάει απ το χέρι της για να την διατηρήσει. Αρα θα κρατά και την Ελλάδα υπο καθεστώς ιδιόμορφης αποικιακής εξάρτησης και δεμένη στο δικό της γεωστρατηγικό άρμα. Συνεπώς καθε λαϊκός αγώνας είναι καταδικασμένος να αποτύχει, αφού μετά την απελευθέρωση θα έπρεπε για να γίνει ανεξάρτητη χώρα να συγκρουστεί με την Μεγάλη Βρετανία.

Είναι γεγονός οτι το ενα σκέλος της άποψης αυτής είναι σωστός. Πράγματι ο βράχος αυτό που ακούει στο όνομα Ελλάδα, βρίσκεται σε ενα απ τα πίο γεωστρατηγικά σημεία της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, μια θέση κλειδί για τα αγγλικά γεωπολιτικά και στρατηγικά της σχέδια. Συνεπώς για κανένα λόγο δεν θα άφηναν να τους ξεφύγει η Ελλάδα, απ την αλυσίδα που αποτελούσε ενα απ τους πίο βασικούς της κρίκους. Είναι γεγονός οτι ετσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα μετά το 21, ήταν επόμενο να επικρατήσει και στην ελληνική κοινή γνώμη και ειδικά στους εκάστοτε κυβερνώντες, η άποψη οτι η Ελλάδα είναι καταδικασμένη να δέχεται αναμφισβήτητα και άκριτα την άποψη αυτή και το ρόλο που έπαιζε τότε στη χώρα μας η Αγγλία και εξακολουθεί να παίζει τώρα για την Αμερική.

Ο ρόλος αυτός όμως, δεν είναι ο μόνος και ο καθοριστικός, που καταδικάζει την Ελλάδα να ζεί κάτω απ αυτό το ιδιόμορφο αποικιακό υπο την Αγγλία μετά το 21 και της Αμερικής τώρα καθεστώς εξάρτησης

Εκείνο που καθορίζει την εξάρτηση είναι οι πολιτικό-οικονομικές και κοινωνικές δομές, οι θεσμοί και μηχανισμοί εξάρτησης, που έχει σε συνεργασία με τους Αγγλους, δομήσει ο αστικο-τσιφλικάδικος συμβιβασμός, για να απολκείσει το Ραγιά, απ τα όποια δικαιώματα του αναλογούσαν απ τη συμμετοχή που στην επανάσταση και κυρίως ο συσχετισμός των δυνάμεων ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και το λαϊκό κίνημα.

Η αστική τάξη όπως το 21, για να πάρει μερικά ψίχουλα εξουσίας όχι μόνο εγκατάλειψε-πρόδωσε το λαό-Ραγιά, αλλά συντασσόμενη με τον φύση εχθρό της, την τότε Αγία Τριάδα τον πολέμησε κιόλας. Συνέβαλε και η ίδια να γίνουν δυό εμφύλιοι πόλεμοι : το 1823 και του 1824. Το ίδιο έκανε ένα μέρος της αστικής τάξης και κατοχή και στο σύνολό της μετά την απελευθέρωση.

Βέβαια, οι δομές, οι θεσμοί και οι μηχανισμοί δεν παιζαν τον ρόλο τους, αν η αστική τάξη συντάσσονταν με το λαό στην κατοχή, και έπαιρνε και αυτή μέρος στην Αντίσταση όπως της ζητήθηκε-παρακλήθηκε να πάρει-και αρνήθηκε, ή εστω αν δεν συντάσσονταν με τους φύσει εχθρούς της, την αντιδραστική φασιστική Δεξιά, το παλάτι και τους ξένους αμέσως μετά την απελευθέρωση. Αν δεν συνέδεε την υπαρξή της με τη βασιλο-μεταξική δικτατορία και με τα εγκλήματα της κατοχής, που διέπραξαν οι συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Αν συντάσσονταν με την Αντίσταση, έστω και την τελευταία στιγμή και οι Αγγλοι, επέμεναν να θέλουν να ξαναπάρουν τη θέση του επικυριάρχου που κατείχαν προπολεμικά, θα ήταν υποχρεωμένοι να ερθούν στην Ελλάδα σαν στρατός κατοχής και όχι σαν «ελευθερωτές». Να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Έλληνες. Πολύ περισσότερο δεν θα μπορούσαν να μετακυλήσουν τις ευθύνες του Δεκέμβρη στο Λαϊκό κίνημα. Μα και αν ακόμα οι Αγγλοι την καταλάμβαναν ένοπλα όπως το έκαναν, μια τέτοια κατοχή απ τις αγγλικές δυνάμεις, με συντονισμένες τις εθνικές δυνάμεις όχι μόνο δεν θα άντεχε στο χρόνο, αλλά θα έδινε και οριστική λύση στην εθνική ανεξαρτησία. Η Ελλάδα δεν ήταν μόνο η Αθήνα και η Εθνική Αντίσταση είχε άθικτες τις ένοπλες δυνάμεις και το λαό με το μέρος της.

Είναι γεγονός ότι οι Αγγλοι, εκτός του ότι είχαν πολλά ερείσματα στο εσωτερικό και ότι η οικονομική και πολιτική επιρροή τους ήταν τεράστια ασφυκτική και μακρόχρονη. Η εξάρτηση της Ελλάδας, ξεκινούσε από το 1821 και συνεχιζόταν χωρίς καμιά διακοπή μέχρι το 1947, που μας παρέδωσε ποιός ξέρει με τί ανταλλάγματα πακέτο στην Αμερική.

Το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο της χώρας μας ελέγχονταν απόλυτα απ το αγγλικό κεφάλαιο οικονομικά και απ την αγγλική κυβέρνηση πολιτικά. Τίποτε δεν κουνιόταν και ούτε γίνονταν χωρίς τη δική τους έγκριση. Ήταν τόσο η εξάρτηση του κατεστημένου απ τους Αγγλους, που όταν ένα κομμάτι του θέλησε να ταυτιστεί με τα συμφέροντα της Γερμανίας, για να μην της φύγει ο κρίκος Ελλάδα απ την αλυσίδα της εξάρτησης εν όψη του απερχόμενου πολέμου, επέβαλε τη δικτατορία. Την βάφτησε και τη λειτούργησε φασιστικά για να μπορεί με άνεση να εξοντώσει την ηγεσία της Αριστεράς και ειδικά το ΚΚΕ που το θεωρούσε τον κύριο αντίπαλο για την μεταπολεμική περίοδο. Την χρέωσε στο κομμάτι αυτό των αστών, που είχε ταυτιστεί με τα συμφέροντα του Χίτλερ και για να μην συγκρουστούν τα μελλοντικά σχέδια της Δύσης, οι χιτλερικοί δεν τόλμησαν να καταγγίλουν ότι η

δικτατορία ήταν Αγγλικής Εμπνευσης και επιβουλής, αφού κοινός στόχος ήταν ο κομμουνισμός. Αυτός ο κοινός στόχος για την εξόντωση των κομμουνιστών, λειτούργησε πολύπλευρα σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, και εντάθηκε μετά τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας και των αστερισμό των εθνοϊσμόν με αποκορύφωμα τη συμφωνία για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα να παραδώσουν οι Γερμανοί την Θεσσαλονίκη στους Αγγλους.

Ομως η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση δημιούργησε στη διάρκεια της κατοχής με τον αξιοθαύμαστο εθνικό-πατριωτικό και ενοποιητικό αγώνα μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο μας. Το ΕΑΜ με την ενωτική πολιτική του σφυρηλάτησε σε αυτόν τον αγώνα μια νέα, περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά. Ιδανικά και οράματα που είχαν φτερώσει τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Μια γενιά με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές, το επιβεβαιώνει. Ενας αγώνας που της είχε εμψυχήσει εκτός απ την αυτοπεποίθηση και την αυτογνωσία για το τί είναι ικανός να κάνει για τη μεταπελευθερωτική Ελλάδα. Αν δεν επενέβαιναν ωμά, βάρβαρα και ένοπλα οι στρατιωτικές αγγλικές δυνάμεις, αλλιώς θα ήταν η μεταπολεμική της πορεία. Η γενιά αυτή με τον αγώνα πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, την αυτοτέλεια και την ολιγόχρονη εστω εθνική ανεξαρτησία.

Απόδειξη ότι η γενιά αυτή, θα έλυne το θέμα της εθνικής υποτέλειας, αποτελεί το γεγονός ότι όταν μετά την αγγλική επέμβαση όλες αυτές οι κατακτήσεις κινδύνευαν, αυτές οι καινούριες δυνάμεις που είχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορίας, δεν το «έβαλαν κάτω». Έδειξαν ότι ήταν αποφασισμένες να σφύξουν για αλλιώς μία φορά τα δόντια και να δώσουν, οσες ακόμα θυσίες χρειαζόνταν για να γίνουν αυτά τα οράματα πραγματικότητα και τότε οι Αγγλοι, απέσυραν τεράστιες στρατιωτικές δυνάμεις απ τα μέτωπα ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος για να ανακόψει με τη βία τα όποια όνειρα του αγωνιζόμενου λαού μας.

Οι Έλληνες όμως «πατριώτες» και οι Αγγλο-Αμερικάνοι που θεωρούσαν το λαό και την Ελλάδα τσιφλίκη τους, απο κοινού αποφάσισαν εκτός απ την ένοπλη επέμβαση κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη και το στήσιμο του σκηνικού της πτωματολογίας. Επειδή και αυτή παρά τον αριστοτεχνικό τρόπο που την έστησαν δεν έδωσε το ποθούμενο αποτέλεσμα, τότε...

Και τότε! Ε!, τότε συνέβει ό,τι συνέβει με τον αλβανικό πόλεμο!. Το λαό τον είχαν ετοιμάσει να νικηθεί στον πόλεμο με την Ιταλία. Ολαός όμως Νικούσε. Και όχι απλώς Νικούσε, αλλά ήταν ο πρώτος λαός που όχι μόνο έβαλε φρένο στην προέλαση του άξονα, αλλά τον υποχρέωσε και να υποχωρήσει αρκετές δεκάδες χιλιόμετρα μέσα στο Αλβανικό κατακτημένο απ τους Ιταλούς έδαφος. Και επειδή υπήρχε κίνδυνος όχι μόνο να ηττηθεί αλλά και να γελιοποιηθεί, πρόστρεξε σε βοήθεια το μεγάλο αφεντικό του φασισμού. Ο ίδιος ο χίτλερ! Όταν και αυτός άγγιξε την Ελλάδα και το λαό, που την φρουρούσε στα σύνορα, και στα Μακεδονικά οχυρά, αν δε κάηκε τσουρουφλίστηκε και τσουρουφλίστηκε πολύ και άσχημα. Και για να ολοκληρώσει τη «νίκη» στην Κρήτη, πλήρωσε της Μάνας του το γάλα που λέει ο λαός.

Ο λαός όμως δεν Νικήθηκε. Κράτησε άσβεστη τη φλόγα της Νίκης και τα ιδανικά για τα οποία ξεκίνησε τον αγώνα. Και την επομένη της «νίκης» του Χίτλερ άρχισε ξανά τον αγώνα. Ανασύνθεσε τις δυνάμεις του με τη δημιουργία της Εθνικής Αντίστασης, πολέμησε με νύχια και με δόντια τους τρεις κατακτητές και βγήκε Νικητής και απ αυτήν την αναμέτρηση. Και τότε! Ε! τότε

συνέβει το παράδοξο. Ο μεταπολεμικός ραφινάτος φασισμός ο αντικαταστάτης του Μουσουλίνη, τη φορά αυτή τη θέση του την πήρε ο Σέρ Τσιώρτσιλ! Και έκανε και αυτός τα ίδια και χειρότερα απ' το Μουσουλίνι και ας έλεγε ότι ήταν «σύμμαχος». Εφερε στρατό, καράβια και αεροπλάνα, τάνκς και μεδραλιοβόλα και αγνοώντας τους πάντες και τα πάντα, άρχισε αιφνιδιαστικά και αναίτια να σκοτώνει αδιάκριτα το λαό. Ο νικητής λαός όμως τα ιδανικά της λευτεριάς και τα όνειρα για μια καλύτερη ζωή τα κρατούσε σφιχτά στο μαντύλι. Ο λαός υπερασπιζόμενος τις ακατάλυτες Ανθρώπινες αξίες, τα ιδανικά για τη λευτεριά και τα όνειρα για τη ζωής δεν υποτάχθηκε. Αντιστάθηκε και όπως πάντα αγωνιζόμενος τα υπερασπίστηκε, με αποτέλεσμα και ο νέος Μουσουλίνι δεν μπόρεσε να νικήσει.

Και τότε! Ε! τότε έγινε το δεύτερο παράδοξο και τραγελαφικό! Όπως ο Χίτλερ έκανε συμφωνία με τον Τσιώρτσιλ να του παραδώσει την Ελλάδα μετά την ήττα-αποχώρηση απ' την Ελλάδα, έτσι και ο «Μέγας» Τσιώρτσιλ, συμφώνησε με τον σύγχρονο χίτλερ, που τώρα τον έλεγαν Τρούμαν, με αντάλλαγμα την μεταβίβαση της επικυριαρχίας του, για να τον σώσει απ' την διαγραφώμενη ήττα. Και τότε ήρθε ο στρατηγός Βάν Φλίτ στον οποίο όπως και στον Αγγλο στρατηγό Σκόμπυ, οι δυνάμεις τής αντίδρασης και της υποτέλειας παρέδώσαν στρατό και τη χώρα στον νέο αφέντη-κατακτητή. Εφερε και αυτός όπως ο Τσιώρτσιλ την Ούντρα, το Σχέδιο Μάρσαλ, και το «δόγμα Τρούμαν» και τους υπόλοιπους μηχανισμούς που θα κυβερνούσαν για λογαριασμό τους την Ελλάδα. Εφερε και αυτός τα δικά του καράβια και αεροπλάνα και χιλιάδες τάνκς και κανόνια και εκατοντάδες χιλιάδες τόννους πολεμοφόδια και κυρίως τις Βόμβες Ναπάλμ, με τις οποίες θα έκαιγε όχι μόνο αυτούς που δεν άφησαν το Σέρ Τσιώρτσιλ να νικήσει και εξακολουθούσαν να κρατούν σφιχτά στα χέρια το μαντύλι με τα ιδανικά και τα όνειρα, αλλά όπως ο Τσιώρτσιλ, έτσι και ο Τρούμαν, αντιγράφοντας τον Χίτλερ στις κοσμοκρατορικές του βλέψεις, έκαψε αναίτια και αδιάκριτα το λαό και τη χώρα, προκειμένου να ξελασπώσει απ' την ήττα τον συνετατέρο του.

Και επειδή το πάθημα γίνεται μάθημα. Για να μήν χρειαστεί να καταφύγουν σε κάποιο νέο παράδοξο, μετέτρεψαν τη χώρα σε φυλακή, έβαλαν σε καραντίνα τον κόσμο της Αντίστασης. Εβαλαν στην εντατική τη σκέψη και το λόγο και εντάφιασαν στα ανήλια και σκοτεινά μπρουντρούμια των φυλακών και τα ξερονήσια αυτούς, που κατά την άποψή τους μπορούσαν να κρατήσουν άσβεστη τη φλόγα των ονείρων στο λαό. Και αφού έστειλαν οσους έκριναν απαραίτητους, για να τρομοκρατήσουν τους αμετανόητους στο Αγιο Πέτρο, κράτησαν σε ισχύ τα εργαλεία με τα οποία έκαναν αυτό το «εθνικό» και «θεάρεστο έργο» όπως: τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα και το λαό στη δυστυχία και τον κατατρεγμό, ενώ παράλληλα ετοίμασαν και μια δικτατορία σε περίπτωση που αρχίσει να διαμορφώνεται κάποιος νέος... «κομμουνιστικό» κίνδυνος.

Ο Δεκέμβρης του 1944, ανεξάρτητα από το πώς τον αξιολογεί ο καθένας και ειδικά οι ταξικοί, κομματικοί και καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι, ήταν η συνέπεια και προϊστορία της Εθνικής Αντίστασης. Στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, υπήρχε μια συντεταγμένη πολιτεία, που μετά την κατάκτηση απ' τους χιτλερικούς, μπήκε σε μιά τελείως νέα φάση η κορύφωση της πολιτείας τους, αλλά ο πυρήνας έμεινε σχεδόν ανέπαφος. Και η διοίκηση εκφράζοντας και διερμηνεύοντας τη θέληση του λαού, διαδραμάτισε ρόλο στις περισσότερες περιπτώσεις αντίθετο απ' τις «οδηγίες» που οι συνεργάτες με τους Γερμανούς έδιναν.

Στη Γαλλία π χ μόνο η μεγάλη πλειοψηφία των ανωτέρων υπαλλήλων, των διπλωματών και δικαστικών, μια αξιόλογη μερίδα της αστικής ιντελιγκέντίας και η καθολική Εκκλησία ακολούθησε τον στρατάρχη Πεττέν. Η ηγεσία μάλιστα της καθολικής Εκκλησίας και απ τον άμβωνα ακόμα κήρυττε, την ανάγκη της συμφιλίωσης με τους κατακτητές. Αυτά τα τμήματα της Γαλλικής υψηλή κοινωνίας συνέβαλαν στη επιτυχία της συνεργασίας με τον κατακτητή τα δύο πρώτα χρόνια.

Μπορεί στη Γαλλία ενα μέρος της άρχουσας τάξης να τα βρήκε με τον κατακτητή, ο λαός όμως κατά το 90%, όπως και στην Ελλάδα, ήταν σε οξύτατη αντίθεση με τους εκπροσώπους του γαλλικού κεφαλαίου, που μέσω του Βισύ συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς. Έπειτα στη Γαλλία, είχε υπάρξει και ένας Ντε Γκώλ, που κάλεσε σε συνεργασία εναντίον του κατακτητή το σύνολο των πολιτικών παρατάξεων, από τους κομμουνιστές μέχρι τους αντιδραστικούς της Δεξιάς.

Και στη χώρα μας πριν οι κομμουνιστές αναλάβουν την πρωτοβουλία της ίδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου κάλεσαν τους αρχηγούς των άλλων κομμάτων, αλλά και μεμονωμένες προσωπικότητες, Παπανδρέου κλπ να ηγεθούν, έτσι ώστε η ίδρυση του ΕΑΜ να είναι κοινής αποδοχής. Οχι μόνο δεν δέχθηκαν αλλά από αναβολή σε αναβολή χάθηκαν πολύτιμοι μήνες άπραχτοι. Έτσι φτάσαμε η ίδρυση να γίνει στο Σεπτέμβριο του 41, αντί να ιδρυθεί από τις 31 του Μάϊ, που θα είχε και τον ανεπανάληπτο συμβολισμό με το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη. Και αναρωτιέται κανείς. Αλήθεια γιατί τα αλλά κόμματα και οι αρχηγοί των κομμάτων, δεν πήραν αυτοί την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ ή γιατί δεν δέχθηκαν όταν κλήθηκαν-παρακλήθηκαν όχι μόνο να συμμετάσχουν, αλλά και να τεθούν επικεφαλής της Αντίστασης αφού τους προσφέρθηκε η αρχηγία;

Τρεις είναι οι βασικές απαντήσεις που μπορεί να δώσει κανείς στο ερώτημα αυτό. α) Μέχρι την ημέρα της κατοχής οι αρχηγοί των ελληνικών κομμάτων διορίζονταν απ το Λονδίνο. β) Τα αστικά κόμματα ήταν αρχηγικά. Και σαν αρχηγικά η επιρροή και η αριθμητική τους δύναμη, ήταν τόση οση ήταν η δύναμη των μηχανισμών τους. Δεν είχαν προσβάσεις στην κοινωνία. και γ) Ήξεραν ότι η συμμετοχή τους στο ΕΑΜ, αφού δεν θα είχε και το αντίστοιχο κοινωνικό έρμα, θα ήταν απλώς άτομα. Γνώριζαν την οργανωτική και κοινωνική τους γύμνια. Ήξεραν ότι χωρίς κοινωνικό υπόβαθρο η φωνή τους, θα ήταν φωνή βοώντος εν τη ερήμω. Αν είχαν το λαό μαζί τους η ίδρυση του ΕΑΜ θα ήταν το πρώτο τους μέλημα. Μα και μεταπολεμικά η δεξιά που ασκούσε την εξουσία άμεσα ή έμμεσα μέχρι το 1980, δεν είχε λαϊκά ερίσματα. βασική της κομματική δομή και δύναμη ήταν ο κρατικός μηχανισμός, ο στρατός, τα σώματα ασφαλείας, ο Κλήρος με τον άμβωνα (αφού και τις δηλώσεις μετανοίας μέσω του Άμβωνα μάθαινε ο κόσμος), τα έκτακτα μέτρα και οι χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

Το ΕΑΜ ρίζωσε στο λαό γιατί ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα της εποχής και υπήρξε η μόνη αντιστασιακή οργάνωση του εξέφρασε τους πόθους του, που μίλησε στην ψυχή του. Αυτή η δημιουργική και άδοξη προσφορά του ΕΑΜ βρήκε άμεση ανταπόκριση. Ο λαός βλέποντας την αδράνεια, τον καιροσκοπισμό και την ασυγχώρητη αδιαφορία των παλιών κομμάτων τα εγκατέλειψε και προσχώρησε στο ΕΑΜ. Οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς με αποτέλεσμα να ανατραπούν οι εσωτερικές πολιτικές ισορροπίες. Το ΕΑΜικό κίνημα έδειξε μια πρωτοφανή πολιτική ωριμότητα. Οι συμμετέχοντες στο ΕΑΜ δεν ήταν άνθρωποι ετερόφωτοι χωρίς γνώση και προσόντα. Είχαν υψηλό

πολιτιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Το ΕΑΜικό κίνημα κατέκτησε την πλειοψηφία του λαού. Για πρώτη φορά στην ιστορία ο λαός, βγήκε στο προσκήνιο και έπαιρνε σιγά σιγά τις τύχες της πατρίδα στα χέρια του.

Αυτό το λαϊκό κίνημα θα μπορούσε να γίνει εξουσία με μιά ομαλή δημοκρατική εξέλεξη και με δημοκρατικές ελεύθερες εκλογές, αν ο λαός με την ψήφο του, ανέθετε στο λαϊκό κίνημα τη διακυβέρνηση της χώρας. Για να μὴν συμβεί αυτό ο Τσιώρτσιλ, είχε εκπονήσει το σχέδιο «MANNA» που το ετοίμασε απ τον Αύγ/στο του 1943. Του χρειάζονταν όμως και ο Δεκέμβρης και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος για να το πραγματοποιήσει.

Ο Βασιλιάς είχε την πλήρη υποστήριξη όχι νόμο των Αγγλων, αλλά και των Αμερικανών, που την εποχή αυτή έκανε την πολιτική υποδομή να διαδεχθεί τους Αγγλους. Τη γραμμή πλεύσης απ τον Αύγ/στο του 1943 μας την αποκαλύπτει ο ιδιαίτερος σύμβουλος του Βασιλιά Π Πιπινέλης : «έπρεπε να γίνει προσπάθεια πολιτικής λύσεως συνεργασία δηλαδή (Λίβονος) μετά των κομμουνιστών και συντοχρόνο εκτοπίσεως των». Υστερα απ αυτά θα βρεθεί άραγε κάποιος να αμφισβητήσει ότι ο Δεκέμβρης ήταν το πρώτο πράγμα που αποσχολούσαν και ότι είχε ημερομηνιά έναρξης;

Ο Τσιώρτσιλ, θεωρούσε πάντα τον Γεώργιο, σαν τον πιο πιστό εγγυητή και θεματοφύλακα των καθημερινών και μακροπρόθεσμων αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα. Γι αυτό προσπάθησε να δημιουργήσει τετελεσμένα γεγονότα. Κατευθυνόμενος προς τη Μάσχα σταμάτησε στη Νεάπολη της Ιταλίας στις 8/10/44. Συζητώντας με τον Παπανδρέου, σε κάποια στιγμή εντελώς απρόοπτα και άσχετα με τα θέματα του είπε : «Ωστε λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι! Θα εγκατασταθείτε σε λίγο στην απελευθερωμένη Ελλάδα σαν νόμιμη κυβέρνηση και θα σας συνοδεύσει στην Αθήνα ο Βασιλεύς». Και η απάντηση του Παπανδρέου : «Αν επιμένεται ίσως αυτό μπορεί να συμβεί, αλλά με άλλο Πρωθυπουργό». Αλήθεια ποιος την είχε απελευθερώσει την Ελλάδα πριν απ στις 8/10/44; Και αφού είχε απελευθερωθεί τι ήρθαν να κάνουν οι δεκάδες χιλιάδες του αγγλικού στρατού σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα, αν όχι να απελευθερώσει την Ελλάδα απ τους Έλληνες;

Με αυτές τις εκτιμήσεις για να προχωρήσει το σχέδιο έπρεπε να στηθεί ο Δεκέμβρης. Ο κ Τσιώρτσιλ σε μήνυμα προς τον Ηντεν : «σημασία έχει να προκαλέσουμε και να αιφνιδιάσουμε το ΕΑΜ. Είναι εξαιρετικά σημαντικό να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ. Η ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο αυτό και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να το μάθει. Θα πρέπει το χτύπημα για να είναι αποφασιστικό και να καταφερθεί κατά του ΕΑΜ στην κατάλληλη στιγμή».

Επειδή δεν τηρούνταν καμιά απ τις συμφωνίες που υπογράφηκαν με το ΕΑΜ στο Λίβανο. Το ΕΑΜ, που στο μεταξύ είχε αποχωρήσει απ την κυβέρνηση στις 2 του Δεκέμβρη κάνει γνωστό στην «κυβέρνηση Λύπερ», ότι την επομένη 3/12/44, θα κάνει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία Συντάγματος, με βασικό θέμα την μη τήρηση απ την πλευρά της κυβέρνησης των όσων έχουν συμφωνηθεί. Να λοιπόν η χρυσή εικαρία για τον Τσιώρτσιλ. Απαγορεύουν τυπικά τη συγκέντρωση και οργανώνουν τη σύγκρουση και σε συνέχεια, όταν η κατάσταση είχε ηλεκτρισθεί ο Σκόμπυ, διέταξε την ελληνική αστυνομία να χτυπήσει τους αόπλους διαδηλωτές στο συλλαλητήριο με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες η κατάσταση οδηγήθηκε εκεί που την είχε σχεδιάσει και ήθελε ο Τσιώρτσιλ. Τη διαταγή για το απρόκλητο κτύπημα της

συγκέντρωσης την εφάρμοσε ο Αγγελος Εβέρτ. Με επείγον τηλεγράφημα ο Τσιώρτσιλ προς τον στρατηγό Ούλσον στις 4/12/44, έδινε τις πρώτες δολοφονικές εντολές : «πρώτο στόχος σας, με απόλυτη προτεραιότητα είναι η νίκη στην Αθήνα».

Ενα άλλο θέμα για τον Τσιώρτσιλ ήταν ο ελληνικός στρατός της Μέσης Ανατολής, που απ την άνοιξη του 1944 ζητούσε να σταλεί στην Ελλάδα να πολεμήσει και αυτός για την απελευθέρωση της χώρας. Το γεγονός αυτό ανησύχησε τον Τσιώρτσιλ, και προκειμένου να κάμψει αυτήν την απαίτηση, εκτός του ότι τους έκλεισε στο στρατόπεδο, έστειλε εκείνο το φονικό τηλεγράφημα: «μή δυστάσετε, πυροβολείται». Το ίδιο έκανε και το Δεκέμβρη του 44. Το γεγονός ότι ο Τσιώρτσιλ, ασκούσε τον άμεσο έλεγχο της Βρετανικής εξωτερικής πολιτικής, είχε σοβαρές συνέπειες για την Ελλάδα.

Η Αμερικάνοι καθ ότι διάδοχη κατάσταση στο γενικότερο σχέδιο, συμπερίζονταν τη γνώμη του Τσιώρτσιλ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι δεν εξέφρασαν την παραμικρή αντίδραση για την απόσπαση δυνάμεων απ το μέτωπο για να υλοποιήσει ο Τσιώρτσιλ το Δεκάμβρη. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν γρήγορα οι δυνάμεις που θα εξασφάλιζαν τη Νίκη στο πεδίο της μάχης. Το ΕΑΜ δεν διέθεται ούτε αεροπορία και αντιαεροπορικά μέσα, μα ούτε Ναυτικό στόλο ικανο για να προβάλλει κάποια αντίσταση στα σχέδια τους. οι Αγγλοι όμως δεν είχαν μεγάλα τμήματα πεζικού, για να εισβάλουν στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Και όταν οι συγκρούσεις έχουν αρχίσει : Ακολουθεί άλλο επείγον τηλεγράφημα «Μή δυστάσετε πάντως, να ενεργήτε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη πόλη, όπου έχει ξεσπάσει εξέγερση...Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα». Και όταν ο Παπανδρέου παραιτήθηκε και ο Αγγλος πρέσβης, βλέποντας την κατάσταση εισηγήθηκε τον σχηματισμό οικουμενικής κυβέρνησης ακολούθησε το τηλεγράφημα του Τσιώρτσιλ: «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη. Δεν μιλάμε με δολοφόνους χτυπάμε συντονισμένα» απογορεύοντας κάθε συμβιβασμό. Και στις 5/12/44 ακολουθεί τηλεγράφημα Τσιώρτσιλ προς Λύπερ: Πρώτο «δεν είναι τώρα καιρός, για φαντασιώσεις, ότι τάχα οι Έλληνες πολιτικοί των διαφόρων αποχρώσεων, μπορούν να επιρρεάσουν την κατάσταση. Δεν πρέπει να ανησυχείται για τη σύνθεση της ελληνικής κυβέρνησης. Αυτή τη στιγμή πρόκειται για ζήτημα ζωής ή θανάτου. Δεύτερο πρέπει να υποχρεώσετε τον Παπανδρέου, να κάνει το καθήκον του και να τον διαβεβαιώσετε ότι, αν το κάνει θα υποστηριχθεί με όλες μας τις δυνάμεις. Όταν πιά θα έχουν τελειώσει οι μάχες. Θα μπορούσε το ίδιο καλά να αρρωστήσει και να μην μπορεί να τον πλησιάσει κανείς...

Έχει περάσει πιά ο καιρός, που η οποιαδήποτε ομάδα Ελλήνων πολιτικών, θα μπορούσε να επιρρεάσει αυτήν την εξέγερση του όχλου. Η μόνη ελπίδα του είναι να βγεί απ αυτήν την κατάσταση, τασσόμενος ανεπιφύλακτα με το μέρος μας. Θα δείτε στο επόμενο τηλεγράφημα μου ότι «...ανέθεσα το όλο θέμα της άμυνας των Αθηνών και της τηρήσεως του Νόμου και της τάξεως στα χέρια του στρατηγού Σκόμπυ και τον διαβεβαίωσα, ότι θα υποστηριχθεί εστω και αν κρίνει αναγκαίο να χρησιμοποιήσει οσηδήποτε βία. Από εδώ και στο εξής εσείς και ο Παπανδρέου, θα συμμορφώνεσθε στα πάντα με τις οδηγίες του Σκόμπυ, για ό,τι αφορά τα θέματα δημόσιας τάξης και ασφάλειας. Πρέπει να υποστηρίζετε και οι δύο με κάθε δυνατό τρόπο τον Σκόμπυ και οφείλετε να υποδεικνύετε κάθε μέσω, που κρίνετε κατάλληλο για να κάνει πιο στεναρή και αποφασιστική τη δράση του».

Φτάνοντας ο Τσιώρτσιλ, απ τη Μόσχα στο Λονδίνο και έχοντας το λευκό χαρτί στο χέρι (το 90% προς 10% που συμφώνησε με τον Στάλιν), έβαλε μπρός το σχέδιο, που απ τον προηγούμενο χρόνο είχε προετοιμάσει για βίαιη εξουδετέρωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και Τότε αναφώνησε : «Και τώρα μπρός να το κονιορτοποιήσουμε». Η μοίρα της Ελλάδας είχε ήδη προγραφεί με τα λόγια αυτά του Τσιώρτσιλ, προς τον Αντωνα Ηντεν : «Κατά τη γνώμη μου, αφού πληρώσαμε ένα τεράστιο αντίτιμο στη Ρωσία, για να έχουμε ελευθερία δράσεως στην Ελλάδα, δεν πρέπει να δυστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε τον Παπανδρέου. Αυτό σημαίνει πως τα βρετανικά στρατεύματα θα πρέπει οπωδήποτε να παρέμβουν για να ελέγχουμε «παράνομες» εκδηλώσεις... Ασφαλώς ο Παπανδρέου μπορεί να κλείσει τις εφημερίδες του ΕΑΜ, αν αυτές προκαλέσουν απεργία τύπου...Ελπίζω να φτάσει σύντομα η ελληνική ταξιαρχία και δεν θα δυστάσει να πυροβολεί όταν παραστεί ανάγκη...Χρειαζόμαστε άλλες 8 εως 10 χιλιάδες άνδρες για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλονίκη...Περιμένω οπωσδήποτε μια σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, υπό τον όρο να διαλέξουμε εμείς καλά το έδαφος μας».

Για να πετύχει τον σκοπό του ο Τσιώρτσιλ, δεν δύστασε να χρησιμοποιήσει το Δεκέμβρη, εκτός τα απ Τάγματα Ασφαλείας και τους χιλιάδες απόστολους-πράκτορες-συνδέσμους, που έσπευσαν σαν Πέμπτη φάλαγγα, να γίνουν άκριτοι απολογητές των Αγγλων και των Αμερικάνων μετά. Αυτοί οι υμνητές της υποταγής σε ώρες, που οι Αγγλοι με τά σιδερένια φτερά και οι μπούκες των καραβιών διαπράτουν τα μαζικά εγκλήματα, δεν δύστασαν να υπερασπιστούν δημόσια τα ξένα συμφέροντα και την εκ νέου κατοχή της χώρας.

Ο στρατηγός Σκόμπυ, Υπουργός των στρατιωτικών κάνει γνωστό στην κυβέρνηση Παπανδρέου : «...Αποφασίστηκε να χρησιμοποιηθούν κατά του ΕΑΜ τα Τάγματα Ασφαλείας. Η εισήγηση ήταν των Αγγλων και η απόφαση δική μου, λέει ο κ Παπανδρέου. Δεν θέλω να δικαιολογήσω την πράξη μου, αλλά δεν γινόταν αλλιώς, η στρατιωτική δύναμη ήταν ανεπαρκής. Συνολικά υπήρχαν 27.000 ταγματοσφαλίτες τους οποίους είχε συλλάβει το ΕΑΜ και τους είχε κλείσει σε στρατόπεδο. Από τις 27,000 ταγματοσφαλίτες χρησιμοποιήθηκαν 12,000 και πλέον χιλιάδες οι λιγότερο εκτεθειμένοι. Τους ντύσαμε λέει και τους εξοπλίσαμε και τους ρίξαμε στη μάχη». Με τον ίδιο τρόπο και οι Αμερικάνοι έντυσαν και εξόπλισαν τα ΕΤΑΞ της Μακρονήσου και τους έριξαν στη μάχη. Τους λιγότερο εκτεθειμένους τους έντυσαν, τους όπλισαν και τα έριξαν στη μάχη! Τους πολύ εκτεθειμένους δεν μας λέει τί τους έκαναν. Οι υπόλοιποι 15,000 αυτούς που θεωρούσαν οι ίδιοι πολύ εκτεθειμένους γιατί δεν παραπέμφθηκαν στα δικαστήρια να δικαστούν σαν δοσίλογοι; Ενα μέρος πλούτησε το ήδη διογκωμένο παρακράτος και με το άλλο συγκρότησαν τις συμμορίες που θα λειτουργούσαν αυτόνομα να προεκκίνουν τον εμφύλιο και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Τον εμφύλιο που θεωρητικά άρχισε το 1920, τον Αύγ/το του 1943 παίρνει μορφή και σχήμα και τον Δεκέμβρη του 1944 άρχισε η πρακτική εφαρμογή του.

Όσοι γυρίσαμε απ την κόλαση της αναμέτρησης με τους Ούνους, ήμασταν οι πρώτοι που εκμπεύσαμε κραυγή κινδύνου. Κραυγή φρίκης, κραυγή συναγερμού και προειδοποίησης για τη μπόρα που έρχεται. Όλοι ήξεραν. Τα παλιά αποκαλούμενα δημοκρατικά κόμματα και Μή, όλοι έβλεπαν καθαρά τη

μπόρα που έρχεται αλλά δεν έκαναν τίποτε. Κάποια σκέψη, κάποιο βήμα να σταματήσουν το κακό. Μια κίνηση. Κάτι. Δεν υπήρχε θέληση. Έτσι η δύναμη παρέμεινε στα χέρια των Αγγλων και της αντιδραστικής φασιστικής Δεξιάς.

Το πιο παράξενο σε όλη αυτήν την ιστορία είναι, πως η απόφαση που πάρθηκε είχε για μερικούς το «ανεπάντεχο» αποτέλεσμα να τους ενώσει σε μια ιερή συμμαχία ενάντια στο ΕΑΜ. Θεώρησαν σαν φυσικό-θεϊκό δικαίωμα τους, να εκμεταλλευτούν αισχρά τους αγώνες του λαού στην αιωνιότητα.

Παρόμοιο παράξενο είχε προηγηθεί ανάμεσα στις ίδιες τις καπιταλιστικές χώρες. Τις χώρες που ενώ ξεκίνησαν τον πόλεμο ανάμεσά τους (στο ξεκίνημα ο Β! παγκόσμιος πόλεμος ήταν εσωκαπιταλιστικός), τελικά όταν διαπίστωσαν ότι αυτή η εσωτερική ένοπλη σύγκρουση μπορεί να οδηγήσει στην καταστροφή και αυτού του συστήματος ακόμα, δεν δίστασαν να κάνουν εκείνες τις αμοιβαίες υποχωρήσεις, ώστε να τα βρουν για να μη συμβεί, αυτό που συνέβει στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, που πρωτοέκανε την εμφάνισή του το πρώτο στον κόσμο Σοσιαλιστικό σύστημα στη Ρωσία και σε συνέχεια διαμόρφωσε την ΕΣΣΔ. Μπορεί η εσωκαπιταλιστική αντιπαράθεση ανάμεσα στην Αγγλία Γαλλία κλπ χώρες της Ευρώπης με τη Γερμανία, να είχε οδηγηθεί στην ένοπλη σύγκρουση η διεθνής του κεφαλαίο όμως, λειτουργούσε στο ρελαντί όσον αφορά την κοινή προσπάθεια για την ανατροπή του νέου κοινωνικό-οικονομικού Σοβιετικού συστήματος και την εξόντωση των λαϊκών τοπικών κινημάτων. Στην προσπάθεια αυτή δεν είχαν καμιά, μα καμιά απολύτως διαφορά.

Στην επιδίωξη αυτή ήταν όλοι σύμφωνοι αν δεν είχε κιόλα προσχεδιασθεί η αναζήτηση ευκαιρίας για την από κοινού εξόντωση τόσο του Σοσιαλιστικού συστήματος αλλο τόσο και των τοπικών κινημάτων όπως αυτό της Ελλάδας κλπ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι από αυτόν το στόχο δεν παρετήθηκε τότε το σύστημα. Ενοπλες και πολιτικές, οικονομικές και διπλωματικές ήταν οι σχεδιασμένες απ κοινού επεμβάσεις ακόμα απ την ημέρα που πρωτο εμφανίστηκε τον Οκτώβρη του 1917. Η προσπάθεια αυτή συνέχισε τόσο στη διάρκεια του πολέμου αλλο τόσο και μετά τη λήξη του με τον ψυχρό πόλεμο, τον οικονομικό και εξοπλιστικό ανταγωνισμό το 1989 πέτυχε, αυτό που δεν μπόρεσε να πετύχει με την ατομική βόμβα. Βέβαια το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης για την τέτοια κατάληξη του υπαρτού την έχει η ίδια η ηγεσία του ΚΚΣΕ. Η ηγεσία που έπαψε να αρθρώνει Σοσιαλιστικό λόγο, που δεν κοινωνικοποίησε την πολιτική εξουσία, που κράτησε το λαό στο όνομα του οποίου πήρε την εξουσία μακριά απ την εξουσία, την πληροφορία και τη Δημοκρατία αν δεν τον απέκλεισε απ αυτήν. Αν έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό έγινε γιατί εγκατέλειψε τις κοινωνικοποιήσεις της πολιτικής εξουσίας και έγινε η ίδια εξουσία.

Όπως οι Φεουδάρχες έτσι και οι κεφαλαιοκράτες μετά. Αυτοανακηρυσσόμενοι ιδιοκτήτες του πλανήτη και διαχειριστές τις τύχες του κόσμου και του συστήματος, έξυπνα σκεπτόμενοι προκειμένου να μην μείνει κοινωνικό-οικονομικά και εξοπλιστικά άθικτος ο βασικός τους αντίπαλος ο «εκπρόσωπος του κακού» και για να αποφύγουν και τη δική τους κοινωνικό-οικονομική και εξοπλιστική εξάντληση ώστε να μην είναι πλέον σε θέση να συγκρατήσουν την ορμητική ανάπτυξη των Σοσιαλιστικών ιδεών και δράσεων στο όνομά του Σοσιαλισμού γενικά και σε κάθε χώρα ειδικά. Ιδέες και δράση που θα έβαζαν σε κίνδυνο την ύπαρξη και αυτού του κεφαλαιοκρατικού συστήματος ακόμα αν συνέχιζαν την μεταξύ τους σύγκρουση. Για να μην

συμβεί λοιπόν αυτό και πριν είναι πολύ αργά, έθεσαν σε κίνηση και λειτουργία τους μηχανισμούς της διεθνούς.

Μια πρώτη προσπάθεια να συντονίσουν από κοινους τις προσπάθειες για την εξόντωση του κοινού εχθρού έγινε όταν πήγε ο πρωθυπουργός της Αγγλίας Τσάμπερλντ στη Γερμανία. Άλλη μια έγινε με την επίσκεψη του Ριμπεντρόφ στην Αγγλία, που και αυτή δεν απέδωσε τους αναμενόμενους καρπούς. Τώρα όμως δεν υπήρχαν άλλα περιθώρια. Κάθε μέρα που περνάει είναι εις βάρος του συστήματος. Ο Κόκκινος στρατός όχι μόνο ανέκοψε την προέλαση του γερμανικού στρατού στο Στάλιγκρατ, αλλά και η επέλασή του διέγραφε άμεσα τον κίνδυνο σε συνδιασμό με τα κινήματα Αντίστασης να αλλάξουν εξ ολοκλήρου τον μεταπολεμικό χάρτη της Ευρώπης αν όχι του πλανήτη. Για να μην συμβεί αυτό έπρεπε ο καθένας να μπει μπουστά στις ευθύνες του και ειδικά τώρα που άρχισε η ασυγκράτητη προέλαση του Κόκκινου στρατού. Τώρα πλέον αν συνέχιζαν τον πόλεμο της αντιπαράθεσης έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα αυτό που θα έβγαινε κεδρισμένος θα ήταν ο επάρατος Σοσιαλισμός.

Αυτή ακριβώς τη στιγμή που στο Στάλιγκρατ οι γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες οι συμμετοχοί της διεθνούς του κεφαλαίου εν ονόματι της επιβίωσης του συστήματος ξεπέρασε τις όποιες αντιθέσεις, έδωσαν τις αμοιβαίες υποσχέσεις για το πως θα λυθούν τα μεταπολεμικά πράγματα και κυρίως ξανά συντόνισαν τις προσπάθειες για την εκ νέου και από κοινού αντιμετώπιση του κοινού εχθρού τοπικά και σε παγκόσμια κλίμακα στην μεταπολεμική εποχή. Το βασικό αίτημα των Γερμανών ήταν να μην εξαρθρωθεί η γερμανική στρατιωτικό-πολιτική ηγεσία.

Η ιμπεριαλιστική και μιλιταριστική ηγεσία της Γερμανίας, η πέτρα του σκαντάλου της Ευρώπης στον αιώνα μας. Η κτηνώδης, ασυνείδητη και απάνθρωπη ηγεσία να μην μπει κάτω απ δρακόντεια στρατιωτικά, οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά μέτρα. Να μην σπάσει η σπονδυλική στήλη του χρηματιστικού κεφαλαίου, να μη διαλυθούν τα τράστ και τα καρτέλ, να μείνει άθικτη η πολεμική βιομηχανία να διατηρηθεί άθικτος ο τεχνικός εξοπλισμός. Έπρεπε να σωθούν οι μεγαλοβιομήχανοι της Χιτλερικής Γερμανίας, που ήθελε να μετατρέψει την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική σε αγροτική αγορά της παμβιομηχανοποιημένης Γερμανίας. Αυτή την απάνθρωπη ηγεσία ήθελαν να περισώσουν η μεταχιτλερική ηγεσία.

Όσοι παρακολούθησαν ή διάβασαν τον τρόπο που έγινε η δίκη της Νυρεμβέργης και οι καταδίκες που επέβαλε το δικαστήριο που δίκασε τους Γερμανούς εγκληματίες πολέμου, οι ποινές και ο αριθμός των καταδικασθέντων δείχνει ανάγλυφα την αποδοχή της γερμανικής απαίτησης απ την πλευρά των δυτικών να περισώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους εγκληματίες πολέμου (η περίπτωση του Κούρτ Βαλχάϊμ είναι χαρακτηριστική) και να μην θιγεί η στρατιωτική και η πολιτική γερμανική ηγεσία. Η ηγεσία που είχε την πείρα της αλληλέγγυας ευθύνης, της κλούβας, των ολοκαυτωμάτων και των πυραύλων...

Είναι γεγονός ότι στη διάσκεψη του Πότσνταμ πάρθηκαν μια σειρά αυστηρά μέτρα εις βάρος της Γερμανίας: αφαίρεση μεγάλων εδαφικών εκτάσεων και προσάρτησή τους στη ΕΣΣΔ και την Πολωνία. Της επιβλήθηκαν να καταβάλει βαρείες οικονομικές αποζημιώσεις, κατοχή της μισής Γερμανίας απ τους Ρώσους και του Πολωνούς και η υπόλοιπη μισή απ τους Αμερικανούς, Αγγλους και Γάλλους και πολλά άλλα μέτρα που αν εφαρμόζονταν πραγματικά θα δυσκόλευε την γρήγορη ανασυγκρότηση της

Γερμανίας. Μέτρα όμως που δεν εφαρμόστηκαν γιατί ο ψυχρός πόλεμος είχε ήδη αρχίσει. Και ψυχρός πόλεμος χωρίς τη συμμετοχή της Γερμανίας, δεν μπορούσε να έχει την αναμενόμενη επιτυχία.

Και τότε με βάση τη διεθνή του κεφαλαίου εκπονήθηκαν τα σχέδια «MANNA» για την κάθε χώρα χωριστά. Το ελληνικό σχέδιο είχε πέντε βασικούς άξονες α) το ξεκαθάρισμα απ όλα τα προοδευτικά και δημοκρατικά στοιχεία απ το στρατό της Μέσης Ανατολής. β) ο Τσιώρτσιλ ανέθεσε στο Ράλλη να αναλάβει την πρωθυπουργία και να οργανώσει τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους άλλους εθνοϊσμούς. Ο Χίτλερ ανέλαβε να εξοπλίσει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς για να πολεμήσουν τώρα πλέον απ κοινού την Αντίσταση. γ) προγραμμάτισαν την ένοπλη επέμβαση του Δεκέμβρη του 1944 δ) μέσω των πρακτόρων και την αμέριστη βοήθεια των Γερμανών οργάνωσαν διπλωματικά την παγίδευση του ΕΑΜ και ε) έκαναν απ κοινού Τσιώρτσιλ και Χίτλερ την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, όπως είχαν κάνει και τη συμφωνία της Λισαβώνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των γερμανών απ την Ελλάδα!

Επειδή μίλησα για αρμονική και απρόσκοπτη ελληνό-γερμανική συνεργασία για την από κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του χωριού Μασόβουνο της Επαρχίας Εορδαίας του Νομού Κοζάνης. Το χωριό Μεσόβουνο, ήταν το πρώτο της Ηπειρωτικής Ελλάδας που πήρε τα όπλα κατά των αρχών κατοχής, αλλά και ένα απ τα πρώτα που γνώρισε τα μαζικά αντίποινα από το ελληνό-γερμανική αβυσσική συνεργασία, με εκατοντάδες Νεκρούς και δύο διαδοχικά ολοκαυτώματα.

Ο Μεταξάς παρά τις φασιστικές του αντιλήψεις και τον θαυμασμό του για το καθεστώς του Γ' Ράιχ, ήξερε πολύ καλά πως μόνο με τις ευλογίες της Αγγλίας μπορούσε να γίνει δικτάτορας-πρωθυπουργός. Το καθεστώς της 4ης Αυγ/του το επέβαλε και το στήριξε η Αγγλία. Ο Μεταξάς πριν τον κάνει Πρωθυπουργό η Αγγλία, είχε δώσει την υπόσχεση στο Λονδίνο, πως στην επικείμενη σύραξη, παρά τα πιστεύω του θα οδηγήσει την Ελλάδα στο πλευρό της Αγγλίας. Σαν αντάλλαγμα ο Μεταξάς α) στις 20/8/1936 αύξησε τα επιτόκια των αγγλικών ομολόγων από 30% σε 40% και το 1940 σε 43%. Οι Αγγλοι ήταν αυτοί που καθόριζαν τους τόκους και έλεγχαν τον διεθνή οικονομικό έλεγχο (ΔΟΕ) που επιβλήθηκε στη Ελλάδα στον πόλεμο του 1897 και καταργήθηκε μετά το 1945 με υπόδειξη και επιμονή της ΕΣΣΔ. και β) καθάρισε τον εσωτερικό της Ελλάδας απ τους κομμουνιστές, που είχαν ήδη γίνει οι ρυθμιστές της πολιτικής καταστάσης στη χώρα, όπως με το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα.

Απ το 1830 μέχρι το 1916 που ο βασιλιάς Κωνσταντίνος παντρεύτηκε την αδερφή του Κάιζερ, η Αγγλία έλεγχε απόλυτα και σε όλες τις μορφές και εκδηλώσεις την ελληνική εξωτερική, εσωτερική και κοινωνικό-πολιτική ζωή της Ελλάδας. Απ το 1916 και μετά άρχισε μέσω του βασιλιά να κάνει και η Γερμανία προγεφυρώματα. Αυτό ενοχλούσε τους Αγγλους. Η αντιπαράθεση αυτή δεν εμπόδιζε στο να γίνει συμβατή και αποδεκτή και απ τις δύο πλευρές η δικτατορία. Με τον Μεταξά η Γερμανία άρχισε να ξανακάνει προγεφυρώματα. Αρχισαν να αυξάνουν οι οικονομικές συναλλαγές και η αγορά πολεμικού υλικού απ τη Γερμανία. Και όταν ο Μεταξάς ζήτησε συνεργασία με τη Γκεστάπο, η κρατική μυστική υπηρεσία απάντησε: «δεν υπάρχει καμιά επιφύλαξη για τη συνεργασία ανάμεσα στη Γκεστάπο και το νέο καθεστώς». Ήδη και οι δύο χώρες είχαν ψηφιστεί μια σειρά από Νόμους που προέβλεπαν δρακόντεια μέτρα κατά των κομμουνιστών.

Ετσι τον Απρίλη του 1941, ο Μανιαδάκης, πριν εγκαταλείψει τελευταίος την Ελλάδα. Πριν φύγει έδωσε τις περήφημες διαταγές : «Να παραμείνουν οι εξόριστοι και οι φυλακισμένοι κομμουνιστές φρορούμενοι αυστηρά από την ειδική ασφάλεια και να παραδωθούν στους Γερμανούς». Πράγματι οι Γερμανοί τους βρήκαν-όσους δεν μπόρεσαν με δική τους πρωτοβουλία να δραπετεύσουν- και τους μεταχειρίστηκαν σαν όμηρους. Σε ανταπόδοση οι Γερμανοί, έκαναν αυτό που είχε κάνει ο Μανιαδάκης προς αυτούς. Πριν φύγουν και συγκεκριμένα στις 15 Σεπτεμβρίου 1944, παρέδωσαν τα Ες Ες τους φακέλλους των Ελλήνων Αριστερών, σοσιαλιστών και δημοκρατών, που σε συνεργασία με την ελληνική ειδική ασφάλεια είχαν φακέλλώσει.

Οι φάκελλοι του Μανιαδάκη, εμπλουτισμένοι και από όσους φακέλλωσαν και αυτοί με τη βοήθεια των οργάνων τους, των προδοτών, των ταγμάτων ασφαλείας κλπ εθνισμών στα τέσσερα σχεδόν χρόνια, που ήταν κατακτητές παραδώθηκαν στην μυστική αστυνομία του Σκόμπυ πριν φύγουν απ την Ελλάδα. Ετσι και για τον Αγγλο στρατιωτικό Διοικητή ασφαλείας, δεν υπήρξε δυσκολία να εξαπολήσει απ τις πρώτες ακόμα μέρες του Δεκέμβρη του 44, ένα εκτεταμένο κύμα συλλήψεων, αλλά ούτε και για τα ειδικά όργανα και ιδίως τους αστυνομικούς στις ασφάλειες, που τώρα υπηρετούσαν κάτω απ τους Αγγλους, να κάνουν συλλήψεις άνετα με βάση τους καταλόγους που τους έδωσε η Γκεστάπο. Με βάση αυτά τα στοιχεία ο κ Κ. Ρέντης υπουργός εσωτερικών συνέλαβε 80,000 χιλιάδες πατριώτες που οδηγήθηκαν άμεσα μετά την κατοχή τη φορά αυτή με αγγλικά μέσα μεταφοράς στα στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Αλ Τάμπα της Αφρικής κλπ.

Στη συνέχεια οι άγγλοι οργάνωσαν δίπλα στο υπέρογκο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και τις δεκάδες άλλες συμμορίες της άκρας Δεξιάς. Εμειναν βουβοί στο όργιο της λευκής τρομοκρατίας του παρακράτους και των κάθε είδους συμμοριών γενικά. Συνέβαλαν συνειδητά, ώστε να δημιουργηθούν όλες οι αναγκαίες προϋποθέσει, που θα επέβαλε το φούντωμα του εμφυλίου πολέμου που ήταν άλλωστε το ζητούμενο.

Μέσα στις τάξεις της ελληνικής αστυνομίας υπήρχαν άνθρωποι των Αγγλων. Επικεφαλής της αστυνομίας Αθηνών ήταν ο Αγγελος Εβερτ, που διατήρησε τη θέση αυτή και στη διάρκεια της κατοχής και όσο καιρό κράτησε η αγγλοκρατία στην μεταπολεμική περίοδο. Ο Αγγελος Εβερτ, ήταν αυτός που εκτελώνταν τις εντολές των Αγγλων Νεοκατακτητών, έδωσε εντολή στην ειδική ασφάλεια να ανοίξει πύρ στη συγκέντρωση της πλατείας συντάγματος.

Η εξόντωση των κομμουνιστών ήταν κοινός στόχος. Το γεγονός αυτό επέτρεπε στο Μεταξά, να το παίξει δίπορτο συνεργαζόμενος για τον ίδιο λόγο και με τη Γερμανία, δεν σήμαινε οτι υπήρχε διαφορά ως προς το σκοπό. Ετσι μόλις ανέλαβε την εξουσία, για να δωθεί και Γερμανική χρεία στη δικτατορία, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να συνεργαστεί με την Γκεστάπο για την καταπολέμηση των κομμουνιστών, που ήταν και ο κυριότερος στόχος της διεθνούς του κεφαλαίου. Ετσι με προσωπική παρέμβαση του Μεταξά παραδώθηκαν οι κατάλογοι των κομμουνιστών στη Γκεστάπο.

Οι Αγγλοι βέβαια, δεν θα άφηναν εύκολα, ασυζητή και χωρίς απαιτήσεις τη χώρα. Με τα νέα όμως δεδομένα που δημιούργησε η Εθνική Αντίσταση, αν δεν μεσολαβούσε η ένοπλη επέμβαση παρά τα εσωτερικά στηρίγματα που η Αγγλία διέθετει στο εσωτερικό της χώρας δεν θα μπορούσαν να έχουν την ίδια αποφασιστική επιρροή και σημασία όπως πρώτα. Δεν θα μπορούσε ο Τσιώρτσιλ, να πεί εκείνο το περίφημο «σημασία έχει να προκαλέσουμε και να αιφνιδιάσουμε το ΕΑΜ». , ή το «δεν είναι ανάγκη αυτό να το μάθει η ελληνική

κυβέρνηση» Μια Δημοκρατική κυβέρνηση, δεν μπορούσε να αμέλησει πολύ περισσότερο να μην εκτιμήσει τον παράγοντα Αγγλία χωριστά, χωρίς να τον συνδέσει με τη γεωστρατηγική θέση της και τα αγγλικά στρατιωτικά και οικονομικά συμφέροντα.

Ιστορικά κάθε αναδυόμενη τάξη όπως η αστική, για να γίνει τάξη για τον εαυτό της, πρέπει να περάσει χρόνος. Να κάνει αγώνες και να δώσει μάχες με τους φύσει εχθρούς της. Τη φεουδαρχία και τα δουλοκτητικά υπολλείμματα. Συνεπώς έχει να λύσει τρία βασικά προβλήματα α) την στρατηγική των μελλοντικών στόχων της σαν τάξη β) Να προσδιορίσει τους φύσει έχθρους της και γ) τους συμμάχους με τους οποίους θα υλοποιήσει την ιστορική της αποστολή σαν τάξη, που θα διαδεχθεί την τάξη των φεουδαρχό-γαιοκτημόνων και του Κλήρου που κατέχουν από κοινού την εξουσία.

Στρατηγικός στόχος είναι η κατάληψη της εξουσίας μέσω της οποίας θα εφαρμόσει το επαναστατικό της πρόγραμμα. Συνεπώς Φύσει εχθρός κάθε τάξης, που θέλει να καταλάβει την εξουσία είναι αυτή που την κατέχει και στην περίπτωση της αστικής, ο άσπονδος εχθρός ήταν ο μακράιωνος Φεουδαλισμός. Ο Φεουδαρχισμός, που με τον ιστορικό συμβιβασμό μας κληροδότησε. Συνεπώς φύσει εχθρός της αστικής τάξης είναι οι Φεουδάρχες, που εξουσιάζουν αυτό το καθεστώς. Κάθε νέα τάξη δεν μπορεί απ την αρχή να αμφισβητήσει στο σύνολο τη νομιμότητα του παλαιού καθεστώτος. Το ίδιο δεν μπορεί να αποσπάσει αμέσως το λαό, που είναι η πηγή του πλούτου και της δύναμης απ την επιρροή του παλιού καθεστώτος (μήπως αυτό θυμίζει κάτι σε αυτούς που βιάστηκαν μετά την «πτώση του υπαρκτού» εκείνο το ευτυχώς!). Ομως κάθε προηγούμενο καθεστώς με την πάροδο του χρόνου εξαντλεί τη προοδευτική του δύναμη. Ετσι, προκειμένου να παρατείνει τον χρόνο παραμονής στην εξουσία, δεν διστάζει να καταφεύγει σε μέτρα καταπιεστικά και μεσα βίας ή και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα, αν αυτός είναι το μέσο με το οποίο θα διασφαλίσει έστω και για ένα διάστημα ακόμα την εξουσία.

Αυτός λοιπόν αδικημένος και καταπιεσμένος λαό-Ραγιάς είναι εκ των πραγμάτων ο φύσει σύμμαχος κάθε νέας τάξης, που θέλει να πάρει την εξουσία και στην περίπτωση μας της αστικής. Σε αυτόν πρέπει να απευθυνθεί και να προβάλλει τα πλεονεκτήματα, που θα έχει το νέο καθεστώς που αυτή ευαγγελίζεται, σε σχέση με το παλιό και τα ωφέλη που θα προκύψουν για τον καθένα αν γίνει αποδεκτό το πρόγραμμά της. Αυτού τη συμπράταξη θα ζητήσει γιατί αυτός θα βάλει το αίμα που θα χρειασθεί για να ηττηθεί ο εχθρός φεουδαρχία.

Σαν φορέας του καινούριου, η αστική τάξη στον αγώνα για την εξουσία έχει το πλεονέκτημα της Επιστήμης και της τεχνολογίας, που δημιουργεί την ανάπτυξη, την όποια ανάπτυξη στα επαναστατικά της σημεία τα απέρριπτε ή παρεμπόδιζε την εφαρμογή τους το φεουδαρχικό καθεστώς. Κανένα προηγούμενο καθεστώς δεν πέφτει από μόνο του, πολύ περισσότερο δεν πέφτει με το φύσημα. Για να πέσει δεν χρειάζονται μόνο αγώνες μακρόχρονους, αλλά και σκληρούς. Αυτούς τους αγώνες η ιστορία επιβεβαιώνει ότι δεν τους κάνει η ίδια η ανερχόμενη τάξη και στη συγκεκριμένη περίπτωση η αστική τάξη, αλλά ο απλώς λαός-Ραγιάς. Αυτή καθοδηγεί.

Αυτόν ακριβώς τον καταπιεσμένο και βασανισμένο λαό-Ραγιά καλεί η ανερχόμενη τάξη να συμπαραταχθεί μαζί της για να πάρει την εξουσία απ τους Φεουδάρχες. Οποια όμως και αν είναι η έκβαση του αγώνα για την

εξουσία η αστική τάξη ακολουθεί δυό βασικούς δρόμους. Αν στηριγμένη-βοηθούμενη απ το λαό-Ραγιά πάρει την εξουσία, εκτός απ τον φεουδάρχη φύσει-εχθρό, αλλάζει και η θέση τού λαού-Ραγιά. Και αυτό γιατί για να είναι καθαρά αστική η αλλαγή, πρέπει α) να αφαιρέσει απ τους φεουδάρχες την οικονομική υποδομή-δύναμη και να εξαθρώσει τις δομές και θεσμούς και όλους τους μηχανισμούς της και. β) προκειμένου να έχει τη συμμετοχή του λαού-Ραγιά, πρέπει πέρα απ τις ήδη υποσχέσεις που του έδωσε για τη συμμετοχή του στην ανατροπή της φεουδαρχίας, να κάνει και νέες προτάσεις για τη μελλοντική συνεργασία.

«Η αστική τάξη και όταν ήρθε η εποχή να αμφισβιτήσει τη φεουδαρχία και στη Γαλλία ακόμα, η πρώτη της κίνηση δεν ήταν παρά δικαστική και έγινε απ το δικαστικό Παρλαμέντο, που είχε δικαστικά μόνο καθήκοντα. Αυτή είναι αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα την Γαλλική και την Ελληνική Επανάσταση. Δεν υπήρχαν τα λαϊκά αντάρτικα σώματα και η πολυάριθμη κλεφτουριά στη Γαλλία όπως στην Ελλάδα. Και οι πρώτες κατακτήσεις της «τρίτης τάξεως» θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση, αν η λαϊκή επανάσταση δε σηκώνταν να τις υπερασπίσει : Να διασώσει και να αναδείξει το Μεγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789! Με όλα τα γνωστά επακόλουθα. Ομως πάρα την διάσωσή της απ το λαό, έμεινε μια αστική επανάσταση, που μετά τη νίκη έβαλε το λαό και αυτή στη γωνιά. Η κοινωνική ισότητα δεν πραγματοποιείται, οι χωρικοί πολυ αργά και σταδιακά συμμετείχαν στα εθνικά αγαθά και κυρίως ανακαλείται η διακήρυξη για την εθνικοποίηση της Γής και το μοίρασμά της στους αργότες. Οι υποσχόμενες μεταρρυθμίσεις δεν έγιναν και η τύχη των εργαζομένων, που δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας, του συνεταιρίζεσθε και του συνασπισμού, δε βελτιώνεται καθόλου ή παρά πολύ αργά.

Αυτός που θα το αποδεχθεί το πρόγραμμα και θα είναι και φύσει σύμμαχος είναι ο λαός. Ο λαός που αποτελούσε την πηγή του πλούτου και της δύναμης, συνεπώς ο φύσει σύμμαχός της είναι ο απλός λαός, όχι βέβαια δεδομένος, ο οποίος με τη αποδοχή της και τη συμμετοχή του, θέλει να βελτιώσει και αυτός τη ζωή του και αν χρειασθεί θα πολεμήσει κιόλα. Αυτόν που θα καλέσει να συμπαραταχθεί μαζί της και επειδή κάθε προϋγούμενο σύστημα-καθεστώς ούτε από μόνο του πέφτει, θα τον καλέσει να αγωνιστεί στις διάφορες φάσεις ωρίμανσης της αλλαγής με τελικό στόχο ίσως και την ένοπλη κατάληψη της εξουσίας. Αυτές ακριβώς τις εκτιμήσεις δεν έκαναν οι αστοί τόσο στην κατοχή πολύ περισσότερο την μεταπελευθωτική περίοδο...

Εικοσι οκτώ Οκτωβρίου 1940. Αυτήν ακριβώς την αυγή του Οκτώβρη του 1940, που Σιλκελιανός την χαρακτήρισε «Τρανή Αυγή» η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Την ίδια αυτή Αυγή άνοιξαν οι ουρανοί και όρμησαν οι καβαλάρηδες της αποκάλυψης. Για την Αυγή αυτή, ο παλέμαχος της Αντίστασης, Δηκιγόρος Αχιλλέας Γκούτας, σε ένα του αφιέρωμα στο περιοδικό «Πολιτιστικά δρώμενα» της Στέγης Γραμμάτων Και Τεχνών του Δήμου Βεροίας, για τα πενήντα χρόνια της Εθνικής Αντίστασης, γράφει:

«ΚΕΙΝΗ τη Αυγή, χωρίς να το αντιληφθούμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φονικό, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμό, ταπεινώσεις, παράλογο.

Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που θεληματικά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας, έχουν σημαδευτεί για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα κείνης

της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν. ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώβρη σημάδεψε της ζωή μας...»

Η ΑΥΓΗ αυτή δεν σημάδεψε μόνο τη ζωή μας...αν δεν είχαμε υποστεί τη νέα άμεση πλέον Αγγλική κατοχή, που ήταν η πιο ωμή, και η πιο ξεσίπωτη επέμβαση, ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ, μπορούσε να αποτελέσει την απαρχή μιάς πραγματικής ουσία και περιεχόμενο Εθνικής και Κοινωνικής απελευθέρωσης της χώρας. Μια Αυγή για την Ελλάδα. Όπως η κατοχή έτσι και η Εθνική Αντίσταση δεν ήταν μύθος και δεν στηρίχθηκε σε μύθους. Ήταν μια πραγματικότητα και είχε πολλές και μεγάλες κατακτήσεις. Οποιος έζησε και οποιος διάβασε τους σκοπούς και στόχους της ΕΑΜικής Αντίστασης ξέρει ότι ήταν: Δημοκρατική Νομιμότητα, ένα κράτος δικαίου που να εκφράζει όλους τους Έλληνες, ανοιχτή κοινωνία, κοινωνική ευαισθησία, η διεύρυνση και η υπεράσπιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών όλων των Ελλήνων, η διαφάνεια και ο έλεγχος των θεσμών. Οι στόχοι αυτοί δεν ήταν μετακατοχικοί ιδεολογισμοί και επιζήμιες μυθοποιήσεις. Αποτελούσαν αγωνιστική διεκδίκηση και κατάκτηση. Δεν ήταν μύθοι για απόρριψη. Ήταν η μοναδική περίοδο στην Νεότερη ιστορία της χώρας, που μπορούσαμε με λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών που είχε διαμορφώσει στην περίοδο της κατοχής η αντίσταση να υλοποιηθούν σε πραγματικότητα.

Το τραγικό με τον αντιστασιακό αγώνα είναι, ότι όχι μόνο δεν αξιολογήθηκε σαν εθνικό κεφάλαιο, αλλά προκειμένου να καταχωνιάσουν αυτές ακριβώς τις ιδέες, αντιλήψεις, προτάσεις και υποδομές που η αντίσταση είχε δομήσει και λειτουργήσει στην Ελεύθερη Ελλάδα τα τέσσερα σχεδόν χρόνια της κατοχής. Κύριος στόχος να ενταφιάσουν αυτό ακριβώς που ήταν το περιεχόμενο του αγώνα. Το γεγονός ότι χρειάστηκε να οδηγήσουν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου οι αντιδραστικές και οι ξένες δυνάμεις να τελειώσουν μια για πάντα με τον καταχικό αγώνα, δείχνει πόσο αποδεκτές και παραδεκτές ήταν απ την τεράστια πλειοψηφία του λαού αυτές οι ιδέες, αξίες και αρχές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Δημιούργησαν εκατόμβες θυμάτων, τεράστιες υλικές καταστροφές Εβαλαν ξανά υποθήκη τη χώρα. Προκάλεσαν πόνο, δάκρυα και συμφορές. Ήθελαν με την βία και την αποσιώπηση να δολοφονήσουν στην συνείδηση του λαού τη Μνημοσύνη. Επηρέασαν-δηλητηρίασαν μέσω του τρόμου και την παντως είδους βία το μεταπλευθερωτικό ανανεωτικό και δημιουργικό κλίμα. Δισφήμισαν τη χώρα διεθνώς. Μετέτρεψαν την Ελλάδα σε ένα εκταταμένο στρατόπεδο. Εβαλαν σε ασφυκτικό Πογκρόμ την ΕΑΜική Αντίσταση και τους συμμετέχοντες στο κλεισισκόπιο. Επιστράτευσαν θεούς και δαίμονες, ακριβοπληρωμένους κοντυλοφόρους και ειδικούς προπαγανδιστές να εκθειάσουν τα πλεονεκτήματα της ασύδωτης εκμετάλλευσης. Λοιδόρησαν εκ των υστέρων, εκ του μακρόθεν και εκ του ασφαλούς την Αντίσταση και τους συμμετέχοντες σε αυτήν. Πήραν έκτακτα μέτρα, λειτούργησαν έκτακτα στρατοδικεία. Συνέλλαβαν, βίασαν και έστειλαν χιλιάδες «Νόμιμα και παράνομα» στον Άγιο Πέτρο. Έκαναν και μια 7χρονη δικτατορία, για να ανακόψουν την πολιτική και τη δημοκρατική ομαλότητα που δρομολόγησε ο κατοχικός αγώνας, δεν μπόρεσαν όμως όχι μόνο να την ανακόψουν αλλά ούτε και να την επηρεάσουν στο βαθμό που ήθελαν οι αντιδραστικές και οι ξένες δυνάμεις.

Και λέω δεν μπόρεσαν γιατί την επομένη της λήξης του εμφυλίου, οι δυνάμεις της αντίστασης ήταν παρούσες στην πολιτική σκηνή του τόπου. Και όχι μόνο ήταν παρούσες, αλλά διεκδικούσαν την υλοποίηση στη ζωή αυτών

των ιδεών, αξιών, απόψεων και θεσμών. Και λίγα χρόνια μετά ο λαός με την ψήφο του έκανε την Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά την (ΕΔΑ) αξιωματική αντιπολίτευση, γεγονός που επαναβεβαίωσε την αξία αυτών των ιδεών, αξιών και δομών για τις οποίες αγωνίστηκε κάτω απ τους ορους Δαβίδ με Γολιάθ, με την πένα και το όπλο στήθος με στήθος με τους τεσσερείς κατακτητές και πικκοιλώνιμους ντόπιους συνεργάτες.

Για να κόψουν αυτήν ακριβώς την πορεία την 21/4/67 έγινε η δικτατορία των επίορκων συνταγματαρχών. Σκοπό της δικτατορίας ήταν να ανακόψουν-εξαρθρώσουν την συνοχή, την δυναμική και έντονη πίεση που ασκούσαν οι δημοκρατικές δυνάμεις για την υλοποίησης αυτών ακριβώς των ιδεών, αξιών που στη διάρκεια της κατοχής η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση είχε φέρει στο πολιτικό προσκήνιο. Εκείνο που πέτυχε το κατεστημένο με την 7χρονη δικτατορία, ήταν να μεταθέσει για μερικά χρόνια την προσπάθεια υλοποίησης και εναν νέο εφτάχρονο αντιδικτατορικό αγώνα. Εναν αγώνα τον οποίο τα διάφορα κέντρα προσπαθούν, όπως και τον κατοχικό να αμαυρώσουν ταυτίζοντάς τον με αυτόν της κατοχής για να ακυρώσουν τις όποιες δημοκρατικές κατακτήσεις με κατασκευασμένα διλήμματα. Με διλήμματα και συνομοτικούς τρομοκρατικούς μηχανισμούς τύπου «17N» και όποιους άλλους γνωστούς «άγνωστους» και μη εξαιρεταίους προπαγανδιστές και τρομοκράτες με στόχο πάντα να ανακόψουν την παραπέρα πορεία υλοποίηση των πόθων του λαού που δεν είναι άλλος απ τη Λαϊκή Δημοκρατία. Τη Λαϊκή δημοκρατία που αποτελεί τη βασική προϋπόθεση για να ανοίξει ο δρόμος για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Η αυγή αυτή, μπορούσαμε αντί να είναι μιά από τις πιό δραματικές αυγές για τη χώρα και το λαό και μια απ τις πιό τραγικές σελίδες στην ιστορία, να αποτελέσει μια καινούρια αφετηρία, ένα νέο ξεκίνημα και καθώς, ήταν ανοιχτοί οι «ουρανοί» θα άνοιγε και ο δρόμος στις καινούριες δημιουργικές δυνάμεις και τα κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό απ τα πολιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, που ήταν όνειρο και προσδοκία του λαού. Τη δημοκρατία που πράγματι θα αντλούσε τη εξουσία απ το λαό και θα την ασκούσε με τη σύμφωνη κάθε φορά γνώμη και θέλησή του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά, σύσσωμη και σύμφωνη η Ελλάδα, προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονίζονταν η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περίφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της και στο πλευρό όλων των ενωμένων εθνών.

Για να δώσει σάρκα και οστά σε αυτά τα ιδανικά και τα οράματα ο λαός μας, εκτός απ την πρώτη νίκη που έδωσε στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την επεοία του 1940-41, και απορρίπτοντας το αντεθνικό σύνθημα το «εμείς πολεμήσαμε, τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι», καθώς και το αίτητο του αξονά στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη, πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-Απελευθερωτικό και στο Συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πετύχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ. Η μοναδική χώρα που δεν έστειλε στα μέτωπα εναντίον των συμμάχων στρατό και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία του άξονα. Η μοναδική χώρα που ανέπτυξε σε όλη την ελληνική επικράτεια: σε κάμπους,

βουνα και θάλασσα, σε πόλεις και χωριά με την ίδια ένταση αντιστασιακές οργανώσεις.

Δεκατρείς και πλέον γερμανικές μεραρχίες, με τα πιο σύγχρονα πολεμικά μέσα προσπαθούσαν να πνίξουν την μεγαλιώδη ένοπλη και πολιτική 4χρονη Αντίσταση του λαού μας. Να κάμψει τη θέληση του λαού για λευτεριά και δίκαιο. Με κανένα άλλο Αντιστασιακό κίνημα δεν ασχολήθηκε τόσο πολύ η παγκόσμια κοινή γνώμη. Είτε το θέλουν η άρχουσα τάξη και οι όποιοι ξένοι είτε όχι ο Ελληνικός λαός, τόσο στον αλβανικό πόλεμο, άλλο τόσο και στην κατοχή έγραψε-πρόσθεσε στην Νεοελληνική ιστορία, άλλο τόσο και στην παγκόσμια αρκετές αξιοθαύμαστες και ανεπανάληπτες σελίδες δόξας και μεγαλείου.

Αυτές είναι λίγες μόνο απ τις περγαμηνές του λαού μας, αν δε υπήρχε η αγγλική επέμβαση, η μετααπελευθερωτική εποχή αυτό το όνειρο μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Και μπορούσε γιατί ανεξάρτητα απ το κόστος που πλήρωσε ο λαός στον Αλβανικό πόλεμο και την 4χρονη κατοχή, μέσα απ αυτό τον υπεράνθρωπο και τιτάνιο αγώνα, ο λαός μας βγήκε ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδερο του Εθνικού και αντιφασιστικού αγώνα. Στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και ειδικά της κατοχής, του δώθηκε η ευκαιρία για πρώτη φορά ύστερα απ το 21, να αποκτήσει πλήρη συνείδηση και συνειδηση της δυναμής του και γι αυτό περήφανος για το μέγεθος της προσφοράς του, όχι μόνο προς το έθνος των Ελλήνων, αλλά και την οικουμένη βρέθηκε έτοιμος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους αφέντες,

Ήταν αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην ξαναγουρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην μικροπρέπεια και τις μικρότητες, που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιων «ελέω Θεού» και εμπόρων του «πατριωτισμού» και της «εθνικοφροσύνης», που υποχρεώνει ένα λαό να καταφύγει στη μετανάστευση για να επιβιώσει. Σ αυτόν τον αγώνα σφυρηλατήθηκε μία νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά που είχαν φτερώσει τους λαούς στην διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τον εισβολέα το 40, και τους τρεις κατακτητές του 1941-44, της είχε εμφυσήσει. Μία Νέα Γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας. Αυτή η γενιά μπορούσε όχι μόνο να σηκώσει τον ήλιο της Ελλάδας απ τη λάσπη, αλλά ήταν αποφασισμένη να σφίξει για άλλη μια φορά τα δόντια, να ανατάξει τις δυνάμεις και να δώσει όσες ακόμα θυσίες χρειαζόταν για να γίνει το όραμα πραγματικότητα.

Είναι αλήθεια ότι πολλοί Έλληνες και κυρίως αυτοί που δεν πίστευαν στη δύναμη του απλού ανθρώπου και κυρίως στην ικανότητά του να υλοποιήσει αυτά τα οράματα χαρακτήρισαν, με εξαίρεση τον αλβανικό πόλεμο, ολό τον 4χρονο αγώνα μια ουτοπία. Εζήσαν πριν απ την εποχή τους, θα πουν μερικοί, έτσι για να την προσπεράσουν ... Ονειροπόλοι και ουτοπιστές. Μα όσοι «νοήμονες» ζούν στις μέρες μας θα χαμογελάσουν. Οι νοήμονες δεν παραξηγούν παραχαράσουν μόνο, διαστρεφλώνουν και εκδικούνται την απειθαρχία στα δόγματά τους, που κατοχυρώνουν τα κάστρα των συμφερόντων τους και την γνωστή ακαμψία των διανοητικών δομών. Για να μην διαταραχθούν η έννοια της πειθαρχίας και του δόγματος απ αυτούς, που η συνεισφορά τους πήγε τη ζωή πιο ψηλά και πιο πέρα...

Ασπάστηκαν τα διαφορα συνθήματα με πρώτο και καλύτερο το «εμεις πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν και οι άλλοι για μάς» και δίνοντας ο καθένας τη δική έννοια στη λέξη ουτοπία απάντησαν:«Για ποιά ουτοπία αλήθεια αξίζει να πεθάνουμε»; Και κάθισαν αμέριμνοι στο σπιτάκι ή προεκτείνοντας το σύνθημα ειπαν μέσα τους, «δικαιολογώντας» και τη στάση στο εαυτό τους και τον περίγυρο: «ας έρθουν αυτοί για τους οποίους πολεμήσαμε να μας απελευθερώσουν» Ενα σύνθημα που αποδέχεται αργiori και τη μεταπολεμική μετααπελευθερωτική εξάρτηση της χώρας και την επαναφορά της ζωής στο καθεστώς της 4ης αυγούστου. Ξεχνώντας ή μή γνωρίζοντας οτι αυτοί που θα ερθούν να μας «απελευθερώσουν» οτι αν δεν είναι οι ίδιοι οι Ελληνες ελευθερωτές, θα έρθουν οχι για να μας «απελευθερώσουν» αλλά για να επιβάλουν και με τα όπλα ακόμα την προπολεμική τάξη πραγμάτων.

Οι άνθρωποι αυτοί εκτός απ την πιό πάνω λαθεμένη εκτίμηση, δεν μπόρεσαν να δούν σωστά μερικά ακόμα πράγματα:α) Την εποχή εκείνη δεν ήταν ο λαός, αλλά η Ελλάδα που ερωτοτροπούσε με την Ουτοπία: Να μήν επανέλθει μετά την απέλευθέρωση στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του. Ηθελε η καημένη ύστερα από (120) χρόνια μιας μοντέρνας σκλαβιάς σε σχέση με αυτήν των Τούρκων και μιας πιό ραφινάτη τυραννία να βρεί τον εαυτός της. Να γίνει Ελλάδα, να νοιώσει Ελλάδα, να πάψει επιτέλους να είναι μπανανία και το κλοτσοσκούφι του καθένα. Να απαλλαγεί απ την ανέχεια, την ημιμάθεια, τη βία και τον πόλεμο, τον συγκεντρωτισμό και τον αυταρχισμό των κάθε φορά «νικητών». Να ζησεί με τις δικές της ιδέες και πεπιοθήσεις. Τα δικά της ιδανικά, τα δικά της οράματα. Τα δικά της ήθη και έθιμα, Και για να τα ζήσει έπρεπε να είναι ΕΛΕΥΘΕΡΗ. β) Παραγνώρισαν την βασική αρχή, οτι τίποτε δεν χαρίζεται και κυρίως η λευτεριά. γ) Αυτοί που απαφάσισαν να πεθάνουν για την ουτοπία αυτή, ήξεραν οτι είναι απόγονοι ενδόξων προγόνων και κληρονόμοι μιάς ανεκτίμητης και τεράστια σε όγκο κληρονομιάς. Η Γενιά της κατοχής, ήταν η Γενιά απ την οποία οχι μόνο ζήτησε-απαίτησε η Ελλάδα, πάσει θυσία να υλοποιήσει αυτά τα ιδανικά και τα οράματα.

Είναι γεγονός οτι τα οράματα αποδείχνονται πολύ συχνά απατηλά. Το ίδιο όμως συχνά είναι αυτά που εμψυχώνουν για το επόμενο, αβάσταχτα δύσκολο βήμα, σε αφάνταστα δύσκολες συνθήκες το απαραίτητο βήμα. Η Γενιά αυτή ήξερε ακόμα πως το προνόμιο της πατρογονικής κληρονομιάς, δεν το αποκτά κανείς σαν αυθαίρετο φυλετικό δικαίωμα, αλλά σαν αποτέλεσμα διαλόγου, αγώνων, μόχθου και θυσιών. Για την κατάκτηση αυτής ακριβώς της πατρογονικής κληρονομιάς αγωνίστηκε ο εθελοντής αντάρτης,(ένοπλος ή με πολιτικά), ώστε να σταθεί πράγματι αντάξιος κληρονόμος στον αγώνα να κληρονομήσει την Ελλάδα. δ) Δεν μπόρεσαν να δούν οτι μέσα απ τον Εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα αναδείχνονταν τα σύγχρονα αιτήματα της ουτοπικής Ελλάδας. Τα αιτήματα της Κοινωνικής Αλλάγης Και αυτό δεν ήταν καθόλου ουτοπία. Ήταν αίτημα Εθνικό, Κοινωνικό, Ανθρώπινο. Και ε) Δεν γνώριζαν ή δεν συγκράτησαν απ την ιστορία πώς ό,τι καλό και μεγάλο, αξιόλογο, αξιοπρόσεχτο και αξιοθαύμαστο. Ο,τι σπάνιο και πολύτιμο υλικό και πνευματικό αγαθό για την κοινωνία των Ανθρώπων, με την ουτοπία και με την παρανομία έχουν γίνει μέχρι σήμερα στο καθεστώς της ατομική ιδιοκτησίας.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι αν την απελευθερωτική περίοδο και ειδικά την μετά την απελευθέρωση εποχή, την αξιολογήσουμε με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν αυτά τα σαράντα σημαντικά χρόνια που πέρασαν,

βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας-οτι χάσαμε τότε μια ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε ύστερα από 120 χρόνια πολύπλευρης εξάρτησης, σε ανεξάρτητη πολιτεία. Η Ελλάδα δεν θα βίωνε τον εμφύλιο σπαραγμό, τις αγγλικές και αμερικάνικες κυβερνήσεις και αργότερα τις βασιλικές, δικτατορίες, τα θαλασσοδάνεια, την μετανάστευση, των αυταρχισμό του αστυνομικού παρακράτους, όπου η αστυνομιά παρακολουθούσε φοιτητές, συνδικαλιστές, εμένα και όλους τους άλλους Αριστερούς και δημοκρατικούς πολίτες. Δεν θα βιώναμε τη 7χρονη χούντα και κυρίως δεν θα πλήγωναμε τον λαό και την Ελλάδα με την εφεύρεση του «στιγμαίου» που στην απλο-ελληνική του κατεστημένου σημαίνει οτι δεν μας «περισεύει κανένας, όλοι χρειάζονται στο καθεστώς εκτός από τους...».

Βέβαια με το στιγμαίο δεν πρωτοτυπήσαμε. Προϋπήρχε το προηγούμενο «στιγμαίο». Το στιγμαίο της Νυρεμβέργης, που βάση σχεδίου της διεθνούς του κεφαλαίου, και το σκεπτικό οτι «για τον τελικό σκοπό μας χρειάζονται όλοι» καταδίκασε μόνο μερικούς και απ τους πρωταίτιους ακόμα και δεν αναζήτησε τη βάση της πυραμίδας πάνω στην οποία στηρίχθηκε ο φασισμός και ο Ναζισμός. Αυτούς που στήριξαν και πρωτοστάτησαν έκτοτε στην αναγέννηση του Χιτλερισμού. Φαίνεται πως στη δίκη αυτού του «στιγμαίου» πρωτοειπώθηκε απ την πλευρά της διεθνούς του κεφαλαίου, «οτι δεν μας περισεύει κανένας...» Η απαλλαγή ήταν τόσο εμφανής και εκτεταμένη σε βαθμό, που οχι μόνο δεν συλλάβανε διακεκριμένους εγκληματίες πολέμου, οπως τον Αυστριακό εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ, αλλά προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα παγκόσμια συμφεροντά τους και κυρίως αυτά του ψυχρού πολέμου που πριν απ τη δίκη της Νυρεμβέργης ειχε ήδη κηρυχθεί. Εν γνώση τους και ενώ γνώριζαν οτι ήταν εγκληματίας πολέμου δεν δύστασαν να τον χρήσουν για πολλά χρόνια Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών!!!

Ενδεικτικό παράδειγμα για το πως εκμεταλλεύτηκαν, μα και χρησιμοποίησαν τους δοσιλόγους ο Τσιώρτσιλ και οι μεταπολεμικές ελληνικές κυβερνήσεις-πυρήνες-των οποίων ήταν η φασιστική Δεξιά, είναι ο τρόπος που η διεθνής του κεφαλαίου χρησιμοποίησε τον Αυστρικό εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ και τον Μέρτεν η χώρα μας. Ενω γνώριζε οτι διέπραξε τόσο εγκλήματα στη βόρεια Ελλάδα και ειδικά στη Θεσσαλονίκη γενικά και με το θέμα των Εβραίων ειδικά (αυτός τους ξεγύνμωσε και τους αποδεκάτησε) οχι μόνο δεν τον κινήγησε, μα και οταν τον συνέλλαβε «λένε τυχαία» οχι μόνο δεν τον δικάσαμε έστω για τον «τύπο» τον αφήσαμε να πάει ήσυχα ήσυχα να συνεχίσει το...

Ενώ λοιπόν, γνώριζαν τα εγκλήματα που διέπραξε ο κύριος αυτός, προκειμένου να τον έχουν υποχείριο, οχι μόνο δεν τον προσείγαγαν στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης να δικαστεί μαζί με τους άλλους και αυτός σαν εγκληματίας πολέμου, τον διόρισαν Γραμματέα του ΟΗΕ. Σε ένα παγκόσμιο οργανισμό οπως ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών «που σκοπό ειχε τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των εθνών και την ολοκλήρωση της συνεργασίας για την επίλυση των διεθνών οικονομικών, κοινωκών, πολιτιστικών και ανθρωπιστικών προβλημάτων». Σε ενα οργανισμό, τα μέλη του οποίου είναι «αποφασισμένα να εξαφανίσθαι η τυραννία και η δουλεία, η καταπίεση και η μισαλοδοξία». Σε ενα διεθνή οργανισμό, που η κοινωνία των ανθρώπων ειχε στηρίξει όλες στις ελπίδες για την διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης και την

διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτές ήταν άλλωστε και οι βασικές διακηρύξεις για την δημιουργία του.

Όταν σε ένα διεθνή οργανισμό όπως ο ΟΗΕ, που η δημιουργία του αποτέλεσε τη συνισταμένη θέληση των εμπολέμων και μή λαών του κόσμου, εναπλώθηκε και στηρίξει όλες τις ελπίδες, μα και την πεποίθηση ότι στο μέλλον η κοινωνία των ανθρώπων μέσω του ΟΗΕ, θα λύνει με ειρηνικό και δίκαιο τρόπο τα όποια προβλήματα, που θα αφορούσαν το μέλλον της ανθρωπότητας, ώστε να μην οδηγηθεί εκ νέου στα πεδία των μαχών με πρόταση της Αμερικής διορίζεται Γενικός Γραμματέας, ένας αποδεδειγμένος εγκληματίας πολέμου όπως ο Κούρτ Βαλχάϊμ. Ο Αυστριακός Βαλχάϊμ που αντί να προσαχθεί στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης και να δικαστεί σαν εγκληματία πολέμου, που πράγματι ήταν όπως αποδείχθηκε και για τα οποία εγκλήματα συνελλήφθηκε, δικάστηκε και καταδικάστηκε αφού πρώτα έπαιξε τον ρόλο, που υπο την απειλή της αποκάλυψης του ανατέθηκε να παίξει έναν καθοριστικής σημασίας ρόλο στα παγκόσμια προβλήματα της ανθρωπότητας, ο καθένας αντιλαμβάνεται σε ποιές θέσεις κλειδιά διορίστηκαν οι εγκληματίες πολέμου που «έμειναν» εκτός «στιγμαίου». Κάπως έτσι έγινε και με τους πεμτοφαλαγγίτες και ΕΟΝίτες του Μεταξά, τους κατοχικούς δοσίλογους και τους χουντικούς που «έμειναν» εκτός «στιγμαίου» έμειναν ανενόχλητοι στις θέσεις κλειδιά και πολλοί να μην πούμε ονόματα...παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικό-κοινωνικής ζωής.

Μιρεμβέργη Για την Ιστορία, «το στιγμιαίο αδίκημα» για πρώτη φορά, παρά την σθεναρή αντίδραση των Ρώσων, πρωτό-ανακαλύφθηκε και τέθηκε σε εφαρμογή στη δίκη της Νυρεμβέργης. Η ελληνική μεταχουντική κυβέρνηση έχοντας το ίδιο πρόβλημα με τους Αγγλό-Αμερικάνους, στη Νυρεμβέργη να σώσει όσο το δυνατόν περισσότερους δωσίλογους χουντικούς το εφάρμοσε όχι μόνο με Θρησκευτική ευλάβεια, αλλά αξιοποίησε και όποια αλλη νομολογία που μπορούσε να ελαφρύνει τη θέση των χουντικών. Ετσι λοιπόν, και ο νόμος αυτός όπως και πολλοί άλλοι που «Μή κολάζοντες τους κακούς βούβονται αδικείσθαι τους αγαθούς». Αυτό ακριβώς έγινε στη Νυρεμβέργη, ίδιο έγινε και στη δίκη των χουντικών: σκοπός και στόχος ο ίδιος: Η διάσωση.

Στη δίκη που δικάζονταν οι Ναζί εγκληματίες του Β! Παγκοσμίου πολέμου, αντί το δικαστήριο που θα δίκαιε τους εγκληματίες του Β! Παγκοσμίου Πολέμου με τα 55 εκατομ νεκρούς και τις ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές να είναι διαρκές μέχρις συλληφθεί και καταδικαστεί και ο τελευταίος συνεργός χαρακτηρίζοντας οι Αγγλό-Αμερικάνοι «Στιγμιαίο» το αδίκημα ξέφυγαν από τη μέγκενη της δικαιοσύνης χιλιάδες εγκληματίες πολέμου.

Το κατηγοτήριο με βάση την ευρεσιτεχνία του «Στιγμιαίου» παρέπεμπε τους Φασιστό-Ναζί, 1) Για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της ειρήνης 2) παραβιάσεις του δικαίου του πολέμου 3) για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της Ανθρωπότητας. Και α) Για εγκλήματα πολέμου που διεπράξαν στις κατεχόμενες χώρες οι Ναζί. β) Για τις εγκληματικές μεθόδους που χρησιμοποίησαν στα κατεχόμενα εδάφη γ) Για παράβαση των Νόμων του Διεθνούς Δικαίου απ την Ιταλία στις κατεχόμενες χώρες: Ελλάδα και Γιουγκοσλαβία και δ) για την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων, Αθιγγάνους και Σλάβων στους Φούρνους και κάθε είδους ταπεινωτικά πειράματα και εξεφτελισμούς της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας.

Ετσι λοιπόν, αντί το Δικαστήριο να παραπέμψει το σύνολο των εμπλεκόμενων, παρέπεμψε μόνο 23 για να δικαστούν. Υστερα από πολύ καιρό εξέδωσε την εξής απόφαση: Από τις εκατοντάδες χιλιάδες Φασιστικό-

Ναζί που ίδρυσαν το κόμμα και έδρασαν από κέραιες θέσεις κλειδιά, για τη δημιουργία, τη στήριξη του Γ! Ράιχ, την διεξαγωγή αυτού κάτ' εξοχήν εκκληματικού και απάνθρωπου πολέμου καταδίκασε: μόνο (13) εις θάνατο δια αποχθονισμού, σε ισόδια (3), δύο (2) σε 20 χρόνια φυλάκιση, εναν σε 10 και αθώωσε τρείς(3)

Για να λειτουργήσει το «στιγμαίο αδίκημα» αποτελεσματικά ολοι οι κατηγορούμενοι ισχυρίστηκαν (με λίγη...) «οτι ο Χίτλερ έπερνε MOMOS του τις όποιες αποφάσεις αφορούσαν τον πόλεμο και την διεξαγωγή του πολέμου. Αυτοί δεν ηταν παρά θαυμαστές και πιστοί συνεργάτες του Χίτλερ...». Κάτι παρόμοιο βιώσαμε και στη δίκη των χουντικών!

Η εφέρευση αυτή που σκοπό ειχε να σώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί, ηταν αγγλό-αμερικάνικης έμπνευσης και κοπής. Το αγγλό-αμερικάνικο κατεστημένο με το σύνθημα να: «σώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί, και ειδικά τους τεχνοκράτες και τους διοικητικούς». Σαν νομικό μέσω, που θα τους έδινε αυτή τη δυνατότητα, διαμόρφωσαν το «στιγμαίο αδίκημα». Ετσι με την εφεύρεση του «στιγμαίο» έσωσαν α) αυτούς που συνέβαλαν (διασωθέντες...) τα μέγιστα στην ανάπτυξη της αμερικάνικης τεχνολογίας και ειδικά στον πυραβλικό και πυρηνικό-ατομικό χώρο (Μπράουν κλπ). Και οι διοικητικοί δικτακτορίσκοι που με την πείρα και τα εγκλήματα που ειχαν διαπράξει στις κατεχόμενες χώρες, έκαναν το Μεξικό και την κεντρική Αμερική αυλή των ΗΠΑ και την Λατινική Αμερική οικόπεδό τους...

Ενα οικόπεδο μέσα στο οποίο, υπο την καθοδήγηση των ΗΠΑ, άνθισαν οι παντός είδους δικτακτορίες. Δικτακτορίες που ταλάνισαν τους λαούς της Λατινική Αμερικής για μισό και πλέον αιώνα. Μα και σήμερα ακόμα παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες που καταβάλουν οι λαοί αυτοί, δεν μπορούν να απαλλαγούν απ τους απογόνους των εκεί Ναζί, που εχουν κολλήσει σαν στρίδι στο σώμα της Λατινικής Αμερικής.

Το σύνθημα «Να σώσουμε...» λόγω του συσχετισμού των δυνάμεων απέδωσε. Οι Ρώσοι οταν διαπίστωσαν πως θα λειτουργούσε το «στιγμαίο» αντέδρασαν. Ομως σαν μειοψηφία που ηταν δεν μπόρεσαν να αλλάξουν τα δεδομένα και την ήδη ληφθήσα απόφαση απ τους Αγγλό-Αμερικάνους, να σώσουν και να χρησιμοποιήσουν κατά το δοκούν τους διασωθέντες. Ετσι αντί για εκατοντάδες Ναζι στο εκτελεστικό και πολλές χιλιάδες στη φυλακή σαν εγκληματίες πολέμου. Ενος πολέμου που προκάλεσαν επέβαλαν και διεξήγαγαν. Εναν πόλεμο που άλεσε 55 εκατομμύρια νεκρούς, τριπλάσιους τραυματίες και προξένισε τεράστιες υλικές καταστροφές, καταδικάστηκαν μόνο είκοσι(20). Εν Ολω! οι αλλοι...

???????? Τώρα αν υπάρχουν συνειρμοί και κάποια αλληλουχία για το πώς λειτούργησε το «στιγμαίο» στη δίκη των Χουνικών, ως προς το σκεπτικό και το αποτέλεσμα, ας το κρίνει ο καθένας που έζησε στο πετσί του την 7χρονη δικτατορία και τις επιπτώσεις που ειχε για το λαό και τη χώρα. Τους ψέφτικους λόγους που επικαλέστηκαν (κομμουνιστικός οπως πάντα κίνδυνος.. .) για να την επιβάλουν, ο ίδιος κίνδυνος για να την κρατήσουν. Πάντως και στη χώρα μας το σύνθημα «δεν μας περισεύει κανείς». Επαιξε και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό το ρόλο του, οπως και στη Νυρεμβέργη, αυτό το «δεν μας περισεύει κανείς».

Η περίδος αυτή έκλεισε με τη δίκη και την καταδίκη των ελαχίστων πρωταιτίων με κριτήριο την περίφημη ανακάλυψη του «στιγμαίου αδικήματος». Μια νομική διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπεύθυνοι Φασιστικό-Ναζι και της επάρατης δικής μας εφταετίας ειχαν «ευθύνη» μόνο για τη στιγμή

που αυτοί, οι ελάχιστοι Παπαδόπουλος, Πατακός, Ζωϊτάκης κ ΣΙΑ, πήραν την απόφαση να επιβάλουν την εφτάχρονη δικτατορία!. Και το ελληνικό κατεστημένο, κάνοντας χρήση την εφεύρεση του «στιγμίου της Νυρεμβέργης» και με το σύνθημα δεν μας «περισεύει κανείς» έσωσε... και ποιούς δεν έσωσε... Όπως έγινε και μεταπελευθερωτικά, που όχι μόνο έσωσαν το σύνολο των δωσιλόγων αλλά και τους χρησιμοποίησαν για να διεξάγει τον πολυπόθητο εμφύλιο.

?????? Ενώ η μελέτη της ιστορία αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, ότι ο πατριωτισμός δεν τελειώνει με την κατάληψη της χώρας, και πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν και αποδεχθούν την κατοχή και να οργανώσουν Αντίσταση και σε συνέχεια να καλέσουν το λαό σε απελευθερωτική δράση (να κάνουν αυτό που έκαναν οι κομμουνιστές), είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση: γενικά ο κρατικός μηχανισμός. Αντί γι αυτό οι στρατηγοί και το κομμάτι της πολιτικής ηγεσίας που έμεινε στη χώρα, εμφορούμενοι απ τη σκέψη ότι οι Γερμανοί δεν ήρθαν για να φύγουν, και ότι ο εθνικό-σοσιαλισμός του Γ Ράιχ, είναι το μελλοντικό σύστημα διακυβέρνησης της Ευρώπης και ειδικά για τη χώρα μας που είχε και την αντίστοιχη υποδομή.

Εκτός του ότι σχημάτησαν και ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση να διευκολύνουν τον άξονα α) στην εξοικονόμηση ανθρώπινου δυναμικού για τα μέτωπα, παραχώρησαν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό, β) να ελέγχουν για λογαριασμό και των δύο μέσο του μηχανισμού το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πατέρωνές τους. Και όπως είναι γνωστό οι μεγάλες και καθοριστικής σημασίας υποθήκες ήταν τρεις α) να παραδώσουν τους φυλακισμένους και εξόριστους κομμουνιστές στους Γερμανούς β) για κανένα λόγο να μην οργανωθεί Αντίσταση γ) αν οργανωθεί να καταπολεμηθεί σε συνεργασία με τους κατακτητές. Και δ) βασικότερο οι ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις να εντάξουν και ενέταξαν την βιομηχανία, το εμπόριο και ειδικά την μεταλλευτική βιομηχανία στην πολεμική μηχανή του άξονα. Στη πολεμική μηχανή του άξονα με την οποία πολεμική μηχανή χώρα μας ήταν σε πόλεμο.

Οι ένοπλοι λοιπόν, και μη δωσίλογοι αποτελούσαν την ραχοκοκαλιά του ελληνικού κατοχικού κράτους. Είναι αυτοί που γνωρίζοντας πρόσωπα και πράγματα, συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές, εκτός του ότι πολέμησαν στο πλευρό τους την Εθνική Αντάσταση, μετέτρεψαν τον ιδεολογικό εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε το 1920, που το ΣΕΚΕ μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό κόμμα σε ένοπλο προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος για τον ένοπλο εμφύλιο. Είναι αυτοί που σαν καταδότες και κουκουλοφόροι έστειλαν αγωνιστές και αθώους Έλληνες στα στρατόπεδα της Γερμανίας και το απόσπασμα με αποκορύφωμα τα δεκάδες ολοκαυτώματα.

Μεταπελευθερωτικά αντί να λογοτομήσουν στην δικαιοσύνη, τοποθετήθηκαν στις πιο κέραιες θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και τους θεσμούς: το στρατό, την Εκκλησία, τα σώματα ασφαλείας, τη δικαιοσύνη κλπ. Απ τις θέσεις αυτές διαμόρφωσαν, επέβαλαν και στήριξαν τότε τον εμφύλιο και το 1967 τη Χούντα. Αρα είχαμε ένα εν δυνάμει «μόνιμο» ακροδεξιό κίνημα. Αρα αυτό που έκαναν οι συνταγματάρχες, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η πραγματοποίηση αυτού που από καιρό προετοιμαζόταν για την κατάλληλη ώρα.

Η μετακίνηση και συγκέντρωση των πρωτοκλασάτων στελεχών του ΙΔΕΑ στην Αθήνα και την τοποθέτησή τους σε πιο κέραιες θέσεις κλειδιά σε σχέση με αυτές που ήδη είχαν στο στρατό, τα σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό. Με αποκορύφωμα, τον Ασπίδα και την μή αποδοχή απ το Βασιλιά να αναλάβει ο εκλεγμένος απ το λαό Πρωθυπουργός και το Υπουργείο στρατιωτικών.

Αλήθεια όλα αυτά τα προμηνύματα δεν ανυψήχσαν την άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση ή τα θεωρούσε απαραίτητα προκειμένου να ολοκληρωθεί ο καταχωνιασμός πρώτα και σε διαγραφή σε συνέχλεια του Αντιστασιακού Έπους; Ένα Έπος που συγκλόνισε την οικουμένη. Ένα Έπος που το δημιούργησε Εθελοντικά ο υπό την τετραπλή κατοχή λαός; Αυτό το Έπος δεν ξεριζώνεται με κατασταλτικά μέτρα όσο σκληρά και απάνθρωπα και αν είναι αυτά. Ούτε με την (παρενθετική) «συμφιλίωση» που έγινε το 1990, για καθαρά μικροκομματικούς και συγκυριακούς λόγους.

Όταν λοιπόν, ένας αποδεδειγμένα εγκληματίας πολέμου όπως Κούρτ Βαλχάϊμ, που λόγω της γνωστής και αποδεκτής απ τον ίδιο αργότερα ενοχής, και υπο την απειλή της αποκάλυψης των εγκλημάτων του αντί να τον συλλήβουν τον διορίζουν Γενικός Γραμματέας ενός παγκόσμιου οργανισμού όπως ο ΟΗΕ, με σκοπό να λειτουργήσει κατ υπόδειξη και για λογαριασμό αυτών που τον διόρισαν διαχειριστεί, τα παγκάσμια προβλήματα προκειμένου να μην υποστεί τις συνέπειες. Σε ένα παγκόσμιο οργανισμό που η κοινωνία των ανθρώπων είχε εναπλωθεί όλες τις ελπίδες δείχνει τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποίησαν τους δοσίλογους και κυρίως τους εγκληματίες πολέμου και οι ελληνικές μεταπολεμικές κυβερνήσεις.

Όπως ο εγκληματίας πολέμου Βάλχάϊμ, είχε να διαλέξει ανάμεσα στη σύλληψη και την καταδίκη του σαν εγκληματίας πολέμου και τον διορισμό του στη θέση του Γενικού Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, έτσι και οι δικοί μας δοσίλογοι και εγκληματίες πολέμου. Αντι να συλληφθούν και να δικαστούν όπως πρόβλεπε, εστω η συντακτική πράξη, σαν αντάλλαγμα προτίμησαν να παίξουν τον γνωστό ρόλο που τους ανατέθηκε. Να διαπράξουν εκτός απ τα κατοχικά και άλλα εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας. Αντί λοιπόν, να συλληφθούν και να δικαστούν, αφού έπαιξαν ξανά επάξια τον ρόλο που τους αντέθηκε, διορίστηκαν στις θέσεις κλειδιά όπως ο Αυστριακό εγκληματίας πολέμου Βαλχάϊμ στον ΟΗΕ. Παρά ταύτα υπήρξε μια διαφορά. Ο μεν Κούρτ Βαλχάϊμ, όταν η άλλη πλευρά συγκέντρωσε τα στοιχεία της ενοχής του συνελλήφθει, δικάστηκε και καταδικάστηκε σαν εγκληματίας πολέμου στη χώρα του, ενώ οι δικοί μας εκτός του ότι διέπρεψαν στις θέσεις κλειδιά να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, ανακηρύχθηκαν όχι μόνο σωτήρες αλλά και «ήρωες».

Αν δεχθούμε ότι η ηγεσία αυτού του αγώνα κινούνταν από ουτοπία, ρομαντισμό, εξωπραγματικά οράματα και ιδανικά. Ο καθένας καταλαβαίνει, ότι δεν θα χρειάζονταν απ την πλευρά των «ρεαλιστών και των πραγματιστών» τα νέα ποτάμια αίμα του εμφυλίου πολέμου και οι τόσες υλικές καταστροφές για να εξοντωθούν οι ουτοπιστές, οι ρομαντικοί και οι εξωπραγματικοί, οι «τρελοί». Η χώρα είχε απελευθερωθεί με τις προσπάθειες αυτών ακριβώς των ουτοπιστών και παράνομων για τις κατοχικές κυβερνήσεις, δεν έμεινε παρά με ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και με ελεύθερες εκλογές να ρωτηθεί και να αποφασίσει ο λαός. Τότε οι ουτοπιστές και ρομαντικοί σαν εξωπραγματικοί θα

έπεφταν στο κενό που οι ίδιοι δημιούργησαν. Προς τί λοιπόν, αυτή η μεταπολεμική γενοκτονία των Αντιστασιακών;

Επειδή πολλοί και πολλές φορές χρησιμοποιήθηκαν αυτοί οι όροι προκειμένου να χαρακτηρίσουν «τρελούς και ουτοπιστές» που παρά την απογορέυση πήραν «παράνομα» μέρος στην Αντίσταση και ειδικά για μας τους φυλακισμένους, που δεν κάνανε δήλωση να γυρίσουν κοντά στους δικούς τους, αναρωτήθηκαν άραγε ποτέ αν ο Κολοκοτρώνης ή ο Καραϊσκάκης δεν ήταν «ουτοπιστές-τρελοί» «παράνομοι και τρομοκράτες» όπως μας χαρακτήριζαν οι κατοχικές κυβερνήσεις, αν θα υπήρχε Ελλάδα;

Βέβαια, εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν. Η λύση βρίσκεται πάντα με μια ουσιαστική συζήτηση εφ' όλης της ύλης μπροστά στην κοινωνία για όλα τα θέματα μικρά και μεγάλα. Προηγούμενα, πρόσφατα και μελλοντικά. Αν δεν είχε προηγηθεί η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οι εκλογές θα έδιναν τη δυνατότητα, όλες οι πλευρές να κατατεθούν τις απόψεις, έτσι θα αποσαφινίζονταν οι προθέσεις της κάθε πλευράς, θα εντοπίζονταν τα σημεία των διαφορών και σύγκλησης, θα αναζητιόνταν τα σημεία προγραμματικής σύγκλησης, και στο τέλος η προσπάθεια θα κατέληγε σε καθαρές λύσεις.

Το ΕΑΜ παράλληλα με την διεξαγωγή του πολιτικού και ένοπλου αγώνα επεξεργάζονταν όχι μόνο το μέλλον αλλά και τον τρόπο που θα έπρεπε να λυθούν τα μετααπελευθερωτικά προβλήματα. Ελεγε στο πρόγραμμά του : «...Θα άνοιγαν το δρόμο στις καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά ποικίλα κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα της Λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού, θα βάδιζε ενωμένη και εθνική η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς αποκατάσταση στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο λυσιτελέ των των δυο μεγάλων συμμάχων της , εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγο, αλλά επίσης και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών... ».

Φέρνω στη μνήμη τις αναρίθμητες κατακόμβες σε ανθρωποθυσίες και τις καταστροφές, που υποχρεώθηκε να υποστεί για άλλη μια φορά ο λαός και η Ελλάδα, για τα ανιστόρητα λάθη και των δυό πλευρών.

Ο καθηγητής και διεθνούς φήμης οικονομολόγος Αγγελος Αγγελόπουλος, που ήταν εθνοσύμβουλος και απ τα βασικά στελέχη της ΠΕΕΑ, στο βιβλίο του «Απ την κατοχή στον εμφύλιο», επισημαίνει τις επιπτώσεις που είχε στην πατρίδα μας αυτή η ανιστόρητη και λαθεμένη στάση και των δυό πλευρών, κυρίως όμως αυτών που ανέχθηκαν και επέβαλαν με σκοπό να εκμεταλλευτούν εγκληματικά την ξένη επέμβαση, την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων.

Γράφει ο κ Αγγελόπουλος : «... οι συνέπειες απ τα γεγονότα των ετών 1944-1949 υπήρξαν τραγικές για τη χώρα. Ο απολογισμός των θυμάτων των Δεκεμβριανών και του Εμφυλίου Πολέμου είναι χαρακτηριστικός. Ενώ οι πολεμικές επιχειρήσεις κατά το εξάμηνο του πολέμου 1940-41 είχαμε 15,000 οπλίτες και αξιωματικούς νεκρούς, στα Δεκεμβριανά και στον εμφύλιο 47,000 και απ τις δυό μεριές. Παραλείπω τα άλλα θύματα των εγκληματικών βιαιοτήτων, τους τραυματισμούς και τις δεκάδες χιλιάδες που έφυγαν απ τη χώρα. Όλα αυτά επέφεραν ουσιαστική πληθυσμιακή στασιμότητα και στέρησαν την πατρίδα μας και απ το σημαντικό εργατικό δυναμικό, αφού

χάθηκαν ανυπολόγιστες εργασιομέρες. Υπολογίζεται ότι, αν δεν συνέβαιναν αυτά τα τραγικά γεγονότα, ο πληθυσμός θα είχε αυξηθεί κατά ένα εκατομμύριο πλέον του σημερινού...οι πλουτοπαραγωγικές πηγές θα είχαν αξιοποιηθεί, η ανάπτυξη θα είχε επιταχυνθεί και το εθνικό εισόδημα θα ήταν ανάλογο με εκείνο των αναπτυσσόμενων χωρών της Δυτικής Ευρώπης...» Σελ. 190.

Χωρίς την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, η πατρίδα μας, θα είχε μιά παρουσία εντελώς διαφορετική σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Καμιά σχέση δεν θα είχε με τη σημερινή. Η κατοχή ήταν η μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε απ το 21 και μετά για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια Πατρίδα που να κυβερνιέται απ τον ίδιο το λαό της και όχι απ τους ξένους, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα μπορούσαμε και εμείς, όπως τόσες άλλες μικρές χώρες, να είχαμε και να διατηρήσουμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες όμως στις αρχές της ισοτιμίας και όχι της υποταγής. Αυτό μπορούσαμε να το πετύχουμε. Αντί όμως να ζήσουμε αυτή τη χαρά, επακολούθησαν οι καταστροφές και οι ανείπωτες νέες δοκιμασίες του λαού μας.

Κάθε πόλεμος είναι άγριος και ο εμφύλιος αγριότερος. Προκαλεί θύματα, ζημιές και συνέπειες, που ταλανίζουν νικητές και ηττημένους για πολλά χρόνια. Πόλεμος και ευγένεια είναι ασυμβίβαστα, όταν μάλιστα σκοτώνεις πολίτες μιας άλλης χώρας, όπως συνέβαινε με τους Γερμανούς και με την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944. Αλλά και η αγριότητα έχει και αυτή διαβαθμίσεις και οι εχθροπραξίες διέπονται από κανόνες . Κάθε εποχή έχει τη δική της «πολεμική δεοντολογία», αλλά ο Άνθρωπος και η Ανθρώπινη ζωής σαν αρχή αξιωματική παραμένει πάντα αξία και σαν τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται.

Στην μεταπελευθερωτική Ελλάδα, τόσο οι επιβήτωρες της εξουσίας, πολύ περισσότερο όμως οι Άγγλοι, το μόνο πράγμα που δεν τους αποσχόλησε ήταν η «πολεμική δεοντολογία».Και η Ανθρώπινη αξία. Το θέμα αυτό δεν τους αποσχολούσε. Και δεν τους αποσχολούσε, γιατί αν τους αποσχολούσε : α) Οι Άγγλοι δεν θα βομβάρδιζαν αδιάκριτα στο όνομα να σκοτώσουν κάποιον ΕΛΑΣίτη, που στο μεταξύ μετακινήθηκε σε άλλη θέση με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια τον άμαχο πληθυσμό της Αθήνας και του Πειραιά. β) Οι επιβήτορες της εξουσίας, δεν θα οργάνωναν αυτό το διογκωμένο και πολυδέδαλο παρακράτος και τις άπειρες συμμορίες, που πληρώνονταν - εξαργύρωναν με λίρες τα κεφάλια. Και γ) Ούτε οι Αμερικάνοι αργότερα θα δοκίμαζαν την δολοφονική ικανότητα των βομβών Ναπάλμ, πάλι στο όνομα να σκοτώσουν κάποιον στρατιώτη του Δ.Στρατού, αδιάκριτα στις ελεγχόμενες απ αυτόν περιοχές. Αυτά τα δεδομένα αξιολόγησε ο καθηγητής Αγγελόπουλος στη συγγραφή του βιβλίου του.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς, δίπλα στα ερείπια και τους χιλιάδες τάφους που άφησε η καταχή, θα σώρευε και άλλα ερείπια και καινούργιους τάφους.

Την επομένη της υπογραφής της Συμφωνίας της Βάρκιζας, άρχισε η συστηματική, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της Συμφωνίας και με εντατικούς ρυθμούς άρχισαν οι διώξεις των αγωνιστών και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο. Η συνασπισμένη αντίδραση δεν αρκείται στον κρατικό μηχανισμό

της, ούτε στη δική της Νομοθεσία (4ης Αυγ/στου και της κατοχής) και λίγο πολύ προσπαθούσε να κρατήσει στην αρχή ορισμένα προσχήματα. Γι αυτό δίνει εντολή στις διαλυμένες συμμορίες, που στην κατοχή συνεργάζονταν και δρούσαν φανερά με τους κατακτητές. Τις συμμορίες που προκάλεσαν τόσο δεινά στο λαό και καταστροφές στη χώρα, να αρχίσουν δράση στην ύπαιθρο και αυτό γιατί στην ύπαιθρο ζούσε η πλειοψηφία των ΕΛΑΣιτών και ήταν γνωστοί οι ΕΛΑΣίτες και οι ΕΑΜίτες. Και όχι μόνο γνωστοί αλλά και εγκλωβισμένοι στις μικρές κοινωνίες.

Ο Μέρκούρης, Υπουργός Διμόσιας Τάξης του Σοφούλη, δηλώνει μετά την παραίτησή του: «Αι ένοπλοι συμμορίαί κυριαρχούν είς την ύπαιθρον. Αι συμμορίαί αυτάί, δυστυχώς συνεργάζονται είς πολλάς επαρχίας μεθ όλων των επιφορτισμένων δια την τήρησιν της τάξεως κρατικών υπηρεσιών, ή όπου δεν συνεργάζονται αμέσως τυγχάνουν πάσης διευκολύσσεως εκ μέρους των Αρχών. Εως ότου ετοποθετήθην εις το υπουργείον Δικαιοσύνης (Νοέμβριον 1945) ουδείς των εν λόγω συμμοριτών αποτελέσε αντικείμενον διώξεως, παρά τα εγκλήματα που ειχον διαπράξει»

Όσον αφορά το ποιά ήταν η σύνθεση αυτών των συμμοριών και ποιοί ήταν οι επικεφαλές, Ήταν αυτοί που απ το 1936, και πολύ πριν, ελέγχοντας κράτος, παρακράτος και οικονομία, προωθούσαν βοηθούμενοι και απ τους Ναζί και με τη βοήθειά τους, διαμόρφωσαν ενα εντελώς πρωτότυπο σύστημα χειραγώγησης, που μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μία μεγάλη Ερημο. Αυτοί που για να ξανακυβερνήσει η 4ο Αυγ/νή Δεξιά και μετά την κατοχή, έβαλε κάτω απ τη σκέπη και την προστασία του Χίτλερ, ένα μεγάλο μέρος αυτού του μηχανισμού. Εκεί στο θερμοκήπιο των κατακτητών εκολάφθηκαν και με γεωμετρική πρόοδο πολλαπλασιάστηκαν, οι συνεργάτες, οι επώνυμοι και ανώνυμοι καταδότες, μαυραγορίτες και οι αδιάφοροι για την υποδούλωση της πατρίδας.

Ήταν εκείνοι που οταν ρωτήθηκε απ ενα φίλο του Χίτλερ πως θα ελέγξει την έκταση της αυτοκρατορίας που φιλοδοξούσε να κάνει ειπε επι λέξη: «σε κάθε χώρα θα βρεθούν εκείνα τα καθάρματα που θα με βοηθήσουν. Η βοήθεια αυτή θα είναι ο μόνος τρόπος να πλουτήσουν και να κυβερνήσουν»!

Για να κυβερνήσουν οι αντιδραστικές και οι σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους, έπρεπε να μην διστάσουν μπροστά σε τίποτε. Μόνο στηριζόμενοι στους ξένους και συνεργαζόμενοι με τους δοσίλογους, τους μαυραγορίτες, τους κιωτίδες και τους απόντες του αγώνα και ό,τι άλλο περιθώριο υπήρχε την εποχή εκείνη, μπορούσαν να δημιουργήσουν το πλαίσιο του εμφυλίου πολέμου. Του εμφυλίου πολέμου που θα τους έδινε τη δυνατότητα να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς με την Αντίσταση.

Αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών. Αυτοί η εργολάβοι του μίσους και της εκδήκησης στο όνομα του «πατριωτισμού» και της «επιχειματικής εθνικοφροσύνης», όχι μόνο δολοφόνησαν τη νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία στη χώρα, αλλά έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγ/νά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ενα πολύχρονο, πολυαίμακτο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.

Σε αυτούς τους αποκρουστικούς στην όψη δολοφόνους, σε αυτές τις νεκρές ψυχές, τους σκληρούς και ανανδρους στην καρδιά και άδειους από αρχές και αισθήματα, στους δοσίλογους συνεργάτες που χωρίς έλεος έστελναν κατά δεκάδες τους Έλληνες πατριώτες στα στρατόπεδα, στις φυλακές, τις κρεμάλες και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Σε αυτού ανάθεσαν εν λευκό να

αναζητήσουν τους «εχθρούς Ελληνες που караδοκούσαν να καταστρέψουν την Ελλάδα» Τους «απάτριδες Αντιστασιακούς», τους «ΕΑΜοβουλγάρους» και τα μιάσματα: Να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες.

Εφοδιασμένοι και εξασφαλισμένοι οι συνεργάτες των κατακτητών και οι δοσίλογοι, με την διαβεβαίωση ότι όχι μόνο δεν πρόκειται να τους ζητηθούν ευθύνες για τη συνεργασία και για τα όποια εγκλήματα, διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας στη διάρκεια της κατοχής, αλλά και ότι μετά το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών με την Αντίσταση-ΕΑΜ-ΚΚΕ και τη Δημοκρατία γενικότερα, η συμμετοχή τους αυτή θα θεωρηθεί «προσφορά» και «πράξη πατριωτική» και σαν τέτοια θα τύχει και της κοινωνικό-οικονομικής αποκατάστασης και όποιων άλλων αξιωμάτων-καταξίωσης. Ετσι λοιπόν, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες για τη συνεργασία και τα όποια εγκλήματα διέπραξαν οι δοσίλογοι και τα άδεια πουκάμισα του παρακράτους και με εξασφαλισμένη την ατιμωρησία σε συνεργασία τώρα πιά και με το επίσημο κράτος οργάνωσαν τις ιδιόμορφες για κάθε περίπτωση εξαπέλησαν τη ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Και κάτι ακόμα. Επειδή το έργο ήταν όχι μόνο «άχαρο», (και άς είχαν οι άνθρωποι μια μακρόχρονη προπαίδευση και πείρα), αλλά και δύσκολο. Και η υπόσχεση για καταξίωση και τα αξιώματα θα υλοποιούνταν μετά τη λήξη της αποστολής, επρεπε για να γίνει σωστή και πιστή εφαρμογή της αποστολής που τους ανατέθηκε, εκτός απ τα συμφωνηθέντα μελλοντικά ανταλλάγματα να υπάρχει και κάποιο απτό και άμεσο καθημερινό όφελος, ετσι που και το «ηθικό» να τονώνει και το ζήλο για κάποια υπέρβαση να βάζει σε κίνηση και δράση.

Ανάμεσα λοιπόν, στα τόσα άλλα πλεονεκτήματα και οφέλη που τους υποσχέθηκαν, αν τηρούνται και απ την πλευρά τους απαρέγκλητα τα συμφωνηθέντα, τα όποια οικονομικά οφέλη θα προκύπτουν απ αυτές τις «καθαγιασμένες πράξεις» (βιοπραγίες, λεηλασίες και φόνους) θα τα επωφελούνταν, θα τα έπερναν οι ίδιοι και κυρίως οι αρχηγοί των εθνικό-πατριωτικών συμμοριών.

Αυτή η «μικρή» και «άβλαβη» παραχώρηση, ήρθε και έδεσε που λέει ο λαός: Συνέδεσε την οικονομία (το προσωπικό όφελος των εθνοκρονονων με την «ιδεολογία» και την ιδεολογία με τη βία και τον «πατριωτισμό» με το φόνο. Η Ούνρα, και σε συνέχεια το «Σχέδιο Μάρσαλ» έδωσαν στο κράτος της Δεξιάς, όπως και στη διάρκεια της κατοχής στην κυβέρνηση Κούϊσιλιγκ την όποια εξωτερική βοήθεια και ειδικά της Σουηδικής την οικονομική δυνατότητα να μεγενθύνει μέσω της βοήθειας τον χαφιετικό μηχανισμό. Και είναι αυτή ακριβώς η οικονομική αναδιανεμητική ικανότητα που της έδωσε η Ούνδρα και το σχέδιο Μάρσαλ, να μετατρέψει τον αντικομμουνισμό εκτός από ιδεολογία και σε επικερδής οικονομική επιχείρηση. Ετσι αμέσως μετά της συμφωνία της Βάρκιζας και κυρίως μετά των ερχομό των πρώτων караβιών στα λιμάνια και των αυτοκινήτων της Εμέλ στην ενδοχώρα, αρχίζει η δημιουργία συλλόγων και ενώσεων (βασιλική Ένωση, Ένωση εθνοκρονονων κλπ να φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια. Στο Νομό μας είχαμε αρκετούς τέτοιους συλλόγους και ενώσεις) στις πόλεις και παραρτήματα στα χωριά και τις συνοικίες. Επικεφαλής στις οργανώσεις αυτές, ήταν κατά κύριο λόγω η πολιτική Ελίτ του συντηρητικού-βασιλικού χώρου η Ελίτ οποία επιδιώκει μέσω των συμμοριών και τη βία, της Ούνδρας και του Σχεδίου Μάρσαλ, να σχηματίσει μέσω αυτών την εκλογική της βάση, ετσι ώστε να καλύψει την πολιτική ανατροπή που είχε γίνει στη διάρκεια της κατοχής. χωρίς αυτό να

σημαίνει ότι και το Κέντρο, υστερούσε σε προσπάθεια να καλύψει και αυτό την ανατροπή που έγινε και στο δικό τους χώρο στη διάρκεια της κατοχής. Και για να έχουν αυτές οι βασιλό-εθνικόφρονες κοινωνικό-οικονομικές επιχειρήσεις κάποια μεγαλύτερο εύρος ταύτισε όχι μόνο το ΚΚΕ με τους δίγλωσσους Βουλγαρόφωνες αλλά το σύνολο της Αριστεράς.

Αυτή η παραχώρηση, πρόσθετη-προσφορά έπεισε και τους πιο δύσπιστους και διστακτικούς, ότι έχουν να κάνουν με συνεπείς και αξιολογους εργοδότες. Συνεπώς έπρεπε χωρίς μεμψιμοιρίες να λειτουργήσει στο φούλ η κρεατο-μηχανή της αποκομμουνιστικοποίησης. Κάθε αντίρρηση και δισταγμός θα ήταν όχι μόνο αδικαιολόγητος, αλλά και καταδικαστέος απ την πλευρά της εργοδοσίας, αλλά και θα μπορούσε αν δεν δέχονταν την αποστολή να βρεθεί τρόπος να τους ζητηθούν οι ευθύνες για τα προηγούμενα. Και αυτό γιατί η τελευταία προσφορά αποτέλεσε α) Επιβεβαίωση ότι θα ικανοποιηθούν όλες οι υποσχέσεις όταν υλοποιηθεί το έργο που τους είχε ανατεθεί, β) αναπτέρωσε το ηθικό-παραμέρισε κάθε δικαιολογία και δισταγμό. γ) Επετρέπει τον εύκολο και γρήγορο ατομικό πλουτισμό. Και δ) Απαλλάσσονται από κάθε ευθύνη όχι μόνο οι όποιες μορφής πράξεις αυτές καθ'εαυτές, αλλά και σαν «φυσικοί» αυτουργοί. Ετσι φτάσαμε στο «Όποιος παρουσίαζε κομμένα κεφάλια ανδρών και γυναικών κρεμασμένα απ τα μαλλιά στους φανοστάτες των πόλεων και στις σέλες των «κατασχεμένων» αλόγων, θα εισέπραττε περισσότερες χρυσές λίρες» που γράφει ο συγγραφέας Domminiky Eydes στο βιβλίο του «Οι Καπετανιοί».

Τα τρόφιμα που μοίραζε η Ούνρα, αμέσως μετά τη Βάρκιζα, ήταν τα τρόφιμα που είχε παραγγείλει η χώρα μας στην Αγγλία, πριν από την κατάρευση του μετώπου και βάση της συμφωνίας θα τα παραλάμβανε το Φθινόπωρο του 1941. Τρόφιμα με τα οποία οι Έλληνες θα τρέφονταν το 1942. Οι οι Άγγλοι όμως με το αιτιολογικό ότι θα έπαιρνα ένα μέρος από αυτό τα τρόφιμα οι Γερμανοί, δεν τηρησαν τη συμφωνία και ο λαός μας οδηγήθηκε στο λιμό του 1942 με τις εκατοντάδες χιλιάδες των θυμάτων από την πείνα.

Φαίνεται αυτοί που συνέλαβαν και ενέκριναν αυτό τον εν λευκώ έγκλημα είχαν διαβάσει τον στίχο του Ευριπίδη, που ανάμεσα στα άλλα λέει: «Δεινής ανάγκης ουδέν ισχύει πλέον». Και για μην υπάρχει και η παραμικρή αμφιβολία, ότι θα τηρηθούν απαρέγκλητα οι συμφωνημένοι όροι απ την πλευρά των εντελώντων αφού «Δεινής ανάγκης...» εκτός απ όλα τα άλλα ωφέλη που θα προκύπτουν, καθόρισαν και πόσες πρόσθετες χρυσές λίρες θα πέρναν «αυτοί» από κάθε «κομμένο κεφάλι γυναικών ». Μωρέ τους τσιγγούνιδες, τους αχάριστους τα αντρικά και τα παιδικά θα τα έκοβαν χωρίς γνωστό εκ των προτέρων το αντίτιμο; Για τους άντρες και τα παιδιά υπήρχε κάποια ξεχωριστή συμφωνία και τιμολόγιο ότι θα πληρώνταν μεν, με το κομμάτι αλλά σούμα στο τέλος. Φτάνει να κρατούν λογαριασμό πόσα κεφάλια έκοψε ο καθένας και να είναι «αποδοτικοί» στη δουλειά του κόψιματος.

Όπως γράφω και σε άλλο σημείο η ΕΑΝική Εθνική Αντίσταση, το μεγάλο πρόβλημα δεν το είχε τόσο με τους Γερμανούς, Ιταλούς και Βουλγάρους κατακτητές. Αυτοί ήταν κατακτητές και δεδηλωμένοι εχθροί. Τους ήξερες, τους έβλεπες, φορούσαν στολή και οπλοφορούσαν. Το μεγάλο και δύσκολο στην αναμέτρηση πρόβλημα ήταν με τους ταγματασφαλίτες, τους διάφορους εθνοϊσμούς, τους χαφιέδες και τους καταδότες. Και στην πιο μικρή επιχείρηση που έκαναν οι Γερμανοί, πάντα ένας μεγάλος αριθμός και από αυτούς ακολουθούσαν το εκστρατευτικό τμήμα των Γερμανών. Και ενώ ο ΕΛΑΣ συγκρούονταν με τους όποιους κατακτητές, αυτοί πήγαιναν στις παρυφές του

χωριού ή του βουνού και παριστάνοντας τον αντάτρη σκότωναν εν ψυχρώ, οσους ξέφευγαν από το μπλόκο και αυτούς που έβγαιναν μετά τη λήξη της επιχείρησης από τους κρυψώνες. Εκεί στις παρυφές έκαναν συλλήψεις, Βίαζαν, ασχημονούσαν και κρατούσαν σημειώσεις για τα περεταίρω...Δεν υπήρξε επιχείρηση που να μην συμμετείχε και μια πλειάδα απ αυτούς που εκτούς του πρακτικού έργου εξέθεταν και την Αντίσταση στη μάτια του κόσμου.

Στην κοινωνική ζωή υπάρχουν τουλάχιστον δυό ιστορίες. Η μία η εξωτερική των γεγονότων. Αυτή που καταγράφει με ημερομηνίες, αριθμούς απωλειών, τοπωνυμίων και στατιστικές, τη ζωή και το έργο των εστεμένων, των στρατηγών κλπ. Αυτή είναι η «επίσημη ιστορία» η άλλη είναι η εσωτερική, αυτή που χαράσσεται ανεξίτηλα στη συλλογική μνήμη και συνείδηση του λαού και ξεχωριστά στον κάθε Άνθρωπο Βιωματικά: με φονικά, με αίμα, με σταυρούς, δάκρυα και ακροτηριασμούς. Με ταπεινώσεις και αφανισμό. Πίκρα και πόνο. Γονείς που σφαδάζουν για τον χαμό, μνημόσυνα άφατου πόνου και απελπισίας για τους δολοφονημένους.

Αναμφισβήτητα, πως κάπως έτσι λειτουργούσε αυτή η εγκληματική βιομηχανία για να είναι τόσο παραγωγική αλλά και αποδοτική στους εργοδότες και τους εργαζόμενους σε αυτήν. Γιατί αν δεν λειτουργούσε με αυτόν τον κυνικό και εγκληματικό τρόπο, δεν θα διαμαρτύρονταν και ούτε θα τους κατηγορούσε, ακόμα και αυτός ο Γουτνχάουζ, Αρχηγός της αγγλικής αποστολή στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής. Αυτός ο κατ εξοχής εκπρόσωπος και τοποτηρητής του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν, προς τον προεσταμένο του Τσιώρτσιλ ο Γουτνχάουζ:

«Η επιβληθήσα τρομοκρατία μετά τα Δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, είς όλην την χώραν, αυξάνεται καθ εκάστην. Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ώστε καθιστά αδύνατον την ζωήν των μή βασιλοφρόνων πολιτών και αποκλείει ακόμη και την σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσουμεν είς εν ελεύθερον δημοψήφισμα ή είς εκλογάς. Αι τρομοκρατικάί οργανώσεις της άκρας δεξιάς, αι κυριώτεραι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπο των Γερμανών και ειχον εν πάσει περιπτώση συνεργασθεί μετ αυτών, όχι μόνον δεν αφοπλίσθησαν, όχι μόνο δεν διώκονται, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως με τά των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν εντελώς κάθε δημοκρατικήν σκέψιν...»

Ακόμα και αυτός, ο Γουντχάουζ, που τόσα έκανε για την πολιτική του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα, που όμως γνώριζε καλύτερα απ τον καθένα την αξιοθαύμαστη και αξιόλογη σε μέγεθος προσφορά της ΕΑΜικής Αντίστασης στο συμμαχικό αγώνα, για την ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον ΕΛΑΣ, δεν μπορεί να ανεχθεί την ατιμωτική μεταχείριση της Αντίστασης απ τους κάθε λογείς δοσιλόγους και τους ταγματασφαλίτες. Βέβαια σαν εκπρόσωπος των αγγλικών συμφερόντων, θα ήταν ευχαριστημένος απ τη νίκη των αγγλικών όπλων και την στρατιωτική ήτταν ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Απ το σημείο αυτό όμως μέχρι που να καταδιώκουν τους ΕΛΑΣίτες, που ο ίδιος γνώρισε τον ηρωισμό και την αυτοθυσία και συνεργάστηκε επι τρία χρόνια στα πεδία των μαχών μαζί τους, και τώρα να βλέπει τα εγλησινά αποβράσματα, να τους λυντσάρουν μέσα στους δρόμους και τις πλατείες των χωριών, των πόλεων και να τους κόβουν τα κεφάλια. Αυτό το κατάντημα δεν μπορούσε να το ανεχθεί. Γι αυτό και προσπαθεί να πείσει τις αγγλικές αρχές να σχηματίσουν και στην Ελλάδα μία κυβέρνηση, που να αποτελείται τουλάχιστο από Αντιστασιακούς μή

κομμουνιστές και η οποία κυβέρνηση, θα παραχωρήσει γενική αμνηστία και για τις δύο πλευρές: Δεξιά και Αριστερά.

Αντί για σχηματισμό κυβέρνησης και από Αντιστασιακούς, η οποία θα έδινε την αμνηστία, δίπλα και παράλληλα με το ανεξέλεγκτο και τα επί ανοιβή έγκληματα, προστέθηκε και μια άλλη βιομηχανία εγκλημάτων. Η βιομηχανία εγκατάστασης σε ολόκληρη τη χώρα των εκτάκτων στρατοδικείων. Τη βιομηχανία που καλυπτώμενη απ το μανδύα της «νομιμότητας» έστελνε το κάθε σφαγείο κατά δεκάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Για να λειτουργήσει αυτή η βιομηχανία, έπρεπε να προηγηθούν συλλήψεις, βασανιστήρια, κατασκευασμένα κατηγορητήρια, δημιουργία πρόσθετου χαφιέδικου μηχανισμού. Να βρεθούν οι «χαροκαμένες Μάνες» και οι «μαυροφορεμένες χήρες», που με τη βοήθεια της ασφάλειας, θα επιβεβαίωναν στο στρατοδικείο τον «σφαγέα» του γιού ή του άντρα της!

Βέβαια, από αυτά δεν μπορούσε να έχει κανείς «παράπονο». Δεν σε σκότωνε όπου σε εύρησκε. Δεν σου έκαιγε το σπίτι με ενα στίρτο...ούτε σου άρπαζε το κοπάδι με τα πρόβατα...και την προίκα της κόρης. Αυτή η βιομηχανία λειτουργούσε «Νόμιμα» και με άψογο τρόπο, μόνο που δεν δίκαιζε αλλά μόνο καταδίκαιζε. Δεν τους έπαιρνε ο χρόνος φαίνεται να μπουν σε λεπτομέρειες. Έπρεπε μέσα σε κακτά χρονικά διαστήματα να βγάλουν απ τη μέση τους προγραμμαμένους. Και για να μην μείνουν ανεκτέλεστες οι αποφάσεις, κάθε πρωί τα εκτελεστικά αποσπάσματα έστελναν κατά δεκάδες «τους εχθρούς» της Ελλάδας στον Αγιο Πέτρο. Αυτό που τους άναγκαζε να δουλέψουν με ζήλο ήταν τα μεγάλο ποσοστό των οργανωμένων στο ΕΑΜ τον ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες ΕΑΜικές οργανώσεις όπως ο ΕΛΑΝ, η εθνική αλληλεγγύη και την πολιτοφυλακή και να στείλουν τα Αετόπουλα στα αναμορφωτήρια της Βίδου, την Κασαβέτια και τη Μακρόνησο.

Και επειδη ο χρόνος ήταν πολύτιμος και η δουλεία που εργολαβικά ανέλαβαν από κοινού, έπρεπε να μην αφήσει κένα και ανεκτέλεστα υπόλοιπα, εκτός απ τα τόσα στρατόπεδα και τις φυλακές, έπρεπε η γενιά που βίωσε, γεύτηκε τα νάματα της Αντίστασης και το εθνικό πατριωτικό της περιεχόμενο, για να βγεί απ τη μέση ανήγαγαν τη βία σε ιδεολογία και τη βία με το έγκλημα και το έγκλημα με τον πλουτισμό και την κοινωνική καταξίωση.

Αυτό λοιπόν, το τρίπτυχο: Ιδεολογίας-εχθρός, ΕΑΜοβούλγαρος , μίasma κλπ-τα μελλοντικά προνόμια, το ανεύθυνο και ατιμώρητο σε συνδιασμό με τα απτά-χειροπιαστά οφέλη, εκτός του ότι συσχέτισε τη σύλληψη, τη βιοπραγία, την λεηλασία και το φόνο, με τον ατομικό πλουτισμό έλυσε τα χέρια των εκτελεστών, αλλά και επέκτεινε το αντικείμενο της εργασίας και έκανε πιο ευκολο και γρήγορο το έργο. Τώρα πλέον, δεν ήταν ανάγκη να αναζητηθεί ο πραγματικός «εγκληματίας» ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης. Αυτός που θα παρέδινε τη Μακεδονία στους Βουλγάρους. Ο αντίχριστος και αδιάφορος για την πατρίδα, τη Θρησκεία και την οικογένεια. Τώρα πλέον το έργο ειχε απλοποιηθεί. Μπορούσε και ήταν εχθρός, όποιος ειχε χρήματα-κυρίως χρυσό-κτηματική περιουσία, όμορφη γυναίκα και αδερφή, μπορούσε αναίτια να συλληφθεί, να βασανιστεί, να πάει εξορία, να σταλεί στη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα, εκτός και αν μπορούσε να εξαγοράσει όλην αυτήν την κλίμακα των «πολιτίμων υπηρεσιών». Να προσφέρει το «αντάλλαγμα», που οι ίδιοι προσδιόριζαν το μέγεθος για τη διάσωση του μέλλοντα να βασανιστεί, να εξοριστεί, να φυλακιστεί ή και να εκτελεστεί και επί τόπου ακόμα. Δικαίωμα που τους ειχε δωθεί!

Μέσω αυτών των εταιρειών-συμμοριών, που λειτούργησαν άφωνα συνεργαζόμενες με τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής και με την υπόσχεση της διάσωσης του συλληφθέντα ή του κατάδικου άλλαξαν τόσο στην κατοχή αλλο τόσο και μεταπολεμικά χέρια τεράστιες περιουσίες.

Η διαχείριση της πείνας την περίοδο του 1941-42 σε συνεργασία με τους κατακτητές και σε συνέχεια τη διαχείριση της βοήθειας απ το εξωτερικό κυρίως της Σουηδικής και η διαχείριση-εκμετέλλευση των συλληφθέντων για τη «διάσωσή» τους, ήταν τα τρία δεδομένα που στη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου συνέβαλαν και διαμόρφωσαν τα νέα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά τζάκια, μα και διαμόρφωσαν τους μηχανισμούς της κάθε είδους και μορφή συναλλαγής, διαπλοκής και διαφθοράς, που ζούμε σήμερα.

Οι εταιρείες αυτές πριν προλάβουν να διαλυθούν, κλήθηκαν εκ νέου στην ενεργό υπηρεσία. Και τη φορά αυτή είχαν και ένα πρόσθετο λόγο να απαιτούν, ανταλλάγματα και μάλιστα μεγάλα για τη «διάσωση». Γιατί τώρα και η επίσημη πολιτεία σε αντίθεση με αυτή των κατακτητών, που σε καταδίκιζαν και σε εκτελούσαν, δεν σου δήμευαν όμως και τα περιουσιακά στοιχεία, ενώ το επίσημο κράτος εκτός απ την όποια ποινή σε πολλές περιπτώσεις δήμευε και περιουσιακά στοιχεία, έτσι που...σύμφερε να τα δώσει τα αιτούμενα «λύτρα» στους «σωτήρες»... αντί να πάρει τα Δημόσιο...Οπως θα επιδίκαζε τη δική μου αν ο Πατέρα μου, δεν είχε την πρόνοια να αφήσει με διαθήκη την επικαρπία στη Μητέρα μου.

Επειδή η αναζήτηση του πραγματικού «δολοφόνου», ήταν όχι μόνο δύσκολη, αλλά και επικίνδυνη-γιατί αυτός μπορεί να ήταν άοπλος, είχε όμως πολεμήσει όχι μόνο τον εισβολέα, αλλά και τους τρεις κατακτητές -και ίσως δεν θα ήταν και «καρποφόρα», είχε και το μειονέκτημα της σπατάλης του πολύτιμου χρόνου. Γιατί να τρέχει λοιπόν, αφού τη θέση του μπορούσε κάλιστα να την πάρει ο διπλανος, ο γείτwnας, ο συχωριανός, ο περαστικός και ο τυχαίος, αρκεί ο θύτης να τον βαφτίσει-στιγματίσει σαν ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης και για μεγαλύτερη συγυριά κομμουνιστή και τα πράγματα έπαιρναν το δρόμο. ..Εκτός πιά και αν καταβάλλονταν το αντίτιμο. Αν ο «εγκληματίας » δεν είχε το πρόσβαρο αντίτιμο για την εξαγορά κακό του κεφαλιού του.Το «κρίμα» στο λαιμό του...

Με αυτόν τον τρόπο στείλαμε, αρκετές εκατοντάδες αν όχι χιλιάδες Έλληνες, στον Άγιο Πέτρο, δεκάδες χιλιάδες στα ξερονήσια, πολλές χιλιάδες στη φυλακή και εκατοντάδες στα«Νόμιμα» εκτελεστικά αποσπάσματα. Δεν μας αρκούσαν φαίνεται οι Νεκροί του Αλβανικού πολέμου,Των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης, του κατοχικού λιμού και της Εθνικής Αντίστασης. Ξανά βάλαμε τη φορά αυτή μόνοι μας στου χάρου το χέρι το δρεπάνι για να μας αποδεκατίσει και σήμερα σαν τις μωρές παρθένες οδυρόμαστε σαν κράτος, οτι δεν έχει αρκετούς στρατεύσιμους νέους κατά ΕΣΟ και η Εκκλησία κόπτεται για την υπογεννητικότητα.

Και αναρωτιέται κανείς οι ΕΑΜίτες, οι ΕΛΑΣίτες και οι κομμουνιστές ήταν «πουλημένοι», πράκτορες της Μόσχας και ενεργούσαν για λογαριασμό της; Σε μία εποχή οταν η συνείδηση της ανθρωπότητας, ζητούσε να θεμελιώσει αν όχι μια αληθινή συμφιλίωση των λαών, πάντως μια στοιχειώδη συνύπαρξη τους με την καθολική κατάφαση του δικαίου λαών και ατόμων, το «επίσημο» ελληνικό κράτος γιατί δολοφωνούσε το λαό «του» με τα ίδια του τα χέρια;

Κάποτε πρέπει να αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους. Να παραδεχθούμε όπως ακριβώς έγιναν ιστορικά τα γεγονότα. Να πούμε την αλήθεια στο λαό. Γιατί οδηγήθηκαν μετά την απελευθέρωση τα

πράγματα στο σημείο να ξαναμαυροφορέσει η Ελλάδα. Δεν μας έφταναν οι νεκροί, οι τραυματίες και οι αγνοούμενοι του αλβανικού πολέμου. Του λιμού του χειμώνα του 1942, τις εκατόμβες και τα ολοκαυτώματα της τέτραχρονης κατοχής. Τους νεκρούς, τους ανάπηρους και τους εξαφανισθέντες για τη χιλιάκριβη λευθεριά, έπρεπε να θέσουμε ξανά σε κίνηση τις κρεατομηχανές για να αλέσουμε και τα υπόλοιπα Νιάτα της Ελλάδας; Να πούμε ποιός και πόσο φταίει η κάθε πλευρά, μα και τί έπρεπε να κάνουμε για αποφύγουμε αυτό το καινούριο μακελιό και δεν κάναμε. Να δεχθεί με θάρρος και παρησία η κάθε πλευρά και αγόγγυστα τις όποιες ευθύνες της αναλογούν.

Αν σαν ηγεσία και λαός πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, τα ίδια τα γεγονότα θα μας οδηγήσουν στο πως ακριβώς ιστορικά αυτά εξελίχθηκαν. Έτσι μια πρώτη ιστορική αλήθεια θα είναι:

α) Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση ήταν αναμφισβήτητη απ τις μαζικότερες, αν όχι η μαζικότερη. Αλλά ενώ ο απλός λαός ξεπέρασε, τον εαυτό του, δεν μπορούμε να πούμε πως η καθιερωμένη ηγεσία, πολιτικό-στρατιωτική και πνευματική, αποδείχθηκε έξ ίσου άξια αυτού του λαού και κυρίως του εαυτού της. Απ τους κόλπους της ηγεσίας βγήκανε οι ποικιλόνυμοι συνεργάρες των κατακτητών. Ένα μέρος αυτής της ηγεσίας απουσίασε ολοκληρωτικά απ τον εθνικό αγώνα. Ένα άλλο μέρος της καιροσκοπούσε, ή σχεδίαζε έναν αντιστασιακό αγώνα, πιά πολύ για αντιπερισπασμό στο ΕΑΜ. Σε πραγματικό Αντιστασιακό αγώνα όμως δεν προχώρησαν.

β) Όπως όλες οι άστικές κοινωνίες είναι ταξικές έτσι και η δική μας. Σαν ταξική η κοινωνία, ένας σε χοντρές γραμμές κοινωνικό-οικονομικό διαχωρισμός υπάρχει. Αυτό που λέμε κοινωνικό-οικονομική τάξη, που η ηγεσία της εξουσιάζει και αποφασίζει για τα πάντα. Απ την άλλη πλευρά υπάρχει ο λαός, που και αυτός έχει διαμορφώσει τη δική του ηγεσία. Ανάμεσα και στην ίδια στην άρχουσα τάξη λόγο του κοινωνικού-οικονομικού συστήματος υπάρχουν ποικίλες αντιθέσεις. Βασική ταξική κοινωνική αντίθεση, είναι η αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο και την ατομική ιδιοποίηση αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η ομάδα που ιδιοποιείται ατομικά το μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικά παραγόμενο πλούτο ελέγχει και την εξουσία. Το ίδιο ισχύει και για την ιδιοποίηση των φυσικών αγαθών. Εκτός απ αυτήν την αντίθεση υπάρχει και αντίθεση ανάμεσα στην ίδια την αστική τάξη, για το μέγεθος του μεριδίου που θα αποσπάσει το κάθε κομμάτι της απ αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο και φυσικό πλούτο.

Ένα μεγάλο μέρος της μεγαλοαστικής τάξης, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι μεγαλοβιομήχανοι κλπ τάχθηκαν με τους κατακτητές. Και όχι μόνο τάχθηκαν, αλλά και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της εθνικής οικονομίας και του εισοδήματος του λαού με τον ποικιλόμορφο μαυραγοριτισμό, οδηγώντας το λαό στην πείνα και το θάνατο θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά οι ίδιοι και οι κατακτητές απ την αρπαγή του εθνικού μας υλικού και πνευματικού πλούτου.

Όσοι Αντιστασιακοί του Νομού μας που ζούν ακόμα στη Βέροια, τη Νάουσα, την Αλεξάνδρεια και τα χωριά καταμήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, θα θυμούνται, τα βαριά φορτωμένα και σε τεράστιο μέγεθος τρένα, με σφραγισμένα τα βαγόνια που καθημερινά περνούσαν αγκομαχώντας απ το βαρύ φορτίο απ τους σταθμούς αυτούς χωρίς να κάνουν στάση, με προορισμό τη Γερμανία. Εκείνοι δε που έσκαζαν απ το κακό τους ήταν οι οργανωμένοι υπάλληλοι του ΟΣΕ και ειδικά οι οργανωμένοι Σταθμάρχες, που

ενώ γνώριζαν τον προορισμό αυτών των εξπρές τρένων, χωρίς να μπορούν τίποτε άλλο να κάνουν απ το να καταγράφουν. Βέβαια αργότερα πολλά απ αυτά δεν έφταναν στον προορισμό τους.

γ) Πολλοί Έλληνες πολύ πριν απ την κατοχή, όχι μόνο ήθελαν αλλά και φρόντισαν να επιβληθεί η δικτατορία στη χώρα της 4ης Αυγούστου του 1936.

δ) Το ίδιο πολλοί Έλληνες, όχι μόνο τάχθηκαν με τον άξονα αλλά ήθελαν και βοήθησαν-αγωνίστηκαν να επικρατήσει ο άξονας στην Ευρώπη και τη χώρα μας η «Νέα τάξη». Και όταν κατακτήθηκε η χώρα απ τον άξονα, συνεργάστηκαν μαζί του σε όλα τα επίπεδα, και για να την επιβάλουν διέπραξαν πολλά και τρομερά εγκλήματα είς βάρος του λαού και της χώρας. Παραβλέποντας τον κίνδυνο να μετατραπεί η χώρα σε επαρχία του Γ! Ράιχ. Μα και όταν τους ζητήθηκε να ηγεθούν του Αντιστασιακού αγώνα, οι εκπρόσωποι των αστικών κομμάτων, όχι μόνο αρνήθηκαν την ανάγκη να προβληθεί-συγκρότηθεί Εθνική Αντίσταση, όχι μόνο δεν δέχθηκαν να συμμετάσχουν, αλλά χωρίς αιδώ υποστήριξαν ότι δεν πρέπει να οργανωθεί. Πολύ περισσότερο να προβληθεί Αντίσταση με δυό επιχειρήματα: α) Να περιμένουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τα συμμαχικά στρατεύματα και β) Εμείς πολεμήσαμε τώρα άς πολεμήσουν άλλοι. Αρκετά θυσιαστήκαμε!!!

ε) Πολλοί Έλληνες πρίν καταληφθεί η χώρα έφυγαν απ την Ελλάδα για να σωθούν και σε συνέχεια με τις ευλογίες μιά άλλης χώρας της-Αγγλίας-άρχισαν να παίζουν το ρόλο της Ελληνικής «κυβέρνησης» ξεχνώντας ότι η χώρα είχε κατακτηθεί απ τους Γερμανούς και ότι οι Γερμανοί, προκειμένου να ικανοποιήσουν τις εδαφικές βλέψεις των συμμάχων τους, είχαν διαμελήσει τη χώρα σε τρεις ζώνες. Ξεχνώντας ακόμα, ότι είχε επιβληθεί δικτατορία και ότι αυτοί που παρίσταναν την κυβέρνηση, δεν ήταν παρά η ίδια η δικτατορία ή αν δεν ήταν η ίδια στο σύνολο ήταν τα κατάλοιπα της δικτατορίας. Και ήταν κατάλοιπα, γιατί εκλογές προκειμένου να εκλεγεί κυβέρνηση, που να εκπροσωπεί το λαό και τη χώρα δεν είχαν ξαναγίνει απ την 9 Ιουνίου του 1935 και αυτή είχε καταργηθεί απ το Βασιλιά και τον Μεταξά την 4η Αυγούστου το 1936. Αρα αυτοί που έφυγαν δεν ήταν η κυβέρνηση της Ελλάδας αλλά η κλίκα της 4ης Αυγ/στου. Μανιαδάκης κ ΣΙΑ. Εκεί σιτιζόμενοι με το χρυσό που συναποκόμησαν μαζί τους όχι μόνο, το έπαιζαν «κυβέρνηση» αλλά και έκαναν την υποδομή όταν επανέλθουν στην Ελλάδα για να συνεχίσουν να κυβερνούν όπως πριν απ τον Αλβανικό Πόλεμο, σαν να μήν συνέβει στο μεταξύ τίποτε.

Στην Ελλάδα το σώμα των αξιωματικών σε σχέση με αυτών των Ευρωπαϊκών χωρών έχει λαϊκό-κοινωνική προέλευση. Στη χώρα μας δεν υπήρχε αριστοκρατική παράδοση ανάλογη με αυτή που υπήρχε στα Ευρωπαϊκά κράτη. Δεν υπήρχαν οι αριστοκρατικές κάστες. Βέβαια υπήρχαν τα τζάκια και στο βαθμό, που μπορούσαν τοποθετούσαν τους γόνους τους στις θέσεις κλειδιά και διαμόρφωναν την επιτηρίδα της ιεραρχίας στο στράτευμα. Ο κύριος όγκος όμως των βαθμοφόρων και ειδικά στους κατώτερους βαθμούς είχαν και έχουν λαϊκό-κοινωνική προέλευση.

Όπως ήταν φυσικό, ο μακρόχρονος επαναστατικός πόλεμος και η προσπάθεια απελευθέρωσης των αλύτρωτων περιοχών έδωσε-επέτρεψε στο στρατό και ειδικά το σώμα των αξιωματικών, να γίνει προοδευτικά και γρήγορα δίπλα στη μοναρχία και το κοινοβούλιο, ένας απ τους βασικούς μηχανισμούς της κοινωνίας και πόλος, με δικές του αξίες, δικές του δομές, τρόπο σκέψης και ξεχωριστό πόλο εξουσίας.

Ο στρατός από μια εποχή και έπειτα, μπορούσε πλέον να συμπεριλάβει το σύνολο των Ελλήνων, που βρίσκονταν στην κατάλληλη ηλιακή και φυσική κατάσταση να δρεθούν για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα υπο την δική τους εξουσία. Όπως η παιδεία διαπαιδαγωγεί-παράγει-και διαμορφώνει τους αντίστοιχους σε αριθμό και κατάλληλους σε ποιότητα ανθρώπους που χρειάζονται να επανδρώσουν τους κρατικούς και κοινωνικό-οικομονοικούς μηχανισμούς, έτσι και η ηγεσία του στρατού, κατά τη διάρκεια της ειρήνης στρατολογεί το σύνολο των αρένων Ελλήνων, τους πειθαρχεί, τους οργανώνει, τους εκπαιδεύει και στο βαθμό που είναι δυνατόν τους ομογενοποιεί ύστερα απ μακρόχρονη θητεία, και τους επιστρέφει στην πολιτική ζωή σαν «εφέδρους» και που εν δυνάμει πλέον, ανήκουν στην μάχιμη δύναμη του κράτους.

Με την κατάκτηση της χώρας το σώμα των αξιωματικών, έχασε τη συνοχή που είχε. Στη διάσπαση της συνοχής μεγάλο ρόλο έπαιξε και η διχοτόμηση ή μάλλον η τριχοτόμηση του σώματος των αξιωματικών: Ένα μέρος έφυγε με την «κυβέρνηση» στο Κάιρο και τέθηκε υπό την αιγίδα των Αγγλων, ένα άλλο υπο την αιγίδα των Γερμανών και ένα άλλο πήγε στο βουνό.

Η γρήγορη ανάπτυξη του ΕΑΜικού Αντιστασιακού κινήματος, με το ισχυρότατο κοινωνικό και πολιτικό πρόσωπο απ τη μιά και η αγγλική «κηδεμονία» πάνω σε ολόκληρο το αντι-ΕΑΜικό, Δεξιά παράταξη κλπ απ την άλλη, περιόρισαν τη δυνατότητα ελιγμών τόσο των παλιών κομμάτων και πολιτευτών άλλο τόσο και των αξιωματικών. Το γεγονός αυτό εκτός του οτι οδήγησε το σώμα των αξιωματικών σε διάσπαση και τον παραμερισμό, με αποτέλεσμα στα κατοχικά χρόνια, ο ιεραρχικά δομημένος και με σημαντικές δυνατότητες οργανωτικός ιστός του σώματος των αξιωματικών, ενώ μπορούσε να παίξει τεράστιο ρόλο στην απελευθέρωση της χώρας, έπαιξε πολύ μικρότερο ρόλο-και στο στρατιωτικό επίπεδο-ακόμα και απ τόν αντίστοιχο οργανωτικό Ιστό του ΕΑΜικού κινήματος.

Και όταν προς το τέλος της κατοχής η ιλιγγιώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ γίνεται πλέον ανεξέλεκτη, ένα μεγάλο μέρος των αξιωματικών εγκαταλείπει τους επισιτισμούς και τις επιτροπές διανομής... όπου τους είχαν τοποθετήσει και τους έλεγχαν οι Γερμανοί. Και ερώτημα, το μέγα ερώτημα που μπαίνει οσον αφορά το ρόλο που έπαιξαν οι αξιωματικοί, είναι ενώ ήταν με την ιδιότητα του υπαλλήλου και ελέγχονταν απ τους Γερμανούς ποιοι κατάγγελλαν τη εργασιακή σύμβαση οι αξιωματικοί ή οι Γερμανοί; εκτος του οτι τους κάλεσε ο Τσιώρτσι, ή υπήρξε και στην περίπτωση αυτή έγινε κάποια ιδιόμορφη συμφωνία ανάμεσα στον Τσιώρτσιλ και τον Φύρερ; Πάντως απο μια εποχή και μετά, δεν θυμάμαι τον ακριβή χρόνο, το Μπί Μπί Σί καθημερινά σχεδόν τους καλούσε να ενταχθούν-στρατευθούν στην υπόθεση της προάσπισης της προπολεμικής τάξης πραγμάτων, με κύριο στόχο να περιορίσουν την παραπέρα άνοδο της Αριστερας. Άλλο ένα ερώτημα είναι αν και πόσο βοήθησαν οι Γερμανοί στο να προωθηθούν οι αξιωματικοί προς το Κάιρο, τον Ζέρβα και τους εθνοϊσμούς. Ανεξάρτητα με το πως έγινε το πρόβλημα είναι πως όσοι δεν έφηγαν στο βουνό και το Κάιρο, με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ στελέχωσαν τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους αντι-ΕΑΜικούς εθνοϊσμούς. Το ίδιο έγινε στη Μέση Ανατολή. Αφού έγινε η αντίστοιχη εκκαθάριση και το κλείσιμο στο στρατόπεδο των δημοκρατικά σκεπτωμένων αξιωματικών και οπλιτών, ο σκληρός πυρήνας των ακροδεξιών αξιωματικών δημιούργησαν, πάντα με την υπόδειξη του μεγάλου Τσιώρτσιλ τον ΙΔΕΑ.

Στη διάρκεια του εμφυλίου ο ενιαίος ιστός του σώματος των αξιωματικών διασπάστηκε λόγω του διαφορετικού τρόπου και χώρο δράσης της κάθε μιά ομάδας των αξιωματικών, Μέση Ανατολή, Εθνική Αντίσταση, Τάγματα Ασφαλείας και Εθνοϊσμοί. Με την επικράτηση των ακροδεξιών αξιωματικών του Βεντήρη και του ΙΔΕΑ, η διάσπαση αυτή εκτός του ότι παγιώθηκε έβαλε και τη σφραγίδα της στις μεταπολεμικές εξελίξεις στη χώρα. Με το αιτιολογικό ότι αυτοί και μόνο αυτοί οι του ΙΔΕΑ, προάσπισαν το εθνικό στρατόπεδο και το έσωσαν απ τον κομμουνιστικό κίνδυνο, θεωρούσαν τον εαυτό τους τον βασικό και κύριο διαιούχο του μεταπολεμικού πολιτικού συστήματος της χώρας και σε κάθε περίπτωση, εγγυητές της πολιτικής και κοινωνικής σταθερότητας.

Δυστυχώς, ο βασικός κορμός της ίδρυσης και δράσης αυτού ακροδεξιού επιστεγάσματος, οφείλονταν και ανήκε κατά κύριο λόγο στους απόστρατους του 1935, που η ακροδεξιά και το παλάτι προκειμένου να διαμορφώσουν τις συνθήκες της δικτατορίας είχε αποτάξει, εξορίσει και αποβάλει για πολλά χρόνια απ τα στρατιωτικά και πολιτικά πράγματα της χώρας. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: γιατί οι διωγμένοι και οι εξόριστοι αξιωματικοί, όχι μόνο ανάνηψαν αλλά και πρωτοστάτησαν στη δημιουργία αυτού του ακροδεξιού κατεστημένου που τον Μάρτη του 1935 συγκρούστηκε μαζί του; Τι ακριβώς μεσολάβησε τότε και οδηγήθηκε και σε πολεμική σύγκρουση ακόμα το σώμα των αξιωματικών; Η μήπως κατάλαβαν ότι η σύγκρουση αυτή περιείχε κάποιο δόλο; Και το βασικότερο ερώτημα; Γιατί όντας δημοκρατικών φρονημάτων οι διωχθέντες αξιωματικοί, πρωτίμην να συγκροτήσουν αυτοί αυτό το ακροδεξιό κατεστημένο που τόσες πληγές προκάλεσε στο σώμα της Ελλάδας και δεν πρωτοστάτησαν στη δημιουργία Εθνικής Αντίστασης υπο την ηγεσία τους ή γιατί πρωτίμην τη συνεργασία με τους κατακτητές και δεν προτίμην την Εθνική Αντίσταση, που τόση ανάγκη τους είχε;

ζ) Και το πιο τραγικό είναι ότι ενώ η Ελλάδα, κατακρεουργούνταν και μοιράζονταν σε ζώνες, το κομμάτι του στρατού που πήραν μαζί τους, μα και όσοι αξιωματικοί ή και πολίτες πήγαν στην Μέση Ανατολή προκειμένου να τον μετατρέψουν σε πειθίνο όργανό τους κακομεταχειρίστηκαν. Με ιδεολογικό και οργανωτικό ηγέτη τον αντιστράτηγο Κωσταντίνο Βεντήρη, συγκρότησαν τον ΙΔΕΑ (Ιερός Δεσμός Ελλήνων Αξιωματικών), μια οργάνωση που εξόντωσε ότι δημοκρατικό σε αξιωματικούς και οπλίτες βρίσκονταν στη Μέση Ανατολή και έβαλε οπωσδήποτε σφράγισε την πολιτική ζωή της χώρας απ την συγκρότησή του μέχρι τον Ιούλιο του 1974.

Ιδεολογικό περιεχόμενο του ΙΔΕΑ, η ανασύσταση της ξεχασμένης έννοιας της μεγάλης ιδέας «Μεγάλης Ελλάδας» και διεκδικήσεις εδαφών απ τις γειτονικές χώρες κυρίως την Αλβανία και τη Βουλγαρία, εξ ού και τα συνθήματα «Σόφια Μόσχα κλπ...» και η πρόταση της Βασίλισσας Φρειδερίκης προς τον Αμερικανό στρατηγό Μάρσαλ «να αρχίσουν τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα». Εκαναν εκτεταμένες εκκαθαρίσεις με βάση τα φρονήματα. Εβάλαν στις θέσεις κλειδιά τον ΙΔΕΑ. Ετσι οσων Αξιωματικών και στρατιωτών τα φρονήματα δεν ήταν σύμφωνα με αυτά του ΙΔΕΑ και τη θέση που έπαιρναν σε σχέση με την κατάσταση που επικρατούσε στην Ελλάδα, τους παρέδωσαν στον Τσιώρτσιλ, ο οποίος τους κλείσει στα σύρματα και αργότερα όταν ζήτησαν να σταλούν στην Ελλάδα να πολεμήσουν στους κατακτητές, ένα μεγάλο μέρος τους άλεσαν με τα πολυβόλα.

Στον 20ο αιώνα που σε λίγο θα μπορούμε στην τελευταία 10ετία λόγω των πολέμων, τοπικών-λυτρωτικών, παγκόσμιων, των στρατιωτικών Νόμων,

στρατιωτικών κινημάτων, δικτατοριών και ειδικά στη χώρα μας ο στρατός, εκτός του ότι αυξήθηκε αριθμητικά, μπήκε δυναμικά στην πολιτική. Το σώμα των αξιωματικών παρά τη λαϊκή καταγωγή όχι μόνο διαμορφώθηκε καθεστωτικά, αλλά μεταβλήθηκε και σε εγγυητή των καθεστώτων, της κάθε φορά επικρατούσης κατάστασης, της κοινωνικής ειρήνης, ετσι όπως αυτή εκφράζονταν εις βάρος του λαού. Ένας άλλος πόλος που συνέβαλε στην τέτοια διαμόρφωση του στρατού ήταν η μοναρχία η οποία ρύθμιζε και την όποια βαθμολογική εξέλιξη του σώματος των αξιωματικών.

Η μοναρχία όντας ξενόφερτη, άσχετη και ξεκομμένη απ τον λαό προκειμένου να προσεταιριστεί έδωσε στρατιωτικά αξιώματα σε αγωνιστές του 21 ή και στα παιδιά τους. Για πολλά χρόνια τον 19ο αιώνα ο συνδεδεμένος με τα θρόνο στρατιωτικός μηχανισμός παρέμεινε μια δύναμη στο παρασκήνιο, χωρίς αυτόνομο πολιτικό ρόλο. Εν όψη όμως των επερχόμενων πολέμων το 1909 δημιουργείται ο στρατιωτικός Σύνδεσμος και έκτοτε ο στρατός και ειδικά το σώμα των αξιωματικών άρχισε να νοιώθει ότι αποτελεί δύναμη παρέμβασης ή - σαν εγγυητής εστω- στην πολιτική ζωή τους τόπου.

Με βάση τα προνόμια αυτά το παλάτι, καθόριζε πλέον ουσιαστικά τη δημιουργία των υψηλών βαθμίδων του στρατεύματος. Με τον τρόπο αυτό και με βάση την βαθμολογική εξέλιξη ο σύγχρονος στρατός, έγινε όχι μόνο εξάρτημα, της άρχουσας τάξης και του παλατιού, αλλά και βασικό στοιχείο της πολιτικής. Το σώμα των αξιωματικών μετατράπηκε σε ένα είδος ιδιόμορφων πολιτικών, κριτή και εγγυητη ταυτόχρονα της κοινωνικής λειτουργίας του σύγχρονου κράτους και του συστήματος.

Όταν οι πέλεμοι τελείωσαν, το πολιτικό και κοινωνικό σκηνικό σε πολύ λίγα θυμίζει τα προπολεμικά χρόνια και πράγματα. Απ τα ίδια τα πράγματα το σώμα των αξιωματικών που ήταν το πιο συγκροτημένο, μαζικό και λειτουργικό τμήμα της κρατικής μηχανής και στη διάρκεια των πολέμων είχε παίξει βασικό ρόλο στη διαχείριση εκτός απ τον πόλεμο αυτόν καθ αυτόν, διοικητικούς και διπλωματικούς ακόμα. Ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή που οδήγησε στον διχασμό και τη σύγκρουση Λαϊκών και Φιλελευθέρων, βασιλικών και Βενεζελικών, κρίθηκε με την άμεση και την απευθείας ανάμιξη του στρατού στο πολιτικό προσκήνιο. Η αυλαία του Βενιζελισμού και της κατ επίφαση δημοκρατίας έκλεισε με πολεμικό σχεδόν τρόπο, όταν απέτυχε το πραξικόπημα-εξέγερση και συγκρούσεις του βενιζελικού τμήματος στο στράτευμα. Στο σημείο αυτό υπάρχει το ερώτημα: για ποιόν ακριβώς λόγο έγινε αυτό το κίνημα-πραξικόπημα; Ποιούς συγκεκριμένους σκοπούς εξυπηρέτησε;

Και υπάρχει αυτό το ερώτημα γιατί ακολούθησε η σκληρή καταστολή, με ελάχιστες εκτελέσεις (Βολανή κλπ) και πολλές, μα πάρα πολλές αποτάξεις. Αποτάξεις αδικαιολόγητες για αυτήν την έκταση κίνημα-εξέγερση και σε τέτοιο βάθος αποτάξεις, που μόνο κάποιοι συγκεκριμένοι λόγοι θα δικαιολογούσαν όπως και το ίδιο το κίνημα-εξέγερση. Το κίνημα-εξέγερση τον Μάρτη του 1935, πρόσφερε την ευκαιρία να μην υπάρχει πλέον κάποιος δημοκράτης στο φρόνημα αξιωματικός στο στράτευμα. Φαίνεται πως εκτός απ τη συντριβή της ραχοκοκαλιάς του ΚΚΕ, αυτό το ξεκαθάρισμα και στο σώμα των Αξιωματικών ήταν κατά πολύ απαραίτητο για τον Βασιλιά και τον Μεταξά, για να γίνει πλέον περίπατος η επιβολή της δικτατορία το βράδυ της 3ης προς τις 4 Αυγούστου το 1936.

Και το ακόμα πιο τραγικό είναι ότι αυτός ακριβώς ο μηχανισμός του ΙΔΕΑ, μετά την απελευθέρωση τοποθετήθηκε στις θέσεις κλειδιά στο στρατό, τα

σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό και έχοντας υπο τον έλεγχό τους το σχέδιο «Προμηθείας», όταν τους δώθηκε η ευκαιρία ήταν αυτοί του ΙΔΕΑ, που επέβαλαν τη στρατοκρατική δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967, και το λαό στο γύψο για 7 χρόνια. Και το πιο τραγικό στο όνομα της υπεράσπισης των εθνικών θεμάτων έριξαν τον Μακάριο, μας οδήγησαν σε πόλεμο με την Τουρκία και διχοτόμησαν την Κύπρο.

στ) Όσοι έμειναν σαν τοποτηρητές στη χώρα α) έθεσαν στην διάθεση του άξονα αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό και το παρακράτος στη διάθεση των κατακτητών. Συγκρότησαν εκτεταμένους μηχανισμούς χαφιάδων και καταδοτών-κουκουλοφόρων, έτσι ώστε να είναι σε θέση να κάνουν πράξη τις τρεις εντολές που τους άφησαν οι πάτρωνές τους: β) Να παραδώσουν τους κρατούμενους κομμουνιστές στην Γκεστάπο .γ) Να επάγρυπνούν για μην υπάρξει οποιασδήποτε μορφής αντίσταση κατά των κατακτητών και δ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση, να καταπολεμηθεί με όλα τα μέσα και απ τις θέσεις κλειδιά που κατείχαν να βοηθήσουν. Γι αυτό και όταν άρχισε να οργανώνεται Αντίσταση, προκειμένου να την πολεμήσουν συγκρότησαν και εξόπλισαν με γερμανικά όπλα τους Παπαδόγκωνες, Μπουραντάδες, Δάγκουλάδες, Σούμπερ, Πούλιδες Παπαδόπουλους στο Κιλκίς, Μιχάλ Αγά, Κιτσά Μπατζάκ, Τσαούς Αντών, Τσολιάδες ΥΔΕ, ΠΑΟ κλπ με αποκορύφωμα τα «τάγματα ασφαλείας» του Ράλλη. Επικεφαλής όλων αυτών των εθνοϊσμών ήταν Έλληνες αξιωματικοί.

Ο κόσμος των συνεργατών, των απόντων, των καιροσκόπων και των μαυραγοριτών. Ο κόσμος των κιοτήδων και του εαυτούλη. Ο κόσμος που μετέτρεψε σε χρυσάφι τη δυστυχία και το θάνατο, για να καλύψει την αναξιοτήτά του εμφανίστηκε όχι μόνο κατήγορος, αλλά συμπαρατασσόμενος με την ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 44, δολοφόνησε και την προοπτική και τις προϋποθέσεις, που η εποποιία της Εθνικής Αντίστασης, είχε δημιουργήσει να αναγεννηθεί μια Ελλάδα, που να ανήκει στους Έλληνες. Είναι αλήθεια πως τώρα, καθώς η απήχηση των κατηγοριών ενάντια στους ανθρώπους της Αντίστασης περιορίζεται, μειώνεται συνεχώς ο κύκλος εκείνων που επιμένουν σε αυτές τις απόψεις.

Και θα περιοριστεί γιατί οι κομμουνιστές, ήταν ένα κόμμα υπεύθυνων ανθρώπων, που αναζητούσαν μεθοδικά από κοινού το δρόμο, που θα οδηγούσε σε ένα νέο ξεκίνημα τον παραλυμένο απ το φόβο και την εγκατάληψη κόσμο. Να κατανικηθούν τα συνθήματα της αδυναμίας για δράση και της ηττοπάθειας. Σε αντιπαράθεση με τους ηττοπαθείς, έθεσαν θεμελιώδη ερωτήματα, απαρίθμησαν αιτήματα και κατένεμαν καθήκοντα και ευθύνες.

Όταν γραφτεί η ιστορία της αλήθειας, θα αποδείξει πως έτσι ή κάπως έτσι, λειτούργησε η οικονομικό-πολιτική εξουσία και η ηγεσία της χώρας. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπήρχαν και πολλές φωτεινές εξαιρέσεις, τόσο ανάμεσα στους αστούς, μεγαλοαστούς, το στρατό, τη δικαιοσύνη και τον Κλήρο.

Σε αντίθεση με την άρχουσα τάξη, ο λαός στην κρίσιμη για το έθνος κατάσταση, όταν στις 28/10/1940, ο φασισμός του Μουσουλίνι, θέλησε να υποτάξει την πατρίδα μας, παρά τον εσωτερικό φασισμό, ο Ματαξάς σαν εγκαθέκτος Πρωθυπουργός των Αγγλων, απάντησε στον Ιταλό πράσβη που του επέδωσε το τηλεσίγραφο επι λέξη :«έχουμε πόλεμο» λαός και στρατός σαν ένας άνθρωπος βροντοφώναξαν το ένδοξο ΟΧΙ, και με το όπλο στο χέρι, με θυσίες και αιμά, τον πέταξαν έξω απ τα όρια της χώρας, τον καθήλωσαν

στα βουνά της Αλβανίας και αν τον άφηναν θα τον είχαν πετάξει στη θάλασσα. Και όταν στις 6/4/1941 ο χίτλερ επιτέθηκε στα οχυρά της Μακεδονίας, στρατός και Αξιωματικοί, με αφάνταστο ψυχικό σθένος και αδάμαστη θέληση, αντέταξαν το δικό τους ΟΧΙ, στις πρωτοφανείς για την ανθρωπότητα επιθέσεις, υπερασπιζόμενοι τα οχυρά και υποχρέωσαν τους νέους επίδοξους κατάκτητές, όχι μόνο να υποστούν μεγάλες απώλειες, αλλά και να αναγνωρίσουν ότι, απ την αρχή του πολέμου πρώτη φορά συνάντησαν τέτοια ηρωική αντίσταση. Το ίδιο έκανε και τον Μάη του 1941, όταν επιτεθήκε στην Κρήτη να την καταλάβει. Και στην Κρήτη λαός και στρατός, με αφάνταστες θυσίες τον καθήλωσαν για ένα περίπου μήνα και του έφθειραν τις πιο πολύτιμες δυνάμεις. Και όταν ύστερα από ένα μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα κατόρθωσαν τελικά να καταλάβουν την ηπειρωτική Ελλάδα και ύψωσαν την βάστικα, το σύμβολο της «νίκης» του άξονα στον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, χωρίς στο μεταξύ να έχουν καταλάβει και τη Νησιώτικη Ελλάδα και ειδικά την Κρήτη.

Η κατάληψη ολόκληρης της Ελλάδας ολοκληρώθηκε στις 30 προς 31 του Μάη. Την ώρα που ο επικεφαλής των γερμανικών δυνάμεων στην Κρήτη τηλεφωνούσε στον Χίτλερ, ότι με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ελλάδας, την ίδια ακριβώς ώρα δυό αξιοθαύμαστοι λεβέντες: με κίνδυνο της ζωής τους, κατέβαζαν τη σβάστικα απ την Ακρόπολη. Η πράξη αυτή στην συγκεκριμένη ημερομηνία 30 προς 31 Μαΐου, που ολοκληρώνονταν η κατάληψη της Ελλάδας απ τους Γερμανούς, σήμαινε την έναρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, ενώ παράλληλα η πράξη αυτή έδινε και στους σκλαβωμένους λαούς της Ευρώπης το σύνθημα της Αντίστασης.

Μα και στην ακόμα πιο κρίσιμη για το λαό και το έθνος τριπλή φασιστική κατοχή 1941-44, όταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Όταν η φασιστική νύχτα απλωθηκε σε ολόκληρη τη χώρα και η μπότα των ούνων συνέθλιβε το ματωμένο κορμί της Ελλάδας και οι Ούνοι έβαλαν μπροστά στο λαό μας το δίλημα: ή πλήρης σωματική και ψυχική υποταγή και συμμετοχή στην υλοποίηση των μεγαλόπνοων σχεδίων της «Νέας τάξης» πραγμάτων ή την φυσική εξόντωση. Σαν απάντηση ο λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και Πατριωτών, που αφουγκράστηκαν την φωνή και τη θέληση του εθνους συγκρότησαν στις Εθνικόαπελευθερωτικές οργανώσεις: ΕΑΜ, ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ, ΕΠΟΝ, Ε.Α, ΕΔΕΣ, ΕΣΠΟ και πολλές άλλες ομαδικές ή και ατομικές οργανώσεις και βροντοφώναξε το πιο βροντερό ΟΧΙ στον κατακτητή. Χωρίς να σκεφτούν τις αφάνταστες θυσίες, το αίμα και τα ολοκαυτώματα, που θα απαιτούσε μια τέτοια απόφαση.

Η απόφαση αυτή ήταν Ισάξια με αυτήν του 1821, σε ηρωισμούς αυταπάρνηση και αυτοθυσία για να υλοποιηθούν οι πόθοι του λαού και οδήγησαν τη θέλησή του στην οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης και σε συνέχεια να ενταχθεί η Αντίσταση στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων. Δημιούργησαν όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για την απελευθέρωση της πατρίδας και τη νίκη των συμμάχων κατά του άξονα.

Αυτοί λοιπόν, που επέβαλαν τον Αυγ/στο του 1936 τη δικτατορία, που στέρησαν τη λίγη χαρά που είχαν αφήσει στο λαό και βασάνισαν ένα μεγάλο ποσοστό του λαό, που εγκατάληψαν λαό και χώρα, όταν διέτρεχε ακόμα και υπαρξιακό κίνδυνο, που συνεργάστηκαν και πρόδωσαν ό,τι Ιερά και Οσια είχαμε σαν λαός και χώρα, που βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τον όποιο υλικό και πνευματικό πλούτο παρήγαγε ο λαός απ το 21 και μετά. Αυτοί

που όχι μόνο πίστευαν και ηθελαν αλλά και αγωνίστηκαν-πολέμησαν για τη νίκη του άξονα, όταν η πλάστιγγα του πολέμου έκλινε υπέρ των συμμάχων, ως δια μαγείας αλλαξοπίστησαν. Εγιναν βασιλικότεροι του βασιλέως. Απο πολέμιοι του συμμαχικού αγώνα έγιναν υπερ-σύμμαχοι και για να γίνουν αποδεκτοί πούλησαν την ψυχή τους στο διάβολο. Δεν σκέφθηκαν ούτε την Ελλάδα, ούτε τον λαό, πολύ περισσότερο δεν σκέφθηκαν να αξιοποιηθεί εθνικά ο τετράχρονος αντιφασιστικός αγώνας του λαού μας. Τους αρκούσε η εξουσία.

Μα για ποιόν λόγο να θυμίζουν Ελλάδα, λαό και αγώνες. Αφού τους αγώνες τις θυσίες και ας μην το αναγνωρίζουν τις έκανε ο λαός. Αυτοί τον πολέμησαν, τον βασάνισαν και τον δολοφόνησαν. Αυτόν τον υπερπάντων αγώνα που έκανε ο λαός, ήταν τα ανταλλάγματα που έδωσαν για να συμμετάσχουν και οι συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές στην μετααπελευθωτική εξουσία. Προκειμένου να τους επαναφέρουν τα αγγλικά στρατεύματα στην εξουσία, δεν δύστασαν να επέτρεψουν στους Αγγλους να μετατρέψουν τη χώρα σε προτεκτοράτο και κυρίως δεν έφεραν καμιά αντίρηση στο σχέδιο «MANNA» του Τσιώρτσιλ, που ήδη είχε κηρύξει με το σχέδιο αυτό τον εμφύλιο πόλεμο στο λαό μας απ το Αυγ/τό του 1943 ακόμα. Στο λαό που τόλμησε χωρίς την δική του συγκατάθεση και έλεγχο να οργανώσει Αντίσταση.

Στις 9 Νοεμβρίου 1947 η αγγλική εφημερίδα «Νταϊήλυ Μίρور» που υπερέβαινε τα 2.5 εκατομμύρια αναγνώστες, απαντώντας στο ερώτημα «Τι να κάνουμε εμείς οι Αγγλοι εκεί κάτω;» Και σαν απάντηση δίνει τη μαρτυρία ενός δεκανέα, του Στέφεν Χάρρυ Στάρ, ο οποίος αφηγήθηκε ότι τον Ιούνιο του 1947 στα Τρίκαλα που υπηρετούσε είδε: «Πλήθος και Έλληνες στρατιώτες, φέροντες αγγλικές πολεμικές στολές και εφίππους που κρατούσαν κεφάλια κομμουνιστών, που φονεύθηκαν σε σύγκρουση με τον ελληνικό εθνικό στρατό. Σταμάτησαν το αυτοκινητό τους και λοχίας Αλφρεντ Κίγκς πήρε φωτογραφίες. Εκείνο το πρωί εξετίθεντο εννέα κεφαλαί, οκτώ ανδρών και ένα γυναικός. Δεν είμαστε κομμουνιστάι-αφηγείται ο Αγγλος δεκανέας-αλλά γνωρίζαμε ότι ο Θεός μόνον μπορούσε να σε βοηθήσει αν ήσουν γνωστός ως συμπαθών τους κομμουνιστάς. Η αστυνομία-προσθέτει-είναι παντοδύναμος και οι μέθοδοί της είναι χειρότερες και απ τις μεθόδους της Γκεστάπο».

Βέβαια οι φωτογραφίες για να τις τραβήξει ο Αγγλος λοχίας θα ήταν συγκλονιστικές. Το ερώτημα είναι πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο; Να όμως που μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, απαντά με σαφήνεια στο ερώτημα, για πως φτάσαμε δίνει την απάντηση σχετικά με θέμα «Τα κομμένα κεφάλια», που ήταν η συνέχιση της ζωσας πλέον αντιγραφή της περιβόητης πτωματολογίας. Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνώνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότητας των φονευθέντων. Ακολουθως αποκεφαλίζονται ,αι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκκων και θα μεταφέρονται είς τας κατατόπους Υποδιοικησεις δια να εκτεθούν είς κοινήν θέαν!!!»

Τρομοκρατικές και εγκληματικές πράξεις είχαμε πολλές και στην ύπαιθρο του Νομού Ημαθίας, στα κεφαλοχώρια, ακόμα και στις πόλεις του Νομού Βέροια και Νάουσα. Τα ονόματα αυτών που πρωτοστάτησαν και διαπράξανε αυτές τις αποτρόπαιες πράξεις δεν θα βοηθούσαν σε τίποτε. Αυτό είναι έργο των ιστορικών.

.Αυτού του είδους τα θεάματα δυστυχώς είχαν την κακή τύχη να ζήσουν, οι κάτοικοι των πόλεων του Νομού μας, Βέροια και Νάουσα και σε πολλά χωριά και κεφαλοχώρια. Η Βέροια φιλοξένησε στα σκαλοπάτια του Δικασικού Μεγάρου, αυτού του είδους τα θεάματα τους., η Νάουσα το ίδιο στο στρατιωτικό Μουσείο τους...και η Μελίκη στην πλατεία τον... Μα και τα γύρο χωριά έζησαν πανόμοιμια θεάματα, λέγοντας στους οικίους: «Φέραμε το πτώμα του παιδιού σας. Πάρτε το.Θάψτε το...Και μη βγάλετε άχνα...». Ετσι γινόταν τότε. Γι αυτό και είχε πέσει βουβαμάρα και δεν μαθαίναμε τίποτε. Για τα θέματα αυτά επικρατούσε νεκρική σιγή. Η φωνή και το δάκρυ είχαν συνέπειες... Η διαμαρτυρία ήταν ασυγχώρητη. Δεν έπρεπε να πάει κανείς στις κηδείες για να μη γίνει ντόρος. Δεν είχαν το δικαίωμα να κλάψουν οι οικίοι τον νεκρό τους. Σε τέτοιο ανεξέλεγκτο βαθμό είχε φτάσει η βία στο Νομό Ημαθίας από το 518 τάγμα εθνοφυλακής και τα διάφορα αποσπάσματα όπως αυτό του κ Βαρδουλάκη; Ήταν τόση η πατριωτική προσφορά αυτών των μονάδων, που οι εθνικόφρονες προκειμένου να εξάρουν την προσφορά, τους έβγαλαν και τραδούδια: Για την εθνοφυλακή το τραγούδι έλεγε«...Του δεκαοχτώ τα παιδιά εμπρός με...» και για τα αποσπάσματα της Χωροφυλακής «...Γειά Σου Βαρδουλάκη γειά σου, με τα τσίφτικα παιδιά σου...» και πολλά άλλα παρόμοια.

Όσο για βιοπραγίες, αυτές ήταν καθημερινό φαινόμενο και στο Νομό μας, με αποκορύφωμα την οργανωμένη επίθεση στις 28 Αυγ/του 1945, απ την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων κατά των ηγετών του ΕΑΜ, Μήτσου Παρταλίδη και Γιάννη Πασαλίδη, τον μετέπειτα Πρόεδρο της ΕΔΑ. Η ηγεσία είχε κληθεί απ την εδώ ΕΑΜική οργάνωση να μιλούσει για την απαράδεκτη τρομοκρατία που επικρατούσε στο Νομό, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ο Γ. Πασαλίδης σοβαρά με πέτρα στο κεφάλι και στις 30 του ιδίου μηνός με τον ίδιο τρόπο τραυμάτησαν στην Κοζάνη τον Πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου της ΠΕΕΑ, στρατηγό Νεόκοσμο Γρηγοριάδη. Στην επίθεση αυτή και τον ξυλοδαρμό της ηγεσίας του ΕΑΜ, εκτός του ότι ήταν οργανωμένη απ το παρακράτος και την εδώ ηγεσία της δεξιάς, πήρε επίσημα μέρος και το ίδιο το κράτος με τα ένστολα οργανά του. Και όχι μόνο πήρε μέρος, αλλά έπαιξε και τον κυρίαρχο ρόλο στο να πετύχει η επίθεση. Συγκεκριμένα η τοπική οργάνωση του ΕΑΜ, ύστερα από πολλές άκαρπες διαμαρτυρίες προς τις τοπικές αρχές να σταματήσει η τρομοκρατία, έκανε πριν από αρκετές μέρες γνωστό στη Αστυνομία, ότι την τάδε μέρα και ώρα και το τάδε μέρος, κλήθηκε να έρθει στη Βέροια, κλιμάκιο της ηγεσίας του ΕΑΜ και θα μιλήσει σε συγκένκρωση στο πάρκο τη Ελιάς.

Όπως είναι γνωστό, στο Νομό μας δεν υπήρχε αλλη Αντιστασιακή οργάνωση εκτός απ το ΕΑΜ. Στην αρχή έγινε μια προσπάθεια από ορισμένους αξιωματικούς (τον Μυτηλινάκη, Σαρρή κλπ) να οργανώσουν την ΠΑΟ, η οποία είχε αντι-ΕΑΜικό προσανατολισμό. Παρ όλο που απ την αρχή ακόμα διακήρυξε τον Αντι-ΕΑΜικό του προσανατολισμό, έγιναν ακρετές προσπάθειες να βρεθεί μια κοινή γλώσσα στον τρόπο δράσης, δεν στάθηκε δυνατόν. Υστερα απ κάμποσο καιρό ο κ Μυτηλινάκης έφυγε στη Μέση Ανατολή και έπειτα από μια σύγκροση με τον ΕΛΑΣ αυτοδιαλύθηκε.

Το θέμα για το οποίο θα μιλούσε ήταν απ τα πιο βασικά. Η τρομοκρατία στο Νομό και την Ελλάδα. Το θέμα αυτό δεν αποσχολούσε μόνο τον ΕΑΜικό κόσμο. Αφοριύσε και όλους τους φιλήσυχους ανθρώπους, γι αυτό η παρουσία του κόσμου θα ήταν μεγάλη και ως εκ τούτου θα είχε και την αντίστοιχη απήχηση. Η τοπικές ΕΑΜικές οργάνωσεις για να δώσουν έμφαση στο γεγονός αποφάσισαν, ο κόσμος να υποδεχθή την ηγεσία στο φόρος (στη

συμβολή των δρόμων Βέροιας- Νάουσας-Θεσσαλονίκης) και από εκεί πεζοί, όλοι μαζί να πάμε στο χώρο της Ελιάς, όπου θα γίνονταν η ομιλία. Η ενθικό-φασιστική δεξιά, το παρακράτος και οι δεδηλωμένοι τραμπούκοι, βοηθούμενοι απ το ένστολο κράτος, είχαν καταστρώσει το δικό τους σχέδιο να συγκρουσθεί κατά μέτωπο με την ηγεσία του ΕΑΜ, έτσι ώστε να δημιουργηθεί η εντύπωση στον κόσμο : ότι αυτοί που τολμούν να τα βάλουν με την ηγεσία ενός τέτοιου λαϊκού κινήματος, καταλαβαίνει ο καθένας...τη μπορεί να του συμβεί μεμονωμένα.

Ετσι οργάνωσαν σκόπιμα αντισυγκέντρωση, αρκετών ανθρώπων στο σημείο της υποδοχής και ένα μικρότερο μέρος της ηγεσίας των τραμπούκων, που θα έκαναν τη βιοπραγία, έμεινε στο χώρο που θα γινόταν η ομιλία. Επειδή θέωρησαν ότι με την παρουσία του κόσμου στο χώρο της συγκέντρωσης, θα ήταν αδύνατο να γίνει η βιοπραγία, το σχέδιο πρόβλεπε να αποσπάσουν την ηγεσία απ τον κόσμο, έτσι ώστε με άνεση να βιοπραγήσουν στην ίδια την ηγεσία. Για την επιτυχία αυτού του στόχου, να απομονώσει την ηγεσία απ τον κόσμο τον κύριο ρόλο τον ανέλαβε το επίσημο ένστολο κράτος: η Χωροφυλακή και η εθνοφυλακή. Χωρίς το επίσημο κράτος δεν μπορούσε να πετύχει. Με το πρόσχημα να μην δημιουργηθούν «έκτροπα» τα «εντεταλμένα» όργανα τάξης, πριν η ηγεσία προλάβει να χαιρετήσει τη συγκέντρωση στο φόρο, σχεδόν την απήγαγε και την πήγε με συνοδεία στο χώρο της Ελιάς, όπου τους βρήκαν ανυπεράσπιστους, τους επιτέθηκαν και τους έσπασαν τα κεφάλια, ενώ παράλληλα έδερναν και τον κόσμο που κατά κύματα και κυρίως τα μεμονωμένα άτομα πήγαιναν προς τον χώρο της συγκέντρωσης. Την ημέρα εκεί η κατανάλωση των Φαρμακείων στο μεγαλύτερο μέρος προέρχονταν απ την πώληση υλικών επίδεσης τραυμάτων.

Η απόσταση απ το φόρο στην Ελιά είναι μεγάλη. Όταν έφτασε ο κόσμος που στο μεταξύ ξυλοκοπούνταν καθ οδόν στο χώρο που θα γινόταν η ομιλία, ήταν πλέον αργά. Το κακό είχε γίνει. Και αν δεν είχαν σκαρφαλώσει μερικοί στα μασπιά των αυτοκινήτων της ηγεσίας και διάφοροι περαστικοί που επενέβησαν, για να τους βγάλουν απ τα χέρια τους, κανένας από αυτούς που παραβρέθηκαν δεν μπορούν να πουν με βεβαιότητα τί θα συνέβαινε. Μόνο αυτοί που οργάνωσαν με τέτοιο «άψογο» τρόπο ξέρουν ποιος ακριβώς ήταν ο συγκεκριμένος στόχος και το βαθμό επιτυχίας που είχαν κατά νού... Ήταν τόσο συχνές και βάβραρες οι επιθέσεις, που τελικά μερικές φορές χρειάστηκε να παρέμβουν οι Αγγλοι για να αποκαταστήσουν την τάξη.

Ήταν επόμενο και ο καθένας καταλάβαινε, ότι η εγκληματική αυτή η ενέργεια απ την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων, εναντίον της ηγεσίας του ΕΑΜ, όχι μόνο επιβεβαίωνε ότι αυτές οι οργανωμένες πράξεις του παρακράτους προειδοποιούσαν για το τί μέλλει γενέσθαι στο μέλλον, αλλά έδινε και το πράσινο φώς για...Στους κηνυγούς κεφαλών. Σε αυτούς που για κάθε κεφάλι έπαιρναν όχι μόνο λίρες, προαγωγή και «κοινωνική» καταξίωση, αλλά και μιά αξιόλογη θέση στον κρατικό μηχανισμό και περίοπτη θέση στην μεταπολεμική «ιστορία».

Ο Γράμμος είχε πέσει στις 29/8/1949. Ο εμφύλιος είχε τελειώσει. Τώρα έπρεπε και οι επιβιώσαντες απ αυτήν τη λαίλαπα, να προσγειωθούν στη νέα μετά το Γράμμο πραγματικότητα. Έπρεπε οι επιβιώσαντες όχι μόνο να δεχθούν την στρατιωτική ήττα, αλλά και την ιδεολογική και κυρίως να ξεχάσουν : πιστεύω και ιδανικά για... Και επειδή φαίνεται κατά τις εκτιμήσεις, πως πολλοί ήταν αυτοί ακόμα που δεν είχαν απαρνηθεί αυτά τα πιστεύω και ιδανικά...Ένα ακριβώς μήνα μετά το Γράμμο, στις 30/9/1949, ο Υπουργός

Δικαιοσύνης εξουσιοδοτημένος απ την κυβέρνηση κατέθεσε σχέδιο ψηφίσματος (απ τον Αύγ/στο του 1936 μέχρι...το Νομοθετικό έργο γίνονταν μέσω...) «Περί μέτρων αναμορφώσεως». Το σχέδιο είχε δύο κεφάλαια. Το πρώτο πρόβλεπε τη σύσταση : «οργανισμού αναμορφωτηρίου Μακρονήσου με έδρα την Αθήνα». Και το δεύτερο: «Στο κολαστήριο της Μακρονήσου που λειτουργούσε απ το Μάρτη του 1947, συμβαίνουν πολλά βασανιστήρια και θάνατοι»...

Ετσι με το πρόσχημα της «αναμορφώσεως» των ήδη υπαρχόντων αναμορφωτηρίων παρέτειναν για αρκετόν καιρό ακόμα το «εθνοσωτήριο έργο» της, δια της «πειθού» αναμορφώσεως, όσων δεν αποφάσιζαν μόνοι τους να αποκηρύξουν τις ιδέες και τα ιδανικά για ένα κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ένα κόσμο χωρίς πολέμους, έναν κόσμο δίκαιο και ειρηνικό. Έναν κόσμο για τον οποίο χιλιάδες προοδευτικοί άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους και ειδικά οι κομμουνιστές. Οι κομμουνιστές δεν ρισκάρησαν και ρισκάρουν απλά τη ζωή τους. Την προσφεράν χάριν ενός σκοπού : Για ένα Νέο Ανθρώπινο Κόσμο.

Ποιός είπε ότι η ιστορία είναι και μνήμη, ζώσα ή εφιαλτική, αλλά πάντοτε διδακτική. Δεν είναι να γυρίσει κανείς σήμερα σε μνήμες σαν αυτές της προετοιμασίας του εμφυλίου πολέμου ή πράξεις, σχέδια και Νόμους για την εξόντωση όσων γλύτωσαν τη σφαίρα του κατακτητή, του παρακράτους και των εκτάκτων στρατοδικείων. Πρέπει όμως να γνωρίσουν οι νέες γενιές, εστω και λίγα πράγματα για το δράμα του εμφυλίου πολέμου, τα κολαστήρια της Μακρονήσου, της Γυούρας και τα κάτεργα-μεσαιωνικές φυλακές. Μια κοινωνία που φοβάται να διδάξει στις νέες γενιές την πραγματική της ιστορία, να αναδείξει τους αγώνες του λαού της, είναι μια κοινωνία που φοβάται τον ίδιο τον εαυτό της.

Πρέπει κάποτε να λύσουμε αυτήν αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην πραγματική και την κατασκευασμένη ιστορία, ώστε να πάψει η ιστορία να ταλανίζει τη ζωή του λαού. Καθώς και την αντίθεση, που σαν κοινωνία διεκδικούμε με πάθος ένα καλύτερο αύριο, ενώ η εκάστοτε ηγεσία όχι μόνο θέλει, αλλά και κάνει ό,τι μπορεί να μείνουν όλα όπως έχουν και να γραφτεί αντίστοιχα και η ιστορία.

Αν δεν την γράψουμε σωστά και αν δεν την διδάχθούν οι Νέες γενιές, από που θα ξέρουν τί έγινε στην κατοχική, τη έγινε το Δεκέμβρη του 44, την μεταπολεμική, τον εμφύλιο και την πρόσφατη, ως πούμε την επτάρχονη ιστορία της δικτατορίας. Από που θα ξέρουν ότι ο πραξικοπηματίας Στέλιος Πατακός, ότι απ τις πρώτες εβδομάδες του πραξικοπήματος προσγείωνονταν, καθημερινά σχεδόν με ελικόπτερο στη Γυάρο, και με το θράσος θρασίδειλου μπροστά σε 7,500 και πλέον χιλιάδες πολιτικούς κρατουμένους, «προληπτικώς συλληφθέντες» να δηλώνει ότι : «Είτε αποκηρύσσετε τις ιδέες σας, είτε θα μείνετε εσείς εδώ, ττώματα οιδωδώντα». Πότε θα τα μάθουν αυτά οι Νέες γενιές; Από πού θα μάθουν ότι όλοι οι «στιγμαίοι δικτάτορες» για να μὴν αποκαλύψουν τους «εντολείς» εκτός του ότι δικάστηκαν ελάχιστοι και σε μικρές ποινές, με το αιτιολογικό ότι η παραπέρα παραμονή τους στη φυλακή, θα προκαλούσε ανήκεστο βλάβη στην υγεία τους, αλώνιζαν υγειέστατοι την Αθήνα; Και ότι δεν έλλειπαν ποτέ απ τις επίσημες τελετές και επετείους.

Τη σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της μάχης, που η Δεξιά έδινε για την εξουσία σφιχταγκαλιασμένη με αυτούς τους κάθε είδους κατοχικούς εθνοϊσμούς, μας την περιγράφουν οι Αγγλοι και οι Αμερικανοί Δημοσιογράφοι. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους είχαν σαν αποστολή :Αν όχι να

διαστρευλώσουν-να κάνουν το μαύρο άσπρο-τουλάχιστο να αμβύνουν, να απαλύνουν κάπως την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της εγκληματικής κραιπάλης. Και στο βαθμό που θα ήταν δυνατόν να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Όμως η τρομοκρατία είχε πάρει τέτοιες διαστάσεις και τα εγκλήματα τόσο πολλά, καθημερινά και αδικαιολόγητα, που οι Δημοσιογράφοι όχι μόνο τα έβλεπαν, αλλά και το ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της καταστροφής, της απανθρωπιάς και την απαξίωση της Ανθρώπινης ζωής. Βλέποντας και ζώντας αυτό το ασύδωτο ανεύθυνο και ανεξέλεγκτο μακελειό έγραφαν :«Η Ελλάδα, για αρκετόν καιρό τώρα, βρίσκεται κάτω από τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός lillian stooyn ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής»: Ζούσε, έλεγε και έγραφε :«Η Αθήνα είναι η πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» Και όταν «η Αθήνα είναι...» ο καθένας αντιλαμβάνεται τι ακριβώς γινόταν στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες ωμότητες.

χαρακτηριστική είναι η μαρτυρία που δίνει ένας απ τους αρχηγούς (ύστερα απ τον Μάγιερς) της Βρετανικής Στρατιωτικής αποστολής (ΒΣΑ) στην περίοδο της Εθνικής Αντίστασης, ο Γουντχάουζ, ο οποίος στο βιβλίο του, «Το μήλο της Εριδος»γράφει :

« Κατά τη διάρκεια του 1945, το να έχεις διατελέσει μέλος της Αντίστασης, έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα και η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή...Ενας πρώην αντάρτης, είχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρίσκεται στη φυλακή και ένας πρώην ταγματасφαλίτης να βρίσκεται στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Και παρακάτω προσθέτει: «...Αλλά ο Σοφούλης, δεν ένιωθε αρκετά ισχυρός, ώστε να πάρει και άλλα μέτρα εναντίον των πρώην συνεργατών, ιδίως εκείνων που είχαν δεισθήσει στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Αυτή η εικόνα που μας περυσιάζει ο Γουντχάουζ, παρ όλο που δεν αποτελεί πλήρη απεικόνιση της πραγματικότητας, εκείνου του αλησμόνητου καιρού, ωστόσο προσδιορίζει με σαφήνεια ποιοί και γιατί τα διέπραξαν αυτά τα τρομερά εγκλήματα. Μόνο που ο ίδιος μιά και έζησε απο κοντά τα γεγονότα, θα ήταν πιό σωστός αν είχε την ειλικρίνεια και την πολιτική τόλμη να ομολογήσει, πως για εκείνη την τραγική καταστασή τεράστιες ήταν οι ευθύνες της αγγλικής κυβέρνησης. Και το γνώριζε πολύ καλά ο Γουντχάουζ, οτι χωρίς τη δική τους υποστήριξη της όποιας ελληνικής κυβέρνησης, τόσο οι (δεισθήσαντες), όσο και οι παρακρατικοί δεν θα είχαν τη δύναμη να διαπράξουν τα εγκλήματα που διέπραξαν. Και δεν θα την είχαν γιατί πολλοί απ τα πρωτοπαλλίκαρα : δοσίλογοι και δεισθήσαντες θα ήταν φυλακή, για τα εγκλήματα που διέπραξαν αυτοί κατά τη διάρκεια της κατοχής και κυρίως δεν θα μπορούσαν τις εκατοντάδες τα θύματα που προκάλεσαν στο λαό της Αθήνας και του Πειραιά, τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα οποία θύματα αφού πρώτα τα ρετουσάρισαν δεόντως μετακύλησαν μέσω της πτωματολογίας την ευθύνη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Το ίδιο καλά γνώριζε ο κ Γουντχάουζ, και τις ευθύνες της αγγλικής κυβέρνησης α) για την πολιτική του διαίρει και βασίλευε που εφάρμοσε στην διάρκεια της κατοχής στην Ελλάδα, την ανοχή που έδειξε πρώτα στους συμμορίτες και καταδότες που επιστράτευσαν οι κατακτητές β) τη δημιουργία των διαφορών εθνοϊσμών για να πολεμήσουν το ΕΑΜ και αυτού ακόμα του ΕΔΕΣ, τον οποίο ο ίδιος ακριβοπλήρωνε για τον ίδιο σκοπό γ) Τη δημιουργία

από κοινού με τους Γερμανούς των «Ταγμάτων Ασφαλείας», που αποτελούσαν το πρελούσιο του εμφυλίου πολέμου, με αποκορύφωμα την ωμή και απρόκλητη ένοπλη επέμβαση και δ) την χρησιμοποίηση μετά την απελευθέρωση της χώρας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όλων αυτών για την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μέσω του εμφυλίου πολέμου. Όλα αυτά τα γνωρίζει πολύ καλά ο κ Γουντχάους, γιατί αυτός πρωτοστατούσε για την δημιουργία, την οργάνωση και τον τρόπο χρήσης.

Γνώριζε ακόμα, πως έχουν γίνει απ την πλευρά του ΕΑΜ, πολλές φορές προτάσεις για λύση των διαφορών (επιρροή, βάσεις, συνεργασία γενικά και επι μέρους). Ο Τσιώρτσιλ όμως δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση. Δεν ήθελε ούτε καν αφομείωση, ήθελε εξόντωση. Γιατί δεν μας τα ειπε αυτά ο κ Γουντχάους, αφού τα γνώριζε και τα οργάνωνε; Επειτα δεν ήταν αυτός, που έδωσε εντολή τους ντόπιους πράκτορές τους, να καταδίνουν στους Γερμανούς τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ; Και κυρίως γιατί ο κ Γουντχάους, ανέχθηκε χωρίς να αναφέρει δυό λέξει, να δολοφονηθούν οι ΕΛΑΣίτες και ο απλός λαό που τους συντηρούσε. Τους ΕΛΑΣίτες που αυτός μεταβίβαζε τις διαταγές του Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής στον ΕΛΑΣ, για τις πολεμικές επιχειρήσεις που έπρεπε να κάνει ο ΕΛΑΣ, για λογαριασμό του Στρατηγείου, υπο τις διαταγές του οποίου υπάγονταν; Γιατί κ Γουντχάους, τα ξέχασες αυτά ; Γιατί ξέχασε τους επαίνους προς τον ΕΛΑΣ που εσύ μεταβίβαζες; Γιατί δεν έκανε ούτε μία αναφορά για τα οσα συνέβαιναν; Αν όχι να τα καταδικάσεις αλλά έστω να τα μνημονεύσεις ; Γιατί ; Γιατί ; Φοβήθηκες την αλήθεια; Η γιατί κ Γουντχάους, αν πράγματι συνέβαιναν στην ύπαιθρο τα εγκλήματα που καταλογίζουν οτι διέπραξε είς βάρος του λαού και τον ΕΛΑΣ, δεν τα επιβεβαιώνες; Τι είναι αυτό που σε δέσμευε; Μία λέξη ήταν αυτή;

Η πρώτη φάση του εμφυλίου πολέμου που είχε προετοιμάσει απ το 1943 με το σχέδιο «MANNA» ο Τσιώρτσιλ έκλεισε. Απόρροια της νίκης του Τσιώρτσιλ, που ηρθε και αυτοπροσώπως στην Αθήνα ήταν η αναζήτηση λύσης της κρίσης. Έτσι οδηγηθήκαμε στη συμφωνία της Βάρκιζας, της οποίας:

Επαναλαμβάνω μερικούς παραγράφους απ την εισηγητική έκθεση και το περιεχόμενο της συμφωνίας της Βάρκιζας είναι η εξής:

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι...αντιπροσωπείαι συνήλθαμεν εις Βάρκιζαν και από κοινού εξητάσαμεν τα μέσα και τον τρόπο της καταπαύσεως του εμφυλίου πολέμου-τον ετοίμασε ο Τσιώρτσιλ το 1943, με το σχέδιο «MANNA» και τον κήρυξε και επίσημα το Δεκέμβρη του 44-και της συμφιλίωσης του Ελληνικού λαού και καταλήξαμεν είς την κατωτέρω συνομολογηθείσαν συμφωνίαν.

Η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εξεδήλωσε κατά την σύσκεψιν ταύτην την σταθεράν θέλησίν της κυβερνήσεως, όπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίσει την θλιβεράν εσωτερική κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνην και ομαλότητα. Ούτω μόνο θα δυνηθεί ο Ελληνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την ανοικοδόμησιν της χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν.

Ινα δέ η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακαταλυτου ηθικού συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν όπως δι αυτού διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελεύθερου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα

είναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνειδήσις των δι' αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθη».

Για να γίνει κάποια συμφωνία πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστο δύο συμβαλόμενοι. Και στην Συμφωνία της Βάρκιζας οι συμβαλόμενοι δεν ηταν δύο αλλα τρεις α) Οι αντιπρόσωποι της «κυβέρνησης» και β) οι αντιπρόσωποι της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης και σαν παρατηρητές και εγγυητές για την πιστή τήρηση της Συμφωνίας οι Αγγλοι. Το κείμενο της συμφωνίας προσδιορίζει με σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της κάθε πλευράς. Η μελέτη της συμφωνίας λέει οτι απ τα ένδεκα άρθρα της συμφωνίας η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση της εφαρμογής του 4ο άρθρου, που προβλέπει την απελευθέρωση όλων των ομήρων, που έχει συλλήβει ο ΕΛΑΣ, η Εθνική Πολιτοφυλακή ή ο ΕΛΑΝ και αυτούς ακόμα που κατηγορούνται οτι είναι δοσίλογοι. Και τα όσα προβλέπει το 6ο άρθρο για την «αποστράτευση και παράδοσι του όπλισμό τους» ο ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή».

Τα υπόλοιπα επτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη : «Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγές της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα είναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας... Καταργώντας πάντα τυχόν ανελεύθερων Νόμων...»

Ομως μετά την υλοποίηση απ την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία, τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρα 4 και 6, και όποιο άλλο σημείο απ τα άλλα άρθρα που το αφορούσαν.

Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας, αντί να αρχίσει η υλοποίηση και απ την πλευρά της κυβέρνησης των 7 άρθρων, που ηταν βάση της συμφωνίας να μετατρέψει το γράμμα σε πράξη, με το πρώτο φώς της αυγής στις 13/2/1945, χιλιάδες αθώοι πολίτες αντρες, γυναίκες και παιδιά, βρέθηκαν στα κρατητήρια, τα στρατόπεδα. Αυτό το σύγχρονο στίγμα, όπου εκατοντάδες αθώοι άνθρωποι βρήκαν οικτρό και φρικτό θάνατο οπως και οι όμηροι στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τολμούσαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργιάζαν ανενόχλητοι.

«...Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης είναι ήδη εντυπωσιακά. Απ τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φεβρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946 συντελέστηκαν: 1.298 δολοφονίες μελών του ΕΑΜ, έγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671. Πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. Ληλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπέμφθηκαν σε δίκη 84.931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατα γυναικών....».

Απ τους δολοφονηθέντες, 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 απ τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από «αγνώστους δολοφόνους». Αυτές είναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που συντελέστηκαν απ τους συμμορίτες απ την επομένη της Συμφωνίας της

Βάρκιζας 13/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλλθηκαν. Η καταγγελία ενός βιασμού ή και απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια. Για να αποφασίσει όμως κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να έχει αποφασίσει ότι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε τον ίδιο κίνδυνο. Τις ίδιες συνέπειες διέτρεχε και η καταγγελία κάποιου γνωστού και δεδηλωμένου δοσίλογου.

Ας μην ψάχνουν λοιπόν, οι ιστορικοί του αντικομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρούν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφριντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφριντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν είναι μόνο τα φρικτά και αναίτια εγκλήματα που διέπραξαν τα σμήνη των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος. Είναι και το πιο απαίσιο εθνικό έγκλημα που συναποφάσισαν εν ψυχρώ, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, δυνάστες της πατρίδας μας μαζί με τα συμφύρματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, που ήταν το «κράτος και η κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος. Ας μην ψάχνουν λοιπόν, γιατί ψάχνοντας, θα βρεθούν μπροστά στη λυσσασμένη προσπάθεια των πιο πάνω να μην δυστάζουν μπρόστα και στο επίσημα οργανωμένο έγκλημα, το «νόμιμο» έγκλημα προκειμένου να λυγίσουν πρώτα και να τσακίσουν μετά τη θέληση του λαού να ζήσει σε μια Ελλάδα, που να του ανήκει. Θα βρεθούν μπροστά στα έκτακτα μέτρα και την βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τις μαζικές θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις. Εκτελέσεις που έχουν στιγματισθεί τελεσίδικα σαν τα πιο ειδεχθή εγκλήματα δικαστικής ατιμίας, πολιτικής ανανδρείας και ηθικής πώρωσης. Θα βρεθούν μπροστά στις πολλές χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων, αγωνιστών της Αντίστασης, που πέρασαν σχεδόν το ένα τρίτο της ζωής τους στα ανήλια και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Θα βρεθούν μπροστά σε αυτούς, που η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ένα από τα ποιήματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση, τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του γράφει:

ΕΛΕΓΕ άμα θα Βγώ θ ανέβω λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέριο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε απ τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστάκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό είναι από τη συλλογή: «Μές στους λαούς λαός αγωνιστής».

Η μαύρη κατοχική νύχτα κράτησε χίλιες μαύρες μέρες και χίλιες σκοτεινές νύχτες. Νύχτες που σε κάθε αυγή οι Έλληνες ήμασταν λιγότεροι. Σκοτάδι και ερήμωση κάλυπτε την Ελλάδα. Η χώρα είχε μετατραπεί σε ένα πεδίο μάχης του πιο αδησώπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού που γνώρισε ποτέ η ιστορία, ενάντια σε ένα άοπλο λαό, εγκαταλημένο στη μοίρα του απ την «ηγεσία». Ένα λαό που μάτωνε, όσο κανένας άλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης : Στις διαδηλώσεις στους «συνήθεις τόπους των εκτελέσεων», πίσω απ τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων και τα σίδερα των φυλακών. Και με την αδιανότη και σκόπιμη απ τους ναζί γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42. Για την γενοκτονία του 1941-42 μεγάλη ευθύνη έχουν και οι Αγγλοι, που με το αιτιολογικό ότι τα τρόφιμα θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί ακύρωσα τα συμβόλαια των παραγγελιών.

Όσοι έζησαν ξέρουν, πώς το πιο δύσκολο στην Αντίσταση δεν ήταν η ανοιχτή σύγκρουση με τον εχθρό. Εκεί τα πράγματα ήταν ο αγώνας, που γίνεται με ένα θηριώδη εχθρό. Τα πράγματα εκεί ήταν ξεκάθαρα και απλά. Και όποιον πάρει ο χάρος. Το μεγάλο πρόβλημα αρχίζει απ τη στιγμή που έχεις να κάνεις με τους δικούς σου. Τους έλληνες, που όχι μόνο φόρεσαν την γερμανική στολή, αλλά καθοδηγούσαν και οδηγούσαν τους Γερμανούς στα λημέρια, που έστηναν μπλόκα, που έκαναν συλλήψεις και συμμετείχαν στις γενοκτονίες και τις καταστροφές των χωριών. Με αυτούς που στον αλβανικό πόλεμο μοιραζόσουν το ίδιο μετερίζι. Ήταν η στάση απέναντι στον ίδιο τον εαυτό σου, στη συνειδησή σου για αρκετό χρόνο για το πια θα ήταν η στάση μας απέναντί τους.

Εκθεση του Σουηδού Πρέσβη Τύμπεργκ, στις 30/10/44 αναφερόταν, πως με την εκκένωση του ελλαδικού χώρου απ τα γερμανικά στρατεύματα, ένα εκατομμύριο κάτοικοι ήταν άστεγοι. Απ τις πόλεις και τα χωριά που δεινοπάθησαν στα χρόνια της τριπλής ξενικής κατοχής : χιλίες τριακόσιες Κωμοπόλεις, χωριά και κοινότητες είχαν εντελώς καταστραφεί μαζί με 150,000 κατοικίες. Από αντίποινα για τον απελευθερωτικό αγώνα, οι νεκροί πατριώτες ξεπερνούσαν τις 30,000 και περισσότερες από 40,000 χιλιάδες απ τις ωμότητες των κατακτητών. Το μεγαλύτερο μέρος αυτών των καταστροφών και των θυμάτων, οφείλεται στη συμμετοχή και τον υπέρμετρο ζήλο των γερμανοφορεμένων ελλήνων, που εκτός ότι γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα και ως εκ τούτου έπαιζαν και τον ρόλο του συμβούλου, ήταν και το πλιάτσο που συναποκόμιζαν μαζί τους απ αυτές τις επιδρομές και το διπλό αντάλλαγμα απ τις καταδώσεις. Το ένα αντάλλαγμα απ τους κατακτητές για την κατάδοση και το άλλο απ τους οικείους του συλληφθέντα για τη «διάσωσή του» μέσω των εταιρειών που είχα για το σκοπό αυτοί οι ίδιοι στην κατοχή σχηματίζει.

Στον Πούλιο, και εκατοντάδες άλλους Πούλιους, απ τον οποίο υπόφερε περισσότερο η κεντρική Μακεδονία και ειδικά η Βέροια, δούλευε για το Sonderkommando 2000, μια γερμανική επιχείρηση αντικατασκοπείας, και είχε ξεκινήσει οργανώνοντας δίκτυα πληροφοριοδοτών και κατασκόπων που αντικείμενο της δουλειάς ήταν να διεισδύσουν στις τάξεις της Αντίστασης. Το ΕΑΜ κάθε μέρα που περνούσε αυγάτιζε και όλα έλεγαν πως αυτό στην προοπτική του θα τους δημιουργούσε ολοένα μεγαλύτερα προβλήματα και στην ελληνόφωνη κυβέρνηση και στους ίδιους ολτους Γερμανούς. Σαν αντιστάθμισμα λοιπόν, εκτός από τα πιο πάνω «πατριωτικά» έργα το καλοκαίρι του 1943 η Βέρμαχτ του επέτρεψε να οργανώσει ένα απόσπασμα ελλήνων «εθελοντών» που φορώντας γερμανικές στολές και οπλισμό, θα έπαιρναν μέρος στις εκκθαριστικές επιχειρήσεις στα βουνά της Κεντροδυτικής Μακεδονίας στο πλαίσιο της Βέρμαχτ.

Αφού διέπραξε σωρεία εγκλημάτων στην ίδια τη Θεσσαλονίκη και την περιοχή της: Σοχό, Χορτιάτη, Γιαννιτσά και δεκάδες άλλες κωμοπόλεις και χωριά εγκαταστάθηκε στο βαριά οχυρωμένο αρχηγείο του στο χωριό Κρύα Βρύση. Την ανοιξη του 1944 στις δυνάμει του Πούλου προστέθηκε μια εξ ίσου εγκληματική μονάδα από πρώην καταδίκους με επικεφαλής τον Λοχία της GFP που μιλούσε ελληνικά, ο Σούμπερτ. Αφου δεν τον χωρούσε η Κρήτη πλέον τον έφεραν στην Μακεδονία και τον ενέταξαν στις δυνάμεις του Πούλιου. Οι σφαγές αυτές με αποκορύφωμά τους τα Γιαννιτσά, ήταν μέρος μιας συνειδητής πολιτικής των Γερμανών, οι οποίοι χρησιμοποιούσαν την

τρομοκρατία σε μαζική κλίμακα με σκοπό να εμποδίσει την ανάπτυξη του ΕΑΜ και την μαχητική δύναμη του ΕΛΑΣ.

Δεν θυμάμαι ποιόν ακριβώς μήνα του 1944 διασχίζοντας τον κάμπο της Ημαθίας για να εγκατασταθεί στη Βέροια, στο πέρασμά τους σκότωναν για ψύλλου πήδημα και προέβαιναν σε πράξεις πτωτοφανούς αγριότητας. Εκτελούσαν όποιον έβρησκαν στο δρόμο μεταξύ των οποίων και τον νοικάρη του αδερφού μου Αντώνη μικροέμπορο ιωάννη Κατσώνη. Στο χωριό Στυλίτσι βίασαν ακρετές γυναίκες. Για τον ερχομό του Πούλου στη Βέροια, υπάρχουν πολλές εκδοχές ότι...Δεν έχω προσωπική γνώμη ποιοί και για πιά λόγο ήρθε ο Πούλος στη Βέροια. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι την επομένη του ερχομού τους και την εγκατάστασή τους στο 6ο Δημοτικό Σχολείο Βεροίας, οι πράξει βίας, βιασμών, εκβιασμών και ωμοτήτων η μιά διαδέχονταν την άλλη και οι Βεροιώτες κάθε πρωί ήταν λιγότεροι. Κάθε μέρα που παρνούσε το κακό γινονταν χειρότερο. Τον Απρίλη ο ΕΛΑΣ οργάνωσε την επιχείρηση ενάντια των πουλικών. Στη επιχείρηση αυτή όπως γράφω και σε άλλο σημείο, σκοτώθηκε ο υπαρχηγός του Πούλου και περισσότεροι απ' εκατό άνδρες του. Ο Πούλος όμως κατόρθωσε να ξεφύγει.

Στη Βέροια εκτός από τον Πούλιο, μετά το μεγάλο μπλόκο την άνοιξη του 1944, έγινε προσπάθεια να συγκροτηθεί και ένα σώμα Καραμπινιέρων στον χώρο των δίγλωσσων Ελλήνων-Βλαχών. Βέβαια η προσπάθεια δεν πέτυχε, παρά τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν. Και αυτοί οι λίγοι που επιστρατεύθηκαν ή αντάχθηκαν εθελοντικά δεν έδρασαν εδώ. Επικεφαλής αυτής της προσπάθειας ήταν ο Παναγιώτης Σίμος, τον οποίο πριν προλάβει να επεκτείνει το θεάρεστο και αυτός έργο του, τον σκότωσε η ΟΠΛΑ στο σταυροδρόμι Π Τσαλδάρη και Τρίφωνος.

Το ίδιο και η μάχη της τιμής και της εθνικής αξιοπρέπειας για την απελευθέρωση της αλυσοδεμένης Ελλάδας, κράτησε χίλιες μέρες και χίλιες νύχτες. Χίλιες μέρες μάχης «για το δίκαιο και τη λευτεριά», χίλιες άγρυπνες νύχτες στα ακραία όρια της ανθρώπινης αντοχής. Χίλιες μέρες και νύχτες «...μαζί όλοι μαζί δεν θα χουμε πλέον κατακτητή...». Και πριν ακόμα λάμψει ο ήλιος πάνω από την Ελλάδα, αντί να ανοικοδομήσουμε τα ερείπια, να μαζέψουμε τα κόκκαλα των αλβανομάχων και των Αντιστασιακών, οι Νεοκατακτητές Άγγλοι και τα συμφύσματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, μας επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο και ο λαός μας, έζησε άλλες χιλιάδες μέρες και νύχτες το ίδιο μαύρες και σκοτεινές και την κάθε αυγή οι Έλληνες ήμασταν και πάλι όπως και στην κατοχή λιγότεροι. Και το σκοτάδι για πολλούς συνέχισε για πολλά χρόνια ακόμα και για μερικούς μέχρι τον Ιούλη του 1974.

Εμείς που είχαμε ζήσει βιβλικές καταστροφές, χωριών και κωμοπόλεων, τα τόσα ολοκαυτώματα και τις γενοκτονίες, είδαμε τον ήλιο να ξαναπέφτει στη λάσπη. Ο φασισμός ξανά ήρθε στην Ελλάδα. Τη φορά αυτή τον φέραν ο Τσώρτσιλ και ο Τρούμαν, το ΝΑΤΟ, η ΣΙΑ. Ο φασισμός όπως πάντα χτύπησε πάλι...Ο ήλιος στη λάσπη, η Δημοκρατία στον τάφο, η Ελευθερία στο σταυρό και η Δικαιοσύνη φόρεσε ξανά το χακί και τις χρυσές επωμίδες.

Ας μην ψάξουν, γιατί ψάχνοντας θα βρεθούν μπροστά στη ιστορία. Την ιστορία της 4χρονης δικτατορίας που αποτέλεσε την πρώτη φάση του εμφυλίου. Θα βρεθούν μπροστά στην 4χρονη ιστορία της Εθνικής Αντίστασης και τους συντελεστές της. Μπροστά σε αυτούς που με ένα μαντύλι όνειρα και ιδανικά για μιά Ελλάδα εθνικά ανεξάρτητη και δημοκρατική, και με μόνο όπλο της καρδιάς το πύρωμα για λευτεριά και δίκαιο ορκίστηκαν «...Εις Σε, ω Ιερή

πατρίδα» η λευτεριά σου και το δίκαιο θα είναι ο οδηγός των πράξεών μου, και η ευτυχία σου η ανταμοιβή των κόπων μου. Θα βρεθούν μπροστά στην αποθέωση του παράτολμου ηρωισμού, αντίθετα από κάθε λογική πρόβλεψη. Μπροστά σε αυτούς που θρεμένοι με ιδανικά και οράματα για μία Ελλάδα Νέα. Σε αυτούς που με τον αγώνα γι αυτήν την Ελλάδα, άφησαν αγωνιζόμενοι το εκτύπωμά τους στη διαμόρφωση της εθνικό-κοινωνικής συνείδησης και ηθικής για την μεταπολεμική Ελλάδα. Και το πιο δυσάρεστο για αυτούς που θα τολμήσουν να ψάξουν.

Θα βρεθούν μπροστά στη δημαγωγία της Δεξιάς, που όπως πάντα καταφεύγει στις έσχατες απλουστεύσεις. Απλουστεύσεις που για κάποιο διάστημα πειθούν καταστρέφοντας συνειδήσεις και σκοτώνουν την ευθύνη απέναντι στη δημόσια ζωή και την εθνική υπόσταση. Θα βρεθούν μπροστά στη Δεξιά, που στον μακρόχρονο βίο της αλλάζει μεθόδους, χωρίς να αλλάξει ταξική φύση και κοινωνικές στοχεύσεις. Στη δεξιά, που για να πετύχει τους σκοπούς δυναμώνει τη λαβή στους μηχανισμούς του κράτους: Διοικητικούς, κατασταλτικούς, ιδεολογικούς και εκπαιδευτικούς κλπ μηχανισμούς. Στη Δεξιά που μή έχοντας ψυχοσωματικές ρίζες με το λαό και τη γενιά της Αντίστασης, δεν ήθελε η Εθνική Αντίσταση, να αποτελεί πλαίσιο εθνικής προβολής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης, γι αυτό και την εξωβέλιξε απ τους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς, όλους εκείνους που μπορούσαν να συμβάλουν σε αυτό. Στη Δεξιά, που για να υλοποιήσει τις όποιες στοχεύσεις της, ενισχύει το συγκεντρωτικό χαρακτήρα με μέτρα αξιών το χρήμα, για κοινωνική άνοδο και κοινωνικό-οικονομική καταξίωση το ψέμα. Η κατοχή ήταν μια κατ'εξοχήν εποχή, που εκτός απ τα αλισβερίσια με τους κατακτητές, η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, επέτρεψε στους κάθε είδους δημαγωγούς και συνεργάτες να ασελγούν στο καταγεφυρωμένο σώμα της Ελλάδας, για να υλοποιήσουν τις όποιες αθέμητες επιθυμίες και φιλοδοξίες τους.

Θα βρεθούν μπροστά στη στρέβλωση της μνήμης και της ιστορίας με εξωπραγματικά επιχειρήματα-σχήματα, που επέβαλαν τα ταξικά συμφέροντα στο μνημονικό υλικό του λαού, για να καλύψει τραυματικές ταξικές παραλλείψεις, συνεργασίες και προδοσίες ακόμα. Η στρέβλωση δεν αποτελεί φαινόμενο ταξικό-Ελληνικό ή ατομικό αλλά και συλλογικό. Εκεί στη συλλογική μνήμη του λαού θέλει η Δεξιά, σαν εκπρόσωπος της άρχουσας τάξης, να έχει κατασκευάσει και αντικαταστήσει τους αγωνιστές και ήρωες του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης με τους δικούς της. Στη μνήμη του απλού λαού θέλει να καταγράψει τους συνεργάτες γιά «αγωνιστές» τους απόντες σε «ήρωες», να αναδείξει και να περάσει στη λαϊκή παράδοση τον κόσμο των κιωτήδων.

Θα βρεθούν μπροστά στον Φιλοκτήτη του Σοφοκλέους : «Διασκεδάζουν οι θεοί να βλέπουν πως ξεφεύγει τον Αδη κάθε καρυδιάς καρύδι, Τους δίκαιους όμως και τους έντιμους τους καταβαρυνώνουν με το παραμικρό. Τί να σκεφτείς και τί να πείς ; Πως καταντήσανε έτσι ; Η μόνη μας παρηγοριά, κάποιοι παράλογοι θεοί».

Η κατοχή είναι η κατ'εξοχήν περίοδο που η υστεροφημία προσώπων που έδρασαν σε συνεργασία με τους Γερμανούς, αντεθνικά και εθνοκτόνα να παραδίνονται μέσω της στρέβλωσης στην συλλογική μνήμη σαν «αγωνιστές» και «ήρωες» και «εθνοσωτήρες» ακόμα. Από το πλήθος ανάλογων περιπτώσεων στο παρελθόν (1821 κλπ) και ειδικά του αλβανικού πολέμου και την Εθνική Αντίσταση, συντηρείται μια ψεύτικη εικόνα «αγωνιστών» και «ηρώων», που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Άνθρωποι που

πολέμησαν ηρωϊκά στο πλευρό των κατακτητών μέσω της στρέλβωσης, της παραποίησης και κυρίως την ανάγκη να υπάρχουν «αγωνιστές» και «ήρωες» σβήστηκε πολύ γρήγορα απ τη συλλογική μνήμη του λαού και πήραν ήδη τη θέση των κατ'εξοχήν «τιμωρών» του κατακτητή. Σε αυτό βοηθούν και οι «επαγγελματίες» διαστρεβλωτές και καλοπληρωμένοι «ιστορικοί». Οι ιστορικοί που για λόγους ταξικών και συμφέροντος, καθυπόταξαν την Νεοελληνική ιστορία μόνο στην εθνικιστική της διάσταση, παραγνωρίζοντας εξ ολοκλήρου τη σύνδεσή της με την κοινωνία που είναι ο φορέας της ιστορίας.

Θα βρεθούν μπροστά στη φρικτή σφαγή των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, στα κολαστήρια του θανάτου της Κέρκυρας, της Αίγινας, της Κεφαλονιάς, του Γεντή Κουλέ, της Τρίπολης και στα Νεκροταφεία της Γυούρας, της Μακρονήσου και τα ψυχιατρεία. Εκεί θα βρεθούν μπροστά στους αθάνατους νεκρούς, που και την ύστατη ακόμα στιγμή της ζωής τους, στο πρώτο-πρώτο φως κάποιας αυγής, πάνω στο άνθος της νιότης τους, μπροστά στις μπούκες των ντουφεκιών που σημάδευαν την καρδιά τους, αυτοί με το αίμα τους, ενώ χαράζανε το σύνορο της ζωής, πέσανε με το όραμα της λευτεριάς και της εθνικής ανεξαρτησίας. Σταυραετοί της Εθνικής μας Αντίστασης, στις πιο ψηλές κορφές των επαναστατικών θρύλων της Ρωμιοσύνης. Στις πιο ψηλές κορφές της αρετής, της τιμής και της ανδρείας. Με αυτό το όραμα είχαν ξεκινήσει, με αυτό το όραμα είχαν πολεμήσει μέσα στη λαίλαπα και τις φωτιές του απελευθερωτικού ξεσηκωμού και με το ίδιο όραμα ξεψύχησαν αλυσοδεμένοι σε αυτά τα θυσιαστήρια και τους χώρους των εκτελέσεων.

Θα βρεθούν μπροστά στη διαπίστωση ότι η συμμετοχή, η προσφορά και η ευθύνη απέναντι στο λαό και την Ελλάδα, ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ενδιαφέροντα του εθελοντή αντάρτη. Θα βρεθούν μπροστά στον αντάρτη που εθελοντικά αυτοεπιστρατεύθηκε και αφού πολεμώντας έκανε το πατριωτικό του καθήκον, τον χαρακτήρισε η μετακατοχική «πολιτεία εχθρό, μίasma, ΕΑΜοβούλγαρο, και κουμμούνι», η πολιτεία και Εκκλησία «άθεο και αντίχριστο» τον συνέλαβε, τον βασάνισε τον καταδίκασε, χωρίς να τον δικάσει και την Τρίτη μέρα μετά «κατά τας γραφάς» την καταδίκη τον εκτέλεσε.

Θα βρεθούν μπροστά στους συνεργάτες, τους κουκουλοφόρους, τους απόντες και τους μαυραγορίτες και κυρίως μπροστά στους καιροσκόπους, τους ανέθυνους και τους ιστορικά ανήθικους. Μπροστα σε αυτούς, που όχι μόνο πρόδοσαν την Ελλάδα, αλλά δολοφόνησαν για μιά ακόμα φορά την ίδια την Ελλάδα. Μπροστά σε αυτούς που όχι μόνο παραποίησαν την ιστορία, αλλά και αντικατάστησαν τους πραγματικούς αγωνιστές με τους δειλούς και τους φυγόπονους-τομαράκιδες. Τους ήρωες με τους προδότες.

Ποιό άλλο θα μπορούσε άλλωστε να είναι το νόημα της ιστορίας αν όχι το να «θυμούνται οι παλιότεροι και να γνωρίζουν οι νεότεροι» τους όποιους αγώνες πραγματοποίησαν και πιά στοιχεία πολιτισμού παρήγαγαν οι προηγούμενες γενιές. Ίσως, αλλά αυτό θα πρέπει να είναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, να σεβόμαστε το παρελθόν και κυρίως να προσπαθούμε να παραδεχθούμε και τα όσα δεν εγκρίναμε έτσι ώστε, να διορθώσουμε τα λάθη που κάναμε στη διάρκεια του αγώνα και τη συγγραφή της ιστορίας.

Και επειδή πιστεύω, πως όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν, τί έγινε στη χώρα και τον κάθε Νομό και στο Νομό μας αμέσως μετά την απελευθέρωση,

θα αναφέρω δίπλα στα άλλα περιστατικά που προανάφερα και τη δική μου σύλληψη και τα πολλαπλά κατάγματα του εχω υποστεί απ τα βασανιστήρια.

Τον Ιούλιο του 1946 στο χωριό Κάτω Βέρμιο (Σέλι) του Νομού Ημαθίας και κατ επέκταση σε όλη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο, όπου μένονταν η λαίλαπα της λευκής τρομοκρατίας. Μια τρομοκρατία καθοδηγημένη απ το επίσημο κράτος και εκτελούσαν-εφάρμοζαν στην πράξη «διαπρεπείς» συνεργάτες των κατακτητών και εξ επαγγέλματος βασανιστές και δολοφόνοι.

Στις 10 Ιουλίου το 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή φωνή» της Θεσσαλονίκης στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο «ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» γράφει: «Στις 4-7-1946, δυνάμεις χωροφυλακής με επικεφαλής :Τον Βαρδουλάκη, πήγαν για εκκαθαριστικές Επειχειρήσεις στο Βέρμιο» Πέρασαν από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι) όπου και έπιασαν : Τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Νίκο Κόγια του Γεωργίου, τον Γεώργιο Κασνάκη και τον Νίκο Μπέλλα τους οποίους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ, που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στο Νοσοκομείο της Νάουσας, πέθανε στο δρόμο (οι πληροφορίες λένε, πως πέθανε από τα βασανιστήρια). Επίσης κατάσχεσαν 25 ζώα απ το Σέλι. Εδιωξαν τον Παππά Βουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε Ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι έμεινε το χωριό χωρίς Παππά»

Ο ανταποκριτής δίνει τα τρία βασικά στοιχεία που θέλει ο ιστορικός:Το γεγονός-απόσπασμα-συλλήψεις.Το χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι και τον χρόνο 4/7/1946. Λείπει όμως ο λόγος για τον οποίο έγιναν οι συλλήψεις, ο ξυλοδαρμός των συλληφθέντων και ο θάνατος του ενός απ τα βασανιστήρια: Του Νίκου Μπέλλα.

Ξέρω πως είναι αβάσταχτα τρομερό, όταν σε υποχρεώνουν να διαβάσεις πως στην αγαπημένη μας Ελλάδα, συνέβησαν τέτοια απίστευτα εγκλήματα. Μα είναι πολλές φορές τρομερότερο όταν τα ζήσεις, όπως τα έζησε η δική μου γενιά. Η γενιά της εθνικής Αντίστασης 1941-44, του εμφυλίου πολέμου και των μεταμφυλιακών χρόνων. Και γίνεται ακόμα πιο τραγικό, όταν τελικά αποδειχθεί-αποδείχθηκε ήδη, οτι όλο αυτό το ανεξέλεγκτο έγκλημα, αυτό το πρωτόγνωρο μακελιό...είχε ένα και μόνο στόχο : να μειωθεί σε βαθμό που να ισούται με τίποτε και ή δυνατόν με «έγκλημα» ιστορικά η συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, να παραποιηθούν, να διαστρευλωθούν -αλλοιωθούν και κυρίως να καταχωνιαστούν τα εθνικό-λαϊκά οράματα της εθνικής μας Αντίστασης. Να χάσει την αίγλη και τη δόξα που της αξίζει η προσφορά της, το κλέος της, οι ηρωές της. Και φοβάμαι οτι γράφοντας τα πιο πάνω οτι δεν υπερβάλω. Και δεν υπερβάλω γιατί:

Η γενιά της Αντίστασης, βγήκε μέσα απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε στη σημαντικότερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας μας-τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Η γενιά αυτή ήταν ό,τι πολυτιμότερο απόκτησε-κέρδισε ο λαός μας σε αυτόν τον αγώνα. Αυτό το αθάνατο για τη Νεοελληνική ιστορία κεφάλαιο του λαού, η άρχουσα τάξη με τους εκπροσώπους της, όχι μόνο δεν το αναγνώρισε σαν συντελεσθήσα πράξη, μισό σχεδόν αιώνα, αλλά και σήμερα ακόμα δεν αναγνωρίζει το πολύτιμο περιεχόμενο αυτού του εθνικό-λαϊκού ιστορικού κεφαλαίου σαν πράξη εθνική και κυρίως δεν το αξιοποίησε το κεφάλαιο αυτό στο χώρο της παιδείας και της ιστορίας. Και όχι μόνο δεν την αναγνώρισε nte gíoyre, αλλά και όταν ακόμα το 1985, έγινε μια montoyw bibenti «αναγνώρηση» απ την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, όχι μόνο αποχώρησε απ την βουλή, αλλά πριν αποχωρήσει δήλωσε, οτι όταν έρθει στην εξουσία θα τον καταργήσει αυτόν τον νόμο. Και το πιο τραγικό, είναι οτι δεν συγχώρησε ποτέ

το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης-κομμουνιστές Σοσιαλιστές και προοδευτικούς δημοκράτες «το εθνικό ανοσιούργημα» να πάρουν πρωτοβουλίες για πράγματα που υπάγονται στη σφαίρα της δικής τους ευθύνης.

Τους κομμουνιστές και τους συνοδηπόρους, όπως χαρακτήρισαν τους δημοκράτες, που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι και αβοήθητοι, μέσα σε ελάχιστο χρόνο, σε χρόνο μηδέν, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελιτείες κλπ, να κάνουν σε ολόκληρη τη χώρα δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να ανασυγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν όχι μόνο τους τρεις κατακτητές, αλλά και τα-ντόπια ένοπλα τμήματα που με την συναίνεσή τη δική τους και των Αγγλων τα συγκρότησαν οι Ραλλο-Γονατάδες και οι διάφοροι πούλιδες με τους κατακτητές-με όπλα που υποχρεωτικά πήραν απ τους ίδιους τους κατακτητές για να τους πολεμήσουν.

Να πολεμήσουν τους κατακτητές, που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιο άσχημο είναι ότι μπόρεσαν να διώξουν πολεμώντας τους κατακτητές, ενώ παράλληλα βοηθούσαν αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Να συγκροτήσουν εθνικό στρατό στα προπολεμικά πρότυπα. Εκτός απ τον ένοπλο Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, (65,500) που είχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά τη διακυβέρνηση της χώρας μετά την Απελευθέρωση.

Ε! Όχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει όχι απλώς πολύ αλλά πάρα πολύ. Είναι κάτι που ξεπερνά τα «εσκαμένα», κοινώς παραδεκτά για την άρχουσα τάξη και τους μεγάλους μας «φίλους και συμμάχους». Αυτό είναι απ τα «εγκλήματα» που δεν μπορεί να τα συγχωρήσει ποτέ η άρχουσα τάξη στο λαό. Και ενώ τον πρόδοσε συνεργαζόμενη ενα μεγάλο της κομμάτι με τους κατακτητές και ενα άλλο με την 4ο Αυγ/νή καμαρίλλα, όχι μόνο δεν αναγνωρίζει την λαϊκή προσφορά, την πολεμά απ τις πρώτες ακόμα μέρες σε συνεργασία με τους Νεοκατακτητές, δεν δυστάσε να εξοντώσει τη ανυπότακτη αυτή γενιά με τη βοήθεια των Αγγλών και των Αμερικάνων μέσω του εμφυλίου πολέμου.

Είναι σε όλους γνωστό, ότι γι αυτό το έγκλημα που διαπράχθηκε μετααπελευθερωτικά εις βάρος της χώρας μας, ενα μέρος της ευθύνης έχουν απ την περόδο της κατοχής ακόμα και οι Αμερικάνοι. Οι Αγγλοι και οι Αμερικανοί, είχαν ενα κοινό σχέδιο να συντρίψουν την Αριστερά. Θέλανε να ελαττώσουν αποφασιστικά, ανεπανόρθωτα την επιρροή, να τη δυσφημίσουν, να την εξοντώσουν. Ποτέ δεν σκέφτηκαν να εγκαθιδρύσουν ενα δημοκρατικό καθεστώς στην Ελλάδα, που να ανεχθεί μια ισχυρή Αριστερά. Δεν μπορούσαν να ανεχθούν μια Αριστερά σαν αυτή που τους προέκυψε με την απελευθέρωση, και αυτό γιατί κινδύνευε το καθεστώς και όχι το σύστημα όπως ισχυρίζονται. Δεν θα επέτρεπαν ποτέ δημοκρατικές διαδικασίες, γιατί ήταν φανερό πως ούτε το Βασιλιά, ούτε τους άλλους πράκτορες μπορούσαν να φέρουν, να τους εγκαταστήσουν και να τους κρατήσουν για πολύ στην εξουσία.

Η κρατική οργάνωση των αντιπάλων της Αριστερά ήταν στα σπάργανα. Εκτός απ τις δολοφονικές συμμορίες της δοσίλογης Δεξιάς και τους Εξ ίσου δοσίλογους βασιλόφρονες, που δραστηριοποίησαν δεν είχαν άλλους μηχανισμούς. Είχε δημιουργηθεί βέβαια η Αντιβασιλεία (με τον Αρχιεπίσκοπο

Δαμαστηνό που ανατράφηκε στη Λόντρα). Οι κυβερνήσεις όμως που εγκαθιστούσαν οι Αγγλοαμερικάνοι ήταν υποχείριές τους, δοσιλογές όπως δοσιλογές ήταν και οι κυβερνήσεις της κατοχής και αυτή του Καΐρου που εγκατέληψε λαό και χώρα. Σαν τέτοιες δεν μπορούσαν να σταθούν. Πολύ περισσότερο να παράγουν έργο. Οι κρίσεις ήταν αλλεπάλληλες. Η μια διαδέχονταν την άλλη. Πλαστήρας, Βούλγαρης, Κενελόπουλος, Σοφούλης κλπ.

Η Αριστερά ήταν ισχυρή. Και ισχυρή Αριστερά σε κάθε παρουσιαζόμενη ευνοϊκή διεθνή συγκυρία ήταν κίνδυνος να ανατρέψει το σαθρό καθεστώς που κάθε φορά θα εγκαθίδρυαν. Αφού δεν είχαν δικές τους αξιολογές εσωτερικές δυνάμεις, υπολογίσιμη επιρροή στο λαό που θα μπορούσαν να στηρίζονται. Δυνάμεις που θα επέτρεπαν αν όχι την παραδοχή της Αριστεράς τουλάχιστο την ανοχή, αναγκαστικά συνεπώς, για να την υποτάξουν και να κυβερνήσουν, έπρεπε να χτυπήσουν μέχρι να συντριβεί η Αριστερά. Να τη χτυπήσουν με κάθε τρόπο και μέσο. Η καταδίωξη σκοπό είχε την εξόντωση της Αριστεράς. Η εξόντωση, τους έδινε δυό βασικά πλεονεκτήματα α) τους έδινε το χρόνο να οργανώσουν τους πολιτικούς και κυρίως τους δυναμικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και ελεγχόμενο πλέον δικό τους κράτος να εξαπολήσουν πομπικούς κατά της Αριστεράς και β) μείωνε τα ποσοστά της Αριστεράς, τρομοκρατούσε τον κόσμο και τον αποθάρρυνε να συμμετάσχει σε αγώνες για τη βελτίωση της ζωής και τη δημοκρατία.

Επίσημα η Ουάσιγκτων και κυρίως ο πρόεδρος Ρούσβελ και οι σύμβουλοί του-αυτοί που διαμόρφωναν την μελλοντική-μεταπολεμική ηγεμονία της Αμερικής και ο εδώ πρέσβης Μάκ Βή, ποτέ και σε τίποτε δεν διαφώνησαν, μα ούτε και διαφοροποιήθηκαν στην πράξη με τη Δεκεμβριανή και την μετά «Δεκεμβριανή πολιτική του Τσιώρτσιλ». Παρά τις αντιδράσεις του τύπου, των μελών του Κογκρέσου, του Σέιτ Πάρτμεντ και μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης, δεν ταυτίστηκαν τα λόγια με την πράξη. Για τους Αμερικανούς το έργο του Τσιώρτσιλ, στην Ελλάδα αποτελούσε στην προοπτική της δική τους υποδομή. Το γεγονός αυτό και αν ακόμα δεν γινόταν σκόπιμα, η ανοχή είχε μια τεράστια επίδραση στην προσπάθεια του Τσιώρτσιλ, να ολοκληρώσει με όποιαδήποτε μέσα το δολοφονικό σχέδιο «MANNA». Οι Αμερικανοί πάντα είχαν βλέψεις σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου και βασικό προγεφύρωμα στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής.

Με το ερώτημα γιατί η άρχουσα τάξη, δεν οργάνωσε αντίσταση όπως οι άλλες ευρωπαϊκές χώρες, θα αποδειχθεί ότι πράγματι η ελληνική αστική τάξη, σε αντίθεση με τις ευρωπαϊκές πρόδωσε για άλλη μιά φορά μετά το 21, όχι μόνο το λαό αλλά και τον ιστορικό της ρόλο να καθιερωθεί ως ο αναμφισβήτητος ηγέτης της χώρας.

Η ιστορία διδάσκει πως όταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που δεν την αποδέχονται, αντιδρούν και οργανώνουν Αντίσταση, είναι το κράτος και ο κρατικός μηχανισμός, το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας κλπ. Τα Υπουργεία εθνικής άμυνας και εσωτερικών και όποιο άλλο συναρμόδιο υπουργείο, που οπωσδήποτε έχουν εκπονήσει κάποιο σχέδιο για το πώς θα δράσει όχι μόνο στον πόλεμο, αλλά και σε περίπτωση κατάκτησης της χώρας και κυρίως πως θα απελευθερωθεί η κατακτημένη χώρα. Θέλω να πιστεύω ότι δεν υπήρχε άρχουσα τάξη, που να μὴν εκπωνεί έστω κάποια υποτυπώδη σχέδια, για το πώς θα δράσει και θα αντιδράσει σε περίπτωση πολέμου, κατοχής κλπ. Πάντα με στόχο τα συμφέροντά της προαποφασίζει ποιές συμμαχίες θα διαμορφώσει και στο πλευρό ποιών θα τάχθει στην κάθε

περίπτωση όπως των Βαλκανικών πολέμων, του Α! και του Β! Παγκοσμίου πολέμου, καθώς και τι θα πράξει σε περίπτωση κατοχής.

Αυτά τα πράγματα καμιά άρχουσα τάξη, δεν τα αφήνει στην τύχη. Αν δεν τα έθεσε σε εφαρμογή, δεν είναι γιατί δεν είχε σχέδια, αλλά γιατί αυτή ήταν η μόνη στρατηγική που εφαρμόζοντάς την, θα εξασφάλιζε κατά τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντά της. Η κάθε άρχουσα τάξη γνωρίζει πως το ποίμνιό της, παρ' ότι υπήκοοι και όχι πολίτες γι' αυτήν λόγω αρχής και ύπαρξής του, δεν θα δεχθεί τη σκλαβιά. Και όχι μόνο θα αντιδράσει, αλλά ξέρει πως θα βρεί τρόπο για να αγωνιστεί. Σε παρόμοιες περιπτώσεις και στιγμές όπως αυτή της κατοχής, που μαζί με την τύχη του λαού, κρίνεται και η δική της τύχη ή και μέρος ακόμα απ' τα συμφέροντά της, όταν τα πράγματα δεν είναι σαφή και ξεκάθαρο το αποτέλεσμα, καμιά η άρχουσα τάξη δεν διακηδεύει τα συμφέροντά της, πολύ περισσότερο την ύπαρξή της, για να συμμετάσχει σε μιά ερμαφρόδιτη ακόμα κατάσταση. Αυτό θα το κάνει-οπώς το έκαναν και το 21 οι Πρόκριτοι, Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος-οταν τα πολεμικά δεδομένα θα έχουν ήδη γίνει σαφή αν όχι οριστικά.

Σαν τάξη που δεν έχει τη συνέναιση του λαού να κυβερνήσει, αλλά την εξουσία της, την δίνουν και τη στηρίζουν οι ξένοι, σημαίνει ότι «φύσει εχθρό» της είναι ο λαός, που για δικούς του αντικειμενικούς λόγους, δεν της δίνει τη συνέναιση να κυβερνήσει. Ακολουθεί αυτήν ακριβώς την πολιτική, που η δική μας άρχουσα τάξη ακολούθησε στη διάρκεια της κατοχής. Αντί να μπει μπροστά και να καλέσει το λαό σε αγώνα, τον εγκατάληψε στην τύχη του, με τη βεβαιότητα ότι ο λαός θα οργανώσει αγώνα, όχι μόνο για την επιβίωσή του, αλλά και για την υπεράσπιση της χώρας που ζεί. Δεν το καλεί σε αγώνα, γιατί αν τον καλέσει μετά τη νίκη, θα υποχρεωθεί όχι μόνο να παραχωρήσει ένα μέρος απ' τα μελλοντικά της κέρδη απ' τη συμμετοχή του λαού στα κέντρα των αποφάσεων, αλλά θα υποχρεωθεί να συμμετάσχει και η άρχουσα τάξη στην αποκατάσταση των καταστροφών, να αναγνωρίσει τον αγώνα, τις θυσίες, τους νεκρούς, τους τραυματίες κλπ. Με τη μή συμμετοχή και αναγνώριση απαλλάσει τον εαυτό της στην όποια επανόρθωση. Και το βασικότερο μετά τον πόλεμο εξακολουθεί να είναι οικονομικά εύρωστη, αρτημελής και αριθμητικά στο σύνολό της παρόν.

Φαίνεται, πως ο αστικός πολιτικός κόσμος στην αρχή του πολέμου, έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα. Η αστραπιαία κατάληψη της Ευρώπης απ' τον άξονα και η μεταξική φασιστική υποδομή που προϋρχε, επιβεβαίωναν ότι η νέα τάξη πραγμάτων υπό την Γερμανική ηγεσία ήταν δεδομένη. Αν σε αυτό προστεθεί ότι ένα μεγάλο μέρος της ολιγαρχίας είχε ταυτίσει τα συμφέροντά της με αυτά της Γερμανίας, καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα ότι η όποια και όσο πλατιά και αν ήταν η αντίσταση, δεν θα μπορούσε να σταθεί, αφού δεν διέγραφε προοπτική νίκης υπο τη νέα τάξη πραγμάτων.

Για να μὴν υποστεί την μείωση των κερδών και την συμμετοχή του νικητή λαού στη λήψη των αποφάσεων, άφησε τα πράγματα φλού από άποψη οργάνωσης και αγώνα, που υποχρεωτικά η οργάνωση θα βάλει και το λαό στο παιχνίδι των κερδών και τη συμμετοχή στην εξουσία, αφού αυτός θα βάλει το αίμα. Με βάση αυτά τα δεδομένα γίνεται κατανοητή η μη οργάνωση και συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση. Διατηρεί τις σχέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου και τους ταξικούς δεσμούς με τις άλλες άρχουσες τάξεις και σε περίπτωση, που η Αντίσταση του λαού αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη για τα συμφέροντά της. Και όταν πιά στον πολεμικό ορίζοντα τα πράγματα

εχουν κριθεί, τότε οργανώσε τους εθνοϊσμούς και τα τάγματα ασφαλείας, για να πολεμήσει την αντίσταση που τόλμησε να οργανώσει ο λαός χωρίς την δική της συγκατάθεση. Και όταν μετά την απελευθέρωση ο λαός μέσω του αγώνα διεκδικεί τη συμμετοχή του και στα κέρδη και στη λήψη των αποφάσεων, αν οι δυνάμεις των εθνοϊσμών και των ταγμάτων ασφαλείας, δεν αρκούν να στακίσουν τις δομές που στη διάρκεια του αγώνα έχει διαμορφώσει το λαϊκό κίνημα, με αντάλλαγμα την υποθήκη της εθνικής ανεξαρτησίας και συμμετοχή των ξένων στα δρώμενα της χώρας καλεί τους ξένους να εμπεδώσουν την κατάσταση και να την ενθρυνίσουν ξανά στην πολυπόθητη εξουσία.

Με τον τρόπο αυτό, όχι μόνο απαλλάσει τον εαυτό της απ τις υποχρεώσεις προς το λαό, με την δύναμη των εθνοϊσμών και των ξένων, του αμφισβητεί τον αγώνα, τις θυσίες και το αίμα και αν δεν υποταχθεί τον θέτει εκτός «Νόμου». Και όχι μόνο τον θέτει εκτός νόμου, αλλά αν τα μέτρα δεν καρποφορούν τον οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να τον συντρίψει. Με έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία γεμίζει τα ξερονήσια με εξορίστους, και τις φυλακές με καταδίκη και μόνο κρατούμενους με βαρείες ποινές. Θέτει σε ενέργεια τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Επιβάλλει μέσω των εκτάκτων μέτρων σιγή τάφου, διαστρευλώνει, παραποιεί τα ιστορικά γεγονότα και μετά την ήτταν υποχρεώνει τον καταδυναστευμένο λαό να αποκαταστήσει-επανορθώσει με δικές του και μόνο δαπάνες τις καταστροφές του πολέμου.

Για να μπορεί η ηγεσία κάθε χώρας να πάρει τις δικές της αποφάσεις για το πως θα αντιδράσει, να δράσει και με ποιόν θα συμμαχήσει, πρέπει ηγεσία της χώρας να είναι εθνικά ανεξάρτητη. Να μην είναι όπως η δική μας προσδεμένη στο πολιτικό-οικονομικό άρμα της Αγγλίας απ το 1821 μέχρι το 1913, που ανέβηκε στο θρόνο ο βασιλιάς Κωσταντίνος και η βασίλισσα Σοφία, που επηρρέαζε έκτοτε βαθιά τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας και κυρίως κατά την περίοδο του εθνικού διχασμού, υποστηρίζοντας την πολιτική της Γερμανικής ουδετερότητας. Μια ουδετερότητα, που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του αδερφού της Κάιζερ Γουλιέλμου Β'. Με το που ανέβηκε ο Κωσταντίνος στο θρόνο δίπλα, στο ένα αφεντικό προστέθηκε ένας ακόμα. Δημιουργήθηκε ένας δεύτερος ανταγωνιστικός πόλος. Ο πόλος της Γερμανικής επιρροής στην Ελλάδα. Αλλωστε σε αυτόν τον ανταγωνισμό ανάμεσα στην Αγγλία και Γερμανία, οφείλονταν και ο καταστροφικός διχασμός με αρχιτέκτονα τον Μεταξά, που ήταν άνθρωπος του γενικού γερμανικού επιτελείου. Ο άνθρωπος, που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό και κατά τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο.

Παρ όλο που η κατοχή της χώρας, απ τα γερμανικά στρατεύματα υπονόμευσε τις αγγλοελληνικές σχέσεις, η επιρροή του αγγλικού παράγοντα όμως εξακολουθούσε να παίζει ακόμα καθοριστικό ρόλο. Το γεγονός αυτό τους έδινε μεγάλες δυνατότητες να ελίσσονται. Είχαν παλιά και πρόσφατη πείρα από φιλοξενία εξορίστων κυβερνήσεων και ηγεμόνων. Βάση αυτής της αρχής και πείρας προκειμένου να τους υποτάξουν στις δικές τους θέσεις και θέληση, έδωσαν άσυλο στην ελληνική «κυβέρνηση» και το βασιλιά.

Η ξένη κατοχή επιλέγει συνεργάτες που ή είχαν και την αγγλική συναίνεση, όντας πράκτορές τους, ή οι Αγγλοι τους υιοθέτησαν εκ των υστέρων, είτε για τις ψευδοϋπηρεσίες που τους προσέφεραν στην κατοχή, μα και γι αυτές που έπρεπε να τους προσφέρουν στο μέλλον. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν ένα υλικό επιξεργασμένο και προετοιμασμένο να προσφέρει υπηρεσίες έξω απ την εθνική συνείδηση και κατά βάση εναντίον της. Αυτό έγινε πράξη αργότερα,

οταν όλοι ανεξαιρέτως οι συνεργάτες του κατακτητών με κάποια διάκριση βέβαια, ως προς το μέγεθος της«προσφοράς» και τον κίνδυνο που διέτρεχαν να καταδικαστούν σαν δοσίλογοι, τους εφοδίασαν με αγγλικά πιστοποιητικά και εμφανίστηκαν, όχι πλέον σαν συνειδητοί και εκούσιοι αυτό το «εκούσια» και «συνειδητή» συμμετοχή στη συνεργασία που πρόβλεπε ο «Νόμος» για τους δοσιλόγους. Για να συλληφθεί κάποιος για συνεργάτης έπρεπε ο καταγγέλων να αποδείξει όχι μόνο με στοιχεία την πράξη αλλά και οτι η πράξη αυτή ήταν «εκούσια» και «συνειδητή» ... Ετσι είδαμε συνεργάτες των κατακτητών, αλλά με αγγλική «εντολή» να γίνουν συνεργάτες των κατακτητών. Δυστυχώς στη χώρα μας έχουν συμβεί πολλά περίεργα! Απ το 1821 και μετά, μα και εξακολουθούν να γίνονται ερήμην του λαού.

Ενώ λοιπόν, η ιστορία διδάσκει αυτά και ο λαός βλέποντας τα γερμανικά Στούκας και τα τάνκς, να σκορπούν το θάνατο και τη συμφορά. Να μετατρέπουν τη χώρα σε ερείπια μπήκε το πρόβλημα: τί θα γίνει από εδώ και μπρός και τι αναλογεί στον καθένα να κάνει για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας. Στο χώρο της άρχουσας τάξης και γενικότερα στην κρατική μηχανή, το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν πως θα σώσουν τον εαυτό τους και το...Βασιλιά. Μετά την κατέρευση του μετώπου, την κρίσιμη μέρα της 19/4/41 ο βασιλιάς ενάλαβε καθήκοντα και Πρωθυπουργού για 3 μέρες και στις 21/4/41 όρκισε πρωθυπουργό τον Εμ Τσουδερό και μαζί του αναχώρησε στις 23/4/41 για την Κρήτη, παίρνοντας μαζί του και τους μέλλοντες να γίνουν, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, ολη η κρατική ανωτάτη μηχανή, οι χθεσινοί ακόμα αιώνιοι, Πάππουν προς Πάππουν «ειδικοί προστάτες» όλοι μαζί έγιναν Λαγοί. Πριν φύγει ο βασιλιάς στο «δραματικό» του διάγγελμα διαδήλωνε : «την απόφαση όλου του έθνους, να συνεχίσει από εκεί τον αγώνα, μέχρι της τελικής νίκης»

Διοικητής του τμήματος στρατιάς Ηπείρου ήταν ο αντιστράτηγος Ιων Πιτσιάκας. Διαπιστώνοντας κάποιες διαρροές απ τις 18/4/41 στο μέτωπο τις έκανε γνωστές στην Αθήνα. Αρχισαν οι πιέσεις, για λύση με πρώτο τον Μητροπολίτη Ιωαννίνων Σπυρίδον. Το ίδιο και οι Διοικητές του Α!, Β! και Γ! Σωμάτων Στρατού πίεζαν για ανακοχή. Προ του κινδύνου ολικής καταστροφής, ο αρχαιότερος αυτών αντιστράτηγος Τσολάκογλου του Γ. Σ. Σ ανέλαβε το δύσκολο έργο. Ενώ στην αρχική συμφωνία οι όροι παράδοσης περιείχαν κάποια στοιχεία φερέγγυα σε συνέχεια τον εξαπάτησαν οι Γερμανοί για έντιμη παράδοση. Πήρε την ευθύνη της ανακωχής, έγινε Πρωθυπουργός της κατοχικής κυβέρνησης, (ενώ ηξερε οτι εξαπατήθηκε. Αυτό το δεύτερο ήταν το τραγικό του λάθος) καταδικάστηκε απ το ειδικό δικαστήριο εις θάνατο μετά την απελευθέρωση και πεθανε το 1948 με το στίγμα της προδοσίας! Οι υπόλοιποι έγιναν «ήρωες», κυβέρνησαν τη χώρα και την οδήγησαν στην χούντα των συνταγματαρχών και τη διχοτόμηση της Κύπρου.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, το επιβατικό πλοίο «Αρντένα» απέπλεε με συνοδεία πολεμικού με φορτίο τα έπιπλα και τα σκεύη του βασιλικού οίκου και κάποιο άλλο πλοίο φορτωμένο με τα αποθέματα χρυσού και ό,τι αλλο σπάνιο, ακριβό και πολύτιμο υπήρχε πήραν το δρόμο της«διασφάλισης». Πίσω στα κοπέλια τους άφησαν τις τρεις μόνο γνωστές ξερές εντολές για τη στάση που πρέπει να κρατήσουν.

Σε αντίθεση με τον λαό, που ήταν καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο, τις αλόγιστες απ τους Αγγλους καταστροφές : Γέφυρες, αεροδρόμια και λιμάνια, δρόμους, σιδηροδρομικούς σταθμούς τρένα και ό,τι αλλο μπορούσε να εμποδίσει την προέλαση του άξονα, προκειμένου να υποχωρήσουν το

συντομότερο δυνατό και ασφαλείς απ τη χώρα. Την κατοχή, τις επιτάξεις, τις αρπαγές, τις μακρόχρονες προσωπικές επιστρατεύσεις και ένταξη στα συνεργεία (αγγαρία) που συγκρότησαν απ τις πρώτες ακόμα μέρες για την αποκατάσταση των καταστροφών που προκάλεσαν οι Αγγλοι φεύγοντας κλπ. Την απειλή με θάνατο για τους κατόχους όπλου και τη λάμια πείνα που τον αποδεκάτιζε, η άρχουσα τάξη είχε το σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας, τον κρατικό μηχανισμό και τα όπλα στα χέρια της. Και αν ακόμα δεχθούμε πως ενα μέρος της ηγεσίας του στρατού (Τσολάκογλου κ Σια) έκαναν λάθος και ζήτησαν απ το λαό να παραδώσει τα όπλα που τυχόν είχε, μπορούσε όπως έκανε το ΚΚΕ πρώτα και το ΕΑΜ μετά, να ρίξει το σύνθημα για συλλογή και απόρκυψη όπλων με τα οποία θα πολεμούσαμε τους κατακτητές και θα βοηθούσαμε πιά αποφασιστικά και τον συμμαχικό αγώνα.

Μπορούσε συνεπώς ο αστικός κόσμος, να κάνει αν ήθελε Αντίσταση ή να συμμετάσχει στην αντίσταση και όχι να οδηγηθεί στα τάγματα ασφαλείας για να την πολεμήσει. Για πιά λόγο άφησε το ΚΚΕ και το ΕΑΜ να αναπτυχθεί και σε συνέχεια διατυμπάνιζε οτι η ΕΑΜική Αντίσταση θα οδηγούσε το λαό σε κομμουνιστικό καθεστώς; Αφού λοιπόν, διέτρεχε τέτοιο κίνδυνο η χώρα απ τον κομμουνισμό, αναρωτιέται κανείς και με το δίκαιό του, γιατί δεν οργάνωσε τη δική της Αντίσταση ή γιατί δεν συμμετείχε στην υπάρχουσα και απ τα μέσα να διεκδικήσει όχι μόνο το μερίδιό της, αλλά και την ηγεσία της Αντίστασης-της προσφέρθηκε-όπως έκαναν οι Ευρωπαϊκές αστικές τάξεις της Γαλλίας, της Ιταλίας κλπ.

Επειδή το μοναδικό επιχείρημα που προβάλουν προκειμένου να διακιολογήσουν τα όποιες μορφής και έκτασης εγκλήματα, ήταν και παραμένει (άλλωστε αυτόν τον κίνδυνο επικαλέστηκε και ο Μεταξάς και ο Παπαδόπουλος για να επιβάλουν ο πρώτος την 4χρονη και ο δεύτερος την 7χρονη δικτατορία), οτι πάσει θυσία έπρεπε να αποτρέψουν τον κομμουνιστικό κίνδυνο που διέτρεχε η χώρα. Εκείνο που πρέπει να τους θυμίσει κανείς, είναι το γεγονός οτι τους κομμουνιστές η βασιλο-μεταξική δικτατορία με την εγκαθίδρυσή της εκτός του οτι τους πέρασε απ τη φωτιά και σίδηρο (και τους επιζήσαντες ιδεολογικά) τους έστειλε εξορία και τις φυλακές και όχι μόνο, αλλά έδωσε και στην Γκεστάμπο σαν σε (Λίμπρο Ντόρο) με ονοματεπώτμο, τόπο διαμονής, οδο και αριθμό. Ακόμα πρέπει να τους θυμίσει και οτι φεύγοντας η «ηγεσία» για τα απάνεμα λιμάνια, έδωσε την γνωστή εντολή τους : «επιζήσαντες» να τους παραδώσουν στους Γερμανούς. Και πράγματι όσοι επέζησαν απ τη λαίλαπα της δικτατορίας και δεν πέθαναν απ την πείνα το χειμώνα του 1941, η χωροφυλακή εφάρμοσε την ρητή εντολή του Μανιαδάκη και τους παρέδωσε στους Γερμανούς.

Αυτούς οι Γερμανοί τους στοίβαξαν στις ανθρωαποθήκες του Χαϊδαριού, του Παύλου Μελλά και το στρατόπεδο της Λάρισσας, απ όπου πρώτους αυτούς έπαιρνα και εκτελούσαν για αντίποινα. Κορυφαία εκτέλεση τους 200 στην Καισαρινή την πρωτομαγιά του 1944. Σώθηκαν μόνο όσοι κατορθωσαν να αποδράσουν. Ε! λοιπόν, απ αυτούς τους ελάχιστους επιζήσαντες ιδεολογικά και απ την πείνα κομμουνιστές διέτρεχε κίνδυνο η Ελλάδα; Την Ελλάδα που στο όνομα αυτών των ολίγων και της «ελευθερίας» μέσω και της κρατικής τρομοκρατίας την μετέτρεψαν σε ενα ασύννορο κρανίου τόπο! Οσο για την Ελευθερία που είναι συνώνυμη με τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο λαός γνωρίζει οτι Ελευθερία είναι πάντοτε η Ελευθερία εκείνου που σκέπτεται διαφορετικά και παύει να είναι αποτελεσματική οταν καταντάει επιλεκτική και προνόμιο.

Οι εξόριστοι και φυλακισμένοι χωρίς δική κομμουνιστές της μεταξικής δικτατορία, εκτός απ όλα τα άλλα κακά και άσχημα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα Γερμανικά στρατεύματα, είχαν να αντιμετωπίσουν και το φάσμα της πείνας. Την πείνα αυτήν τη φοβερή και απολέμητη αρρώστεια. Η πείνα...η πείνα είναι το φοβερότερο πράγμα και όταν εισαι έξω «ελεύθερος» Την δοκίμασε ο λαός της Ελλάδας και ιδιαίτερα της Αθήνας, τον μαύρο χειμώνα του 1941-44.

Μα η πείνα στη φυλακή και μάλιστα υπό των κατακτητών και του εμφυλίου πολέμου είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα. Εξω έχεις τα δυό σου χέρια και τα δυό σου πόδια. Μπορείς να τρέξεις και να μαζέψεις εστω και λίγα χόρτα. Και ακόμα, αν χάσεις την ανθρωπιά σου...μπορείς να πάς σε κάποιο τενεκέ σκουπιδιών, να ψάξεις και να βρεί κάποια σάπια πατάτα, ντοματά ή ό,τι άλλο μπορεί να μπει στο στόμα και να το κρατήσει το στομάχι. Στη φυλακή όμως τίποτε απ όλα αυτά τα... καλούδια. Εισαι καταδικασμένος σε αργό και βέβαιο θάνατο. Αν σε αυτό προστεθεί και ότι αντικείμενο της φυλάκισης αυτής καθ εαυτής είναι η εξόντωση. Τότε μιλάμε για σίγουρο...Όταν το σύστημα θέλει να σώσει κάποιους πχ τους (δοσίλογους), θα βρεί τρόπο να τους σώσει «νόμιμα» ή παράνομα. Το ίδιο ισχύει και όταν θέλει να εξοντώσει.

Αν συμμετείχε και άρχουσα τάξη στην αντισταση, άλλη θα ήταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Για να μπορεί όμως να συμμετάσχει στην Αντίσταση, έπρεπε να αποσύρει τη συμμετοχή της από τη Διεθνή του κεφαλαίου και να αρνηθεί τη συμμετοχή της στην «κυβέρνηση» του Καϊρου. Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν θα της το επέτρεπαν τα μεγάλα αφεντικά, στο άρμα των οποίων ήταν δεμένει χειροπόδαρα και πριν απ τη διεθνή πολύ περισσότερο μετά την προσχώρηση. Μετά και απ την «πολιτική διαθήκη» που άφησε ο Βενιζέλος και αποδέχθηκε κι υιοθέτησε το Φόρειν Οφφισ. Η κατοχή ήταν μια ευκαιρία για την άρχουσα τάξη να ολοκληρώσει τον ιστορικό της ρόλο. Για να το πετύχει αυτό μόνο ένας τρόπος υπήρχε α) να ηγηθεί της Αντίστασης ή να ταχθεί στο πλευρό του λαού, που ήταν και ο φύσει συμμαχός της.β) :Να ολοκληρώσει την επανάσταση που την άφησε κολοβή το 1821 και. γ) Να πάρει τις τύχες του λαού και της χώρας στα χέρια της, έτσι ώστε μετά την απελευθέρωση να πάψει η χώρα μας να είναι δεμένη στο Αγγλικό άρμα και προσδεμένη στο αμερικάνικο.

Γι αυτόν που δεν γνωρίζει προσώπα και πράγματα φαίνεται ακατανόητο. Δεν είναι όμως. Και δεν είναι γιατί μετά τη δήλωση του Ελευθέριου Βενιζέλου το 1935 ότι : «Εγώ τα βρήκα με τους τούρκους, δεν θα τα βρώ με τους ιδεολογικούς μου αντιπάλους, την αποδοχή απ τον ίδιο της βασιλείας» και με υπόδειξη των Αγγλων, που ήταν οι ηγέτες της Διεθνούς του κεφαλαίου, στην οποία Διεθνή συμμετείχε και η δική μας άρχουσα τάξη, δεν μπορούσε να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Με τη δήλωση αυτή του Βενιζέλου, την επαναφορά της μοναρχίας και την επιβολή της δικτατορίας, η άρχουσα τάξη είχε πετύχει την ενότητά της και την συναίνεση στην από κοινού εξόντωση με όλα τα μέσα όχι μόνο των ανατρεπτικών τότε κινημάτων αλλά και των διεκδικητικών ακόμα. Συνδικαλιστικές οργανώσεις, Συλλόγους κλπ. Με την πράξη της αυτή όμως, η αστική τάξη είχε απεμπολήσει το δικαίωμα να αποφασίζει και να δρά με δική της πρωτοβουλία και απόφαση τόσο για τα συμφέροντα της χώρας, όσο και για τα καθαρά δικά της ταξικά.

Επειδή έκανα χρήση του όρου «Διεθνής του Κεφαλαίου» ενδέχεται να αναρωτηθεί κάποιος. Μα επιτέλους ποιά είναι αυτή η Διεθνής του κεφαλαίου; Η απάντηση είναι ότι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το

1917, την ίδρυση το 1919 της «Κομμουνιστικής Διεθνούς» και την προσχώρηση και του ΚΚΕ το 1920 στην (Κ.Δ), οι κίνδυνοι που απειλούσαν το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής συνολικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά, δεν ήταν απλώς πολλοί αλλά και μεγάλοι. Και ήταν πολλοί και μεγάλοι γιατί η διεθνής του κεφαλαίου, γνώριζε καλύτερα απ τον καθένα ότι η ιδιοκτησία : Είναι Ιστορικό και Όχι φυσικό Φαινόμενο. Είναι και αυτή όπως όλα τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα με αρχή και τέλος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι κάποιος δεν δημιουργεί ιστορία, ούτε παράγει προϊόντα, αν απομείνει στην προσπάθεια μόνος του και η ιδιοκτησία είναι μόνη και ατομική.

Όπως η Καντιανή θεωρία, παρά τον περιορισμό της στον θεματισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θεωρεί ότι : «Είναι η σωτήρια υπόσχεση της θεμελειώδους αξίωσης, ο εσωτερικά εδραιωμένος σεβασμός του δικαίου κάθε ατόμου, να αποτελεί την στοιχειώδη αρχή κάθε αληθινά Ανθρώπινης κοινότητας». Κατά τον ίδιο τρόπο και ο Μαρξισμός λέει ότι :«Η ιδιοκτησία καθορίζεται απ τις μορφές παραγωγής, συνεπώς έχει ιστορικό χαρακτήρα και όχι φυσικό-κοινωνικό».

Η ιδιοκτησία με το πέρασμα του χρόνου, δημιουργήσε μια νέα συνείδηση στον άνθρωπο για τον εαυτό του και για τον κόσμο γύρω του και ας νομίζει ότι περιέχει την πείρα αιώνων και την πολλαπλή συνείδηση του καθολικού ανθρώπου, ενώ ο ιδιοκτήτης είναι ένας ταλαίπωρος άνθρωπος, ένα ανθρωπάκι όταν είναι μόνος του, αυτός και ο μπεζαχτάς του. Μια και δεν υπάρχει το στοιχείο της σύγκρισης με το προϊδκτησιακό καθεστώς, ζούμε έκτοτε με ό,τι βιβλικό, φανταστικό και μυθοπλαστικό, έχει κατασκευάσει εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια το ιδιοκτησιακό καθεστώς αναμασώντας τα περασμένα.

Η άρχουσα τάξη έχοντας εξαντλήσει τα όποια επιχειρήματα, είχε στην αντίκρουση των δύο τρόπων σκέψης-συστημάτων, αντί νέων επιχειρημάτων ικανά να αντικρούσουν τις Σοσιαλιστικές απόψεις κατέφυγε στην αδυσώπητη και χωρίς όρια χρήση κατασταλτικών μέτρων και διώξεις.Ό,τι διογκώνει το παρακράτος, ό,τι έχει σχέση με τον χαφιεδισμό είχε μετατραπεί σε προσοδοφόρο επάγγελμα. Ό,τι μπορούσε ο καθένας να διώξει τον εργαζόμενο απ τη δουλειά, να τον στείλει εξορία και φυλακή ακόμα ήταν ευπρόσδεκτο. Όταν οι κομμουνιστές-Αριστερά κατηγορούσε την άρχουσα τάξη για χωρίς όριο εκμετάλλευση, για απάνθρωπη συμπεριφορά, για υποταγή στους ξένους, που μας εκμεταλλεύονται διπλά, που μας κλέβουν τον υλικό και πνευματικό πλούτο, αυτή απαντούσε με όλων των ειδών τις διώξεις.

Ενας λαός οδηγείται στην Επανάσταση, για δυό κυρίως λόγους: α) να απελευθερωθεί απ την άμεση ή έμμεση κατοχή ή εξάρτηση και β) να βελτιώσει τους όρους ζωής σε σχέση με την προηγούμενη κατάσταση τόσο στον οικονομικό-κοινωνικό αλλο τόσο και στον πολιτιστικό τομέα.

Τα Σοσιαλιστικά ιδεώδη, τα κηρύγματα και συνθήματα στην Ελλάδα είχαν μεγάλη απήχηση, ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή και τον ερχομό των προσφύγων. Προκειμένου η άρχουσα τάξη να ανακόψει αυτήν την άνοδο της Αριστεράς, κατέφυγε στα γνωστά εκλογικά, κοινοβουλευτικά και στρατιωτικά πραξικοπήματα και τις γνωστές δικτατορίες με αποκορύφωμα τη Βασιλομεταξική δικτατορία που έγινε με ένα και μόνο βασικό σκοπό: Όχι μόνο να βάλει τέλος σε αυτήν την αλματώδη ανάπτυξη του Αριστερού κινήματος στη Ελλάδα, αλλά να εξοντώσει ηθικά και βιολογικά τον ηγετικό πυρήνα, που ήταν οι κομμουνιστές, οι Σοσιαλιστές και Δημοκράτες. Ακολούθησαν οι γνωστές πολυάριθμες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, ο πάγος και το

ρετσινόλαδο. Οι ομαδικές εξορίες και φυλακίσεις χωρίς δίκη. Η κατάργηση των πολιτικών κομμάτων, η λογοκρισία στον τύπο, το κάψιμο βιβλίων και η παράδοση με ονοματεπώνυμο, οδο και αριθμό του σπιτιού των κομμουνιστών στη κατοχή Γκεστάπο.

Σε ό,τι έχει σχέση με το κάψιμο των βιβλίων ο μεγάλος μας ποιητής Κ Παλάμας στο Δωδεκάλογο του Γύφτου σε μια στροφή γράφει: « Αναψε φωτιές καλόγερε κάψε, κάψε στα χαμένα καίς της ιδέας ο σταυραετός τις φτερούγες του απλώνει πιό ψηλά προς τα ύψη προς το φώς».

Το ότι ο Βασιλιάς Γεώργιος, συνωμοτούσε με τον Μεταξά για την κατάργηση του κοινοβουλευτισμού και των ελαχίστων λαϊκών ελευθεριών και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας, δεν είναι καθόλου παράξενο. Το παράξενο ήταν το ότι οι Άγγλοι ενίσχυαν τον παλιό, γνωστό για τις σχέσεις του με το φασισμό Μεταξά. Τον άνθρωπο του γερμανικού γενικού επιτελείου. Τον άνθρωπο που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο. Βέβαια, η αποδοχή και παραδοχή του Μεταξά απ τους Άγγλους, θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν αντίφαση. Αλλά και η αντίφαση αυτή βρίσκεται μέσα στα πράγματα, και κυρίως στη «λογική» της πολιτικής του Φορέϊν Οφφισ, που πρόβαλε και υποστήριξε πρώτα τον Μουσουλίνι και αργότερα τον Χίτλερ. Επέτρεψε και υποστήριξε τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας και βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου της διεθνούς, οδήγησε τη διεθνή στο Μόναχο, με στόχο να βάλει φραγμό στο εργατικό κίνημα της Ευρώπης. Να κατευθύνει τη φοβερή στρατιωτική μηχανή «προς Ανατολάς» για να τσακίσει την πρώτη και μοναδική τότε χώρα του σοσιαλισμού.

Το 1922-24, η Αγγλία αντέδρασε στο διώξιμο της Δυναστείας των Γλύξμπουργκ και την ανακήρυξη και αυτής της αναιμικής δημοκρατίας στην Ελλάδα. Και όχι μόνο αντάδρασε, αλλά απ το 1930 προετοίμαζε συστηματικά την παλινόρθωση. Για το σκοπό αυτό ενίσχυε τα αντιβενιζελικά κόμματα, να διαμορφώσουν τους αντίστοιχους μηχανισμούς ιδεολογικούς και κατασταλτικούς, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έπαψε ποτέ να παίζει σε δύο ταμπλώ, με μοναδικό στόχο να συντονίσουν από κοινού την προσπάθεια αναχέτησης των κινήσεων αμφισβήτησης και ανατροπής.

Μπροστά στους κινδύνους που άρχισαν να διαγράφονται, το κεφαλαιοκρατικό σύστημα σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά όχι απλώς άρχισε να ανησυχήσει, αλλά και να παίρνει και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα. Έτσι ένα απ τα πρώτα μέτρα που πήρε ήταν να ιδρύσει τη δική της «Διεθνή». Να την εξοπλίσει θεωρητικά και να διαμορφώσει κέντρα προπαγάνδας με τους αντίστοιχους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Βασικό σύνθημα της Διεθνούς του κεφαλαίου ήταν α) Ένας είναι ο εχθρός: ο κομμουνισμός και οι δορυφόροι του β) Η εξαγορά, η διαπλοκή και η εξαπάτηση γ) Η εξόντωση με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα της ηγεσίας του κινήματος και δ) βασικό εργαλείο τον εμφύλιο ταξικό, «ανειρήνευτο» ειρηνικό και ένοπλο πόλεμο σαν το πιό αποτελεσματικό μέσο.

Και πριν απ το 1917 υπήρχαν λαϊκά κινήματα. Τα κινήματα αυτά όμως ήταν κινήματα διεκδίκησης ενός καλύτερου επιπέδου ζωής. Μετά το 1917 τα ίδια αυτά κινήματα, από κινήματα διεκδίκηση μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Τα κινήματα αυτά που τα γέννησε η αλαζονεία των ισχυρών, η απληστία των οικονομικών συμφερόντων, η ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου και του πλούτου του πλανήτη απ τους λίγους, η αύξηση της ανισότητας, η φτώχεια και η εξαθλίωση εκατοντάδων εκατομμυρίων πολιτών του πλανήτη. Σ αυτά τα κινήματα η διεθνής του

κεφαλαίου κήρυξε ένα καθημερινό πολύμορφο και ανειρήνευτο, ταξικό εμφύλιο πόλεμο

Οι επιλογές που έκανε η άρχουσα τάξη, να μην αναγνωρίσει σαν εθνική πράξη και εθνικό λαϊκό περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, να εξοντώσει τη γενιά της Αντίστασης, βοηθούμενη απ τους Αγγλους πρώτα, που όχι μόνο ήρθαν σαν κατακτητές, αλλά και συμπεριφέρθηκαν και σαν κατακτητές και τους Αμερικανούς μετά μέσω του εμφυλίου πολέμου, δεν ήταν μόνο από μίσος προς τους πολιτικούς της αντιπάλους. Ήταν η κατοχύρωση των ταξικών της συμφερόντων και η ανταπόκριση των ευθυνών που είχε αναλάβει απέναντι στη διεθνή και στους νέους αλληλοδιάδοχους κατακτητές.

Κάθε εποχή έχει τα δικά της ιδιόμορφα προβλήματα. Και η δεκαετία του 1930-40 είχε τα δικά της κοινωνικό-οικονομικά, πολιτικά και ιδεολογικά προβλήματα. Με τη λήξη του Α! Παγκοσμίου πολέμου και την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, δέχθηκε ένα απροσδόκητο ΣΟΚ το σύστημα ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Οι αντιλήψεις για τη ζωή άλλαξαν. Νέοι ορίζοντες άνοιξαν μπροστά στην ανθρωπότητα. Ήταν επόμενο τα κινήματα διεκδίκησης σιγά σιγά να γίνουν κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Τα κομμουνιστικά κόμματα μπήκαν επικεφαλής αυτών των κινήματων τα οποία αναπτύσσονταν με γεωμετρική πλέον πρόοδο. Ανάμεσα στα δύο συστήματα άρχισε ένας θανάσιμος και ανειρήνευτος πόλεμος για το :Ποιός είναι ποιός και ποιός θα νικήσει ποιόν.

Σε διεθνές επίπεδο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, απάντησε με τη συγκρότηση της δικής του Διεθνής. Κήρυξε σε διωγμό τα λαϊκά κινήματα, κατάργησε και τα λίγα ψίγματα δημοκρατίας (Πορτογαλία, Ισπανία, Ρουμανία, Ελλάδα κλπ) και ανέδειξε τον φασισμό σαν μέσω σωτηρίας. Το Σοσιαλιστικό σύστημα καλούσε τους λαούς του κόσμου να κάνουν και στις χώρες τους σοσιαλισμό. Η δεκαετία του 1930-40 ήταν η δεκαετία που ανασυντάσσονταν σε παγκόσμια κλίμα οι συγκρουσιακές δυνάμεις

Αυτές περίπου ήταν οι προϋποθέσεις του μεσοπολέμου, παγκόσμια και στη χώρα μας. Αυτές ήταν το προοίμιο του Β! Παγκοσμίου πολέμου και του Ιταλο-Ελληνικού στις 28 του Οκτώβρη του 1940. Ένας πόλεμος που άμεσα με τις νίκες στην Αλβανία κατά του άξονα και έμμεσα με τον χρόνο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και την σε σύντομο χρόνο οργάνωση Αντιστασιακής δράσης, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του Β! Παγκοσμίου πολέμου.

Τώρα η χώρα είχε κατακτηθεί. Όχι από ένα, αλλά από τρεις κατακτητές. Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες: τη γερμανική, την ιταλική και τη βουλγαρική. Τα πάντα είχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση και οι «ειδικοί προστάτες» δεν περίμεναν στην πατρίδα Γή, να μοιραστούν των προδομένων υπηκόων τους την τύχη, την «αξιοζήλευτη» που τους είχαν ετοιμάσει, ούτε τα κάδρα και τα γυαλικά.

Όταν οι σιδερόφρακτοι Ούνοι ξεχύθηκαν στη χώρα μας, χτυπώντας πιστόπλατα το στρατός μας, και έσπερναν την καταστροφή, το φόβο και το θάνατο. Όταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, και ενώ οι «ειδικοί» εγκατάλειψαν λαό και χώρα, οι κομμουνιστές όρθωσαν το ανάστημά τους, σήκωσαν ψηλά τη σημαία του αγώνα και κάλεσαν το λαό για εθνική λευτεριά ενάντια στην τριπλή κατοχή. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε, εκτός απ αυτόν παρά ο αφανισμός. Ο δρόμος αυτός ήταν η αγωνιστική συνέχεια του έθνους. Αυτός και μόνο αυτός ο δρόμος ήταν ο δρόμος της τιμής, της

αξιοπρέπειας και της εθνικής σωτηρίας. Ο λαός μας μές τους λαούς λαός αγωνιστής, δεν μπορούσε να ξεχάσει την αγωνιστική παράδοση και την Ελλάδα των βουνών. Την Ελεύθερη Ελλάδα των Βουνών όπου ξαναζωντανεύει η παλιά εποποιία των κλεφτών και των αρματολών των σεσσάρων αιώνων αντίστασης στο Τούρκο κατακτητή, της ανένδοτης επιμονής να μείνει η Ελλάδας Ελεύθερη. Εκεί στο βουνό σ' ένα τόπο στεγνό και γυμνό, ξεπετιέται αυθόρμητα, πρωτόγονα, η πατροπαράδοτη λεβεντιά και εξέγερση των βουνίσσιων και «...Ξανάζωντάνεψε το Αρματολίκι τα μπράτσα σίδερα φλόγα η ψυχή...» και «Απάνω στο ψηλά βουνά αντάρτες ΕΠΟΝίτες παλεύουν για τη λευτεριά Ελλάδα μας χτυπώντας τους φασίστες...» ακολουθούν τους μυθικούς και καταξιωμένους στον αγώνα καπεταναίους.

Ο ελληνικός λαός είχε ένα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να τα ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί.

Απ' αυτόν τον πλούτο και ανεξάντλητο θησαυρό άντλησαν οι πρωτοπόροι του αγώνα τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Και αυτήν ακριβώς τη δύναμη του αγωνιστή λαού, εκξέφραζε και προωθούσε η ηγεσία της Αντίστασης και ήταν το ζωντανό παράδειγμά του. Και ήταν αυτοί που δίνανε προοπτική στο λαϊκό κίνημα. Αυτή η μεγάλη λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ' τις πρώτες μέρες, που οι κατακτητές πάτησαν το «...Η Ελλάς φωνάζει και τα παιδιά της τα προσκαλεί ναμὴν λερώσουν το Αἶμα της χῶμα οι δολοφόννοι χιτλερικοί...» που λέει και ένα απ' τα τραγούδια της Αντίστασης.

Οι λαϊκοί ηγέτες και ανάμεσά τους οι κομμουνιστές, πάντα διαπαιδαγωγούσαν τον εργαζόμενο λαό να στηρίζεται στις δικές δυνάμεις. Να διεκδικεί το δικό του με τον αγώνα, να μὴν περιμένει να τους χαρίσουν άλλοι τη λευτεριά, να μισεί τους τυράννους φασίστες, να θεωρεί φίλους όλους τους λαούς και εχθρούς όλους τους δυνάστες.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ' το μεγάλο 21, που ήταν σχετικά πρόσφατο και είχε σε χοντρές γραμμές τα προβλήματα που το 21, λόγω του συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα και τους Αγγλους εμείναν άλυτα : Πλήρη Εθνική Ανεξαρτησία και η Ελλάδα να ανήκει στους Έλληνες. Βεβαία τέτοια διδάγματα και δίψα για λευτεριά έχουν όλοι οι λαοί. Μα τόσο καθαρό παράδειγμα-μαθήμα λίγοι λαοί είχαν πάρει απ' τους προγόνους και τους σύγχρονους ποιητάδες όπως:

«Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» τη θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμός το 21. Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940, θα καταφέρει να χωρέσει το έθνος, την ψυχή του, την ιστορία του, και την αποστολή του μέσα σε ένα στίχο : Αυτόν το λόγο μόνο θα σας πώ, δεν έχω άλλο κανένα «Μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του είκοσινά» και αργότερα στην κατοχή ο ίδιος θα βροντοφωνάξει: «Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει η σάλπιγγα ή το τύμπανα τ' ακούει και δεν λέει ΠΑΡΩΝ». Και σε λίγο «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Άνθρωπο...Εμπρός». Θα σκούξει πάλι ο Άγγελος Σικελιανός λίγες μέρες πριν τον Οκτώβρη του 1940 με το : «Λαέ των Ελλήνων, αύριο ξημερώνει η πιό τρανή σου ΑΥΓΗ, κι ΑΥΓΗ του κόσμου» και θα προσδιορίσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας κατοχικής γενιάς στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Όταν οι αθάνατοι πρόγονοί μας σήκωσαν τη σημαία της λευτεριάς το 1821, δεν έκαναν τίποτε άλλο, παρά να αφηφίσουν την υπεροχή σε νούμερα και

πολεμικά μέσα τον δυνάστη εχθρό. Η αυτοκρατορία που θα τολμούσαν να αντιμετωπίσουν, κυριαρχούσε απ το Δούναβι ως το Νείλο με πολλά εκατομμύρια κατοίκους. Είχε στρατούς και στόλους αήττητους για την εποχή εκείνη και πόρους ανεξάντλητους, μα και η πολεμική πείρα της αυτοκρατορίας. Ενανε να τρέμουν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης. Και οι Έλληνες μια χούφτα τότε, άολποι και χωρίς πολεμική πείρα. Και σαν να μήν έφταναν όλα αυτά στην αρχή, είχαν και την Ευρώπη ολόκληρη εναντίον τους. Και όλοι τους συνιστούσαν να μήν αποτολμήση ενα τέτοιο εγχείρημα και αυτός ακόμα ο Καποδίστριας. Και όμως δεν δύστασαν να αρπάξουν τα λίγα έστω όπλα και με την αντάρτικη ψυχή να τα βάλουν με την κραταιά τότε αυτοκρατορία.

Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με τον Ιταλικό φασισμό και ενα αιματερό πόλεμο με τον νέο επίδοξο κατακτητή. Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ενα καινούριο 21. Ξεσηκώθηκε αποφασισμένος να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις. Αφού η «ηγεσία» το έσκασε και οι εναπομείναντες έκριναν «άσκοπο τον αγώνα». Αποφασισμένος να ματώσει και να νικήσει, οσες δυσκολίες και θυσίες και αν χρειαστεί να κάνει και στη νέα αυτή φάση του αγώνα οσο σκληρός, δύσκολος και οδυνηρός και να ειναι θα τον αντιμετωπίσει. Αυτός ηταν ο δρόμος που μας δίδαξαν οι αθάνατοι πρόγονοί μας. Αυτή ηταν η παράδοση του λαού και αυτές ηταν η παρακαταθήκες, που είχαμε και απ αυτές άντλησαν τα όποια διδάγματα και παραδείγματα οι νέοι Λεωνίδες, Κολοκοτρωναίοι, Ανδρούτσοι, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσοι.

Με τις αντίστοιχες κάθε φορά προσαρμογές στα νέα δεδομένα η αγωνιστική παράδοση, ειναι το βασικό θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζεται και διαιωνίζεται η ιστορία και ο πολιτισμός κάθε λαού. Ειναι ο καθρέφτης πάνω στον οποίο απεικονίζεται η ζωή και η δράση των προγόνων και αποτελεί γι αυτό την πιό πολύτιμη κληρονομιά. Ειναι η ψυχή μας, ειναι οι ρίζες μας, ειναι η δύναμη που τροφοδοτεί τους φάρους που φωτίζουν στους δρόμους του μέλλοντος και του πολιτισμού μας. Ειναι η συλλογική ιστορική μνήμη και η συνειδητοποίηση του υπάρχω.

Η γενιά της κατοχής δεν μπορούσε σε μέρες κατοχής, να την διακατέχει ο συμβιβασμός και η υποταγή. Δεν μπορούσε να δεχθεί την κατοχή που οχι μόνο θα υποβάθμιζε την Ελλάδα και τους Έλληνες απ την αξιοθαύμαστη θέση που ειχε στην παγκόσμια κοινότητα. Ξέραμε απ τους προγόνους οτι :«όποιος το στόμα του βουλώνει ποτέ δεν γλιτώνει και οποιος τα χέρια σταυρώνει βούλος δηλώνει». Σαν γενιά προσπαθούσε να βρεί τη δικής ταυτότητα σε ενα κόσμο, που ηταν οχι μόνο σε ενα μεταβατικό στάδιο, χωρίς να ειναι γνωστή η κατάληξη. Σε ενα κόσμο που σε λίγο θα κληθεί να τον παραλάβει. Οι κομμουνιστές που ηταν η ατμομηχανή του αγώνα, έδειξαν οχι μόνο το στίγμα της ταυτότητας του αγώνα, αλλα και τους λόγους για τους οποίους ηταν επιβεβλημένος. Και σε λίγο η ΕΠΟΝ διαμόρφωσε με το δικό της σύνθημα : ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ έδωσε και το περιεχόμενο του αγώνα της γενιάς που αν ο αγώνας ειχε την ποθητή έκβαση θα έκανε πράξη.

Ο λαός οργανωμένος στο ΕΑΜ βροντοφώναξε και στους τρεις πλέον κατακτητές το ακόμα πιό μεγάλο ΟΧΙ. Και ηταν πιό μεγάλο και βροντερό αυτό το ΟΧΙ, γιατί το ΟΧΙ του 1940, ειχε πίσω του και μαζί του το οργανωμένο κράτος, τον οργανωμένο και εξοπλισμένο, έστω και ελλειπή για την περίπτωση στρατό, το σώμα των Αξιωματικών και όλους τους άλλους

μηχανισμούς (επιμελητείες, εφεδρείες κλπ) είχε ολόκληρο το λαό και επιπλέον το 40, είχε να αντιμετωπίσει ένα μόνο φιλόδοξο επιδρόμειο.

Τώρα η χώρα είχε κατακτηθεί. Και οι δυνάμεις που την κυβερνούσαν, ήταν εμποτισμένες απ τις πιο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες και τις βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλετικές θεωρίες : όπως η ευγονική σύμφωνα με την οποία η βιολογική ανισότητα είναι το πρωταρχικό και βασικό αίτιο της οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Ο βιολογικός Ντετερμινισμός, ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός, η μη αναγνώριση σ ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στην βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμμένο το σχέδιο εξόντωσης των μη άριων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα, την αλληλέγγυα ευθύνη και την αναλογική τιμωρία 1προς 50 ή και 100 στα αντίποινα. Δεν είναι λίγες οι φορές που για μερικούς Γερμανούς στρατιώτες, έκαιγαν το χωριό μαζί με τους κατοίκους του όπως: Στο Μεσόβουνο, το Δίστομο, τα Καλάβρυτα, τον Χορτιάτη, την Κατράνιτσα κλπ,κλπ, και η διαστροφή είναι μερικά απ τα στοιχεία που συγκροτούσαν τη φυσιογνωμία των κατακτητών.

Η «Νέα τάξη» που τόσο πολύ αγάπησαν οι έλληνες φασίστες και πολλοί πολέμησαν για να επικρατήσει και στη χώρα μας, δεν ήταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε σύστημα απάνθρωπων μέτρων που εφαρμόζαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός απ το 1936 και μετά. Μέτρα που ήταν αντίστοιχα με τις φασιστικο-ναζιστικές ιδέες, θεωρητικές και πρακτικές.

Ο φασισμός και οι δικτατορίες, εναν απ τους βασικούς στόχους που βάζουν προκειμένου να υποτάξουν τους λαούς. Αποτελούν το μέσο να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό, να σπάσουν τους αρμούς των γενιών, να αλλοιώσουν την ιστορική συνέχεια και να αποκτηνώσουν τον άνθρωπο.

Οι κατακτητές, αφού βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικά στηρίγματα. Στηρίγματα, που όχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους, αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλας, επιδίωξαν απ την πρώτη μέρα με την εξαθλίωση, να σπάσουν το ηθικό του λαού, να στεριώσουν τη νίκη τους. Αν κατόρθωναν να υποτάξουν το λαό, θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών σαν «γενναίο στρατιώτη». Αν τον επιρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα τον έφερναν έργατη στα γερμανικά βιομηχανικά κότεργα. Οι κατακτητές ήταν πολύ σίγουροι στην άποψη, ότι ένας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, γι αυτό και απ την επομένη του ερχομού τους, άρχισαν να ληστεύουν τον λαό με διάφορες επιτάξεις σπιτιών, ζώων, δημεύσεις, και σε συνέχεια τις απροκάλυπτες αρπαγές του Εθνικού μας πλούτου χωρίς να λογαριάζουν κανένα.

Τα τρένα περνούσαν κάθε μέρα κατάφορτα απ το σταθμό της Βεροίας για τη Γερμανία. Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιδιώξεις και τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών. Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση όλων των υπαρχόντων αποθεμάτων και οι διαρπαγές της παραγωγής, σε συνδιασμό με τον πληθωρισμό, είχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό στην αρχή, την πείνα σε συνέχεια και τον τρομερό ΛΙΜΟ του χειμώνα του 1941-42. Το λιμό που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους. Το Λιμό που απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας.

Σε καμιά άλλη κατεχόμενη απ τον άξονα χώρα, δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές καταλήστεψη του εθνικού υλικού και πνευματικού πλούτου, όσο στην Ελλάδα. Και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά όσο του δικού μας. Κανέναν άλλον λαό της κατεχόμενης Ευρώπης,

δεν καταδικάστηκε απ τους θηριώδεις χιτλερικούς, ετσι ενσυνείδητα σε θάνατο με την πείνα. Δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-1942 απ το λιμό και τις αρρώστειες. Ενα μεγάλο μέρος της ευθύνης για τον λιμό του 1941-42 φέρνουν και οι «σύμμαχοι» Αγγλοι που με το αιτιολογικό να μην τα πάρουν οι Γερμανή τα συμφωνηθέντα για αυτήν την χρονική περίοδο τρόφημα δεν πραγματοποιήσαν τις παραγγελίες.

Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα 120 χρόνια της υπό κηδεμονίας εστω ελεύθερης ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν .Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι Ανθρωποι πέθαιναν από πρήσματα, γιατί δεν ειχαν μια σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα-τα καλλιεργημένα τα έπαιρναν-το μόνο αγαθό που του ειχαν αφήσει. Η οικονομική θέση του λαού έφτασε στη γενική πείνα και τον βέβαιο θάνατο.

Η πείνα! Η πείνα!! Η πείνα, είναι η πιο φοβερή αρρώστεια, η πιο ύπουλη και απολέμητη αρρώστεια. Και απλώνονταν ολοένα στην πόλη, την Ελλάδα. Υποσιτισμός, αβιταμίνωση. Οι Ανθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν.Τα πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι, τα παιδιά και οι ανάπηροι του Αλβανικού πολέμου.

Είναι χαρακτηριστική η απάντηση που έδωσε ο Γερμανός στρατηγός στην Επιτροπή, που πήγε να διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του να δωθούν τρόφημα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας, που τον θέριζε η πείνα: «Οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζουν καλά τούτο : Οι πλούσιοι θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν». Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε, αφού οι Γερμανοί θα νικήσουν, αν θέλετε να μην πεθάνετε απ την πείνα, υποταχθήτε στους βέβαιους νικητές...Ακόμα πιο χαρακτηριστική είναι η άποψη που διατύπωσε ο Μουσουλίνι συνεταίρος του Χίτλερ, οσον αφορά την έκταση της λεηλασίας και της αρπαγής που εφάρμοσαν οι Γερμανοί στην Ελλάδα. Οι Γερμανοί τους Ελληνες :«τους πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια».

Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν, οτι εχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών τους. Αυτών που στη διάρκεια της κατοχής ηταν η Νέα μορφή του προδότη-Εφιάλτη. Ενα απ τα επιχειρήματα-όπλα που χρησιμοποιούσαν απ τους πρώτους ακόμα μήνες οι άνθρωποι της βασιλομεταξικής δικτατορίας, ηταν η καλλιέργεια της υποταγής και της ηττοπάθειας. Μια ηττοπάθεια που ειχε και την προϊστορία της. Πρίν ακόμα απ την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας, έσπερναν με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μιά πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε και πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό όπως αυτός του άξονα. Βέβαια οι βολεμένοι με τον δυνάστη και το 21, έκριναν άσκοπο τον αγώνα. Ετσι και οι κατοχικά βολεβόμενοι, τον αγώνα τον έκριναν «άσκοπο» και προκαδικασμένη την κατάληξή του.

Ανάμεσα σε αυτούς ηταν και υψιλά υπεύθυνοι παράγοντες: Αρχηγοί κομμάτων, ανώτατοι στρατιωτικοί και ο Κλήρος, που πριν ακόμα καταρεύσει το μέτωπο ο Δεσπότης Ιωαννίνων πίεζε, φορτικά τους Διοικητές της Στρατειάς Ηπείρου, να συνθηκολογήσουν, με την ενθρόνιση στον αρχιεπισκοπικό θρόνο του Δαμασκηνού στη θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου που, δεν πήγε σαν επικεφαλής της Εκκλησίας να καλοσορίσει τους κατακτητές.

Όπως ήταν φυσικό το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες της δικτατορίας είχε παγιωθεί. Με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, το χάσμα αυτό διευρύνθηκε. Ο ξεσηκωμός ήταν γενικός. Εκεί στα πεδία των μαχών, ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δύο διαμετρικά αντίθετους δρόμους. Ο ένοπλος λαός που εκπροσωπούσαν από τους χαμηλόβαθμους αξιωματικούς και έφεδρους αξιωματικούς που διοικούσαν τις μικρές μονάδες, τις μάχιμες μονάδες. Οι μονάδες αυτές, ήθελαν να τσακίσουν το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλούς στη θάλασσα και αυτό δεν ήταν ακατόρθωτο. Και ήταν κατορθωτό γιατί στους λόχους που αριθμούσαν 150-200 φαντάρους μόνο ο λοχαγός ανήκε στο σώμα των μονίμων αξιωματικών, των επαγγελματιών του πολέμου. Και στις περισσότερες περπτώσεις ούτε αυτός. Στις μάχες και στον αγώνα της καθημερινής επιβίωσης, επικεφαλής ήταν οι έφεδροι: οι γιατροί, οι γεωπόνοι, δικηγόροι, δημόσιοι υπάλληλοι, λογιστές και κυρίως οι δάσκαλοι και εκπαιδευτικοί. Αυτοί ήταν οι έφεδροι ανθυπολοχαγοί, υπολοχαγοί και λοχίες, που οι φαντάροι έβλεπαν και ένοιωθαν άμεσους καθοδηγητές τους.

Βέβαια όλα τα επαγγέλματα έχουν άμεση σχέση με το λαό, ο δάσκαλος όμως έχει μια ιδιόμορφη σχέση με την κοινωνία γενικά και τον κάθε άνθρωπο ειδικά. Ο δάσκαλος οντας μέσα στο σύστημα αξιών των ανθρώπων του μεσαπολέμου και ιδιαίτερα στον αγροτικό και ορεινό χώρο δεν θεωρούνταν επαγγελματίας, ήταν λειτούργημα και μεγάλη ξεχωριστή τιμή. Ο δάσκαλος μιλούσε τη γλώσσα των χωρικών. Χωριάτικης κατά κύριο λόγο καταγωγής γνώριζε την ψυχολογία του, το φιλότιμο του λαού αλλά και την πονηριά του. Ο δάσκαλος ήταν ο άνθρωπος της προόδου : μόρφωνε τα παιδιά και μέσω της μόρφωσης σκορπούσε τη δεισιδαιμονία, ανέτρεπε την αρχέγονη τάξη με τη μόρφωση. Ο δάσκαλος δεν πρόσταζε, δεν έδινε εντολές, δεν ήταν ο άνθρωπος της καταστολής, της τράπεζας, του δικαστηρίου και της φοροείσπραξης. Δεν είχε συγκρουσιακές σχέσεις με το λαό. Το γεγονός αυτό τον καθιστούσε εκτός απ' αγαπητό και συνεργάσιμο. Και συνεργασία σημαίνει εμπιστοσύνη. Από το δάσκαλο ζητούσε βοήθεια και συμβουλές ο χωρικός και η Μάνα για το παιδί. Την ίδια περίπτωση είχε και ο γιατρός με τους χωρικούς, που φρόντιζε για την υγεία και τη ζωή του. Δάσκαλοι ήταν επικεφαλής στις δύο πρώτες αντάρτικες μακεδονικές ομάδες : Ο Χρήστος Μάσχος και ο ...Γκένορ

Οι διοικήσεις των μεγάλων μονάδων, ήταν συχνά απροσπέλαστες ως και άορατες για τους απλούς φαντάρους. Αυτοί έβλεπαν τους άμεσα ανώτερους τους, τους υπεύθυνους για τον επικίνδυνο του μικρόκοσμο που ζούσαν, τους ανθρώπους κύρους που γνώριζαν και απ' πριν στις περιοχές τους. Αυτοί φρόντιζαν, αυτοί κινδύνευαν μαζί τους στις μάχες. Αυτοί έπαιρναν τις κρίσιμες αποφάσεις, που η διοίκηση κατώ απ' το βλέμα και τα πυρά τους εχθρού απαιτούσε οι ίδιοι να κάνουν πράξη. Στα μάτια των πολλών αυτοί άξιζαν. Με αυτούς καθημερινά επικοινωνούσαν και μοιράζοναν τη ζωή τους. Οι άλλοι, οι στρατηγοί, οι μεγάλοι ήταν αδιάφοροι ως και εχθρικοί. Απ' αυτούς προέρχονταν οι παράλογες διαταγές για τις εφόδους με τη ξιφολόγχη στα υψώματα του εχθρού ή για τις ολονύκτιες πορείες. Εξαιτίας τους αργούσε η αντικατάσταση των μαχητών της πρώτης γραμμής, έφτανε το σισίπιο λειψό και παγωμένο. Σ' αυτού χρέωναν όλα τα αρνητικά με το δικαίωμα που δίνει η απόσταση και η γεύση του μακρινού και του άγνωστου. Στο κάτω κάτω, το επίπεδο της γενικής στρατηγικής, ήταν φτωχό και άθλιο, γεγονός που δεν περνούσε απαρατήρητο σε αυτές τις γνωστές μεταξύ τους κοινωνίες των

ενστόλων πολιτών, που οι συνθήκες τους δίδαξαν να σκέπτονται, να κρίνουν και να αποφασίζουν.

Εκεί μέσα σε αυτήν την ιδιόμορφη «δημοκρατία του μετώπου» οι έφεδροι αξιωματικοί ανεξάρτητα βαθμού και επαγγέλματος, γνώρισαν τον πόλεμο, τις μάχες τα στατηγήματα, τα όπλα και τον θάνατο. Εκεί έμαθαν να διοικούν μικρά τμήματα, να παίρνουν αποφάσεις, να συντονίζουν μάχες και να νικούν. Και ήταν αυτοί που ήθελαν να ρίξουν αν τους άφηναν τους φασίστες Ιταλούς στη θάλασσα.

Ουσιαστικά επρόκειτο για μια ολένα πιο έντονη δυσπιστία προς το επίσημο κράτος και τους μηχανισμούς του και για υποκατάστασή του απ νέους, πιο αξιόπιστους και πιο κοντά στο λαό μορφές εξουσίας. Αυτή ιδιόμορφα σχηματισμένη ένοπλη κοινωνία, άρχισε να αυτοσχεδιάζει ακόμα και κάτω απ τις πολεμικές συνθήκες, σε αντίθεση με το βασιλομεταξικό καθεστώς, που ήθελε να διαιωνίσει το φασισμό στη χώρα και τρώαζε απ την προέλαση αρκούμενο μετά την μακρόχρονη πολιτική της ουδετερότητας: «ήθελεν να ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας».

Ομως στις 6/4/41 η Γερμανία μας κλήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Το μέτωπο κατερεύσε και η χώρα κατακτήθηκε. Ο λαός μας, μες τους λαούς λαός αγωνιστής, δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Πριν καλά καλά ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας, το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, εκτός του οτι ο λαός μας άρχισε ήδη την Αντίσταση η πράξη αυτή θύμισε στους αγέροχους και αήττητους μέχρι τότε Γερμανούς τον Θουκύδη. Οι Νεοέλληνες τους θύμισαν αυτό που οι πρόγονοί μας μέσω του Θουκυδίδη είπαν στους Πέρσες «...Ουδ εκλογίσασθαι πώποτε προς οίους υμίν Αθηναίους όντας...Αυθίζδε οι μέν παρά δύναμιν τολμάται και παρά γνώμην κινδυνευταί και εν τοις δεινοίς ευέλπιδες». Το κατάβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη τους έθεται ωμά το ερώτημα: Αλήθεια «...Ποτέ σας δεν καταλάβατε τι λογείς άνθρωποι είναι οι Έλληνες...Είναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους, μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και μέσα στα δεινά κρατούν την ελπίδα». Και η ελπίδα δεν άργησε να ρθεί.

Στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Οι Αλβανομάχοι βαθμοφόροι και στρατιώτες μέσα στη «δημοκρατία του μετώπου» καταλύοντας τις όποιες αποστάσεις και οι Ιεραρχίες, όντας φαντάροι και οι δυό, οι ανάγκες του μετώπου ήταν τέτοιες που έφεραν τον φαντάρο και τον αξιωματικό σε στενή επαφή και σχέση. Αυτή ακριβώς η στενή επαφή και σχέση διαμόρφωσαν έναν ιδιόμορφο αλληλοσεβασμό. Έναν αλληλοσεβασμό που αναπτύχθηκε λόγω της στενής καθημερινής επαφής ανάμεσά τους, μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, όσοι από τους μόνιμους αξιωματικούς και ειδικά οι έφεδροι που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ, στηριγμένοι σε αυτή ακριβώς την Αλβανική κληρονομία έπαιξαν έναν τεράστιο ηγετικό ρόλο στη συγκρότηση και την διοήση του Εθνικού Λαϊκού Στρατού. Αυτοί οι έφεδροι και ειδικά οι Δάσκαλοι που ήταν και η πλειοψηφία, έγιναν καπεταναίοι και πολιτικοί υπεύθυνοι του ΕΛΑΣ στις διάφορες βαθμίδες.

Οι Δάσκαλοι και οι λίγες Δασκάλες, ήταν σε μεγάλα ποσοστά άτομα προοδευτικά. Στις Παιδαγωγικές Ακαδημίες είχαν πάρει τα μηνύματα της γλωσσωεκπαιδευτικής μεταρύθμισης και του δημοτικιστικού κινήματος, είχαν επικοινωνήσει με τις ιδέες του Δελμούζου, του Γληνού, του Τριανταφυλλίδη, του Παπαμαύρου κλπ. Είχαν διαβάσει και διδάξει τον Σολωμό, τον Κάλβο, τον Παλαμά και αρκετοί είχαν ξεφυλλίσει κάποια Μαρξιστικά βιβλία, Αρκετοί

συμμετείχαν στον «Εκπαιδευτικό Ομιλο» και μερικοί είχαν συνδεθεί με το ΚΚΕ και το προπολεμικό κοινωνικό και αντιφασιστικό κίνημα. Μ αυτά τα πνευματικά-ιδεολογικά εφόδια και την κληρονομιά της Αλβανίας, τις στρατιωτικές δεξιότητες που εκεί απόκτησαν, με τη γνώση του εχθρού, με την άριστη γνώση-προσωπική γνωριμιά των λίγων συμπολεμιστών που πρωτοξεκίνησαν, για τα αντάρτικα. Και εκεί στη πράξη αναδείχθηκαν όχι μόνο σαν πνευματικοί αλλά και στρατιωτικοί ηγέτες.

Ενώ τον Απρίλη του 1939 η Αγγλία και η Γαλλία έκαναν δήλωση, πως θα βοηθήσουν την Ελλάδα, αν δεχθεί επίθεση. Λίγο αργότερα ο μως ο τότε Αγγλος πρωθυπουργός, με γράμμα του στον Ιταλό δικτάτορα έγραφε: «Αν η Ιταλία, για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μιά μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ήταν γι αυτό αναγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δεν θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρετανίας». Και ο Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτής της Γερμανίας στο Λονδίνο και αργότερα τη Μόσχα γράφει : «Η Μεγάλη Βρετανία, προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα, και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη συμμαχίας με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας ην επιθυμία να της παραχωρήσει αυτές τις χώρες...». Η χώρα παραχωρήθηκε στη Γερμανία και οι Αγγλοι, που ηρθάν λίγες μέρες πριν την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία, όπως και η ηγεσία του δικού μας στρατού, θα έριχναν μερικούς πυροβολισμούς για την τιμή των όπλων μόνο και μόνο για να εκφράσουν και αυτή την συμμαχική τους «αλληλεγγύη».

Στην κατοχή το χάσμα αυτό μετατράπηκε σε αντίθεση, σε έχθρα και σε ρίζη. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό. Δεν υπήρχε άλλη διέξοδος απ τον αγώνα, για «λευτεριά ή θάνατο». Στις κατοχικές συνθήκες, ο αγώνας για την εθνική σωτηρία, δεν μπορούσε να είναι παρά μόνο λαϊκός ο αγώνας. Ο ξεσηκωμός έπρεπε να είναι γενικός και αδιαίρετος. Στο προσκλητήριο δεν έπρεπε να υπάρχουν απόντες. Οι προσωπικές και ιδεολογικές αντιθέσεις έπρεπε να λησμωνηθούν. Έπρεπε να κυριαρχήσει η βαθιά συναίσθηση του χρέους προς την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η Ιερή ευθύνη προς την πατρίδα. Η φράση του Δημόκριτου : «από ομονοίης τα μεγάλα έργα» έπρεπε να γίνει το κυρίαρχο σύνθημα.

Ο φασισμός όμως και οι ηγετικές ομάδες είχαν τα δικά τους σχέδια. Μερικές ηγετικές ομάδες να συνεργασθούν και συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα, άλλες θα εγκαταλείψουν τη χώρα και την εγκατάλειψαν και άλλες που θεωρούσαν τον αγώνα περιττό και άλλες καταδικασμένο. Αρκετοί επικαλούνταν το κόστος, ορισμένοι επαναπαύονταν στις αλβανικές δάφνες, και δεν έλλειπαν και εκείνοι που έλεγαν ότι εμείς πολεμήσαμε τώρα, ας πολέμησουν και οι άλλοι για μάς. Η ρήση του Δημόκριτου, μόνο με το λαό μπορούσε να πάρει σάρκα και οστά. Ο αγώνας αυτός μόνο λαϊκός μπορούσε να είναι και με τις δικές του δυνάμεις μπορούσε να γίνει, (και αφού δεν δέχτηκαν να συμμετάσχουν) και χωρίς τους ιθύνντες και στην ανάγκη και εναντίον τους ο αγώνας έπρεπε να γίνει.

Μετά την εισβολή και ειδικά μετά την κατοχή, δεν ήταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που σπέρνανε την ηττοπάθεια και τον πανικό. Ήταν και οι «φρόνιμοι» που διδάσκανε την αναμονή, που μιλούσαν για τις δυσκολίες και το «μάταιο» του αγώνα, που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης

καταστροφών, χωρίς αντίστοιχα αποτελέσματα. Ακόμα ήταν και αυτοί που έλεγαν ότι εμείς σαν λαός πολεμήσαμε. Κάναμε το καθήκον μας. Τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι. Όλες αυτές οι διδαχές απ' όπου και αν πρέρχονταν σε τελευταία ανάλυση, δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Ελεγαν πχ πριν απ' τον πόλεμο: Τί θέλουν από εμάς οι κατακτητές εκτός από λίγο χώμα και χώρο να περάσουν. Οι κατακτητές όμως δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ήθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο, και τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων. Ήξεραν πολύ καλά ότι μόνο χωρίς την οργάνωση Αντίστασης, χωρίς τον αγώνα του λαού είχαν πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ήταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπινα θύματα και αγαθά.

Κήρυκες της υποταγής ήταν και εκείνοι που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ' τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Ήταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές, οι τυχάρπαστοι που караδοκούσαν να εμποφεληθούν απ' την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατακτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών είχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο. Αυτοί είχαν βουλιάξει μέσα στην κατοχική διαπλοκή και την άκρατη διαφθορά. Ήταν ακόμα και αυτοί που όταν συνειδητοποίησαν την αντίστροφη μέτρηση του άξονα φώναζαν στη διαπασόν το περίφημο «Βάστα Ρόμελ να ξεπουλήσουμε σε τιμές μαύρης αγορά τα...»

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάκτηση θα μετατρέπονταν σε μεγάλη ηθική και ψυχική συμφορά. Η κατάκτηση αυτή θα ήταν πλέον οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ήταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελληνικά συνθήματα και οι όποιες προτροπές, τότε όχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ' την αείχρоне ιστορία και τον αντίστοιχο πολιτισμό, αλλά θα εξανδραποδίζονταν, θα σπρώχωνταν στο περιθώριο, σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Οι κατακτητές και οι συνεργάτες το γράφανε άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο τους. Είχαν ανάγκη όχι μόνο απ' την ψυχική αποστράτευση, αλλά και τη συναίνεση του λαού στο καταχθόνιο έργο τους, την ώρα ακριβώς που χρειάζονταν ψυχική επιστράτευση-εθνική πανστρατιά και ριζική αντιπαράθεση με τους κατακτητές.

Το ίδιο ισχύει και για την μετά τον Δεκέμβρη Αντίσταση του λαού μας, στη ωμή και βάρβαρη επέμβαση των Αγγλων Νεοκατακτητών και των Αμερικανών αργότερα, που οι «νικητές» με τις εξοργιστικές ανακρίβειες ονόμαζαν την προσπάθεια διατήρησης της εθνικής μας ταυτότητας «συμμοριτοπόλεμο», ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι: Όπως στον Αλβανικό πόλεμο και την κατοχική Αντίσταση, οι Έλληνες επαναστατηββαίωσαν την εθνική τους ταυτότητα, έτσι και στον εμφύλιο πόλεμο, αυτή ακριβώς την επαναστατηββαίωμένη ταυτότητα υπερασπίστηκαν.

Αποχαιρετώντας μας ένας ταγματάρχης του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, κάποιο πρωί που τον πήραν για εκτέλεση, εκτός από την ευχή να είναι το δικό του αίμα το τελευταίο που χύνεται στη χώρα μας συμπλήρωσε: «Αν δεν έκανα όσο απ' το χρέος μου αναλογούσε για την πατρίδα, πάντως έκανα αυτό που μπορούσα». Και αφού πήρε μια βαθιά δύσκολη ανάσα, αντιδρώντας στους δεσμοφύλακες που τον τραβούσαν να τον παραδώσουν στους χωροφύλακες συνέχισε: «Όσοι επιζήσετε από αυτό το φονικό, δουλέψτε για να σταματήσουν οι πόλεμοι, να επικρατήσει η ειρήνη, να καταργηθούν οι τεχνικοί φραγμοί, που παρεμποδίζουν και σε άπειρες

περιπτώσεις ματαιώνουν την πρόοδο και την ευημερία των λαών. Αφιερώστε τη ζωή σας στην Ελλάδα και στην ανθρωπότητα». Βέβαια μετά την χουντική εμπειρία των συνταγματαρχών, αναγνωρίστηκε ότι ήταν εμφύλιος ο πόλεμος αυτός. Εκτοτε οι Έλληνες, άρχισαν να νοιώθουν την αίσθηση ότι επιτέλους η ιστορία αποφάσισε να βάλει μια τελεία σε ό,τι έχει προηγηθεί και να αρχίσει να γράφει ΙΣΤΟΡΙΑ.

Δεν μπορούσε η γενιά του Αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, να δεχθεί, ασυζητητί και αδιαμαρτύρητα την νέα αγγλική κατοχή. Το γεγονός αυτό θα έβαζε τους Έλληνες και την Ελλάδα στο περιθώριο του κοσμοϊστορικού γίνεσθαι. Θα υποβάθμιζαμε τους Έλληνες και την Ελλάδα, από την αξιοθαύμαστη θέση που κατείχε στην παγκόσμια κοινότητα. Επειτα μάλιστα από το Αλβανικό Έπος και το Έπος της Αντίστασης, που στη διάρκειά τους έγραψε νέες σελίδες δόξας. Ενας ακόμα πρόσθετος λόγος ήταν ότι ο κάθε πρόγονος, όχι μόνο χρεώνει αλλά και θυμίζει τη δική του προσφορά. Και από τους προγόνους ξέρουμε, όπως γράφω και πιο πάνω ότι : «Οποιος το στόμα του βουλώνει ποτέ του δεν ΓΛΙΤΩΝΕΙ. Και όποιος τα χέρια τους σταυρώνει ΔΟΥΛΟΣ ΔΗΛΩΝΕΙ»

Η γενιά της Αντίστασης προσπαθούσε να βρεί την δικής ταυτότητα σε έναν κόσμο μεταβατικό χωρίς να είναι γνωστή η κατάληξη. Σε έναν κόσμο που είχε ήδη κληθεί να τον παραλάβει. Αφού δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, με την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση να την χειραγωγήσουν μας ήρθαν οι Αμερικάνοι.

Η Ελλάδα μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου οι νικητές «σύμμαχοι Αγγλοαμερικάνοι» σε προπύργειο του «ελεύθερου κόσμου». Της είχαν αναθέσει να φυλάει Θερμοπύλες. Για το σκοπό αυτό δεν έπρεπε να έχει στο εσωτερικό της «εχθρούς». Οι ΗΠΑ επεμβαίνοντας ποικιλόμορφα στην Ελλάδα, ήθελαν όχι μόνο να αρχίσουν τον ψυχρό πόλεμο, αλλά και να σηματοδοτήσουν και επίσημα πιά από αυτήν τη γωνιά του κόσμου την έναρξη της Pax Americana, μια και οι λαοί του κόσμου ήταν τσακισμένοι από τις καταστροφές του πολέμου, έκρινε κατάλληλη τη στιγμή να βάλει τους λαούς τού κόσμου υπο την αιγίδα της.

Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των εκάστοτε κατακτητών είναι ο αφοπλισμός του λαού-στρατού της κατακτημένης χώρας. Αυτό είναι το γενικό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Αυτό άλλωστε σαν νεοκατακτητής που ήταν η Αγγλία, το πρώτο πράγμα που επιδείωσε ήταν ο αφοπλισμός του λαού και ειδικά ο ένοπλος ο ΕΛΑΣ. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ανάμεσα στους Γερμανούς κατακτητές και τους Αγγλους Νεοκατακτητές, αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι οι μέν Γερμανοί ήθελαν εκτός απ το στρατό να αφοπλιστεί και ο λαός για μήν μπορέσει να οργανώσει αντίσταση, οι δε Αγγλοι ήθελαν όχι μόνο να αφοπλιστεί ο λαός και ειδικά ο ένοπλος, αλλά και να εξοντωθούν, αν όχι όλοι, γιατί αυτό ήταν τον αδυνάτον αδύνατο, οπωσδήποτε όμως η ηγεσία αυτού του αξιοθαύμαστου κινήματος. Έτσι ώστε ανενόχλητοι να επαναφέρουν τα ελληνικά πράγματα στην αρχική τους κοίτη: Στις 27/10/1940!

Στη χώρα μας όμως είχαν και πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό του. Λόγο της αντιλαϊκής φύσης του ο φασισμός κάνει πιο έντονη την αντίθεση με το λαό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος που πλήρωσαν να την καταλάβουν και την εχθρότητα που συνάντησαν στην Ελλάδα, ο αφοπλισμός έπρεπε να είναι απόλυτος, γιατί μπορούσε να παρουσιάσει απρόοπτα. Γι αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπάρχουν στα χέρια των Ελλήνων και ποιοί ήταν αυτοί που τα είχαν. Τα πράγματα στο θέμα του οπλισμού, έδειξαν πως οι κατακτητές είχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις

γενικές, όσο και αρκετές συγκεκριμένες. Και δεν ήταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί, όπως οι κάθε μορφής συνεργάτες, όπως οι υπηρεσίες των Κουϊσλίγκς, που ανοιχτά κύρητταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σ αυτούς που δισανασχετούσαν ή αντιδρούσαν, δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των «ταγών» και τα αθέμητα δικά τους συμφέροντα,

Ενώ ο Τσολάκογλου, έκανε εκκλήσεις να είναι οι Έλληνες «νομιμόφρονες» και απειλούσε ότι όποιος δεν παραδώσει το όπλο θα τιμωρηθεί αυστηρά και με θάνατο ακόμα-ήδη στη Θεσσαλονίκη είχαν καταδικάσει δύο σε θάνατο για κατοχή όπλων, στις πόλεις και ειδικά στην ύπαιθρο οι πατριώτες έκρυβαν όπλα. Χαρακτηριστική είναι το πλούσιο σε ιστορία Βέρμιο, όπου ο ελληνικός στρατός με την κατάρρευση άφησε αρκετό πολεμικό υλικό. Το πολεμικό αυτό υλικό οι πρωτοπόροι του αγώνα με τις υποτυπώδεις οργανώσεις απ τα γύρω χωριά τον μάζεψαν και τον έκρυψαν. Ακόμα πιο χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των χωριών Μεσόβουνο, Πύργοι (Κατράνιτσα) και της κωμόπολης Αμύνταιο όπου λόγω θέσης υπήρχαν αποθήκες ανεφοδιασμού και αποθήκες πολεμικού υλικού. Μόνο το χωριό Μεσόβουνο εξασφάλισε 200 όπλα για τις ανάγκες του ένοπλου αγώνα. Όλο αυτό το πολεμικό υλικό πέρασε στα χέρια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Αυτό το γνώριζαν οι Γερμανοί και τα εδώ τσιράκια τους. Όμως η Αντίσταση άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά και στις 7/8/1941 έγινε η πρώτη ένοπλη σύγκρουση στο Βέρμιο με τη Χωροφυλακή, που κλήθηκε απ την εκεί αντιστασιακή οργάνωση να παραδώσει τα όπλα. Η χωροφυλακή ενισχυμένη την επομένη μέρα με μιά διλοχία απ το Αμύνταιο, αντί να παραδώσει τα όπλα όταν πήγε Αντιστασιακή αντιπροσωπεία άνοιξαν πύρα. Αυτή ήταν η πρώτη μάχη στο Βέρμιο.

Ήταν τόσο στενή και αμοιβαία η συνεργασία της «ελληνικής πολιτείας» με τους κατακτητές που προκειμένου να εξολοθρέψουν τις δύο ένοπλες δυνάμεις του Βερμίου υπο την ηγεσία του δασκάλου Αλέκου Χατζητάσκου στις 12 Οκτωβρίου, ο Νομάρχης Κοζάνης κ Γεωργαντάς, ο Εισαγγελέας και η ηγεσία της χωροφυλακής επισκεύτηκαν το γερμανικό Φρουραρχείο Κοζάνης και τους κατέστησαν γνωστή την σημειωθείσα στασιαστική κίνηση των κατοίκων του χωριού Μεσοβουνίου εμπνεομένων απ κομμουνιστές αρχές. Αυτό που δεν ήθελαν οι Γερμανοί. Το επόμενο βράδυ ενα γερμανικό απόσπασμα ενισχυμένο και απ ενα απόσπασμα χωροφυλακής και αρκετούς συνεργάτες, δεν βρίσκουν στο χωριό παρά μόνο ένοπλο τον οποίο και εκτέλεσαν επι τόπου μπροστά στους κατοίκους του χωριού προς παραδειγματισμό. Την δολοφονία του Ακριτίδη, παρακολούθησαν ο Νομάρχης και ο ανώτερος διοικητής χωροφυλακής.

Ο Νομάρχης παρά την αποτυχία δεν τα βάζει κάτω. Την επομένη επισκέπτεται ξανά το Γερμανικό Φρουραρχείο, συνοδευόμενος απ τον Εισαγγελέα και τον ανώτατο διοικητή χωροφυλακής δυτικής Μακεδονίας στο οποίο απευθύνει γραπτή έκκληση για επέμβαση της Βερμάχτ προς «αποκατάστη της τάξης».

Το κόστος που πλήρωσαν τα δύο αυτά χωριά, που τόλμησαν να διαπράξουν αυτό το ανοσιούργημα, να μαζέψουν και να κρύψουν όπλα, ήταν τεράστιο σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Με τη βοήθεια του καταδοτικού μηχανισμού, εντόπησαν την ύπαρξη του οπλισμού στους χώρους αυτούς και θέλοντας να δώσουν ενα σκληρό μάθημα σε συνεργασία με το ντόπιο κατεστημένο αλλά να πάρουν και τα όπλα. Στις 24/10/1941 2.500

Γερμανοί τη νύχτα κύκλωσαν το χωριό Μεσόβουνο και το πρωί σαν λυσσασμένοι όρμησαν στα σπίτια. Αφού μάζεψαν όλο τον κόσμο στην πλατεία χωρίζοντας τους άντρες απ τις γυναίκες και τα παιδιά από 15-65 χρονών. Εκεί στην πλατεία προς γνώση και συμόρφωση και για να μην τολμήσουν κάποιοι να δράσουν η να σκεφτούν να κρατήσουν τα όπλα που είχαν πάρει σκότωσαν τους 165 άντρες, έκαψαν το χωριό, εξόρισαν τις γυναίκες σε διάφορους Νομούς και όπλισαν σαν αστακούς τα γύρο χωριά: Πελαγρό, Ούτσινα, χαϊνταρλί κλπ. Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν την σκληρή και απάνθρωπη τιμωρία του Μεσόβουνου και της ευρύτερης περιοχής.

Στις 22/4/44 οι Γερμανοί με πολυάρθρες δυνάμεις συνεπικορούμενοι με πλειάδα συνεργατών, άρχισαν επιχειρήσεις εκκαθάρισης του Βερμίου απ τον ΕΛΑΣ. Τη φορά αυτή ο ΕΛΑΣ αποφάσισε να τους αντιμετωπίσει σε ανοικτή μάχη. Από ό,τι θυμάμε για την επιχείρηση αυτή διατέθηκε ενα μεγάλο μέρος της Χης Μεραρχίας με βασικό άξονα το 16ο σύνταγμα. Χίλιοι (1.000) και πλέον ΕΛΑΣίτες, όλος ο εφεδρικός ΕΛΑΣ Βερμίου και ενας λόχο της ΕΠΟΝ. Επικεφαλείς στο τάγμα του Μεσόβουνου ήταν ο Παγώνας, στην Κατράντσα το τάγμα του Αράπη και ενα ανεξάρτητο τάγμα με τον Ταγματάρχη Καρασσάβα και στο κάτω Γραμματικό το τάγμα του Κολοκοτρώνη. Από την πλευρά της Νάουσας, το τάγμα του Ακρίτα και το τάγμα του Φωτεινού. Οι μάχες άρχισαν σε τρία μέτωπα. Το ενα μέτωπο διαμορφώθηκε στην περιοχή του χωριού Μεσόβουνο, το δεύτερο στους Πύργου (Κατράνιστα) και το τρίτο στο κάτω Γραμματικό.

Για ενα δεκαήμερο το Βέρμιο φλέγονταν από άκρου σε άκρου. Οι μάχες δεν σταματούσαν ούτε τη μέρα ούτε τη νύχτα. Οι νεκροί πολλοί και οι τραυματίες ακόμα περισσότεροι. Περνούσα σύνδεμος προκειμένου να συνδέσω δυό διμοιρίες που είχαν ξεκοπεί. Εκεί σε ενα πρόχειρο Ιατρείο-Αναρωτήριο έξω απ το χωριό Μεσόβουνο, λίγες μέρες πριν το κάψουν για δεύτερη φορά οι Γερμανοί, ζήτησα να μου δώσουν λίγο Νερό. Εκεί με ματωμένα τα χέρια και μούσκεμα στον ιδρώτα είδα τους Γιατρούς να επιδέχουν με τα λίγα εφόδια τους τραυματίες που έφερναν οι τραυματιοφορείς, όχι μόνο αντάρτες και Γερμανούς, αλλά και πολίτες που τραυματίστηκαν από αδέσποτες σφαίρες απ τις μάχες, που από αρκετές μέρες διεζάγονταν. Εκεί πρωτογνώρισα τον γιατρό Κοκκίνη απ τη Θεσσαλονίκη και τον γιατρό Γιάννη Αληχανίδη απ τη Βέροια, αργότερα γραμματέα της ΕΔΑ Νομού Ημαθίας και συγκρατούμενο για πολλά χρόνια μετά την κατοχή στις φυλακές και στη διάρκεια της χούντας στη Γυούρα και το Παρθέني της Λέρου.

Οι Γερμανοί παρά τη συντονισμένη απ όλες τις προσβάσεις του Βερμίου επιχείρηση, τον αντίστοιχο για την περίπτωση οπλισμό και τον μεγάλο αριθμό συνεργατών, οπλισμένων και με πολιτικά είχαν πάνω από 200 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Ο κλοιός κάθε μέρα και ώρα που περνούσε έσφυγκε. Οι Γερμανοί συνεχώς ενισχύονταν απ όλη την περίμετρο του Βερμίου και οι διάφοροι εθνοϊσμοί εφαρμόζοντας την αγαπημένη τους μέθοδο, που τους απέδιδε διπλά προσπιούμενοι τους αντάρτες δολοφονούσαν οσους κατόρθωναν να ξέφευγουν απ τα μπλόκα. Όταν η διοίκηση έδωσε εντολή να συμπτυχτούν τα τμήματα με κατεύθυνση το Παϊκο-Καϊμάκτσαλαν, τότε νοιώσαμε έντονη την πίεση. Νοιώθαμε την ανάσα των Γερμανών να μας πλησιάζει. Χίλιοι και πλέον αντάρτες έπρεπε να σπάσουμε τον ασφικτικό κλοιό για να ξεφύγουμε απ τα χέρια και την οργή των Γερμανών. Εκείνοι που δέχθηκαν την μεγαλύτερη πίεση ήταν το τάγμα του Φωτεινού και του Παγώνα, που δεν μπόρεσαν να συμπτυχθούν προς το Παϊκό ή την ελεύθερη Ελλάδα,

με αποτέλεσμα και απώλειες να έχουν και ταλαιπωρίες να υποστούν για αρκετό καιρό. Στις μάχες αυτές πιάστηκε αιχμάλωτος ο ταγματάρχης Περικλής Μεσημέρης απ' το Μακροχώρι Βεροίας, που πριν τον εκτελέσουν στη Θεσσαλονίκη, του είπαν να βγάλει το σήμα του ΕΛΑΣ απ' το δίκωχο και τους απάντησε δείχνοντας το σήμα του ΕΛΑΣ, πως «πρώτα θα με σκοτώσετε και μετά θα το βγάλετε».

Ήταν τόση η μανία απ' την αποτυχία της επιχείρησης και τις απώλειες που είχαν οι Γερμανοί, που όχι μόνο έκαψαν για δεύτερη φορά το Μεσόβουνο καίγοντας τώρα και τους γέρους, τις γριές ακόμα και τα παιδιά που βρήκαν στους φούρνους. Πρωτοστάτες και σε αυτά τα ολοκαυτώματα οι εθνοϊσμοί. Σε συνέχεια σκότωσαν 270 κατοίκους του χωριού Κατράνιτσα-Πύργοι και έκαψαν εκτός απ' την Κατράνιτσα, το Κάτω Γραμματικό, το χωριό Αρμάκια και άδειασαν απ' τους κατοίκους όλα τα χωριά του Ανατολικού Βερμίου.

Αυτός που οργάνωσε και συντόνιζε τη δράση Γερμανών και των εθνοϊσμών, όχι μόνο για αυτά τα ολοκαυτώματα του Ανατολικού Βερμίου, αλλά γενικότερα ήταν ο κατοχικός Νομάρχης Γεωργαντάς σε συνεργασία με τον δοσίλογο Γενικό Επιθεωρητή Νομαρχιών Αθανάσιος Χρυσόχου, που ήταν και ο αρχιτέκτονα της θεωρίας, ότι η ΕΑΜική Αντίσταση στη Μακεδονία ήταν βουλγαροκίνητη. Την ίδια ερμηνεία δίνουν και όσοι άλλοι εθνικόφρονες συγγραφείς ασχολήθηκαν με την Εθνική Αντίσταση όπως ο Εμμανουήλ Γρηγορίου κλπ.

Η μαύρη αγορά ήταν ο συνοδηπόρος της ξένης μαύρης κατοχής. Αρχισε να λειτουργεί απ' την πρώτη ως την τελευταία μέρα της κατοχής και μαλιστα πριν απ' αυτήν και μέσα απ' αυτήν. Δίπλα στις αρπαγές, τις αυθερεσίες, τη μαύρη αγορά και τους κάθε είδους οικονομικούς εκβιασμούς ήταν και το χαρτονόμισμα. Το χαρτονόμισμα ήταν απ' την αρχή ακόμα πληθωριστικό. Ο όρος όμως πληθωρισμός, δεν είναι ο κατάλληλος για να εκφράσει το κατοχικό φαινόμενο. Παρά το γεγονός ότι έζησα το θέμα αυτό δεν είμαι ο κατάλληλος, γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία, αλλά για καθαρή αρπαγή και ληστεία. Η αποστράγγιση της οικονομίας μέσω της ελληνοποίησης του μάρκου, είχε πιά απ' τις αρχές ακόμα του Αυγούστου του 1941 συντελεσθεί.

Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας με τη δημιουργία του ΕΑΜ, ντύθηκε τον αστραφτερό μανδύα της δόξας. Μιας δόξας που δεν είχε ίσως γνωρίσει ούτε στα μεγαλύτερα κορυφώματα της ιστορίας της. Ο μύθος της παντοδυναμίας και του αήττητου των μηχανοκινήτων φαλάγγων, του αστραπιαίου πολέμου, της εύκολης εισβολής και της εντος ολίγων ημερών στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, διαλύθηκε τις πρώτες ακόμα μέρες στο Καλπάκι. Και τα συνθήματα «εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι» και το « η νέα τάξη πραγμάτων είναι δεδομένη» οριστική και αμετάκλητη και αλλά πολλά γλαφυρά, δεν τα άκουγε ο κόσμος και ούτε έκαμψαν στο βαθμό που επιδίωκαν οι «ειδικοί», τη διάθεση του λαού για αγώνα.

Το ΕΑΜ αμέσως μετά την ίδρυσή του άρχισε να πληροφορεί το λαό για τους σκοπούς του αγώνα. Κάθε μέρα που περνούσε κέρδιζε όχι μόνο τη συγκατάθεση, αλλά και την αθρόα εθελοντική συμμετοχή του λαού στις γραμμές του. Παράλληλα με τις πολιτικές οργανώσεις του στήνονταν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, συγκεντρώναν οπλισμό και οι πρώτες αντάρτικες ομάδες είχαν κάνει την εμφάνισή τους.

Το ελληνικό παράδειγμα του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, έγινε ο φάρος που έδινε θάρρος στους λαούς, που είχαν κατακτηθεί και σε εκείνους

που πολεμούσαν να συνεχίσουν τον αγώνα. Και το βασικότερο διέψευσε τον θρύλο για το αήττητο του άξονα, με αποτέλεσμα κράτη που θεωρούνταν βέβαιο (Τουρκία κλπ) ότι θα συμμετείχαν στο πόλεμο στο πλευρό του άξονα, άρχισαν να παρουσιάζουν διστακτικότητα ή και να προβάλουν άρνηση να συμμετάσχουν στην υπόθεση της «ελευθερίας των εθνών», όπως ονόμαζε το Γ! Ράϊχ τη δική του μέλουσα να γίνει αυτοκρατορία.

Για την άρχουσα τάξη και τους εκπροσώπους της, έτσι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα ήταν υποχρεωμένοι να έχει δύο βασικούς στόχους α) Τα ταξικά συμφέροντα της επέβαλαν να είναι με τους νικητές μετά τη λήξη του πολέμου. Γι αυτό μέχρις ότου δεν αμφισβητήθηκε η νίκη του άξονα, συνεργάστηκε με τους κατακτητές και β) όποιος και αν ήταν ο νικητής, έπρεπε η νίκη για να είναι πραγματική να εξοντώσει και το όποιο ανατρεπτικό κίνημα αμφισβητούσε την πρωτοκαθεδρία της. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, που θα διεκδικούσε συμμετοχή στη διακυβέρνηση αρα θα έμπαινε εμπόδιο στα μελλοντικά της σχέδια.

Ο Ελληνικός λαός, είχε τη μαζικότερη απ όλους τους λαούς παρουσία στον αντικατοχικό αγώνα. Εννενήντα (90) χιλιάδες αντάρτες, πάνω από (1,500,000) οργανωμένοι στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), τριακόσιες πενήντα (350,000) ΕΠΟΝίτες (Νιάτα της Ελλάδας), απ τους οποίους 40% γυναίκες και το 80% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Η χώρα μας δίπλα στις τόσες άλλες πρωτιές, είχε και την κακή τύχη να έχει και τους περισσότερους νεκρούς ανάλογα με τον πλυθησμό της. Σε 12-14% ανέρχονται οι νεκροί στην Ελλάδα, 11% στη Ρωσία και ακολουθούν η Σερβία, η Πολωνία κλπ. Οι τόσες πρωτιές στον αλβανικό πόλεμο, η τέτοια μαζική συμμετοχή στην Αντίσταση, οι τόσες και τέτοιες ανεπανάληπτες πρωτιές στη Αντίσταση και οι τέτοιοι προσωπικοί ηρωϊσμοί στις μάχες, τα βασανιστήρια, στα εκτελεστικά αποσπάσματα (Σουκατζίδης, Μεσημέρης και εκατοντάδες άλλοι Σουκατζιδίδες και Μεσημέριδες), είναι γεγονότα και πράξεις, που όχι μόνο δείχνουν αλλά και επιβεβαιώνουν αυτό που είπε ο Δ. Γληνός ότι ο Ελληνικός λαός: «δεν είναι λαός ώριμος για σκλαβιά».

Το ΕΑΜ αναπτύσσονταν με γεωμετρική πρόοδο. Συνένωσε την τεράστια πλειοψηφία του λαού και η σπουδαιότητα της δράσης του σε όλους τους τομείς, ξεπερνά τη σημασία του απλού Αντιστασιακού κινήματος. Είναι η πολυπληθέστερη λαϊκό-κοινωνική, πολιτική και ένοπλη οργάνωση απ την ύπαρξη του Νεοελληνικού κράτους. Κατείχε την εξουσία σε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο, εκτός από ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που δρούσε ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος που κατέχαν ακόμα οι Γερμανοί. Συμμετείχε στο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα και υπό τις διαταγές του Γενικού συμμαχικού Στρατηγείου ο ΕΛΑΣ, έδωσε πολυάριθμες μάχες βάση προδιαγεγραμμένων σχεδίων. Είχε διαμορφώσει μια παράλληλη εξουσία στον χώρο της Αυδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της παιδείας και τον πολιτισμό, της Υγείας και την Εθνική Ασφάλεια. Περιφρουρούσε τα σύνορα και αγρυπνούσε στις συνοριακές γραμμές.

Αυτή η παράλληλη εξουσία έχει θέσει εκ νέου σε κίνηση την παραγωγική μηχανή, αναδιοργάνωσε τους αγροτικούς συνεταιρισμούς και διαμορφωσε όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για την ανοικοδόμηση των κατεστραμμένων χωριών, υδραγωγεία, δρόμοι, γεφύρια κλπ. Οργανώνει Δημοψηφίσματα, διενεργούσε εκλογές για την εκλογή προέδρων κοινοτήτων, κοινοτικών και Δημοτικών Συμβουλίων και Εθνο-Συμβούλων, απονέμε δικαιοσύνη. Ο αδερφό μου Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου, ήταν απ τις αρχές του 1944 Δημοτικός

Σύμβουλος στη Βέροια, σε αυτήν την παράλληλη εξουσία. Η εξουσία αυτή έλυνε τα τρέχοντα προβλήματα και έκανε την υποδομή για την μεταπελευθερωτική Ελλάδα. Αξίωμα που ο λαός της πόλης τον τίμησε με την ψήφο τους κατ'επανάληψη τη δεκαετία του 1960-70.

Αναμφισβήτητα το ΕΑΜ, όχι μόνο ήθελε την εξουσία, αλλά και την είχε. Αυτό το είχε διακηρύξει μπροστά στο λαό με το πρόγραμμά του. Και βάση αυτού του προγράμματος κάλεσε το λαό να ενταχθεί στις γραμμές του. Την ήθελε λοιπόν, και μάλιστα πολύ και το ΕΑΜ την εξουσία. Την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Και είχε το λαό μαζί του. Το ΕΑΜ στην τερτάχρονη κατοχή περίοδο, διαμόρφωσε μια γνήσια λαϊκό-δημοκρατική εξουσία. Μια εξουσία, που όχι μόνο πήγαζε απ' το λαό, αλλά και την ασκούσε ο ίδιος ο λαός. Και επειδή την ήθελε με τη ψήφο του, υπέγραψε τη Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτα, που η μεν πρώτη πρόβλεπε αναλογική συμμετοχή στη κυβέρνηση και η δεύτερη έθετε τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές του Αγγλου Στρατηγού Σκόμπυ. Εκείνος που θέλει να κρατήσει τη εξουσία για λογαριασμό του δεν αυτοκτονεί πρώτα, με τις τόσες παραχωρήσεις, πολύ περισσότερο δεν θέτει το στρατό του υπο τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού και μετά διεκδικεί την εξουσία που την είχε ήδη παραδώσει.

Όσο «αφελείς», και «ανίκανοι» και αν ήταν η ηγεσία του ΕΑΜ, μια τέτοια «βλακεία», όπως θέλουν να πιστεύουν μερικοί ένθεν και κείθεν, δεν θα την έκανε. Την έκανε γιατί πίστευε, ήθελε και γι' αυτό το σκοπό αγωνίστηκε. Να πάρει ή να συμμετάσχει κατ'αναλογία στην εξουσία με τη συγκατάθεση του λαού. Αυτό ακριβώς το γεγονός πείθει ότι το ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν ήθελε τη σύγκρουση γενικά και του Δεκέμβρη ειδικά.

Όμως το κατεστημένο ήθελε η Ελλάδα, να παραμείνει ένα κράτος υποτελή στη Βρετανία. Ο στόχος αυτό όμως, δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί με τη βίαιη παλινόρθωση της μοναρχίας και αυτό γιατί οι διαθέσιμες δυνάμεις των Βρετανών, μπορεί να αρκούσαν να διώξουν τις ανύπαρκτες (γιατί με βάση τη Συμφωνία της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν είχε δικαίωμα να έχει δυνάμεις του στην Αττική), δυνάμεις του ΕΛΑΣ απ' την Αθήνα και τον Πειραιά και αργότερα ίσως τον μερικό έλεγχο τμήματος των βορείων και κεντρικών πεδιάδων της Ελλάδας, όμως ήταν τον αδύνατον αδύνατη η πλήρης συντριβή του ΕΛΑΣ. Όπως είχε δείξει το παράδειγμα της γερμανικής κατοχής, που τελικά κατάντησαν να μην μπορούν να μετακινηθούν απ' τη μια μονάδα στην άλλη. Εκτός αυτού η μακρόχρονη ένοπλη σύγκρουση, θα αναστάτωνε την παγκόσμια και την Βρετανική κοινή γνώμη και κυρίως θα αποκάλυπτε ότι τα αίτια της σύγκρουσης οφείλονταν στο ότι ο Τσιώρτσιλ, είχε προπολλού προαποφασίσει τη σύγκρουση για να επιβάλει με τη βία την παλινόρθωση, της μισητής απ' το λαό μοναρχία και τον έλεγχο της λεκάνης της Μεσογείου. Βέβαια για τον έλεγχο της λεκάνης της Μεσογείου ενδιαφέρονταν το ίδιο αν όχι περισσότερο οι Αμερικάνοι.

Τα Δεκεμβριανά δεν ήταν σε καμιά περίπτωση, όπως ακόμα και σήμερα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική επανάσταση που προοριζόταν για μακρύ χρονικό διάστημα. Ήταν η επέμβαση που προετοίμαζε ο Τσιώρτσιλ, διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε λεπτομέρεια απ' το καλοκαίρι του 1943. Με το περιβόητο σχέδιο «MANNA», να συντρίψει-κονιοτροποιήσει την ελληνική Αντίσταση στο σύνολό της, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποικιακών σχέσεων εξάρτησης, οι οποίες ίσχυαν προπολεμικά.

Η επάμβαση στην Ελλάδα, ήταν μέρος της βρετανικής πολιτικής για την νεκρανάσταση της Αυτοκρατορίας και την εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας της, καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντικομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ένωσης.

Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής, ο χώρος της Μεσογείου, και ιδιαίτερα η Ελλάδα, που βρίσκεται σε ένα γεωστρατηγικό σημαντικό σημείο, στις επιδιώξεις του Τσιώρτσιλ, κατάλαβε κεντρική όπως πάλαι πότε θέση. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά, αποτελούν την έναρξη ενός εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής και παγκόσμιας ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού και φιλελεύθερου στρατοπέδου με την πλατιά έννοια του όρου. Ενός εμφυλίου πολέμου, που αφετηρία του είναι η δεκαετία του 1920-30, με την προσχώρηση της ολιγαρχίας στη Διεθνή του κεφαλαίου σε σχέση με τα λαϊκά κινήματα και το 1916, για το χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού συστήματος,

Η ενεργητική συμμετοχή της μοναρχίας, με την υπόδειξη της Αγγλίας στο φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου 1936, φορτίστηκε και πάλι με οξύτητα στο ζήτημα του χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού καθετός, αμέσως με τη κατάληψη της χώρας από τα γερμανικά στρατεύματα. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, από τους παλιούς πολιτικούς και τον απλό λαό, καταλόγιζαν την ευθύνη για την επιβολή της δικτατορίας στο βασιλιά και απαιτούσε δικαιολογημένα την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας μετά τον πόλεμο. Υπέρ της μοναρχίας τάσσονταν μόνο οι φανατικοί βασιλόφρονες και οι οπαδοί του φασιστικού συστήματος. Όμως και αυτοί σαν συνεργάτες των γερμανών στην ουσία την έβλαπταν

Οι δημοκρατικοί δεν κατόρθωσαν καμιά οργανωτική ενότητα και κυρίως δεν οργάνωσαν αντίσταση, μα ούτε και προσχώρησαν (τους ζητήθηκε) στην υπάρχουσα Αντίσταση. Προσπαθούσαν να πετύχουν τους σκοπούς τους με χαρτοπόλεμο και διάφορες διακηρύξεις. Και η ίδια η Αντίσταση ήταν διασπασμένη σε διάφορες οργανώσεις από τις οποίες το ΕΑΜ, ήταν η πιο μεγάλη όχι μόνο αριθμητικά αλλά και χωροταξικά. Οι οργανώσεις του ΕΑΜ, κάλυπταν από άκρου σε άκρου την χώρα. Παρ' όλα αυτά μέχρι το καλοκαίρι του 1943, που το σχέδιο «MANNA» έγινε αποδεκτό από τους παλαιοκομματικούς και από σκέψη έγινε σχέδιο με σκοπό και απόφαση από σχέδιο να γίνει πράξη. Υπήρχε ομόφωνη συμφωνία ότι η μεταπολεμική μορφή του πολιτεύματος έπρεπε να είναι Δημοκρατία.

Ενώ στο θέμα της δημοκρατίας, πριν από την εκπόνηση του σχεδίου «MANNA» υπήρχε ομοφωνία μετά προέκυψε διαφωνία πάνω στο θέμα του μεταπολεμικού Πολιτειακού-συστήματος. Οι παλαιοί πολιτικοί, ήταν φυσικό να επιδιώξουν την αποκατάσταση της ολιγαρχικής τους κυριαρχίας στο πλαίσιο της μισοαστικής δημοκρατίας, που δεν μπορούσε να επιβιώσει από μόνη της. Τα θεωρητικά πρότυπα που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια της κατοχής στις αντιστασιακές οργανώσεις του (ΕΔΕΣ ήταν αρκετά αόριστα) ενώ τα πρότυπα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της Ασφάλειας, της Εκπαίδευσης, της Υγείας κλπ, που εφαρμόζονταν από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και κορυφώθηκε το 1944 με την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης, άνοιγαν νέες δημοκρατικές προοπτικές.

Δημιουργήθηκε εκ θεμελίων ένα νέο Δημοκρατικό και κοινωνικό κράτος, το οποίο σήμαινε την αναγέννηση της Νέας ελληνικής πολιτείας. Βεβαίως στη δημιουργία αυτού του προτύπου συμμετείχαν ουσιαστικά και οι κομμουνιστές στην ίδρυσή του. Όμως δεν υπήρχε «κίνδυνος» για

κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας. Σε αντίθεση με τον Τίτο, που ισοθέτησε την Λενινιστή αρχή του «αδύνατου κρίκου» το ΚΚΕ ακολουθούσε όχι μόνο σχηματικά, αλλά και ουσιαστικά-πρακτικά το ορθόδοξο δρόμο - σχέδιο επαναστατικής εξέλιξης. Το ΚΚΕ πίστευε πως όρος για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, είναι η πλήρη ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγή, προϊόν των οποίων θα ήταν και είναι η δημιουργία και ανάπτυξη τοπικά και παγκόσμια της εργατικής τάξης, ικανής να ηγηθεί των τοπικών αλλαγών και την παγκόσμια Επανάσταση. Η άποψη αυτή υπαγόρευε-επέβαλε για την μεταπολεμική Ελλάδα την εγκαθίδρυση επιτέλους της αυτούσιας αστικής Δημοκρατίας. Το ΕΑΜ ήθελε να οριστεί η Δημοκρατία σαν την πολιτική της αναγνώρισης και την διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας να είναι θεμελιωδώς συλλογική.

Σήμερα δύσκολα αντιλαμβανόμαστε έννοιες όπως συμμετοχή και καταστάσεις όπου οι επιλογές και οι αποφάσεις των ανθρώπων ρυθμίζουν όχι μόνο τη δική τους μοίρα αλλά επιρρεάζουν και τις γενικότερες εξελίξεις, και το ιστορικό προσκήνιο. Δεν θα επικαλεστώ την έννοια «ιδανικά» καθώς τα ιδανικά εμπεριέχουν και μεταφυσικά στοιχεία. Στην κατ'αντιμωλία αντιπαράθεση με τους κατακτητές, εκείνο που μετρούσε ήταν η απελευθέρωση της χώρας. Η επιλογή ήταν πολιτική, ήταν θέσεις απλές, χειροπιαστές, ανθρώπινες, ορθολογικές-περισσότερο και από την ιστορική προσφορά έχει μια άλλη ιδιαίτερη λειτουργία. Με τον τρόπο αυτό και τη συμμετοχή στον αγώνα «διδάσκει»-ξετυλίγει την πολιτική ηθική της Αριστεράς, στα εθνικά θέματα και απέναντι σε κάθε κατάσταση, σε κάθε συσχετισμό και συγκυρία.

Ενας ακόμα λόγος που επιβεβαιώνει ότι το ΕΑΜ-ΚΚΕ, δεν είχαν στο πρόγραμμα την κατάληψη της εξουσίας ένοπλα και την εγκαθίδρυση κομμουνιστικής κυβέρνησης όπως πολλοί ισχυρίζοντα ακόμα και σήμερα, είναι και η κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ. Η ανθρωπογεωγραφία αυτού του κατ'εξοχήν ορεινού πολέμου και η υλικότητα όσον αφορά την κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ ήταν άνθρωποι της ηπαιθρου. Τη ραχοκοκαλιά των στελεχών πολιτικών και στρατιωτικών σε όλες τις βαθμίδες της ιεραρχίας την αποτελούσαν κατά κύριο λόγο οι Δάσκαλοι, οι Γιατροί, οι Γεωπόνοι, οι Δικηγόροι, οι Υπάλληλοι, αρκετοί αγρότες και λίγοι-ελάχιστοι εργάτες. Οι απλοί μαχητές στην πλειοψηφία τους ήταν αγρότες, άνθρωποι της υπαίθρου και από τα μικραστικά στρώματα των πόλεων.

Για όποιον έχει διαβάσει ιστορία, εστω λίγη κοινωνιολογία και ξεφυλίσει μερικές σελίδες Μαρξισμού, ξέρει πως η κοινωνία, η όποια κοινωνία στο καθεστώς ιδιοκτησίας είναι διαρθρωμένη ταξικά και ότι μετά την πτώση της Φεουδαρχίας, την εξουσία την έχει και την ασκεί η αστική τάξη. Ακόμα ξέρει πως όπως η αστική τάξη ήταν φορέας της αλλαγής έτσι και η σοσιαστική-κομμουνιστική επανάσταση έχει φορέα της την εργατική τάξη. Αυτό που αποκαλούμε προλεταριάτο. Ξέρει ακόμα ότι το κάθε νέο σύστημα παραγωγής και διανομής, αναπτύσσεται μέσα στο προηγούμενο και η επανάσταση μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο όταν ο φορέας της επανάστασης κατορθώσει να γίνει τάξη για τον εαυτό της.

Η ελληνική εργατική τάξη ούτε στη διάρκεια του μεσοπολέμου ούτε στη διάρκεια της κατοχής ήταν τάξη για τον εαυτό της. Και το βασικότερο χωρίς να υπάρχει ο ταξικός φορέας και στη συγκεκριμένη περίπτωση η οργανωμένη και ικανή εργατική τάξη να καθοδηγήσει έναν κοινωνικό αγώνα, δεν μπορεί να γίνει κοινωνική επαναστατική αλλαγή. Να αλλάξει το κοινωνικό

κοινωνικό-οικονομικό σύστημα. Έπειτα το ΕΑΜ και κυρίως το ένοπλο ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ στο μεγαλύτερο μέρος του είχε αγροτοκτηνοτροφική προέλευση. Ο αγρότης και ο κτηνοτρόφος δεν είναι φορείς της κοινωνικής επανάστασης. Όλες τις φορές η συμμετοχή της αγροτιάς στους κοινωνικούς αγώνες, σκοπό έχει να διεκδικήσει ένα κομμάτι γής-κλήρο και τη διανομή των τσιφλικιών. Το γεγονός ότι δεν γίνεται κοινωνική επανάσταση με τους αγροτοκτηνοτρόφους, το γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα η άρχουσα τάξη. Και όμως αντί να παραδεχθεί και να αναγνωρίσει ότι το ΚΚΕ πρωτοστάτησε στη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, για να καλύψει τη δική της αδιαφορία και την εγκληματική συνεργασία με τους κατακτητές, δεν δύστασε να κατηγορήσει το ΕΑΜ-ΚΚΕ ότι ήθελε καταλάβει πραξικοματικά την εξουσία που ήδη είχε-για να επιβάλει κομμουνιστικό καθεστώς στη χώρα.

Το σχέδιο-πρόγραμμα του ΕΑΜ, θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ήταν το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα, προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονίζονταν, η αναγεννημένη Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγο, και των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής, αλλά επίσης και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Αυτό ήταν το σχέδιο-πρόγραμμα της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Επειδή ο μόνος, διακαής, οριστικός και αμετάκλητος πόθος του ΚΚΕ ήταν γίνει ένα κοινοβουλευτικό κόμμα, γι αυτό και δεν δέχθηκε να συμμετάσχει στο «Βαλκανικό Σύμφωνο-Αρχηγείο». Μάλιστα το ΚΚΕ, έβλεπε πολλές απ αυτές τις ριζοσπαστικές δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις με μεγάλη δυσπιστία και ζήτησε-διέταξε, θα έλεγα προκειμένου να μην υπάρξουν παρανοήσεις ως προς το κύριο και βασικό στόχο της πλαιρίας Αστική Δημοκρατία, να σταματήσουν όλες οι φωνές μέσα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οι οποίες απαιτούσαν επιτάχυνση της διαδικασίας για κοινωνική αλλαγή. Ειδικότερα αντιτάχθηκε σθεναρά σε όλες τις προσπάθειες, που ενδεχομένως θα οδηγούσε σε μια σύγκρουση με τους Βρετανούς. Το ελληνικό μεταπολεμικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω σε αυτές τις αρχές και αξίες, θα είχε στο εσωτερικό του ένα Φιλελεύθερο, Δημοκρατικό και Κοινωνικό χαρακτήρα. Όσον αφορά τις σχέσεις του με το εξωτερικό, κυρίως με τη Μεγάλη Βρετανία, θα είχαν το χαρακτήρα μίας συνεταιριστικής ισότητας δικαιωμάτων. Το Νέο ελληνικό κράτος, δεν θα διευθύνονταν πλέον από μια ολιγαρχία και η ήμι-αποικιοκρατική εξάρτησή του απ τη Μεγάλη Βρετανία. Η εξάρτηση θα ήταν το πρώτο πράγμα που έπρεπε να τερματισθεί.

Όμως η παλιά, αδύσταχη και ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί και πάλι για τον εαυτό της. Να μην αλλάξει τίποτε παρά τις τόσες ανθρώπινες θυσίες, τις καταστροφές και τη συμβολή του λαού μας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Στο εσωτερικό της χώρας μας η Αγγλία, είχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Τα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια των στηριγμάτων τα παραχώρησε στους γερμανούς για να συνεργάζονται για την εξόντωση των στελεχών του ΕΑΜ και κατά προτίμηση των κομμουνιστών (ο Γουντχάους τους

χρησιμοποίησε δεόντως αυτούς) και τα κατώτερα τα έδωσε να εξοπλισθούν και να πολεμήσουν από κοινού την ΕΑΜική Αντίσταση. Το σχέδιο κονιοτροποίησης του ΕΑΜ και την εξόντωση των δυναμικών στελεχών του, δεν ήρθε σαν κεραυνός σε ένα καταγάλανο ουρανό. Είχε προΐστορία απ το 1920 και ιστορία από τον καλοκαίρι του 1943, που εκπονήθηκε και το σχέδια «MANNA». Ακολούθησαν οι γνωστές δολοφονικές εντολές του Τσιώρτσιλ...η εκτίμηση-διαπίστωση του κ Ηντεν και Μάκ Μίλλαν, μετά την απελευθέρωση, ότι το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές ήταν η θρυαλλίδα που πυροδότησε και έθεσε σε δράση και τα υπόλοιπα κυρίαρχα στοιχεία που περιείχε το σχέδιο «MANNA». Και απ την απελευθέρωση του Οκτώβρη, φτάσαμε στο Δεκέμβρη, που ήταν η φάση της υλοποίησης.

Η έναρξη της υλοποίησης ανατέθηκε σε ένα απ τα υψηλά ιστάμενα στηρίγματα των Αγγων τον κ Αγγελο Εβερτ, Λάμπρου κ ΣΙΑ, που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής διατήρησαν τις θέσεις που είχαν και πριν απ τον πόλεμο, να ανοίξουν πύρ και να αιματοκυλήσουν την ειρηνική συγκέντρωση του ΕΑΜ, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στους Αγγλους να προωχήσουν στην ωμή αποικιακή ένοπλη παρέμβαση.

Η εξέλιξη αυτή είχε γίνει φανερή για πρώτη φορά τον Αύγ/το του 1943, όταν ένα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο, αποτελούμενο απ τη κυβέρνηση του Καΐρου, παλιούς πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης, πήρε σαφή θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας. Ο Τσιώρτσιλ που ήταν ο ηθύνον Νούς της διεθνούς, έβλεπε τον βασιλιά όχι μόνο τον εκφραστή αλλά και τον εγγυητή των Βρετανικών συμφερόντων προετοιμάζε, αν όχι από πολύ προηγούμενα τουλάχιστο, απ αυτό το χρονικό σημείο και μετά την ένοπλη επέμβαση.

Αν και κομμουνιστικός κίνδυνος στο όνομα του οποίου εξόρκιζε τους παλιούς πολιτικούς δεν ήταν υπαρκτός, εντούτης επικαλούμενος τον παθολογικό φόβο της αστικής τάξης, που δεν μπόρεσε να απογαλακτιστεί απ τον ποδόγυρο της Μοναρχίας και του Κλήρου, πέτυχε να συμβιβάσει το κομμάτι της εθνικής αστικής τάξης με την δοσίλογη ολιγαρχία. Αν το κομμάτι αυτό της εθνικής αστικής τάξης, συμμαχούσε με τον λαό που ήταν φύσει σύμμαχός της τα πράγματα στην μεταπολεμική Ελλάδα, θα είχαν εντελώς διαφορετική εξέλιξη. Θα είχε αποφύγει και η χώρα μας τον εμφύλιο όπως οι Ευρωπαϊκές χώρες.

Το ΚΚΕ, έχοντας και μερική εστω κοινοβουλευτική πείρα, το μόνο πράγμα που ήθελε-ποθούσε και επιδίωκε, ήταν να του αναγνωριστεί η συμβολή του στην απελευθέρωση της χώρας, τη συμμετοχή του στο αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και να δημιουργηθούν μεταπολεμικά εκείνες οι προϋποθέσεις να λειτουργεί νόμιμα μέσα σε διασφαλισμένα κοινοβουλευτικά πλαίσια. Όλα τα άλλα ήταν και παραμένουν Βρετανό-ολιγαρχικά κατασκευάσματα και σχέδια της διεθνούς του κεφαλαίου. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι η Βρετανική προπαγάνδα, σε όλη τη διάρκεια της κατοχής υποστηριζόταν ένθερμα, από μία ταυτόσημη γερμανική προπαγάνδα που είχε με τις ευλογίες του Ράιχ. Μια ταύτιση ως προς την καταπολέμηση της ΕΑΜικής Αντίστασης, η οποία αποτελούσε ένα τεράστιο εμπόδιο στην ομαλότερη, μεγαλύτερη και με ακόμα γρηγορότερους ρυθμούς ανάπτυξης της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Οι εναλλακτικές δυνατότητες του Δεκέμβρη 1944, δεν άκουγαν στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου (και αυτό το ήξεραν πολύ καλά και οι Έλληνες και οι Αγγλοι), ή φιλελεύθερη δημοκρατία στα προπολεμικά βασιλο-μεταξικά

πρότυπα, αλλά : Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία ή για άλλη μια φορά όπως παλιά κράτος εκλογικής πελατείας, ολιγαρχική κυριαρχία και συνέχιση της εθνικής υποτέλειας.. Βέβαια αυτή η πεντακάθαρη επιλογή του 1944 αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε και επισκιάστηκε από μία σειρά παράγοντες, που ήταν απόρροια απ την ιστορική εξέλεξη και τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου πολέμου και η προετοιμασία απ την πλευρά της Δυτικής συμμαχίας του ψυχρού πολέμου. Δεν μπορούσε η διεθνής του κεφαλαίου να δεχθεί να βγεί και απ αυτόν τον παγκόσμιο πόλεμο ενισχυμένο το Σοσιαλιστικό σύστημα.

Ομως παρά την επιδίωξη να μην βγεί το Σοσιαλιστικό σύστημα ενισχυμένο και απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, τα δεδομένα του πολέμου και οι συμφωνίες που υποχρεώθηκαν να υπογράψουν στις παγκόσμιες διασκέψεις: Τεχεράνης, Κριμαίας, Μόσχας και Πότνσταμ όλες οι πρωτεύουσες των παλαιών κρατών της Κεντρική και Ανατολικής Ευρώπης: Η Βαρσοβία, το Βερολίνο, η Πράγα, η Βιέννη, η Βουδαπέστη, το Βελιγράδι, το Βουκουρέστι, η Σόφια και τα Τίρανα, παραχωρήθηκαν απ τους ίδιους στη επιρροή της Σοβιετική Ένωση. Αυτό που αργότερα με πρόθεση να αμφισβητήσουν τις συμφωνίες, ο Τσιώρτσιλ κηρύσσοντας την αντικομμουνιστική σταυροφορία στις 5 Μαΐου του 1946 στο Κολέγιο Westnighster στο Μισούρι της Αμερικής το χαρακτήρισε «Σιδηρούν παραπέτασμα». Αλήθεια η ημερομηνία αυτή λέει τίποτε στους μεταπολεμικούς ιστορικούς, που έγραψαν Σικέ ιστορία;

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αμεσως μετά την απελευθέρωση απ τον αγγλικό αποικιακό ζυγό, τον εμφύλιο πόλεμο και τη βιομηχανική ανάπτυξη, αναζητούσαν χώρους εδαφικής επέκτασης και χώρους εμπορικούς και άντλησης πρώτων υλών. Ετσι πριν τη λήξη του 19ου αιώνα είχαν επιδοθεί και αυτές στον αποικιακό ανταγωνισμό, κάνοντας τα πρώτα μεγάλα βήματα προς την παγκόσμια εξάπλωσή τους στην Καραβαϊκή, την Ασία και τον Ειρηνικό. Εκείνη την εποχή, ένας υπέρμετρος ιμπεριαλιστικός ζήλος είχε καταλάβει τη χώρα του Τζέφερσον και του Λίνκολν. Δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες, τραπεζίτες, πολιτικοί και η Εκκλησία, ανταγωνίζονταν με πάθος για την προώθηση μιάς στιβαρής και μονοκρατορικής κατάκτησης του κόσμου. Ολοι μαζί επιβεβαίωναν χωρίς καμιά αναστολή τη θέλησή τους να γίνουν κάποια μέρα οι ΗΠΑ η Ρώμη του Κόσμου.

Εκτοτε τα βλέματα όλων των ιθυνόντων και ειδικά των οικονομικών παραγόντων, ήταν στραμένα και προσηλωμένα στην παγκόσμια βιομηχανό-στρατιωτική υπεροχή και οι πολιτικοί ονειρεύονταν ενα «λαμπρο μικρό πόλεμο» (κατά την προσφιλή φράση του Θιοντόρ Ρούσβελτ) που θα τους επιτρέψει να τον χρησιμοποιήσουν σαν δικαιολογία για τη διεθνή εξάπλωσή τους. Και στην κατάλληλη στιγμή ενα «Πέρ Χάρμπρορ» που θα τους επιτρέπε να πάρουμε «δικαιολογημένα» μέρος και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο όπως και στον Α!. Για να συμπληρώσουν την πολεμική λίστα μερικοί άλλοι σε συνέχεια:

«Κανένας λαός του 19ου αιώνα δεν πέτυχε τις δικές μας κατακτήσεις, το μέγεθος του αποικισμού μας και την επέκτασή μας ανά τον κόσμο... Τίποτε δεν θα μας σταματήσει τώρα, διαβεβαίωνε ο γεροσιαστής Χένρι Κάμποτ Λότζ το 1895, για να συμπληρώσει ο Δημοσιογράφος Μάρς Χένρι Ουότερσον στις αρχές του 1980: «Είμαστε μια μεγάλη αυτοκρατορική δημοκρατία, που προορίζεται να ασκήσει αποφασιστική επιρροή στην ανθρωπότητα και να διαμορφώσει το μέλλον του κόσμου με τρόπο που, δεν έχει κάνει κανένα άλλο έθνος, ακόμα και η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία». Ετσι για πρώτη φορά απ το τέλος του 19ου αιώνα η προέλαση της αμερικανικής στρατιωτικής πολεμικής

μηχανής και οικονομικής δύναμης συνοδεύεται και από ένα σαφή λόγω νομιμοποίησης της αυτοκρατορίας. «Η Αμερική δρασκελίζει τον κόσμο σαν ένας Κολοσσός...Από τότε που η Ρώμη κατέστρεψε την Καρχηδόνα, καμιά άλλη μεγάλη δύναμη δεν έφτασε στην κορυφή την οποία εμείς έχουμε κατακτήσει» διαβεβαιώνει ο Τσάρλς Κραουτχάμερ ιδεολόγος της αμερικανικής Δεξιάς. Η πτώση του «υπαρκτού» που ήταν ένα απ τα βασικά εμπόδια, άνοιξε διάπλατα κατά τους σύγχρονους Μέτρ, το δρόμο για την υλοποίηση της αυτοκρατορικής ιδέας.

Όπως συνεπώς, ο Καίσαρας δρασκελίζοντας τον κόσμο και : «σημείωσε πλήρεις επιτυχίες σε πολύ σημαντικές παρεμβάσεις στις πλέον πολυμοχαρείς φυλές...και ο οποίος κατάφερε να τις τρομάξει, να τις αποκρούσει, να τις υποτάξει, να τις συνηθήσει να υπακούν στην εξουσία του ρωμαϊκού λαού». Έτσι και η αμερικάνικη Δεξιά, βοηθούμενη και απ τη συντηρητική και αναχρονιστική δεξιά Ελίτ, και τις ευλογίες του Κλήρου, πιστεύει και θέλει προστατεύοντας την ασφάλεια και την ευημερία της αυτοκρατορίας με τον πόλεμο, να υποθηκεύσει τους Ευρωπαϊκούς λαούς και στηριζόμενοι και στην συντηρητική και κυρίως στην αντιδραστική ευρωπαϊκή δεξιά, θα υποτάξει τους απείθαρχους και να μετατρέψει σε δούλους τους μή υποτασσόμενους λαούς όπου Γής.

Όλα πείθουν πως το όνειρο της αυτοκρατορίας και του νεουαποικισμού, δεν είναι νέο στο πίσω μέρος του μυαλού της αμερικάνικης ηγεσίας. Ούτε το όραμα να γίνει η Αμερική παγκόσμια αυτοκρατορική δύναμη γεννήθηκε απ τη μονοπολικότητα του προέκυψε το 1989 με την πτώση του υπαρκτού. Απλώς η νίκη των ΗΠΑ στο Β! παγκάσμιο πόλεμο και η πτώση του υπαρκτού, μπορεί να την συγκρίνει κανείς με τη νίκη της Ρώμης στον Β! Καρχηδονικό Πόλεμο. Όπως τότε η νίκη της Ρώμης είχε μετατρέψει τη Ρώμη σε παγκόσμια δύναμη, έτσι και η νίκη των ΗΠΑ στο Β! παγκάσμιο πόλεμο και η πτώση του υπαρκτού μετέτρεψε τις ΗΠΑ σε παγκόσμια δύναμη.

Όμως η αυτοκρατορική επιλογή θα καταδικάσει τις ΗΠΑ να αφιερώνουν καταναλώσουν τον ηγεμονικό τους χρόνο που τους απομένει-όποιος και οσος και αν είναι αυτός-στο να πυργώνει τείχους γύρω από τις ΗΠΑ και τη δυτική πολιτεία. Να κατασκευάσει και αυτή το δικό της «σιδηρούν παραπέτασμα». Όπως όλες οι αυτοκρατορίες που προηγήθηκαν. Η Αμερική, πραγματική «Απώ Δύση» στο εξής συμφωνα με τη φράση του Νοτιοαφρικανού συγγραφέα Τζον Μάικλ Κοέτζι, δεν θα διακατέχεται παρά μόνο απ μια σκέψη : Πως να μην σβήσει, Πως να μην Πεθάνει, Πως να Παρατείνει την εποχή της».

Μόνο και μόνη η Αθήνα-η Ελλάδα με την αθάνατη δόξα της-ηταν «ελεύθερη» να αποφασίσει για το μέλλον της με εκλογές, οι οποίες εκλογές θα διεξάγονταν υπό Βρετανική, Αμερικάνική και Γαλλική επιτήρηση... Αυτοί που ονειρεύονταν, μα και μαγείρευαν με τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου να μὴν υπάρχει δείγμα από το τρισκατάτο Σοσιαλιστικό Συστημα, η έκβαση του πολέμου αντί να το εξαλείψει από προσώπου γης, επεκτάθηκε και μάλιστα σε πολύ επικίνδυνο βαθμό. Υστερα από αυτά τα δεδομένα, δεν μπορούσαν αυτοί που είχαν πληρώσει ένα τέτοιο κόστος να δεχθούν μια αστικού έστω τύπου δημοκρατία στην Ελλάδα. Την Ελλάδα, που την προόριζαν να παίξει ένα τέτοιο ρόλο, να γίνει ο φύλακας Άγγελος του «Ελευθέρου Κόσμου» και εφαλτήριο για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Μια δημοκρατία που θα μπορούσε να γίνει αποδεκτό και το ΕΑΜ, εστω και σαν αξιωματική αντιπολίτευση. Εδώ σε αυτήν τη γωνιά του κόσμου, που με τη συγκατάθεση

και αυτών που συμπαράτάχθηκαν μαζί τους, για να εχουν άνεση στις όποιες κινήσεις έπρεπε να ξεκαθαρίσουν τον «εσωτερικό εχθρό». Αφού λοιπόν, δεν μπορούσαν να το μηδενίσουν ιδεολογικά και ηθικά, παρά τα οσα του καταλογούσαν (πρωματολογία κλπ) δεν δύσασαν να το οδηγήσουν στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να το εξοντώσουν βιολογικά.

Αυτό το μικρό κομμάτι της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, μια και το ακριβοπλήρωσαν (ετσι τουλάχιστο μας ειπε ο Τσιώρτσιλ) το ήθελαν προπύργιο του «ελεύθερου κόσμου» και ορμητήριο για την απελευθέρωση των υποδούλων λαών. Μια λοιπόν, και οι Αγγλοι με την ωμή και βάβραρη επέμβαση, δεν μπόρεσαν να ολοκληρώσουν αυτόν τον επαίσχυντο ρόλο, να εξοντώσουν την Αριστερά και να απελευθερώσουν τον πολιτισμένο κόσμο ήρθαν οι Αμερικάνοι. Μας έφεραν το «Σχέδια Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» και την ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ. Το Στρατηγό Βάν Φλίτ και τον Πιουριφόνι, τον Γκέϊντνι και ό,τι άλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εφεραν μηχανισμούς προπαγάνδας, κατασκόπους, ραδιοφωνικούς σταθμούς και ραδιογωνόμετρα και όλων των ειδών όπλα, στόλους και βόμβες Ναπάλμ που έκαιγαν ανθρώπους και χωριά από απόσταση.

Για να αποτελέσει βάση εξόρμησης ένας χώρος πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ παρά τις τόσες ανοιχτές και κρυφές συνεργασίες με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών. Τα καθημερινά μπλόκα και τις ομαδικές συλλήψεις, τις εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις. Τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και το Δεκέμβρη με τους Αγγλους νεοκατακτητές, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί τις δυνάμεις του και να ασκεί επιρροή στο λαό σε μεγάλα ποσοστά. Μια που τον ελλαδικό χώρο τον προόριζαν να παίξει αυτόν τον τριπλό ρόλο: Να ανακόψει την επέκταση του «σιδηρού Παράπετάσματος», προπύργιο του «ελεύθερου τότε κόσμου» και ορμητήριο για την απελευθέρωση των υπόδουλων λαών, έπρεπε να εξοντωθεί ο εσωτερικός «εχθρός». Και ο μόνος και πιό αποτελεσματικός τρόπος ήταν ο εμφύλιος πόλεμος.

Στο μεταξύ με το συντονισμό του αντιφασιστικού αγώνα, ανάμεσα στους συμμάχους στον οποίο αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ και την πολύτιμη βοήθεια και των άλλων αντιστασιακών οργανώσεων στις κατεχόμενες χώρες, η αντίστροφη μέτρηση στα διάφορα μέτωπα ήταν ραγδαία.

Οι Γερμανοί θα έφευγαν κάποια μέρα. Και μόνο που σκέπτονταν τις εκατοντάδες χιλιάδες λαού, που έπαιρνε μέρος στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις της Ελλάδας, για την ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης, να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, για τα Λαϊκά και Φοιτικά σισίτια, την επιστράτευση κλπ. Η δράση αυτή αντί να χαροποιεί έβαλε σε πολλές και μεγάλες σκέψεις την άρχουσα τάξη. Απ τη στιγμή που άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, πείσθηκε οτι η χώρα θα απελευθερωθεί. Συνεπώς το πρόβλημα που έμπαινε πλέον ήταν πώς θα επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του. Έπρεπε να προετοιμάσουν το έδαφος για την επόμενη μέρα. Και προετοιμασία για την αλλη μέρα σήμαινε οτι αυτό το λαϊκό κίνημα, αυτήν την ΕΑΜική πανστρατιά έπρεπε οχι μόνο να την ανακόψει, αλλά και να την τσακίσει, να τη συντρίψει αν ήθελε να επανέλθει στην εξουσία. Για το σκοπό αυτό με πρωθυπουργό τον Ράλλη, με τη συναίνεση του Τσιώρτσιλ σε συνεργασία με τους Γερμανούς κατακτητές έκαναν τα τάγματα ασφαλείας, τα εξόπλισε με γερμανικά όπλα και γερμανό-αγγλική μισθοδοσία. Απ τους Γερμανούς εξοπλίστηκαν και όλες οι άλλες «εθνικό-πατριωτικές» ορδές. Αυτήν τη στρατιά των μισανθρώπων, εκτός του οτι θα πολεμούσαν από

κοινού με τους κατακτητές την ΕΑΜική Αντίσταση, αμέσως μετά την απελευθέρωση θα την έθεσε στη διάθεση των Αγγλων.

Η άρχουσα τάξη της χώρας μας και πιά συγκεκριμένα η μαγαλοαστική, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι βιομήχανοι και όποιοι άλλοι θεωρούσαν ότι η νίκη του άξονα ήταν αναμφισβήτητη, όχι μόνο τάχθηκαν ανοιχτά στο πλευρό των κατακτητών, αλλά και τους βοήθησαν στην καταλήστευση της Εθνικής οικονομίας και θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά με τη διαπλοκή και τον μαυραγοριτισμό, οδήγησαν τον λαό στην πείνα και το θάνατο. Και όταν η Αντίσταση άρχισε την ένοπλη δράση κατά των κατακτητών, προκειμένου να υπερασπιστούν τα κοινά με τους κατακτητές συμφέροντά και να αποδείξουν έμπρακτα την συμπαράσταση προς τους συνεργάτες τους, δημιούργησαν τις ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις : που μαζί με τους κατακτητές συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν σπίτια, λήστευαν, βίαζαν και οργίαζαν σε βάρος του λαού και εκτελούσαν τους Ελληνες Πατριώτες, που αγωνίζονταν για την απελευθέρωση της Πατρίδας. Και όταν έγιναν αισθητές οι πρώτες ενδείξεις της αντίστροφης μέτρησης δημιούργησαν και τα τάγματα ασφαλείας και όλος αυτός ο εθνοϊσμός ήταν μια διαπραγματευτική δύναμη στα χέρια αυτού του κομματιού της άρχουσας τάξης που συνεργάστηκε, πριν από τον πόλεμο και κατά τη διάρκεια της κατοχής ανοιχτά με τους κατακτητές. Με κεφάλαιο την «προσφορά» των ταγμάτων ασφαλείας και τις άλλες ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις, που πολεμούσαν μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση, αποτέλεσε το «πατριωτικό» αντάλλαγμα στο κομμάτι της άρχουσας τάξης που αρδάνησε, αμφοτέριζε και καιροφυλακτούσε προς ποιά πλευρά θα γύρει η πλάστιγγα της νίκης για να είναι με τους νικητές.

Όταν λοιπόν, η πλάστιγγα της νίκης έκλεισε προς τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα, στον οποίο συμμαχικό αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ με πολιτικές οργανώσεις και ένοπλο στρατό. Οργανώσεις που με τον αγώνα και μιά χούφτα όνειρα ανέτρεψαν τα σχέδια του χίτλερ, για πολιτική επιστράτευση και αποστολή Ελλήνων στα πολεμικά μέτωπα για να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων, και εργάτες στην πολεμική γερμανική βιομηχανία. Και ένα ένοπλο στρατό αποτελούμενο από 60,000 και πλέον χιλιάδες οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Ένα στρατό που αντιπαρατάχθηκε νικηφόρα στις δεκατρείς εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες και όλο τον πιά πάνω εθνοϊσμό, που πολεμούσε στο πλευρό τους προσπαθούσαν να πνίξουν την Αντίσταση του λαού.

Μια άλλη συνομοτική εστία προκειμένου να μην επιτρέψουν να απελευθερωθεί η χώρα με τις δικές της δυνάμεις και που συνηγορούσε για την εκ νέου υποδούλωση στα ξένα συμφέροντα, ήταν και η διορισμένη από τους Αγγλους «κυβέρνηση» της Μεση Ανατολής, με άξονα το σώμα των μονίνων αξιωματικών, που είχαν συγκροτήσει τον ΙΔΕΑ. Με συνθήματα όπως α) «Οι Ελληνες δεν πρέπει να συνεχίσουν τον πόλεμο και ειδικά στο εσωτερικό της χώρας». β) «Η χώρα μας πρόσφερε περισσότερα από όσα έπρεπε στην υπόθεση του πολέμου, τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι». γ) «Ο στρατός της Μέσης Ανατολής πρέπει να μείνει ατόφιος, για να δράσει (εναντίον ποιού;) μετά την απελευθέρωση». δ) «Ο ελληνικός στρατός πρέπει να βοηθήσει την Αγγλία, να εδραιωθεί στο χώρο της Βαλκανικής, ενάντια στο Ρωσικό επεκτατισμό κλπ. Συνθήματα που στο σύνολό τους ξεκινούσαν και κατέληγαν εις βάρος του λαού και της χώρας.

Το ΕΑΜ ξεπήδησε μέσα από την εθνική δυστυχία και το χάος, που άφησε πίσω της η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από τους «ειδικούς» και

«ηγέτες» και άπλωσε στον τόπο μας η σκληρή τριπλή φασιστική καταχή, σαν έκφραση της θέλησης του λαού να ζήσει λεύτερος και αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος και νοικοκύρης στον τόπο του. Με τα Εθνικο-Απελευθερωτικά και Κοινωνικά του οράματα συγκίνησε κάθε πατριώτη, που η καρδιά του χτυπούσε για την πατρίδα. Στηριγμένο το ΕΑΜ στις δυνάμεις και τη θέληση του λαού, έγινε ενα δυναμικό και μαζικό λαϊκό κίνημα πρωτοφανέρωτο στην ιστορία του τόπου μας απ το 21. Ολη αυτή η μαχόμενη Ελλάδα, που πάνω από δύο εκατομμύρια άνθρωποι, με γυμνά τα στήθια και αβοήθητοι, με μόνο τη φλόγα της καρδιάς τους και ενα μαντύλι όνειρα, αψηφώντας τους κινδύνους και μαζικά αντίποινα των ναζί, απομονώνοντας τους ηττοπαθείς και τους μεμψίμοιρους, έστησαν τη σημαία της Νίκης με τους Νεολαίους Μ. Γλέζο και Α Σάντα απ τις 30/5/1941, λίγες μόνο μέρες μετά την κατάληψη της Αθήνας 21/4/41 στην πατρίδα μας και ύψωσαν άπαρτα κάστρα στις πόλεις και τα χωριά και αντάρτικα λημέρια στα βουνά, για να πολεμήσει και σε συνέχεια να πετάξουν έξω απ τα σύνορα της πατρίδας κάθε κατακτητή και φιλόδοξο επιδρομέα.

Ο λαός μας μέσα απ αυτόν τον πολυάνθρωπο και τιτάνιο αγώνα, βγήκε αγωνιστικά ψημένος και ατσαλωμένος απ τη φωτιά και τους τόνους σιδήρου, που του έριξε η πιό συγχρονη πολεμική μηχανή στη διάρκεια του εθνικό αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του, γι αυτό και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μήν ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μήν αφήσει τον τόπο να ξαναγίνει ή «καυμένη ψωροκώσταινα», να μήν ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες, που η συνεργασία ξένων και ντόπιων αφέντικων υποχρέωσε και θα υποχρέωνε να καταφύγει όπως παλιά στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου για να επιζήσει. Ο λαός μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας πίστευε πως η Ελλάδα μπορούσε να θρέψει τα παιδιά της.

Στη διάρκεια του 4χρονου Αντιστασιακού αγώνα, σφυρηλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά, αρχές και Ανθρώπινες αξίες. Ιδανικά που φτέρωσαν τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα, και τους όπλισαν με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές τους ειχε εμψυχήσει. Μια γενιά που μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Και πράγματι θα έμπαινε γιατί οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, πίστευαν και πολλοί πιστεύουν ακόμα οτι η συμμετοχή τους στον αντιστασιακό αγώνα ειχε δυό και μόνο συγκεκριμένους στόχους.α) Την Εθνική Απελευθέρωση, που ηταν ο βασικός πρωτάρχικός στόχος συνδεδεμένος με το κυρίαρχο για τη χώρα μας πρόβλημα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και β) Μετά την Απελευθέρωση να λυθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα. Προβλήματα καφτά πολλά απ τα οποία ειχαν μείνει άλυτα απ το 1821-Τσιφίκια ιδιωτικά και Εκκλησιαστικά, βακούφικα κλπ, να χωρίσει η Εκκλησία απ το κράτος-καθώς και το πολιτειακό και να εκσυγχρονιστεί το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης. Να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες και να κυβερνηθεί επιτέλους Δημοκρατικά η χώρα.

Η άρχουσα τάξη και η Δεξιά, που την εκπροσωπούσε γνώριζαν πως μετά την ήττα του άξονα μόνη της, δεν θα μπορούσε να ελέγξει αυτό το λαϊκό

κίνημα, γι αυτό πριν ακόμα γίνει εμφανής η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, προκειμένου να διασφαλίσει τα ταξικά της συμφέροντα οργάνωσε σαν συστατικό μέρος του σχεδίου «MANNA» τα «Τάγματα Ασφαλείας» και αυτή την πλειάδα των εθνοϊσμών, με τους οποίους στην αρχή της συγκρότησης πολέμησε την Αντίσταση από κοινού με τους κατακτητές και μετά την απελευθέρωση, ξαναμπήκε στο παιχνίδι του πολέμου κατά της Αντίστασης, τη φορά αυτή στο πλευρό των Αγγλων κατακτητών.

Βέβαια, ο ανταποκριτής με τον τίτλο «Τα αποσπάσματα σκοτώνουν» καλύπτει κατά κάποιον τρόπο και το τέταρτο-τον λόγο που έγιναν οι συλλήψεις-δεν δίνει όμως το λόγο για τους οποίους συνέλλαβαν και τι ακριβώς έγινε στη συνέχεια. Ενας απ τους συλληφθέντες και αυτόπτης μάρτυρας είμαι και ο ίδιος, όπως σωστά αναφέρει ο ανταποκριτής. Η σύλληψη, η δεκαεξάχρονη φυλακή, η στέρηση επι (10) δεκαετίας των πολιτικών δικαιωμάτων, η τρίχρονη εξορία τον Απρίλη του 1967-70, και η συμμετοχή μου στην πολιτική και τα κοινωνικά δρώμενα είναι ένα κομμάτι απ τη ζωή μου.

Δυό λόγια μόνο για τα παιδιά μου. Εχοντας σαν αρχή ότι ο κάθε άνθρωπο, πρέπει να διαμορφώνει τα δικά του πιστεύω, τις δικές του αρχές, αξίες, ιδέες και πεποιθήσεις, για να μήν τα επιρρεάσω με τα δικά μου πιστεύω και βιώματα, δεν τα έχω μίλησει ποτέ, για το πως πέρασα αυτά τα τριάντα δύσκολα χρόνια της Ζωή μου : στο Βουνό, τη φυλακή, την εξορία και την καθημερινή παρακολούθηση της ζωής μου. Μια παρακολούθηση μου στερούσε και αυτό ακόμα και το δικαίωμα στην εργασία τα λίγα χρόνια που βρισκόμουν εκτός φυλακής και εξορίας από την ασφάλεια και σε συνέχεια της ζωής μας. Και λέω ζωή μας, γιατί μετά το γάμο μου τον Αύγουστο του 1964, παρακολουθούσε και τη γυναίκα μου μέχρι το τέλος του 1974. Και λέω μέχρις το τέλος, γιατί τώρα πιά οι ίδιοι οι ασφαλίτες, που αποτελούσαν τη σκιά μου/ας προκειμένου να μου/ας πούν, το αυτονόητο, (αν και υπήρχαν περιπτώσεις που υπερέβαιναν το καθήκον), ότι δεν το «έκαναν από μόνοι τους» και πολλές φορές το εκαναν με «βαριά καρδιά». Κατανοητό!

Το σπίτι μας στην Βερμίου 22, αποτελείται από έναν κατάστημα και δύο διαμερίσματα. Μετά τη δημιουργία της Νεολαίας Λαμπράκη, το ένα από τα δύο διαμερίσματα το νοίκιασα για Γραφεία στην Νεολαία Λαμπράκη. Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της παρακολούθησης, αρκεί να πώ, πως το επάνω από τα Γραφεία των Λαμπράκιδων διαμέρισμα, ο ιδιοκτήτης του Σάββας Ιωαννίδης εργολάβος, το νοίκιασε ο κ Τζό Ρεπιδώνης, εμποροϋπάλληλος και μεταφραστής στην ασφάλεια των εγγράφων από την Ρουμανική γλώσσα στην ελληνική μια και ήταν γνώστης της Ρουμανικής γλώσσας. Στο διαμέρισμα αυτό κατά καιρούς έμεινε μέχρι αργά τη νύχτα και πολλές φορές διανυκτέρευε ένας της ασφάλειας ειδικά τις μέρες που συνεδρίαζε το Νομαρχιακό ή το γραφείο πόλης της Νεολαίας Λαμπράκη. Αφού έβαζε εμένα μέσα στο σπίτι, ύστερα από λίγη ώρα ανέβαινε στο διαμέρισμα του κ Ρεπιδώνη, από όπου παρακολουθούσε και τις δικές μου συναντήσεις με τους όποιους συνεργάτες επισκέπτες και ποιοί Νέοι έρχονταν στα γραφεία.

Μετά την κατοχή της χώρας από τους τρεις κατακτητές ο κάθε Έλληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναί η το μεγάλο Όχι στη κατοχή. Να πάρει σαν Έλληνας μια συγκεκριμένη θέση γύρω από το θέμα κατοχή. Μαζί με τις εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες, είπα και εγώ το μεγάλο ΟΧΙ. Όμως αυτό δεν αρκούσε. Ο λόγος έπρεπε να γίνει πράξη. Και η πράξη σήμαινε ότι έπρεπε να οργανώσω ή να συμμετάσχω σε κάποια οργάνωση. Σε μια οργάνωση που όχι

μόνο πίστευε ότι πρέπει να απελευθερωθεί η Ελλαδίτσα μας, αλλά και ότι θα δημιουργούσε εκείνες τις προϋποθέσεις και οργανωτικές δομές που θα έκαναν πράξη την απελευθέρωση της χώρας ανεξάρτητα από το κόστος που θα χρειαζόταν σε κόπο, πόνο, δάκρυα και αίμα.

Για την πραγματοποίηση αυτού εθνικό-πατριωτικού στόχου, στις 27/9/1941, δημιουργήθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Αυτή η οργάνωση απευθύνονταν στους μεγάλους. Για τους Νέους δημιουργήθηκε το ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Γι αυτήν την Νεολαϊστική οργάνωση πρωτοστάτησα και συμμετείχα από τις αρχές του 1942, μέχρι τις 23/2/1943, που ιδρύθηκε η Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) μέχρι τον Απρίλιο του 1944, που εντάχθηκα στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ).

»Αγαπούλες μου. Σύμφωνα με την απόφαση του Στρατιωδικείου, ο πατέρα σας υπήρξε ένας εξαιρετικά επικίνδυνος απάτρης, που ήθελε να αποσπάσει μέρος της ελληνικής επικράτειας. Με το ίδιο επιχείρημα τον συνέλλαβαν και οι δικτάτορες της 21ης Απριλίου 1967. Ήταν ένας απαίσιος τρομοκράτης και ένας μεγάλος εγκληματίας. Αυτός όμως και όποιος άλλος χαρακτηρισμός που αποδίδει η απόφαση του Στρατοδικείου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Ο πατέρα σας είχε άλλες επιδιώξεις. Πίστευε σε υψηλά ανθρώπινα ιδανικά και οράματα. Η σκέψη και τα οράματα ξεπερνούσαν τα στενά όρια της πατρίδας. Εκείνο που κατά κύριο λόγο τον χαρακτήριζε και αγωνιζόταν ήταν η αγάπη προς τον άνθρωπο όπου Γής, χωρίς καμιά, μα καμιά απολύτως εξαίρεση. Βρέθηκε και ο πατέρα σας, όπως και εκατομμύρια άλλοι Έλληνες στη δίνη του Β! παγκοσμίου Πολέμου. Και πιστεύοντας στα ιδανικά του, αγωνίστηκε μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ, της ΕΠΟΝ και του ΕΛΑΣ, στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλει στην προετοιμασία του κόσμου για την πραγματοποίηση της διεθνούς συνεργασίας, που αποτελεί την προϋπόθεση της ειρήνης και της ευημερίας ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Δεν θέλω να αξιολογήσω μόνος τον εαυτό μου, όσον αφορά την δράση μου. Πιστεύω πως κάποιος απ τους συναγωνιστές μου στο ΕΑΜ Νέων, την ΕΠΟΝ, τους συμπολεμιστές μου στον ΕΛΑΣ, την μεταπολεμική περίοδο, τη φυλακή, την εξορία κατά τη διάρκεια της αποφυλάκισης την μεταδικτατορική δράση θα γράψει δυό αράδες.

Στο διάβα της ζωής ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθυνες του, απέναντι στον εαυτό του και το κοινωνικό σύνολο μέσα στο οποίο υπάρχει. Μετράει και καθορίζει την προσωπική του στάση. Μια στάση που προσδιορίζει αν υπερασπίζεται ή όχι τα αναμφέρετα δικαιώματα του Ανθρώπου, του πολίτη, του εργαζόμενου, σαν ενεργού κοινωνικού υποκειμένου, της ζωής και της φύσης. Δεδομένα, που είναι αλληλένδετα-άρρηκτα δεμένα με αυτές τις Ιδέες, αρχές, αξίες και δικαιώματα-παραδοσιακά-και σύγχρονα, πάντοτε ολοζώντανα και σε πλήρη ανάπτυξη, συμφιλιωμένα, θα δώσουν τον σπινθήρα της μεγάλης ανατροπής του κόσμου της αδικίας, για ένα καινούριο κόσμο, παναθρώπινο δίκαιο και Ανθρώπινο. Έναν κόσμο που θα καταργήσει την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο, θα κρεμίσει τα τείχη των όποιων τεχνικών διακρίσεων που χωρίζουν τους Ανθρώπους, δεν θα υπάρχουν οριοθετικές γραμμές και σύνορα.

Βέβαια! Οποσδήποτε θα υπάρξουν φυσικά πισωγυρίσματα, ιστορικά ατυχήματα. Γενικά όμως νομίζω, ότι ο κόσμος θα προχωρήσει...Και θα προχωρήσει γιατί δίπλα στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα, που αποσχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων και το κοινωνικό γίγνεσθαι, προστέθηκαν και άλλα προβλήματα, όπως η καταστροφή του πλανήτη και

ειδικά της γόνιμης επιφάνειας Γής από την αλόγιστη χρήση της και από έναν πυρηνικό πόλεμο, απ την υπερπαραγωγή με αποκλεικό σκοπό το κέρδος και μόνο, την ακατάσχετη για τον ίδιο σκοπό μόλυνση του περιβάλλοντος κλπ, καθώς και το γεγονός ότι η Ευρώπη, ειδικά αυτή έχει πολύ διδαχθεί απ τα λάθη της, τα πάθη της, τις απώλειες, τις καταστροφές και κυρίως τις απώλειες σε Ανθρώπινες ζωές, που επισώρευσαν οι τόσοι πόλεμοι και κυρίως οι δυό παγκόσμιοι. Οι πόλεμοι και ειδικά ο Β! παγκόσμιος, που εκτός από τις ανθρώπινες απώλειες και της υλικές καταστροφές, η Ευρώπη έχασε εκτός από την παγκόσμια επιρροή της, μέσω του Σχεδίου Μάρσαλ έχασε και την γεωγραφική και εθνική αυτοτέλεια.

Ο πόλεμος είναι συμφυής με το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Έχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών εσωκαπιταλιστικών αντιθέσεων και συμφερόντων. Συνεπώς ανάλογα με το πώς κατανέμουμε αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο θα είναι και η μορφή διακυβέρνησης, μα και η ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων. Ο επιθετικοί κατακτητικοί πόλεμοι (κατακτητικοί-αποικιακοί κλπ) γίνονται για την προμήθεια πρώτων υλών, την εξεύρεση νέων αγορών, απόκτηση δούλων παλιά και φτηνά εργατικά χέρια τώρα, που αποτελεί τη σύγχρονη μορφή δουλείας. Άλλη μια βασική αιτία πολέμου ίσως η μεγαλύτερη είναι ο Ιμπεριαλιστικός θρησκευτικός προσηλυτισμός που αρχίσε με τις ιεραποστολές.

Αφού ο πόλεμος προσπορίζει : ύλες, αγορές, δούλους και κυρίως δύναμη και εξουσία ο ιδιοκτήτης βούλεται, επιθυμεί και θέλει. Με όργανο το κράτος που είναι ο τερατόμορφος υπηρέτης του Δία, αδερφός της βίας, γιός της συγγερής Στυγός. Πατέρας του κράτους ήταν ο Πάλλας, ο δαίμονας της πολεμικής τέχνης. Ο Δίας και ο Αρής Θεοί του πολέμου είναι οι πρώτοι, καλύτεροι, υμνούμενοι και προσκηνούμενοι Θεοί στο «Θεολόγιο του πολέμου». Καθοδηγητής του άνακτα-ιδιοκτήτη των Κρητικομυναϊκών χρόνων ήταν ο Δίας. Αυτός του έλεγε που να πάει να πολεμήσει για να φέρει πολύτιμο χαλκό και δοριάλωτους. Δούλες στην Πύλο, απ την «Κνίδα,τη Μίλητο, τη Λήμνο και την Αλικαρνασσό».

Ο Δίας, λοιπόν, και ο υπηρέτης του ο κράτος, γιός του Πάλλαντα-πολέμου, κρατούν το οπλισμένο χέρι του αιμοσταγούς ηγεμόνα-ιδιοκτήτη. Είναι θέλημα θεού ο πόλεμος (επιθετικός) γι αυτό και Ιερός(!) Είναι πόλεμος Θεϊκός-Ζτιχάντ-τον ονομάζει η κάθε θρησκεία. Συνεπώς οι υπάκουοι-υπήκοοι πρέπει να διακρίνονται ως...γενναίοι «κομάντος» στα πεδία των μαχών. Κύριος της νίκης ήταν πάντα ο Δίας, γι αυτό και τα τρόπαια της νίκης είχαν όχι μόνο το ονομά του αλλά και το ομοίωμά του.

Η Μυθολογία και η προϊστορία αφήνει με σαφήνεια να νοηθεί και η ιδιοκτησιακή ακόμα ιστορία έμμεσα, επιβεβαιώνει-δέχεται πως οι πόλεμοι άρχισαν όταν η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Συνέπεια και απόρροια αυτής της αλλαγής ήταν η αντικατάσταση του Εμείς με το Εγώ και το δικό μας με το δικό μου. Το σύστημα ιδιοκτησίας προκειμένου να αυτοπροστατευθεί διαμόρφωσε μια κλίμακα δομών, αρχών και αξιών με βάση το εγώ, το δικό μου και το κέρδος. Και κέρδος σημαίνει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, με ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αν βάλουμε στην άκρη την ιδεολογία και την οποιαδήποτε προπαγάνδα, η εξουσία πηγάζει και στηρίζεται στην ιδιοκτησία. Η ύπαρξη της και το μέγεθος κάνει το εγώ αντίστοιχα ισχυρό και κοινωνικά προβεβλημένο. Εκεί στον πυρήνα της ιδιοκτησίας, ενδημούν και εκκολάπτονται ο ρατσισμός,

ο φασισμός, η βία και ο πόλεμος. Η ιδιοκτησία μετέτρεψε τον άνθρωπο σε θηρίο. Σε ένα ιδιόμορφο θηρίο που τρέφεται κατασπαράσσοντας συνανθρώπους του. Κάτι που δεν συμβαίνει σε καμιά συνομοταξία ζώων.

Πόσο σε αρμονία ήταν ο Απόστολος Παύλος, που είναι και ιδρυτής του Χριστιανισμού, με το καθεστώς της ιδιοκτησίας όταν προστάζει την υπακοή στην επιστολή του προς Ρωμαίους (κεφ ιγ 1-17) : «κάθε άνθρωπος ας υποτάσσεται εις εκείνους που έχουν ανωτέρας εξουσίας εν τη πολιτεία. Διότι το καθεστώς του κράτους με τας εξουσίας του, είναι σύμφωνον με το σχέδιο και τη θέληση του Θεού, ο οποίος εδημιούργησε τους ανθρώπους δια να ζούν εις κοινωνίαν...» Διότι ο ιδιοκτήτης εξουσιαστής λέει «...δεν φορεί επι ματαίως την μάχαιραν, το σύμβολον αυτό της δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Την φορεί δια να τιμωρήσει και δια θανάτου ακόμη κάθε άτακτων στοιχείον. Διότι είναι υπηρέτης του Θεού, εκδικητής που έχει εντολήν και διακαίωμα να επιβάλλη τιμωρίας εις κάθε κακοποιόν...». Και κατά τον Θωμά τον Ακινήτη, που κάλυψε ιδεολογικά τις Σταυροφορίες ο «πόλεμος είναι δίκαιος όταν διεξάγεται απ τον νόμιμο κάτοχο της εξουσίας, για ένα δίκαιο σκοπό και με δίκαιες προθέσεις οσων συμμετέχουν σε αυτόν...»

Ο πόλεμος λένε έχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δίκαιος είναι αυτός που γίνεται για την ελευθερία-αυτοδιάθεση και μόνο, τη δημοκρατία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κοινωνική δικαιοσύνη και άδικος είναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών-χωρών και λαών και την κατάργηση όλων των πτώ πάνω Ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων.

Κάθε πόλεμος είναι τρομερός και ο εμφύλιος περισσότερο απ όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι ένα τεράστιο δοχείο, όπου καλό, και κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και εκδίκηση, πόνος και θυμός, θλίψη και σπαραγμός υπάρχουν σε εκρικτική κατάσταση. Είναι ένα μίγμα με πολλαπλές χημικές αντιδράσεις. Είναι εν ενεργεία υφαίστιο. Ο χρόνος τόσο της Αντίστασης, άλλο τόσο και του εμφυλίου πολέμου, ήταν τόσο πολύ συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσεις. Όλα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα. Από μια στιγμή και έπειτα τα πράγματα παίρνουν το δικό τους δρόμο. Τόσο στην κατοχή όσο και στον εμφύλιο πόλεμο, δεν υπάρχει απόλυτος χωροταξικός έλεγχος. Αυτόν που είχες πριν δεν τον έχεις τώρα και ο κίνδυνος ελοχεύει παντού. Έπειτα είναι και η προδοσία που γεννάει αβυσσαλαίο μίσος.

Στον πόλεμο γενικά, στην κατοχή και στον εμφύλιο ειδικά υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, σε κλάσματα του δευτερολέπτου να πάρεις αποφάσεις και να κάνεις πράγματα, να καταφύγεις σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ και για τίποτε δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν απ το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες. Στον πόλεμο ο καθένας απ τους αντιπάλους διεκδικεί τη νίκη. Προσπαθεί να είναι ο νικητής. «...Οποιος στη μάχη πάει για να πεθάνει στρατιώτη μου, λέει στον Εκτορα η Ανδρομάχη, για πόλεμο δεν κάνει»

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος και φρίκη. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μία τέτοια δοκιμασία. Και δεν το θέλει γιατί, για τη χώρα μας η λέξη εμφύλιος και η λέξη διχασμός, δεν ταυτίζονται με τη λέξη «επικαιρότητα». Και δεν ταυτίζονται γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Του προσωρινού, του τυχαίου και συμπτωματικού. Ήταν κάτι που πέρασε και δεν θα επαναληφθεί. Αν θέλουμε όμως να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους,

πρέπει να παραδεχθούμε, ότι στην χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί έχουν μια ακατανόητη διαχρονικότητα. Αρχίζουν με τις Αμφικτιονίες, συνεχίζουν στην Αρχαία Ελλάδα, δεν τους αποφεύγει το 21 και είναι παρόν στη σύγχρονη Ελλάδα. Και όχι μόνο. Θα έλεγε κανείς πως οι διχασμοί και οι εμφύλιοι πόλεμοι και τα αλληπάλληλα δικτατορικά καθεστώτα συνέβαλαν περισσότερο απ' όλα τα άλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου.

Λένε πως ο πόλεμος ξεσπάει, όταν κάποιος πιστεύει ότι το κέρδος που θα αποκομίσει απ' τον πόλεμο, θα είναι μεγαλύτερο απ' τις συμφορές που θα προκαλέσει. Και ο εμφύλιος ξεσπά όταν οι λίγοι ευημερούν και οι πολλοί όχι απλώς δυστυχούν αλλά υποφέρουν. Και οι δύο απόψεις, έχουν τις θετικές και αρνητικές πλευρές, όσον αφορά τα πραγματικά αίτια για να ξεσπάει ο ένας ή ο άλλος πόλεμος. Όποια και αν είναι η αιτία ο πόλεμος στη συνείδηση του κόσμου που πάντα πληρώνει το κόστος, είναι ταυτισμένος με την καταστροφή, τον πόνο, τη δυστυχία και το θάνατο.

Οι πρόγονοί μας έζησαν όχι μόνο μακρόχρονους, αλλά τρομερούς και εξαντλητικούς εμφυλίου πολέμους. Οι παλιότερες γενιές έζησαν το 21, το 1897, το 1912, και η προηγούμενη έζησε το διχασμό, τους επίστρατους, τον χωρισμό της χώρας σε φιλογερμανικό κράτος των Αθηνών και το φιλοαγγλικό (Ανταντικό) της Θεσσαλονίκης. Το κίνημα της Εθνικής Αμυνας τον Αυγ/στο του 1916. λιγότερο αιματηρός που όμως οδήγησε σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Μα και αυτός του 1935, αν δεν είχε προσχεδιαστεί για τους συγκεκριμένου λόγους να γίνει η εκκαθέρωση του στρατού απ' τα δημοκρατικά στελέχη για να είναι εύκολη η επιβολή της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας. Και αυτός μικρός μεν αλλά εμφύλιος ήταν. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το νέο ελληνικό κράτος, στην περίοδο του αγώνα της εθνικής ανεξαρτησίας, οι πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να τις αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη. Μια διαμάχη που παρ' ολίγο, αν δεν μεσολαβούσαν διάφορα ευτυχή γεγονότα, θα είχε οδηγηθεί και ο απελευθερωτικός αγώνας σε αποτυχία.

Εχουμε λοιπόν, κάθε λόγο εμείς σήμερα, να σκύψουμε με προσοχή πάνω απ' το πρόβλημα που λέγεται διχασμός-πόλεμος γενικά και εμφύλιος ειδικά, για να μην επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος.

Και πρέπει γιατί με τους διχασμούς και τους εμφυλίου πολέμους παλιά και τώρα, επικράτησε κάθε είδους κακία μέσα στον ελληνικό κόσμο. Οι πληγές είναι βαθιές, το μέγεθος τραγικό και ο χρόνος υπούλησης των κάθε είδους επιπτώσεων, απ' τον διχασμό που είναι ο προπομπός του εμφυλίου πολέμου είναι πολλαπλάσια μεγάλος του χρόνου που χρειάστηκε να φτάσουμε στη ρίζη. Ο χρόνος της συμφιλίωσης και η επενασύνδεση των κοινωνικού ιστού, είναι όχι μόνο μεγάλος αλλά τεράστιος σε σχέση με τη ρίζη και κυρίως επίπονος.

Η ηττα που υπέστη το λαϊκό κίνημα τον Δεκέμβρη του 1944, απ' τους άγγλους υπήρξε πολλαπλή. Και ήταν πολλαπλή γιατί δεν ήταν μονάχα στρατιωτική και πολιτική, αλλά κατόρθωσαν με διάφορα διπλωματικά τερτίπια-πτωματολογία, μετακύληση ευθυνών κλπ- ήταν και ηθική. Η τριπλή αυτή ηττα, ήταν καταστροφική για το ελληνικό προοδευτικό κίνημα. Το να νικηθεί ένα κίνημα ή μια παράταξη μετά από μία άτυχη έκβαση μιας ένοπλης σύγκρουσης, τόσο σε στρατιωτικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, είναι και δυνατό και κατανοητό. Με το ΕΑΜ όμως; Που τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ενδιαφέροντα του εθελοντή αγωνιστή, ήταν η συμμετοχή, η

προσφορά, η ευθύνη και το ήθος; Αυτό το πρωτόγνωρο και ανεπανάληπτο λαογέννητο κίνημα έπαθε κάτι χειρότερο. Είχαμε και μια επιπρόσθετη και πιο οδυνηρή ήττα στο ηθικό επίπεδο, εκεί που πριν απ τη σύγκρουση υπερείχε πολλαπλάσια απ την αντίπαλη παράταξη. Το ΕΑΜ, που είχε περγαμηνές αγώνων, θυσιών και ήθους.

Το ΕΑΜικό κίνημα, εκτός απ τα άλλα σημεία που υπερείχε της αντίπαλης παράταξης, υπερείχε σε δύο κέραια και αναμφισβήτητα πρωταρχικής σημασίας σημεία. α) Στο εθνικό-πατριωτικό του αγώνα και β) το ηθικό-κοινωνικό. Όλα αυτά η αντίπαλη παράταξη ήξερε, οτι μόνο με τη βοήθει των ξένων, μπορούσε να τα καταικήσει, αλλά και να οικιοποιηθεί εν καιρώ μέσω της εξουσίας. Εκείνο που δεν θα μπορούσε να καταπολεμήσει αποτελεσματικά και θα το εύρισκε ακατανίκητο μπροστά της, ήταν το κοινωνικό και το ηθικό μέρος του ΕΑΜ. Επρεπε να βρεί τρόπο να το χτυπήσει κατάστηθα. Εκεί που υπερείχε στο ηθικό. Στον Ανθρώπινο, να σκοτώσει ό,τι καλύτερο είχε : Την Ανθρωπιά, τον ουμανισμό και το δίκιο του αγώνα. Την εθνική προσφορά. Δεδομένα που η αντίπαλη πλευρά δεν είχε και για τα οποία δικαιολογημένα οι ΕΑΜίτες ένοιωθαν περήφανοι. Τους νεοκατακτητές και της Δεξιάς, για πολλούς λόγους της χρειάζονταν ενα χτύπημα, που θα επέφερε ανεπανόρθωτη ζημιά σε αυτό το ρωμαλαίο ΕΑΜικό κίνημα.. Μια ζημιά που θα το κατέβαζε στα δικά της επίπεδα. Ενα χτύπημα αντίστοιχο με την αίγλη και το μεγαλείο του ΕΑΜ. Ενα χτύπημα που όχι μόνο θα το λέρωνε, θα το κηλίδωνε, αλλά και θα επιρρεάζε τον κόσμο, θα τον τρομάζε και θα τον έκανε όχι μόνο να κόψει τους δεσμούς που είχε μαζί του αλλά να στραφεί και εναντίον του. Ήξεραν πολύ καλά πως χωρίς ενα τέτοιο δεν μπορούσαν να ελπίζουν σε νίκη γι αυτό και κατέφυγαν στο πιο ποταπά μέσα.

Το τραγικό για το ΕΑΜ, ήταν οτι τον προσφέρει μόνο του το ΕΑΜ αυτόν το θρίαμβο, εκεί που υστερούσε, εκεί που δε θα αποτολμούσε ποτέ να συγκριθεί μαζί του : Στο ηθικό επίπεδο, την Ανθρωπιά, τον πατριωτισμό, την ηθική και εθνική προσφορά. Η προσφορά είναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Την προσφορά που όλοι την «επικαλέστηκαν» αργότερα χωρίς για πολλούς και υπάρχει στην πραγματικότητα.

Από τη μια οι εκτελέσεις που έγιναν στη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης, εις βάρος αντιφρονούντων είτε απ τους οπαδούς και «οπαδούς» μας, τις οποίες δυστυχώς η ηγεσία δεν πρόλαβε, αλλά κυρίως από ξένα κέντρα και εγκληματικά στοιχεία, που συστηματικά και από πολύ νωρίς οργανωμέναν. Εγκλήματα που εσκεμένα και κατ εντολή οργανωναν με σκοπό και στόχο να δυσφημίσουν το λαϊκό κίνημα. Και απ την άλλη μεριά, η αψυχολόγητη, απαράδεκτη και καταδικαστέα απόφαση της ηγεσίας να συλλάβει ομήρους κατά την υποχώρηση απ την Αθήνα. Το γεγονότα αυτά όχι μόνο ζημίωσαν αφάνταστα το προοδευτικό κίνημα, αλλά και έδωσαν την αφορμή και τη δυνατότητα στην αμαρτωλή και χρεοκοπημένη «αντίδραση» και τους Νεοαποικιοκράτες δολοφόνους, να στήσουν το σκηνικό της πτωματολογίας.

Η αμαρτωλή και χρεοκοπημένη αντίδραση, με το τόσο βεβαρυμένο μητρώο απ την ανοιχτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες των αγωνιστών και την αναληγσία της στο δύστυχο και χειμαζόμενο λαό στα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα από την απροσεξία-δαπάνες του ίδιου του ΕΑΜ, πέτυχε ενα πολυπόθητο επιδιωκόμενο θρίαμβο. Μεγάλο ρόλο στη συκοφαντική δυσφήμιση του ΕΑΜ, έπαιξε η έλλειψη μέσων ενημέρωσης της κοινής γνώμης για το πώς ακριβώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα αυτά καθ εαυτά

σε αντίθεση με τις τεράστιες δυνατότητες που είχαν εσωτερικά και παγκόσμια οι κατασκευαστές του όποιου «εγκλήματος» για τα οποία κατηγορούσαν το ΕΑΜ. Ακόμα και το πιο παραμικρό ατόπημα του ΕΑΜ, έπαιρνε τη μορφή χιονοστιβάδας και τις πιο τραγικές διαστάσεις.

Με σατανική επιπόνηση οργάνωσε και σκηνοθέτησε την πτωματολογία κατά τέτοιο ύπουλο τρόπο και με την περιβόητη έκθεση του κ Σερτίν (που η έκθεση αυτή τον έκανε λόρδο) κατόρθωσαν να σπιλώσουν το Αντιστασιακό-λαϊκό κίνημα και να το ζημιώσουν αφάνταστα όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και έξω απ την Ελλάδα. Μέσω της πτωματολογίας μια και το ΕΑΜ δεν είχε τα υλικά μέσα, τύπο κλπ, να υπερασπιστεί και να αποδείξει, (αυτήν την δυνατότητα ήθελε ακριβώς να αποκλείσει ο Τσιώρτσιλ, όταν έδωσε την εντολή να κλείσει ο Παπανδρέου τον ΕΑΜικό τύπο), για πιο ειδικό λόγο και από ποιούς ήταν κατασκευασμένο αυτό το ανοσιούργημα, το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων εις βάρος ενός ολόκληρου λαού, αφού δεν μας άφηναν σε χλωρό κλαρί που λέει ο λαός. Μετά την κατασκευή της πτωματολογίας εξαπέλησαν μια τέτοια επιδέξια και επιμελημένη αντιαμική-κομμουνιστική καμπάνια που κατατρόμαξε τον κόσμο. Η Ελλάδα βουβάθηκε.

Η πτωματολογία την εποχή εκείνη έπαιξε στο πολλαπλάσιο το ρόλο που παίζουν σήμερα τα μέσα ενημέρωσης. Μετέτρεψαν την πραγματικότητα. Αυτά που έπραξαν εις βάρος του λαού και τα εγκλήματα για τα οποία θα λογοδοτούσαν, μέσω της πτωματολογίας τα μετακύλησαν στο ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η μεταστροφή της πραγματικότητας, χωρίς τη δυνατότητα και μέσα να αντικρουστεί είχε σοβαρή επίδραση όχι μόνο στον κόσμο της αντίδρασης, αλλά και σε μεγάλη μερίδα των οπαδών του ΕΑΜ. Και το ερώτημα που έμπαινε ήταν: γιατί από κατηγοροι βρεθήκαμε κατηγορούμενοι; Γιατί τους επιτρέψαμε με κάποιο μας λάθος ή από απροσεξία να προσβάλουν την ιερή μνήμη των νεκρών μας; Και λέω των νεκρών μας, γιατί πράγματι δικοί μας ήταν οι νεκροί. Νεκροί που τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια τους, κανονιοβολούσαν αδιάκριτα επι μέρες το λαό της Αθήνας και του Πειραιά.

Αφού είχαμε να κάνουμε με γνωστούς αποικιοκράτες και δεδηλωμένους νεοκατακτητές, δεν έπρεπε να προβλέψουμε, πως οι Άγγλοι σαν αποικιοκράτες με ένα τόσο βεβαρυμένο αποικιακό παρελθόν και οι δικοί μας με το στίγμα της συνεργασίας με τους κατακτητές, τον μαυραγοριτισμό όχι μόνο θα ανέχονταν την Αγγλική ωμή, βάρβαρη και απάνθρωπη ένοπλη επέμβαση, σε μια απελευθερωμένη χώρα απ τις 8/10/1944 και ένα σύμμαχο λαό, αλλά προκειμένου έστω και να μετριάσουν το στιγματισμό και την καταδίκη της ελληνικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης, ότι θα έκαναν το ΠΑΝ να την στρέψουν τα όποια εγγλήματα διέπραξαν εναντίον του ΕΑΜ, ότι ήταν ικανοί να προβούν σε παρόμοιες πράξεις, όπως η πτωματολογία και όποια άλλα όργια;

Τα δεδομένα αυτά-πτωματολογία κλπ-δεν ήταν κάτι το απρόσμενο. Όλη η πορεία του αγώνα έδειξε το ποιός είναι ποιός, και ποιός κάνει τί και γιατί ενεργεί έτσι και όχι αλλιώς. Αφού το έγκλημα και η μετακύληση του εγκλήματος, ήταν το Α και το Ω, αποτελούσε τη βασική στρατηγική όλων των πολέμων από την έναρξη του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, αυτά ήταν δεδομένα και σαν δεδομένα αρά και αναμενόμενα. Και αφού ήταν δεδομένα και αναμενόμενα, έπρεπε να είχαν παρθεί και τα αντίστοιχα μέτρα. Πρώτα να μην γίνουν και αφού έγιναν να μήν έχουν τόση μεγάλη απήχηση στον κόσμο, τοπικά και παγκόσμια.

Ανθρωποι που σκότωναν οι ίδιοι τους αγωνιστές, έκοψαν τα κεφάλια τους, και τα έβαλαν στη σούβλα και τα γύριζαν μενόμενοι στα χωριά προκειμένου τον τρομοκρατήσουν το για ενισχύουν το ΕΑΜ και το ΕΛΑΣ, που τους παρέδιναν από «πατριωτικό» ΜΕΝΟΣ στους κατακτητές, που έκαιγαν τα χωριά και είχαν θέσει από καιρό σε λειτουργία τον εμφύλιο πόλεμο στον οποίο θα απαναλάμβαναν τα ίδια και χειρότερα θα οροδούσαν μπροστά σε θέματα ηθικής; Ανθρωποι που είχαν ήδη κόψει και θα έκοβαν εν ψυχρώ κεφάλια και θα τα κρεμούσαν στους φανοστέτες των δρόμων. Που θα τα έβαζαν σε κοινή θεά στις πλατείες των χωριών, τα σκαλοπάτια των Δικαστικών Μεγάρων και τα Μουσεία. Που θα τα συσκέβαν σε ειδικά σακκιά και θα τα παρέδιναν στα αστυνομικά τμήματα για να εισπράξουν το αντίτιμο, θα δύσταζαν να ξεθάψουν νεκρούς; Να κάνουν το ενδεδισμένο Ρετούς, σε τομές και χρώματα με τα κονσερβοκούτια και να φωνάζουν σε συνέχεια τον κόσμο τους, τους φωτογράφους, που έφεραν απ το Λονδίνο να αποθανάτισουν τους κατακρεουργημένους νεκρούς του ΕΛΑΣ. Ανθρωποι που είχαν φέρει από τη Λόντρα, όλους τους ειδικούς κατά τομείς. Ανθρωποι δεν παρέλειψαν να φέρουν και τον Σέρ Σετρίν (σαν εκπρόσωπος «λαού» και συνδικάτων), να επιβεβαιώση του λόγου το αληθές: Θα δύσταζαν οι άνθρωποι αυτοί να βεβαιώσουν, ότι «πράγματι οι νεκροί αυτοί, είναι νεκροί που συνέλαβε, βασάνισε και σκότωσε ο ΕΛΑΣ; Αλλωστε και ο τρόπος που είναι «δολοφονημένοι αυτό αποδεικνύει». Ο τρόπος είναι ο «αδιάψευστος και αναμφισβήτητος μάρτυρας, ότι οι νεκροί αυτοί έχουν κατακρεουργηθεί απ τον ΕΛΑΣ». Μα επιτέλους τόσο τους έλλειψε...

Το Φώς ποτέ δεν είναι φιλικό και ειδικά αποδεκτό, απ τις εκάστοτε ηγεσίες και τα φαιά φορούντες και κυρίως απ τους νικητές, που θέλουν να διαμορφώσουν τη δική τους υποκειμενική νίκη. Τους δικούς αγωνιστές και ήρωες και να γράψουν και την ιστορία της νίκης στα δικά τους μέτρα. Δεν είναι φιλικό γιατί φέρνει στο προσκήνιο τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για να κερδιθεί η νίκη. Το κόστος που χρειάστηκε να πληρώσει η χώρα και ο λαός. Ποιός οφελήθηκε απ αυτόν τον αδερφοκτόνο πόλεμο, και κυρίως γιατί οι νικητές δεν αναζήτησαν και κάποιο άλλο τρόπο να λυθούν οι διαφορές όποιες και ήταν αυτές με ειρηνικό τρόπο. Δεν είναι φιλικό γιατί φέρνει ολο το παρασκήνιο που προηγήθηκε της νίκης, τον ίδιο τον πόλεμο και θύματα του πολέμου. Όλες τις αναπηρίες και προπαντός τη θεμελιώδη αδυναμία να πείσει. Και το βασικότερο θα φωτίσει τη σαρκοβόρα συμπεριφορά των νικητών προς τους ιδεολογικούς πολιτικούς αντιπάλους.

Το Φώς, θα αποδείξει πως όλα αυτά και τα αντίποινα που ακολούθησαν είναι μία άλλη μορφή αυτοδικίας. Ότι τα αντίποινα και η αυτοδικία αποτελούν ασυγκρίτως μεγαλύτερη αξία, όταν τα επιχειρεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεκτη και κυρίως ατιμώρητη εξουσία. Η εξουσία που είναι καθεστώς το προσχεδιασμένο και εν ψυχρώ έγκλημα, είναι τρόπος που πείθει για το πως λειτουργεί στην πράξη του «ισχυρού» και του νικητή η δύναμη ο οποίος «γράφει» και την ιστορία. Θα επιβεβαιώση το δασμοβίωτο, το ξενοκίνητο, τη συμμετοχή στα όποια εγκλήματα και την δουλοπρέπεια της ελληνικής «ηγεσίας».

Πολλές φορές στο παρελθόν έγινε, μα και γίνεται συζήτηση για την «εθνική συμφιλίωση», για την οποία πολλοί πράγματι αγωνίστηκαν όχι μόνο πολύ αλλά και ειλικρινά, και άλλοι την επικαλέστηκαν και την εκμεταλλεύτηκαν υποκριτικά. Και ο πιο στοιχειωδώς νουνεχής άνθρωπος, αντιλαμβάνεται τα δεινά που έφερε στη χώρα μας ο διχασμός με τις διάφορες μορφές του στις

κατά καιρούς ζωηρές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Κανένας βέβαια, δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι είναι αναμάρτητος και αυτό γιατί, για να υπάρξει αντιπαράθεση χρειάζονται τουλάχιστον δυό. Το πρόβλημα όμως είναι ότι η κατάρα αυτή ταλάνιζε τη χώρα μας ασταμάτητα απ το πάλαι ποτέ και το 1821 μέχρι σήμερα. Ακόμα όμως και σήμερα, υπάρχουν ορισμένοι που δυσκολεύονται ή αρνούνται να συνειδητοποιήσουν ότι η «συμφιλίωση» και σε συνέχεια η εθνική ενότητα και ομοψυχία, έχει προαπαιτούμενο τον αμοιβαίο σεβασμό στα ιστορικά πρόσωπα που πρωτοστάτησαν όχι μόνο απ τη μιά, αλλά και απ την άλλη πλευρά. Και το βασικότερο ότι η προσπάθεια για συμφιλίωση προέρχεται πάντα και πρέπει να προέρχεται απ τον νικητή.

Όσο ειλικρινής, όσο φορτική και τεκμεριωμένα και αν είναι τα επιχειρήματα των νικημένων, θα παραμείνουν φωνή βοώντος εν τη ερήμω, αν ο νικητής δεν διακατέχεται απ αυτές τις αντιλήψεις, που είναι το Α και το Ω, για να επέλθει η εθνική συμφιλίωση. Χωρίς την αποδοχή και τη συμμετοχή στον διάλογο κάθε προσπάθεια θα πέσει στο κενό.

Αν δεν δεχθεί ο νικητής ότι είναι καιρός όχι μόνο να καταγραφούν τα ιστορικά γεγονότα όπως πραγματικά έγιναν, αλλά και να γίνει η ιστορία της Ελλάδας ιστορία όλων των Ελλήνων και ότι τα θύματα του μεγάλου αγώνα, που ήταν ΠΑΝΕΘΝΙΚΟΣ, δεν διαχωρίζονται σε δικούς μας και τους άλλους. Όλοι όσοι πέσανε στον ιερό αυτό αγώνα, έκτος από τους συνεργάτες και της όποιας μορφής καταδότες και χαφιάς ήταν και παραμένουν παιδιά της ΕΛΛΑΔΑΣ.

Βέβαια στο διχασμό και στον πόλεμο διακρατικό ή εμφύλιο οδηγούν τις ηγεσίες τα συμφέροντα: Τα ταξικά και τα ατομικά και όταν μάλιστα η εκάστοτε άρχουσα τάξη, δεν έχει τη δύναμη να πείσει ή να πισταθείσει το λαό και τα ταξικά συμφέροντα συμπλέκοντα με αυτά των ξένων, απ τους οποίους θα υποχρεωθεί να ζητήσει τη συμπαράσταση, όπως συνέβει μετά την απελευθέρωση στη χώρα μας. Τότε ο διχασμός γίνεται ακόμα πιο βαθύς. Στηριγμένοι στους ξένους για τη νίκη, επικρατούν οι κάθε είδους φαύλοι και τη νίκη τελικά να την καρπούνται οι ξένοι. Ετσι η εξουσία καταλήγει πιά να είναι επιβράευση του δόλου, της διαφθοράς του ατομικού και του εθνικού εγκλήματος ακόμη.

Ανθρωποι αδίσταχτοι και δολοπλόκοι, θυσίασαν όλους τους ηθικούς κανόνες στο βωμό της μελλοντικής καταξίωσης. Και επειδή οι ξένοι και οι φαύλοι ούτε σκέπτονται, ούτε πονάνε χώρα και λαό ήταν αδύσταχτοι. Εκείνοι που γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνοι και αδύσταχτοι είναι οι συνεργάτες των όποιων εχθρών του λαού και της πατρίδας, όταν κινδυνεύει η επικείμενη εξουσία, που θα τους στεγάσει κάτω από τις φτερούγες και θα τους απαλλάξει απ τα όποια εγκλήματα διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Ενώ αν επικρατήσει η δημοκρατία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν. Αυτή η ισχυρότατη μερίδα της εθνοπροδοσίας τα (Τάγματα Ασφαλείας κλπ εθνοϊσμοί), μετά τη διάπραξη και των οσων άλλων εγκλημάτων χρειάστηκαν για να ηττηθεί το ΕΑΜ, κατέλαβαν σαν έμπιστοι τις θέσεις κλειδιά στο κρατικό και παρακρατικό μηχανισμό, έγιναν ηγεσία του στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου για να εξελιχθεί και σε «ηγέτιδα τάξη» κοινωνικά την εποχή της χουντικής επταετίας.

Στην μεταπολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα απ το 21, να συμπαραταχθεί με το λαό και να απαλλαγεί απ την ξένη εξάρτηση η ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους απ το

λαό. Επέρριψε το λαό που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση. Κολλημένη σαν στρώδι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, ότι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Για ενα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίου, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα είναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο. Τα λογία όμως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίου, πρέπει όχι μόνο να μείνουν αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων. ο Θουκυδίδης λέει : «... Όσοι δε βουλευσονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλοντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει». Ας τον διαβάσουν οι σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, Ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν να είναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν όπως φοβούνται οι νικητές του μετακατοχικού εμφυλίου να μην αποκαληθούν οι φυλακισμένες μνήμες.

Είναι αλήθεια ότι για μεγάλο χρονικό διάστημα, δεν υπήρξε άλλη ιστορική εκδοχή για τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, Αλβανικό πόλεμο, την Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο, εκτός από την επίσημη κυβερνητική. Δεν εκφράστηκε κανένα ενδιαφέρον απ την επίσημη πλευρά και τους μεταπολεμικούς ιστορικούς, λογοτέχνες, ποιητές και καλλιτέχνες του εκάστοτε κατεστημένου, παρά τις τεράστιες προσπάθειες από τη δική μας πλευρά να αναζητηθούν οι λόγοι, γιατί οδηγηθήκαμε με τον τρόπο που οδηγηθήκαμε στον Αλβανικό πόλεμο, τη συμμετοχή μας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των νικητών συμμάχων και πίο ήταν το αποτέλεσμα της συμμετοχής μας. Και κυρίως για ποιόν ακριβώς λόγο οδηγηθήκαμε σαν παρατάξεις και λαός να μην έχουμε ενιαία Εθνική Αντίσταση, για ποιούς ακριβώς λόγους έγινε ο Δεκέμβρης και κυρίως γιατί οδηγήθηκε σαν λαός και χώρα στον εμφύλιο πόλεμο και πώς η κάθε πλευρά διαχειρίστηκε τα εθνικά, πολιτικά και κοινωνικά θέματα της προκατοχικής, κατοχικής και μετακατοχικής περιόδου. Μα και το πώς βρήκαμε τον «τρόπο», να μην λοδοτήσει σχεδόν κανένας απ την αντίπερα όχθη.

Η διεξαγωγή μιας τέτοια συζητήσης, θα είναι και σημαντική και αποτελεσματική για την κοινωνία μας. Οι κοινωνίες πρέπει να μιλούν για τις πληγές τους, ώστε να τις υπουλώνουν και ειδικά τώρα που ανακαλύφθηκε και η πλαστική. Ακόμα και αν προκαλούν αποστροφή ή και πόνο ετσι ώστε, να μην ξανά κλείσουμε τα μάτια, να μην τα κουκουλώνουμε.. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να πετύχουμε κάθαρση, αλλά και τη γνώση για το πως έγιναν. Η οποία γνώση όποια και αν είναι θετική και αρνητική, να περάσει σαν ιστορικές μνήμες στις επόμενες γενιές. Το κεφάλαιο Βασιλο-μεταξική δικτατορία, Β! παγκόσμιος πόλεμος, κατοχή, δοσίλογοι, εμφύλιος και χούντα θα κλείσει στην Ελλάδα μόνο, αν συζητηθεί ανοιχτά και ελεύθερα μπροστά στο λαό.

Τα τελευταία χρόνια, ευτυχώς η εκδοτική κίνηση γύρω από τα αυτά τα θέματα πυκνώνει, φέρνοντας στο προσκήνιο τον λόγο και τις μνήμες των ίδιων των πρωταγωνιστών της ιστορίας. Χρονικά, μαυριές, βιογραφίες, απομνημονεύματα, ημερολόγια και συνεντεύξεις, συνθέτουν μια πολύπλευρη

παραγωγή «αφηγήσεων ζωής», που δηλώνουν ότι «το δικαίωμα στην αυτοβιογραφία» αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ατομικής και συλλογικής μνήμης, αλλά και της σύγχρονης έρευνας, αφού, ολο και περισσότερο, οι μελετητές επικεντρώνουν το ενδιαφέρον τους στην ιστορία σαν βιωμένη ιστορία. Δεδομένης λοιπόν, της σημασίας που έχει η αφήγηση και κυρίως η κρίση σε «πρώτο πρόσωπο» με όλες και τις όποιες παραλλαγές. Και όπως τότε ήταν ανάγκη, ζωή και τιμή να πολεμήσουν τον σκλαβωμό και τον αφανισμό, όσο το δυνατόν περισσότεροι Έλληνες, είναι συνέχεια της ίδιας ανάγκης, ζωή και τιμή μας να μιλήσουμε όσο το δυνατόν περισσότεροι μάρτυρες στην υπόθεση του ελληνικού λαού, με το διπλό βάρος της δοκιμασίας και της ομολογίας που διατηρεί η λέξη αυτή.

Θεωρώντας λοιπόν, ότι και οι καταθέσεις των κοινών ανθρώπων, θα έχουν κάποτε τη θέση στην ιστορική έρευνα, υπάρχει ανάγκη να βάλει με το δικό του τρόπο ο καθένας, τα όποια βιώματα έχει συνδέοντας το ιδιωτικό με το δημόσιο λόγο, το παρελθόν με το παρόν, την πράξη με το λόγο, καθώς και την πολιτική διάσταση των δεδομένων.

Όπως γράφω και σε άλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδό Βερμίου 22. Οι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν, ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας και ενα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-κουρατζίδες). Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το караβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη. Ο Χίτλερ χρειάζονταν κασικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κασικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους-είναι-και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε σφάζοντάς τα. Λόγω της μεγάλης προσφοράς, οι τιμές του κασικίσου κρέατος ήταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε ένα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου είχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.

Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώμβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και όλα τα άλογα και μουλάρια, που είχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που είχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα που ήταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μέيناμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, οι τρεις γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους. Όμως στη δεύτερη επίταξη μα το πήραν και αυτό.

Από μικρό παιδί με δίδαξαν οι γονείς μου, οι οποίοι δεν ήταν πολύ πλούσιοι λόγω διαφόρων συγκυρίων...με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις, αλλά με ηθικό υπόβαθρο και ανθρωπιά μας έμαθαν: να σεβόμαστε τον εαυτό μας και τους συνανθρώπους μας. Αυτή την ηθική επιταγή τους την έκαναν βίωμα και τρόπο ζωής. Δεν την παραβίασα ποτέ και παντότε θα τους θυμάμαι και θα τους ευγνωμονώ, όχι μόνο που με έφεραν στο κόσμο, αλλά και για τα εφόδια που μου έδωσαν. Αυτοί μας έμαθαν εμένα και αλλά τρία μου αδέρφια, ότι η διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας για να είναι πραγματική ελευθερία, πρέπει να είναι θεμελιωδώς συλλογική. Ο Πατέρας μου πέθανε πριν από την απελευθέρωση στις 16 του Σεπτέμβρη του 1944 (η Βέροια απελευθερώθηκε στις 27 του Οκτώμρη το 44) και δεν έζησε το δράμα που έζησε η Μητέρα μου... τη σύλληψη πρώτα του μεγάλου αδερφού μου Αντώνη, την καθημερινή

κλούβα, τα δεκαέξι χρόνια που έμεινα εγώ στη φυλακή και καθημερινές απειλές, ότι θα με ξαναστείλουν στη φυλακή. Τότε που κάθε αποφυλακισθείς για την εξουσία θεωρούνταν ξένος στον τόπο του και στο σπίτι του ακόμα. Πέθανε στις 19 Σεπτεμβρίου του 1965, και δεν έζησε τα τρία δύσκολα χρόνια 1967-1970 της εξορίας των δυό της παιδιών και τους τετράχρονους μετά την αποлуσή μου κατατρεγμούς. Αυτά τα έζησε η συζυγός μου και η δεκά (13) τριάμηνη κορούλα μας.

Αλλωστε, αυτή η διάπλωση του χαρακτήρα με οδήγησε στις τάξεις του προοδευτικού κινήματος. Εκεί μέσα ζυμώθηκα με τον υπέροχο κόσμο της Αριστεράς και ολοκλήρωσα την πίστη μου και το χρέος που έχω να προσφέρω ό,τι μου είναι μπορετό στο κοινωνικό σύνολο. Γι αυτό και δεν μετακινήθηκα απ το χώρο της Αριστεράς, στον οποίο όχι μόνο βάθαινα αυτά τα πατρογονικά κοινωνικά διδάγματα, αλλά απέκτησα και πρόσθετα σε αρμονία με τα πατρογονικά γιατί, παρ όλα όσα μεσολάβησαν, η ένταξή μου σε αυτόν το χώρο έδωσε άλλο περιεχόμενο στη ζωή μου. Παραμένω πιστός στο όραμα και τα ιδανικά για ένα Σοσιαλισμό κοινωνικά αυτοδιαχειριζόμενο, με Ανθρώπινο πρόσωπο. Μια αυτοδιαχειριζόμενη Δημοκρατία. Μια Δημοκρατία με Ανθρώπινο πρόσωπο. Γιατί ας μή γελιόμαστε η αστική δημοκρατία δεν είναι παρά μια επίφαση δημοκρατίας.

Η αστική δημοκρατία στην ουσία είναι μια πρόταση που αφορά τον τρόπο λήψης αποφάσεων (κάτι που σπάνια εφαρμόζεται), η οποία πρόταση έχει ελάχιστη σχέση με τις εκλογές που είναι και το βασικό της γνώρισμα και κυρίως με τις προεκλογικές υποσχέσεις. Την μόνη παραχώρηση που κάνει προς τους εκλογείς η αστική δημοκρατία, είναι η δέσμευση που αναλαμβάνει απέναντί τους, ότι οι πολιτικές αποφάσεις να μην παίρνονται παρά μόνο ύστερα από διαβούλευση με τους κυβερνωμένους. Διαβούλευση που διεξάγεται κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου και μόνο με τους κυβερνωμένους, την οποία άποψη βιασίωνει ότι θα πάρει σοβαρά υπόψη. Η προϋπόθεση για να υπάρχει η δυνατότητα αυτής της διαδικασίας είναι οι κυβερνώμενοι να τηρούνται ικανοποιητικά ενήμεροι για τα προβλήματα που υπάρχουν και που στο μεταξύ κάθε φορά θα προκύπτουν. Άλλο ένα δεδομένο είναι το γεγονός ότι αυτοί που αποφασίζουν διαβεβαίωνουν ότι έχουν την ικανότητα και τη θέληση όχι μόνο να ακούσουν, αλλά και να καταλαβαίνουν τους κυβερνώμενους και να παίρνουν σοβαρά υπόψη τους τα αιτήματα όχι μόνο των ψηφοφόρων τους αλλά και τα γενικότερα, που αφορούν το λαό και τη χώρα.

Ένα οραμά ανθρωπίνης ζωής, ιδανικά αγάπης, ζωής και πολιτισμού που ενστερνιστήκα στα χρόνια της χρυσής νιότης μου-μας και από τότε ριζώθηκε βαθιά μέσα μου. Με αυτό το όραμα συνδεδεμένο με τα ιδανικά ζωής και του πολιτισμού, ήταν που ομόρφυνε τη ζωή μου, τα έζησα με τον κόσμο της Αριστεράς. Σ αυτόν τον κόσμο ανήκω και σ αυτόν παραμένω πιστός.

Και κάτι ακόμη, που για μένα έχει ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα. Όταν, μέσα στον ίδιο μας χώρο, ήρθαν τα δισεκτα και πέτρινα χρόνια και ζήσαμε πολλές δυσκολίες και γίναμε μάρτυρες απaráδεκτων ενός πολιτικού κατεστημένου, που αδίκησε και σπύλωσε, έντιμους και αξιοθαύμαστους αγωνιστές, διατήρησα την ανεξαρτησία της γνώμης μου και δεν σιώπησα. Ξεκαθάρισα από πολύ νωρίς, ότι για παρόμοιες αρνητικές εκδηλώσεις δεν έφτεγε η Αριστερά ούτε η Σοσιαλιστική ιδεολογία, αλλά ανθρωποι συγκεκριμένοι, ιδιοτελείς και ανίκανοι που την καπηλεύτηκαν. Διατήρησα σταθερά την ατομική μου γνώμη και την κριτική μου σκέψη για το τί σημαίνει

Αριστερά και δεν αποδέχθηκα αβασάνιστα, ενέργειες, πράξεις η παραλείψεις που δεν με εκφράζανε.

Η σχέση μου με την Αντίσταση και το ΚΚΕ ήταν μονόδρομη, ήταν σχέση μακρόχρονου αγώνα και προσφοράς. Η σχέση αυτή δεν περιείχε στοιχεία προσωπικής πολιτικής και αντιπαροχών. Προτίμησα τους δύσκολους και μοναχικούς δρόμους (οχι βέβαια αυτούς που οδηγούν στην απομόνωση) και αυτό γιατί ενα απ τα απόλυτα πιστεύω μου είναι, ότι οι εξουσίες και οι ιεραρχίες έρχονται και παρέρχονται και εκείνο που μένει πέρα και πίσω απ τον καθένα και θα πρέπει να μας κατευθύνει είναι οι ανθρώπινες αξίες. Στόχος και προοπτική όλων των αγώνων ήταν και παραμένει, η δημιουργία μιας Σοσιαλιστικής κοινωνίας στην οποία να γεννιούνται και να πεθαίνουν άνθρωποι με ελεύθερη σκέψη, κρίση και άποψη και όχι μια κοινωνία με ανθρώπους υποταγμένους στην αδηφάγη βούληση και εκμετάλλευση των ισχυρών. Μια κοινωνία με ανθρώπινο πρόσωπο και ανθρώπινες αξίες. Αυτές θέλω, προσπαθώ και θα προσπαθήσω να υπηρετώ μέχρι το τέλος της ζωής μου.

Βέβαια, η ήττα του Λαϊκού κινήματος άφησε και σε μένα, όπως και σε όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, ένα βαθύ, εκτεταμένο και αγιάτρευτο τραύμα. Ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, αλλά δεν τον γιάτρεψε. Και δεν τον γιάτρεψε γιατί οι νικητές, χωρίς συμμετοχή στη νίκη, Εμάς τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους, δεν μας είδαν σαν τους ανθρώπους που συμβάλαμε σε αυτήν τη νίκη, πολύ περισσότερο δεν μας είδα σαν ανθρώπινες υπάρξεις. Μα και όταν οσους από Εμάς συνέλλαβαν, δεν μας μεταχειρίστηκαν με κάποια, εστω λίγη, ελάχιστη ανθρωπιά. Αν θελήσει κάποιος να συνοψίσει τη ζωή των φυλακισμένων ιδεολογικών αντιπάλων θα έλεγε ότι το μόνο που θύμιζε τη ζωή ήταν η ΑΝΑΠΝΟΗ. Όλα τα άλλα τα είχαν ΠΑΡΕΙ. Δεν λέω πολιτικοί τους αντίπαλοι ήμασταν. Και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι, δεν περιμέναμε να μας περιβάλουν με στοργή και αγάπη. Πως να δικαιολογήσει όμως κανείς αυτήν τη βαβραρότητα, την ωμή, σκληρή και αδικαιολόγητη καθημερινή πρέσα; Αυτήν την καθημερινή ταπείνωση και τον εξευτελισμό της ίδιας της ζωής, που προσπαθούσαν να επιβεβαιώσουν στο προσωπό μας; Πως να δικαιολογήσει αυτά τα ανεξίτηλα σημάδια στο κορμί και την ψυχή; Πως να εξηγήσει την πλήρη αδιαφορία για τον ύστερα, από 5-10 ή και 15 χρόνια και μετά σε αποφυλακισθέντα όπως σε πολλούς και κυρίως πως να δικαιολογήσει κανείς την απάνθρωπη συμπεριφορά στις απορφανισμένες οικογένειες που αφήσαμε πίσω;

Ο «πανδαμάτωρ» χρόνος, δε θα σβήσει ποτέ απ τη θύμηση τις απανωτές σκληρές και απάνθρωπες δοκιμασίες που πέρασα κι εγώ μαζί με όλους τους συναγωνιστές μου της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης, για το μεγάλο και ασυγχώρητο «έγκλημα» που είχαμε διαπράξει: ήταν που ανταποκριθούμε στο πανεθνικό προσκλητήριο του ΕΑΜ και ενταχθήκαμε εθελοντές στον αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας μας. Δυο ήταν τα βασικά μας σύνθημα : α) Κανένας Γερμανός, Ιταλός και Βούλγαρος στρατιώτης, δεν θα κοιμάται ήσυχος στο σπίτι, τον στρατώνα και τη σκοπιά και β) επειδή οι σφαίρες ήταν δισέβρητες κάθε σφαίρα και εχθρικό κουφάρι. Και ότι η Αντίσταση ήταν ένα Λουλούδι, Ανοιξης και Ελπίδας, γιατί τέτοια ήταν η Αντίσταση στη βαρυστοιμία της ξενικής κατοχής.

Αναλογίζομαι πόσο διαφορετική θα ήταν η πατρίδα μας, πόσο καλύτερα θα ζούσε και θα ευημερούσε στο σύνολό του ο λαός μας, αν οι μεγάλοι σύμμαχοί μας-απο Δύση και Ανατολή-δεν μας «αγαπούσαν» τόσο παράφορα

και δεν αυτό ανακηρύσσονταν προστάτες μας, αν μας άφηναν μόνους να διαφεντέψουμε τα του οίκου μας. Μόνοι μας μακριά από επιρροές και υποδείξεις των ξένων. Θα νοικοκυρεύαμε πολύ καλύτερα την Ελλάδα μας, που είναι και το μεγάλο μας σπιτικό.

Στα μέσα του Φλεβάρη του 1942 οργανώθηκα στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Το σύνθημα του ΕΑΜ-Νέων ήταν Ενα και ο χαρακτήρα του μαζικός «ο φασισμός δεν θα περάσει» και σε συνέχεια το Φλεβάρη του 1943 πέρασα στην ΕΠΟΝ. Με την ίδρυση της ΕΠΟΝ Ενας Νέος Ζωογόνος Άνεμος έπνεε απ άκρου σ άκρου στην Ελλάδα. Ο ουρανός για μια περίπου βδομάδα παρέμεινε καταγάλανος πάνω από τη Βέροια. Ήταν οι αλκυονίδες μέρες. Κάθε μέρα ο ήλιος έδυε πιο αργά και κάθε πρωϊ μας χάριζε την εξαίσια ομορφιά του. οι δρόμοι γέμισαν με Νιάτα και Ζωή. Το αγωνιστικό περιεχόμενο της ΕΠΟΝ περικλείονταν στο σύνθημα : Λευτεριά, Ζωή και Φως, Μόρφωση, Πολιτισμός. Και τον Μάρτη του 1944 εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ. Σαν σύνδεσμος δεν πήρα μέρος σε μάχες. Συμμετείχα όμως χωρίς να είμαι σε θέση μάχης στην προσπάθεια να μεταφέρω διαταγές η να συνδέσω εν ώρα μάχης κάποιες απ τις ομάδες που είχε ξεκοπεί απ τη μονάδα τους.

Η γενιά μας και ειδικά η γενιά της ΕΠΟΝ, με τη ζωή και τους αγώνες άφησε πίσω της μια φωτεινή γραμμή. Μια γραμμή που σηματοδότησε το πέρασμά της με το ηθος, το θάρρος, την πάλη, με την πέννα και το όπλο και κυρίως των ιδεολογικών συγκρούσεων, με κύριο μέλημα να ανοίξει ο δρόμος της παιδείας των πολιτών και παιδαγωγικός χαρακτήρας του κράτους, ετσι ώστε να ξεφύγουμε απ την καθιερωμένη και αποστεωμένη αντίληψη, οτι ο λαός πρέπει πάντοτε να παραμένει ανήλικος και συνεπώς, ψίχουλο το ψίχουλο, πρέπει να του προσφέρεται το ψωμί της Επιστήμης, της Κουλτούρας και της Ελευθερίας.

Ολόκληρη η περίοδο της Κατοχής και της Αντίστασης επέδρασε βαθύτατα στον χαρακτήρα μου, στη σταδιοδρομία μου και στη σκέψη μου γενικά. Και ειδικότερα η δράση μου στην ΕΠΟΝ, άφησε πολύ βαθιά τα ίχνη στη συγκρότηση του Ειναι και τη σκέψη μου. Και όχι μόνο στο διανοητικό, αλλά και στο συναισθηματικό επίπεδο. Είμαι βαθύτατα συνδεδεμένος συναισθηματικά με την περίοδο αυτή. Το ίδιο και με τους Ανθρώπους που αγωνίστηκα μαζί τους σε αυτήν την περίοδο την τόσο κρίσιμη και τόσο επικίνδυνη για τη πατρίδα και τη ζωή μας. Την εποχή που τα παίζαμε ολα κάθε λεπτό και αυτό ακόμα το κεφάλι...Και επέδρασε βαθύτατα στο Ειναι μου αυτή η περίοδο, γιατί έκτος απ την αγωνιστική πλευρά η περίοδος αυτή αποτελεί τη σύγχρονη πνευματική κληρονομιά για τους ιστορικούς και τις γενιές που έρχονται...

Η τετράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητη τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική, πολιτιστική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει όμως αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε όχι να καταγραφούν οπως ακριβώς έγιναν και όχι οπως μας αρέσει. Και το λέω αυτό γιατί οι εξουσίες πάντα εύρισκαν και βρίσκουν «επιστήμονες» και «ιστορικούς» να γνωμοδοτήσουν και να πλαστογραφίσουν γεγονότα και την ιστορία και οι τα Φαιά φορούντες να τις ευλογίσουν. Η ιστορία, όμως, δεν ανέχεται ψευδεπίγραφα ούτε απάλειψη η μετακύληση ευθυνών-όπου και οταν υπάρχουν. Η φατριαστική ή η στρατευμένη ιστορία- έλεγε ο αξέχαστος Ηλίας Ηλιού-είναι παραποίηση της ιστορίας. Και ισχύει γι αυτήν ο αφορισμός του Ταλλεϋράνδου :«Τίποτε δεν φιάχνετε τόσο εύκολα, όσο τα γεγονότα».

Με αυτές τις ιδέες, αρχές για πανανθρώπινες αξίες: ελευθερίας, ισότητας, Ισηγορίας-δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης στα θεμελιώδη δικαιώματα της εργασίας, της γνώσης, της συμμετοχής και της διαφορετικότητας, μπολιάστηκα από τότε που τις πρωτογνώρισα-οργανώθηκα και αγωνίστηκα με τις μικρές και λίγες δυνάμεις, να γίνουν τρόπος και στάση ζωής. Με αυτές πορεύομε μισό και πλέον αιώνα. Και θα συνεχίσω και στο υπόλοιπο του βίου μου να πιστεύω, πως ούτε ήταν, ούτε είναι λάθος ο δρόμος που διάλεξα.

Και θα πορεύομαι σ' αυτόν το δρόμο μέχρι το τέρμα του βίου μου, γιατί στη χώρα μας όπως γράφει στο γνωστό ποίημά του :«Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», ο εθνικός μας βάρδος Κωστής Παλαμά αναφερόμενος στην καταστροφή της πόλης και έμμεσα στην ήττα του 1897, για να δώσει κουράγιο στο έθνος των Ελλήνων να μη λυγίσει, μα και να προετοιμαστεί για νίκες έλεγε στο συγκεκριμένο ποίημα «Και μη έχοντας πιο κάτω άλλο σκαλί να κατακυλίσει πιο βαθιά/ στου κακού τη σκάλα, για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί / θα αιστανθής να σου φυτρώνουν, ώ χαρά! / τα φτερά / τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα»!

Για άλλη μια φορά η χώρα στη διάρκεια της κατοχής διέτρεξε τον κίνδυνο να «κατρακυλίσει βαθιά στου κακού τη σκάλα», να γίνει ενδοχώρα του Γ! Ράιχ. Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική. Τα πάντα είχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που όχι μόνο βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο των κατακτητών, αλλά σαν κήρυκες της υποταγής πλειδοτούσαν κιόλας. Ήταν αυτοί που θεωρούσαν την κατοχική κατάσταση δεδομένη για τη χώρα. Ήταν οι ηττοπαθείς, οι μαυραγορίτες και οι τυχάρπαστοι, που караδοκούσαν να επωφεληθούν απ' την κοινή δυστυχία, οι κοιότηδες, αυτοί που της γύρισαν την πλάτη. Αυτοί που την εγκαλούσαν και αυτοί που την πολέμησαν.

Ό,τι είχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοσι χρόνια της «ελεύθερης» ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Οι Γερμανικές στρατιωτικές μονάδες, με το χαρτονόμισμα που τύπωναν στα κινητά τυπογραφεία, που τα έσερναν σε κάθε μετακίνηση μαζί με τα μαγειρεία, απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν τη μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας. Και ήρθε η Πείνα! Η πείνα!! Αυτή η φοβερή, ύπουλη και απολέμητη αρρώστια. Η Πείνα με το δρεπάνι του χάρου απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, την Ελλάδα. Μια ατελείωτη νύχτα και ένα μαύρο πέπλο θανάτου απλώνονταν απ' άκρου σε άκρου πάνω απ' την Ελλάδα, στη πυκνότητα του οποίου που συνέβαλλαν και οι έλληνες πεμτοφαλλαγγίτες και μη συνεργάτες.

Παντού οι Έλληνες, σε πολύ διαφορετικές καταστάσεις, αναρωτιόνταν: Που βρισκόμαστε; Το ερώτημα δεν αφορούσε τη γεωγραφία αλλά την ιστορία. Τι ζούμε; Πού μας οδηγούν; Τι έχουμε χάσει; Πως θα συνεχίσουμε να ζούμε χωρίς ένα συγκεκριμένο ή εστω πιθανό όραμα για το μέλλον ; Γιατί έχουμε χάσει κάθε προοπτική που υπερβαίνει τη διάρκεια μιας ανθρώπινης ζωής; Στην αγωνία που βρέθηκε ο λαός οι «ειδικοί» ψιθύριζαν με νόημα: Πουθενά. Η εξουσία είχε περάσει στα χέρια μιας κλίκας ανελέητων συνωμοτών διαποτισμένοι από φανατισμό, άγνοια και υποκρισία.

Αυτή η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Έπρεπε να ξανά χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό, να ανατείλει η ήλιος πάνω απ' την Ελλάδα ήταν ο αγώνας. Μόνο με αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα, που καλούσε το ΕΑΜ θα ένιωθε η Ελλάδα να της «φυτρώνουν ώ

χαρά τα φτερά, τα φτερά της τα πρωτινά της τα μεγάλα». Ήταν η στιγμή που ο κάθε Έλληνας έπρεπε, και ας ήταν υπό τριπλή κατοχή και άοπλος, να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ. Να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε έναν ανειρήνευτο αγώνα. Σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου. Σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσε το λαό το ΕΑΜ, που στόχο είχε τη δημιουργία ενός πλατιού εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού, την απελευθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση για πρώτη φορά μετά το 21 την εθνική ανεξαρτησία και τη λαϊκή κυριαρχία.

Ναι τα φτερά της τα μεγάλα, που θα τη βοηθούσαν όχι μόνο την απελευθέρωση της χώρας αλλά και το χτίσιμο μιάς νέας Ελλάδας. Μια Ελλάδα που να ανήκει στους Έλληνες. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να χτιστεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βασικό άξονα-αίτημα να είναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα ουσία και περιεχόμενο και να πάρει τη θέση που της αξίζει, στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορική της θέση μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων.

Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, είναι το γεγονός ότι η «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό μας ένα απ τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ απ το 21 και μετά. Και τον διέτρεξε αυτόν τον θανάσιμο κίνδυνο α) :Λόγω της φύσης του κατακτητή και των ντόπιων ομοϊδεατών συνεργατών τους. Οι δυνάμεις που κυβερνούσαν τον Ναζισμό εμφορούνταν απ τις πιο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, απ τις πιο βάρβαρες μεθόδους βίας. Οι φυλितικές θεωρίες, ό άκρατος Γερμανικός σοβενισμός, η ευγονεία, η μή αναγνώριση σε ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προ διεγεγραμμένο το σχέδιο εξόντωσης, όλων των μή αρίων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή είναι μερικά απ τα στοιχεία που συνθέτουν τη φυσιογνωμία των κατακτητών. Η «νέα τάξη», δεν ήταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε : Το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί. Που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων απόρριψης και εξόντωσης του διαφορετικού που προκαθορίστηκαν απ τις ναζιστικό-φασιστικές θεωρίες.

Η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων, δεν ήταν μιά απλή κατοχή αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ήταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Αλλωστε το κάψιμο των Καλαβρύτων είναι ενδίκτικό για τους σκοπούς που επιδίωκαν. Έτσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις βλέψεις τους στη Μεσόγειο που τις άρχισαν απ το 1916, να εξυπηρετήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες και τους μονιμότερους μελλοντικούς στρατιωτικό-πολιτικούς και οικονομικού τους σκοπούς. Και σε συνέχεια τις κοσμοκρατορικές βλέψεις τους και ειδικά μετά την κατάκτηση της Ευρωπαϊκής Ηπείρου και τη βέβαιη κατάκτηση της τότε Σοβιετική Ένωσης, που ήταν άλλωστε και ο βασικότερος αντικειμενικός σκοπός για τον οποίο ίσως έγινε αυτός ο παγκόσμιος πόλεμος.

Οι έννοιες φασίστας και αδίσταχτος, ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνει και η μια είναι προϋπόθεση της άλλης. Οι φασίστες όπως είπε ο Φόν Πάπεν, θέλανε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την Ευρώπη μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας. Απέναντι στο δόγμα του χίτλερ να κυριαρχήσει μια μόνη φυλή στον κόσμο κι ένας μόνο πλανητάρχης και όρισε για τη χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών. Οι λαοί και

πρώτος ο δικός μας, όπως το 21, αντέταξαν το ιδανικό της αυτοδιάθεσης των λαών. Ο χίτλερ ήθελε, να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό. Άμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η χρησιμοποίηση της γαιοστρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της Χιτλερικής Γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της είς βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας. Η Ανατολική Μακεδονία είχε ήδη παραχωρηθεί στους Βουλγάρους, η Τσιαμουριά στους Τσάμιδες και η Πίνδο στον Πρίγκιπα Διαμαντή.

Αυτές οι επιδιώξεις πιά απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση ως και την τελευταία ικμάδα, του υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας. Καταπάτηση των εθνικών και ηθικών αξιών, περιφρόνηση της Ανθρώπινης ζωής. Και να σκεφτεί κανείς ότι με τα καταστροφικά αυτά σχέδια είχαν ευθυγραμμιστεί και οι ντόπιοι εθνοϊσμοί συνεργάτες, οι φασίστες οπαδοί του ολοκληρωτισμού. Ο φασίστας ναζιστής ο οπαδός του ολοκληρωτισμού, δεν μπορεί να λογίζεται πατριώτης, αφού μάχεται τις ελευθερίες άλλων λαών, όπως και του ίδιου του λαού, στον οποίο ανήκει. Γιατί οι έννοιες της ελευθερίας και της δημοκρατίας αποτελούν το υπόβαθρο των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη.

Το ΕΑΜ υπήρξε η καθολικότερη έκφραση σε όλη τη μακράιωνη ιστορία του Ελληνισμού, που συσπείρωσε και συνένωσε εθελοντικά σε εθνική ομοψυχία την τεράστια πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, σε ένα ενιαίο και μαχητικό σύνολο και με ένα, για πρώτη φορά Δημοκρατικό τρόπο και πρόγραμμα με τον πιο ευρύτερο κατά το δυνατόν, αναγεννητικό, κοινωνικό και ανανεωτικό περιεχόμενο, για μία πραγματικά ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα.

Για να γίνει αυτό πράξη, ήταν απαραίτητη η κατάλυση της προηγούμενης εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης. Έπρεπε να συμβαδίσουν και για να συμβαδίσουν, έπρεπε η οργάνωση των ατομικών κινήσεων και επιλογών με άξονα γενικότερα δεδομένα να γίνει ισχυρή κοινή αντίληψη και αυτό ακριβώς έγινε. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγροτοκτηνοτρόφοι, που τους συμπαθούσαν και τους στήριζαν, αντικαθιστούσαν την εξουσία που ανατρέπανε με Νέα, τη δική τους εξουσία, με δικά τους όργανα. Όργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία, απαραίτητα και τα δύο για να λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν απ τη ζωή τόσο στην ύπαιθρο, άλλο τόσο και στις απελευθερωμένες πόλεις και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται ηθική και υλική συμπαράσταση στους ένοπλους αγωνιστές. Στους αγωνιστές, που πολεμούσαν τώρα πια κατά μέτωπο τους φασίστες. Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικαταστούσε σιγά-σιγά την μισητή εξουσία της 4ης Αυγούστου εμπλουτισμένη και με αυτήν των κατακτητών.

Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία και κυρίως το πρόγραμμα κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, παιδείας, υγείας και δικαιοσύνης αποτελούσαν το βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για την λύση και ακόμα πιο σύνθετων προβλημάτων. Ο «κώδικας Ποσειδών» που ήταν επέκταση του ΕΑΜικού προγράμματος, είναι το πρώτο γραπτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.

Μόνο δύο γλώσσες έχει ο Άνθρωπος, για να εκφράσει και να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα, δύο δρόμους για να κατανοήσει την ομορφιά του σύμπαντος κόσμου: τα μαθηματικά και την ποίηση, έτσι διατείνεται ο

Χαΐζενμπέργκ. Μπορεί ο Πλάτωνας, να απέπεμψε τους ποιητές από την ιδανική του πολιτεία, η ζωή όμως τους επαναφέρει από την πίσω πόρτα, προκειμένου να δείξει τις δυνατότητες της φιλοσοφίας και των άλλων τεχνών σε μια ενοποιητική σύνθεση. Σε μια σύνθεση που η αύρα του ποιητικού λόγου ξέρει να μαγνητίζει, να αποκαθιστά κλειστά κυκλώματα εσωτερικής λειτουργίας, να φορτίζει και να αποφορτίζει, να ρίχνει τείχη χωρίς παράτες, σάλπιγγες και πολιορκητικούς κριούς, να στήνει γέφυρες, να συν-κινεί, να ενοποιεί, να συμπυκνώνει και κυρίως να προαναγγείλει.

Ίσως στις Ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν Ποιητές, που να συμπύκνωσαν και να προ ανάγγειλαν την ιστορική μοίρα, που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Ελληνες Ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη όποια βάνουση επίθεση, όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής, όσο οι Ελληνες Ποιητές και οραματιστές, αλλά και να προαγγέλουν τη δημιουργία ενός κόσμου όπου οι ανάγκες των Ανθρώπων, δεν θα είναι προϊόν προς πώληση. Όπου δεν θα υπάρχουν έμποροι που θα πουλούν όνειρα, πιστώνοντάς τα με θάνατο. Όπου τα δικαιώματα του κάθε Ανθρώπου, δεν θα βρίσκονται υπό συνεχή κρίση και αίρεση των λογής-λογής ιερατείων, δεν θα καταστέλλονται με τρομονόμους και αστυνόμους, γιατί η προσωπική λευτεριά, θα αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο της κοινωνικής δομής και όχι επίπλαστο και ευήμερο όπως σήμερα.

Γι αυτόν τον κόσμο πολεμήσαμε, αυτόν διεκδικούσαμε, αυτόν τον κόσμο περιγράφαμε στα συνθήματά μας, αυτόν τον άλλο κόσμο ονειρευόμασταν μέσα απ τους αγώνες και αυτόν ονειρευόμαστε ακόμα όσοι επιζήσαμε. Μα και πιστεύουμε ότι οι αγώνες των νέων γενεών σε ολό τον κόσμο, σε πείσμα των εντολοδόχων (G7-8) του κόσμου, θα αναπαράγουν και θα αναζωπυρώνουν τα οράματά μας, την ελπίδα μας, και τις τότε προσδοκίες μας. Και προσδοκία μας ήταν και είναι, ένας κόσμος χωρίς εκμετάλλευση, Ανθρώπου από άνθρωπο, ελπίδα μας οι αγώνες που θάρθουνε, οραμά μας ο Σοσιαλισμός με Ελευθερία, Δημοκρατία και τον Άνθρωπο στα κέντρα των αποφάσεων με κύριο πρόβλημα, μέλημα και φροντίδα τον Άνθρωπο..

Προσωπικά ήμουν, είμαι και θα είμαι κομμουνιστής. Πιστεύω στον επιστημονικό Σοσιαλισμό με το πραγματικό ενοσιολογικό του περιεχόμενο. Σαν επιστήμη, που δεν σταματά ποτέ την έρευνα, την ανάλυση και την αξιολόγηση των κοινωνικών φαινομένων. Μόνο οι εχθροί της κοινωνίας, θέλουν να μην υπάρχει κομμουνισμός με τον Ομηρικό όρο «η έγνοια του ενός για τον άλλο» και την υπέρβαση του «εγώ στο εμείς». Πιστεύω πως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, που κανένας πλέον δεν μπορεί να αποφασίζει για την τύχη του άλλου χωρίς τη συγκατάθεση και τη συμμετοχή του.

Αν ο υπαρκτός σοσιαλισμός έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι εγκατάλειψε τις κοινωνικοποιήσεις και το «εμείς» στις πολιτικές και έγινε μέσω του «εγώ» η ίδια η καθοδήγηση εξουσία. Και όχι μόνο αλλά προσπαθούσαν και απαιτούσαν και είχαν ήδη θέση με την ένταξη των κομμουνιστικών κομμάτων στην Γ! διεθνή αν όχι υπό την απόλυτη υποταγή, ωστόσο ασκούσαν κάποιον έλεγχο και δεν είναι λίγες οι φορές που επενέβαιναν κιόλα. Λές και δεν μας έφταναν οι Άγγλοι στο μετά απελευθερωτικό παιγνίδι μπήκαν και οι Σοβιετικοί. Αν οι Άγγλοι και οι Σοβιετικοί δεν επενέβαιναν και μας άφηναν ήσυχους, εμείς μπορούσαμε να τα βρούμε και να εξασφαλίσουμε μια κατάσταση εσωτερικά το λιγότερο σαν αυτό της Γαλλίας. Χάρη όμως στην ανοικτή στρατιωτική μηχανοκίνητη, αεροπορική

και ναυτική επέμβαση των Αγγλικών δυνάμεων προς όφελος της δεξιάς, η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα όπου ανακόπηκε βίαια και τεχνητά η φυσιολογική δημοκρατική και αντιφασιστική εξέλιξη της χώρας, οσον αφορά το κίνημα της Εθνικής Αντίστασης.

Ενώ σε όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες υπήρχαν Κυβερνήσεις του Εθνικού Συνασπισμού της Αριστεράς ή το λιγότερο, κοινοβουλευτική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας-σαν μεταβατικά όργανα ως τις εκλογές-στην Ελλάδα ειχαμε μια δικτατορική παλινδρόμηση και κυνική αναβίωση-με δημοκρατικά προσχήματα-ενός πατενταρισμένου φασιστικού καθεστώτος.

Με βάση την σκέψη αυτή, είχα αντιταχθεί με την ορολογία του «καθοδηγώ», όταν μου ζητήθηκε με την έννοια ότι αποφασίζω για τους άλλους, χωρίς την συμμετοχή και τη συγκατάθεσή τους. Γιατί «καθοδηγώ σημαίνει» οδηγώ τους κάτω. Σήμερα, παρ'όλο ότι απαγγέλονται την πρόοδο, ακόμα δεν έχει διευκρινιστεί ακόμα ο ρόλος των κομμάτων σε σχέση με τον Άνθρωπο και τα λαϊκά κινήματα. Υποτίθεται ότι ο ρόλος των αριστερών κομμάτων στην εποχή μας είναι πως να βοηθήσουν το λαό να πάρει την εξουσία, και όχι ο λαός στην κυβέρνηση και εμείς στην εξουσία όπως, έγινε με το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ο λαός, πραγματικά να κατέχει και να ασκεί την εξουσία.

Γι αυτές τις ελπίδες, γι αυτές τις προσδοκίες, γι αυτά τα οράματα αξίζει τον κόπο να αγωνιστεί ο Άνθρωπος, αξίζει τον κόπο να δώσει ο Άνθρωπος ένα κομμάτι απ'τη θέληση και τις δυνάμεις του, ένα κομμάτι απ'τον χρόνο του και όταν χρειαστεί και ένα κομμάτι απ'τη ζωή του.

Η εκλογή της μοίρας ήταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε όμως μετά τον ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς που ο αλβανικός πόλεμος και η όποια αλλη συνέχεια του ο ένοπλος και η όποια αλλη Αντίσταση ενάντια στο άξονα, ήταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση-πράξη έργο του λαού.

Βέβαια, αυτά τα πιστεύω για όποιον τα ενστερνίζεται και αγωνίζεται να γίνουν τρόπος και στάση ζωής, μια και πολλές απ'αυτές τις αξίες, αρχές και πιστεύω είναι σε αντίθεση με το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, είναι αναμφισβήτητο ότι θα βρεθεί κάποτε στην ανάγκη να πληρώσει κάποιο τίμημα μικρό ή μεγάλο, δεν έχει σημασία. Πάντως τα μέχρι σήμερα δεδομένα επιβεβαιώνουν, ότι θα πληρώσει οπωσδήποτε κάποιο τίμημα. Οποιο όμως και αν είναι το κόστος, ο αγώνας πρέπει να γίνει. Και πρέπει να γίνει γιατί το όποιο Νόημα της Ζωής, βρίσκεται σε κάθε πράξη, σε κάθε δραστηριότητα, σε κάθε κατάκτηση.

Τα πάντα με την πάλη και τον αγώνα κατακτιούνται. Τίποτε, μα τίποτε δεν χαρίζεται, μα ούτε και παράγεται χωρίς αγώνα, χωρίς την «έγνοια του ενός Ανθρώπου για τον άλλο», χωρίς την υπέρβαση του «εγώ» στο «εμείς» και το δικό μου στο δικό μας που έλεγε και Όμηρος και πολλοί άλλοι διανοητές. Πολύ περισσότερο η Λευτεριά. Μόνο με τον αγώνα θα αποθυθοποιηθούν οι μύθοι. Γιατί ένας λαός που χρειάζεται μυθικά πρόσωπα, δεν μπορεί να προχωρήσει. Μόνο με την απομυθοποίηση της ζωής ο άνθρωπος θα γίνει αυτοπολίτης.

Ξέρω πως τα γραφτά μου δεν πρόκειται να ευχαριστήσουν μερικού φίλους και συναγωνιστές ακόμα. Το ίδιο και αρκετούς από αυτούς που μας πολέμησαν. Δυστυχώς ο ρόλος αυτού που γράφει, δεν είναι να ικανοποιεί τις προθέσεις και τις φιλοδοξίες. Αυτός που γράφει προσπαθεί να αναδείξει τα γεγονότα.

Καθήκον του κάθε ανθρώπου και του κάθε αγωνιστή, είναι να εκφράζει τον εαυτό του και να τον εκφράζει ειλικρινά. Προσπάθησα στη ζωή μου να εκφράζουμε με ειλικρίνεια και να μην σιωπώ και δεν ησέγησα ποτέ γι' αυτό και διώχθηκα. Δεν μετανιώνω για το δράμα. Διάλεξα. Απ' την αρχή δέχθηκα ότι αυτό θα ήταν ένα κομμάτι της ζωής μου. Όπως η παραγωγή έτσι και αγώνας δεν είναι μοναχική δουλειά. Πρέπει να συνυπάρξεις και να συνυπάρξεις ολόψυχα, όπως οι ακροβάτες στο Τσίρκο. Η προσφορά είναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Για μένα η επιτυχία, η ευτυχία και η προσφορά είναι να συμμετάσχεις σε αγώνες, χωρίς να κάνεις συμβιβασμούς, ανταλλάγματα και πράγματα που θα μπορούσαν να σε ενοχλούν στον ύπνο.

Βέβαια ο θυμός και ο φόβος συνυπάρχουν. Όταν φτάσεις στο σημείο να υπερβείς τον φόβο τότε μένει ο θυμός και η επίγνωση της συμφοράς που βρήκε τον λαό και τη χώρα. Και τότε μετρούν οι αξίες και ο τρόπος που σε μεγάλωσαν και σε γαλούχισαν οι γονείς. Όπως τόσοι άλλοι είπα το ΝΑΙ, είπα και εγώ το δικό μου και ξεκίνησα την προσπάθεια.

Η γενιά μου έζησε σε έναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σε ένα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε έναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Και πρέπει γιατί έχει στον κόσμο της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΚΚΕ μάθαμε μερικά πράγματα που δεν διδάσκονται σε σχολείο ανταγωνισμού, εγωισμού και καριέρας και αυτά κρατάω στο εικονοστάσι της γενιάς μας: τη συντροφικότητα και μαζί το να μην είσαι παθητικός στη ζωή, και τον τρόπο-ένα τρόπο-να είσαι Πολίτης. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Ας μου επιτραπεί μόνο να πώ: πως ήμουν και εγώ εκεί : Για Ό,τι καλό, για Ό,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.

Όπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες, είχε και αυτός ο δοξασμένος κατοχικός αγώνας, τις φωτεινές και σκιερές πλευρές του.

Η 4τράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ' την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητη τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει όμως πράγματι την αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε όχι να καταγραφούν όπως ακριβώς έγιναν και όχι όπως μας αρέσει και συμφέρει. Η ιστορία δεν ανέχεται ψευδεπίγραφα, ούτε απαλύψεις και κυρίως μετακύληση ευθυνών.

Μόνο αν διδάξουμε με έργα και όχι μόνο με λόγια στη Νέα Γενιά-γενιές τα ιδανικά της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας, του αυτοσεβασμού και κυρίως την αποδοχή και την παραδοχή του διαφορετικού, τότε μόνο θα είμαστε σίγουροι ότι οι σημερινοί Νέοι, που τόσα τους καταμαρτυρούμε, θα πράξουν το χρέος τους προς την πατρίδα. Μόνο έτσι θα γίνουν και αυτοί, αν πάλι χρειαστεί, ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της μακραίωνης ιστορίας μας, που ξεκινά πολύ πριν απ' το «Μολών Λαβέ» του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες, περνά από το «Ελευθερία ή Θάνατος» της εθνικής Παλιγγενεσίας, φτάνει στο «οχι» του ελληνικού Λαού το 1940 και στην απελευθέρωση της Ελλάδας απ' το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις 12 του Οκτώβρη το 1944. Μέρα την οποία απελευθερώθηκε η Ελλάδα απ' την τριπλή κατοχή και όχι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Η Ελευθερία είναι γιορτή που γίνεται σε επετείους απελευθέρωσης από εχθρικό

ζυγό. «Θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση». Στην ίδια προσπάθεια συγκαταλέγεται και ο εμφύλιος πόλεμος.

Όπως σε όλες τις ταξικές ιστορίες του κόσμου, έτσι και στη δική μας ιστορία, υπάρχουν πτυχές και καθοριστικής σημασίας γεγονότα απ το παρελθόν, τα βήματα των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στις σελίδες της ιστορίας. Είναι οι στιγμές εκείνες, που λόγω της μεγάλης τους σημασίας, για λόγους υποκειμενικούς και συμφέροντος, δεν έχουν γραφτεί ακόμα και γι' αυτό μοιάζουν να έχουν σβηστεί από την ιστορική μνήμη.

Κατί που για τους ίδιους λόγους οι νικητές του Δεκέμβρη και του Γράμμου, καλύπτουν με ένα πυκνό και παχύ πέπλο σιωπής και κυρίως την κοινή μοίρα που ακολούθησαν χιλιάδες άνθρωποι στο παρελθόν. Από αυτά τα θύματα της στυγεράς δολοφονίας σωματικής και ψυχικής, συναισθηματικής και ανθρώπινης ζωής : δεν επιτρέπεται να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε μέσα στην αδυναμία μας να επανορθώσουμε να τους προσφέρουμε, αυτό που μπορούμε: την αλησμόνητη ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ.

Αν με ρωτούσαν ποια ήταν η πιο σπουδαία πράξη στη ζωή μου, δεν θα δίσταζα να απαντήσω: Η συμμετοχή μου στην Εθνική Αντίσταση, στις γραμμές της ΕΠΟΝ από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής της. Ανήκω σε μια γενιά που είχε την ατυχία να μεγαλώσει στο σχολείο της 4ης Αυγούστου, όπου η γενικά απολθιωμένη παιδεία μας, έχοντας ήδη μετατρέψει τις ανθρώπινες αξίες σε νεκρούς τύπους, κατάφερε να γελοιοποιήσει ακόμα και τα εθνικά ιδανικά και την παράδοση, που αντιπρότεινε σε κάθε πρόοδο, μα και σκέψη προοδευτική. το λέω αυτό, γιατί η πλημμυρίδα του ναζισμού στην Ευρώπη και η γενική κατοχή της χώρας βρήκαν απροετοίμαστη-κάτι χειρότερο-υπονομευμένη τη νεαρή μας συνείδηση. Το Σοκ ήταν τρομερό.

Βέροια από τα μέσα του 1963 μέχρι την πτώση του υπαρκτού. Κόγιας Νίκος του Γεωργίου Καρατάσου 9.